

ZION'S
SÄNGER

MORMON
AMERICANA

BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY

3 1197 23204 5424

LIBRARY

Brigham Young University
Americana Collection

BX

8685.2

.Sw34z

1910

Mor
M285.2
Sw 342
1910

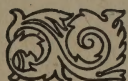
94
35
412
9

ZIONS SÅNGER

EN SAMLING AF UTVALDA
SÅNGER

FÖR

DE SISTA DAGARS HELIGES MÖTEN, SÖNDAGS-
SKOLOR, MISSIONÄRSFÖRENINGAR
OCH HEMMET

UTGIFVEN OCH FÖRLAGD AF
JESU KRISTI KYRKA AF SISTA DAGARS HELIGE,
SALT LAKE CITY, UTAH, 1910

FÖRLAGSRÄTTIGHET, 1910, AF JOSEPH F. SMITH

KOMPILATÖRENS FÖRORD.

“ZIONS SÅNGERS” påbörjan uppmuntrades af President Anthon H. Lund, och antogs efter verkets fullbordan af Kyrkans Första Presidentskap, som tillika bestridit omkostnaderna för utgifvandet af denna bok med sånger och melodier, och hvilken kommer att fylla ett länge saknat behov.

Verket innehåller ett rikt utval af gamla välkända såväl som nyare melodier; — största antalet tagna från de Sista Dagars Heliges Andliga Sångbok, samt några fosterlandssånger — passande för alla tillfällen — för allmänna möten, söndagsskolan och hemmet. Försök gjordes att få tillåtelse att begagna åtskilliga omtyckta och kända amerikanska melodier som utgifvits under förlagsrättighet; dessa försök misslyckades på grund af att kompositörernas pris voro för höga, och i några tillfällen kunde tillåtelse ej fås för någonsomhelst betalning.

Utväljningen och hopsamlandet af dessa Zions sånger — en både viktig och ansvarsfull sysselsättning — har af mig varit ett kärleksarbete, betydligt underlättat af begåfvade syskon hvilkas namn synas i verkets sidor.

Må “Zions Sånger” blifva ett medel att ytterligare sprida kunskapen om frälsningens evangelium, och en välkommen hjälp till de helige i att sjunga till Herrans lof och pris.

Eder broder i förbundet,

HUGO D. E. PETERSON.

Salt Lake City, Utah, den 14 Augusti, 1910.

ZIONS SÅNGER.

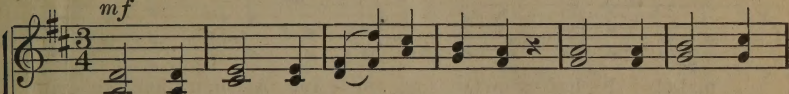
Nr. 1. Morgonrodnans strålar träda.

PARLEY P. PRATT.

(Sångboken Nr. 1.)

GEO. CARELESS.

mf

1. Mor - gon - rod - nans strå - lar trä - da Ut - ur nat - ten,
2. Hed - ning - ska - ra! Högt be - pri - sa' Och be - röm blott
3. Jor - dens sto - re! Lik - som ag - nar Skall vår fi - en -
4. I - från him - len - fram ur jor - den, San - ning kom så

som har flytt; Zi - ons fa - na mån - ga glä - da,
Je - sus Krist; Ty helt snart han själf skall vi - sa,
de för - gås! Ond-skans mot-stånd in - tet gag - nar,
skön och ren; Zi - ons ljus från vest till nor - den

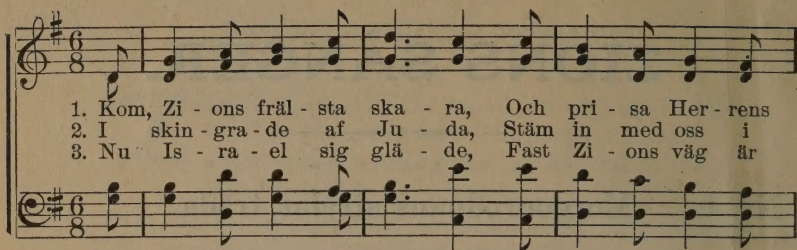
ff

Allt upp - rät - tas nu på nytt, Allt upp - rät - tas nu på nytt.
Att hans ord upp - fyl - les visst, Att hans ord upp - fyl - les visst.
Guds af - sik - ter sko - la nås, Guds af - sik - ter sko - la nås.
Spri - der ut sitt kla - ra sken, Spri - der ut sitt kla - ra sken.

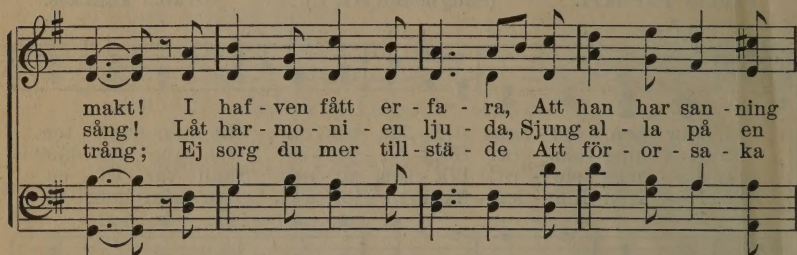
Nr. 2. Kom, Zions frälsta skara.

W. W. PHELPS.

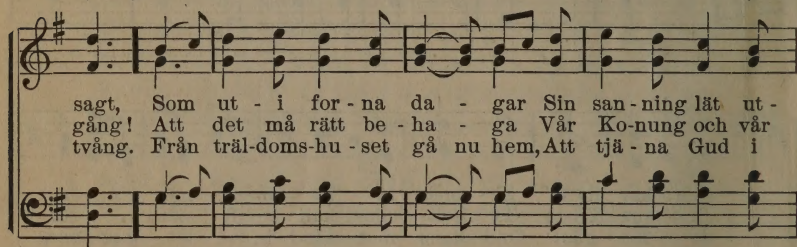
(S. B. 4.)

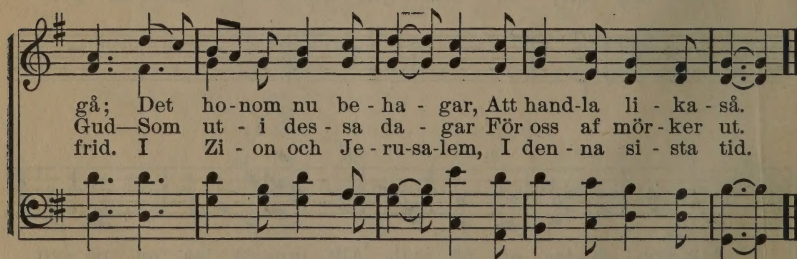
1. Kom, Zi - ons fräl - sta ska - ra, Och pri - sa Her - rens
2. I skin - gra - de af Ju - da, Stäm in med oss i
3. Nu Is - ra - el sig glä - de, Fast Zi - ons väg är

makt! I haf - ven fått er - fa - ra, Att han har san - ning
sång! Låt har - mo - ni - en lju - da, Sjung al - la på en
trång; Ej sorg du mer till - stä - de Att för - or - sa - ka

sagt, Som ut - i for - na da - gar Sin san - ning lät ut -
gång! Att det må rätt be - ha - ga Vår Ko - nung och vår
tvång. Från träl - doms - hu - set gå nu hem, Att tjä - na Gud i

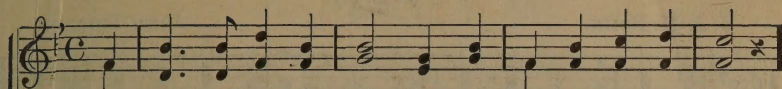
gå; Det ho - nom nu be - ha - gar, Att hand - la li - ka - så.
Gud - Som ut - i des - sa da - gar För oss af mör - ker ut.
frid. I Zi - on och Je - ru - sa - lem, I den - na si - sta tid.

4. Så lyda gudaorden,
Hvars mening är helt klar:
Drag ut från syd och Norden!
O Israel, var snar!
Om alla mörkrets andar
Med vrede därpå se,
Guds verk ej därför strandar,
Ty hvad han sagt skall ske.

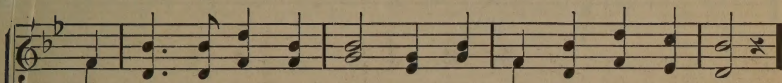
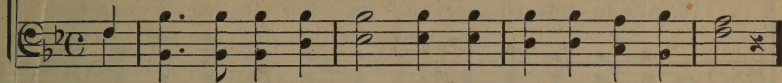
5. När vi till Zion lända,
Liksom en äkta brud,
Med lamporna antända,
Vi vänta där vår Gud.
På oss med huldhet smila!
Din salighet oss gif!
Först tusenårig hvila,
Och sedan evigt lif.

Nr 3. Vak upp, hör rösten ljuder.

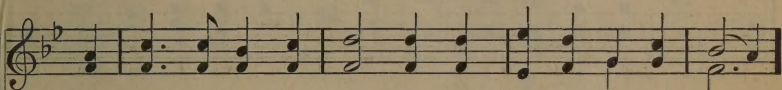
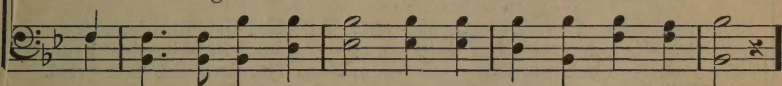
(S. B. 5.)

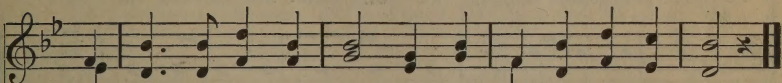
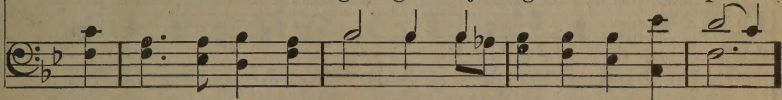
1. Vak upp, hör rö - sten lju - der Från Zi - ons mu - rar än!
2. Vak upp, förr'n do - men skal - lar! Fly mör - ker! kom till ljus,
3. Vår ko - nung är Mes - si - as, Vår Gud, E - ma - nu - el,

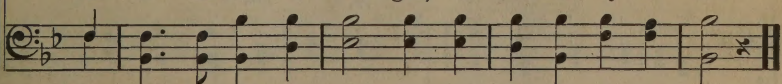
Se, nå - dens Gud oss bju - der En bätt - rings - dag i - gen;
Den go - de Her - den kal - lar, Kom till hans få - ra - hus:
Till fräls - ning han E - li - as Har sändt till Is - ra - el.

Men snart skall bu - det fa - ra Från Lif - vets Fur - ste ner,
Se, dör - rens öpp - ning le - der Till Lammets bröl - lops - sal -
De for - na vil - lo - gån - gar Ej läng - re van - dren på!

Och i hans namn för - kla - ra, Att tid ej gif - ves mer.
En brud han sig be - re - der Af fräl - sta släk - ters tal.
Om fi - en - den er fån - gar, I kun - nen ej be - stå.

4. Till änden snart det stundar,
Då domen skall utgå;
Sitt rike Herren grundar;
Som skall för evigt stå.
Bryt sönder mörkrets bojor!
På tecknen gifven akt!
I folk i slott och kojor,
Erkänner Herrens makt!

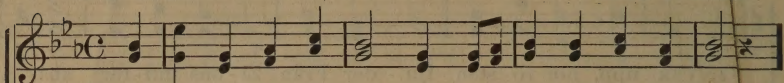
5. I män'skor, hvilka hvimlen
Omkring i syndens natt!
Ett bud är sändt från himlen,
Som skänkt en härlig skatt;
Ty Mormons bok upptäcktes,
Förbundets bok kom se'n —
Från sömnen många väcktes,
Och vandra i dess sken.

Nr. 4. Nu Efraims budskap kalla.

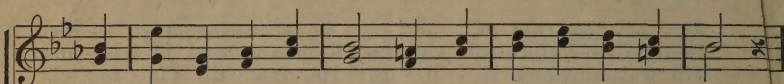
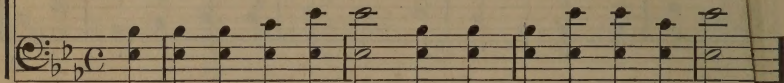
(S. B. 6.)

J. J. M. BOHN.

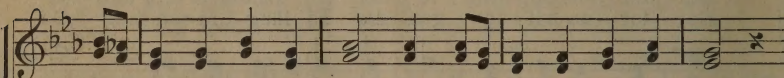
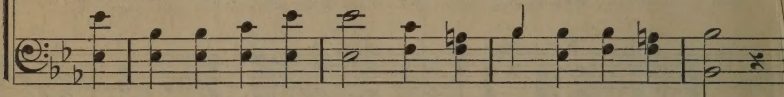
JOHN TULLIDE.

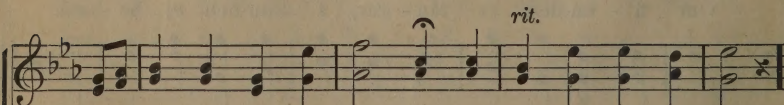
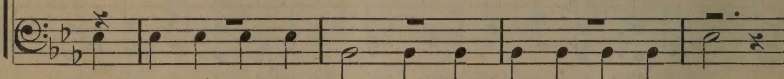
1. Nu Efraims bud-skap kal - la Som med ba - su - na - ljud.
2. Ej Is - rael mer skall tvin - gas, Men gå i fri - hets - dans
3. Allt Jo - sefs sö - ner vå - ga För tu - sen - å - rets fest;

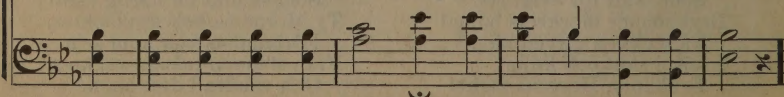
Vak upp, I folk-slag, al - la! Till - bed - jen him - lens Gud!
Se, bru - den nu om - rin - gas Af här - lig hög - tids - krans.
Från syd och nord de tå - ga, Från fjär - ran öst och vest.

Nu Is-raels her - de - ste - nar Med Jo-sefs hus bli ett;
Ja, se på ål - drig kvin - na Och silf - ver - loc - kig man
Helt snart skall fe - stens ko - nung Bland bru - de - ska - ran stå;

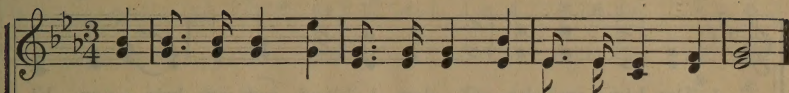

Nu blom - stra trä - dets gre - nar Mer skönt än förr man sett.
Hur gläd - je - tå - rar rin - na—Ty Zi - on se - ger vann.
På must och vin och ho - nung Han vill oss bju - da då.

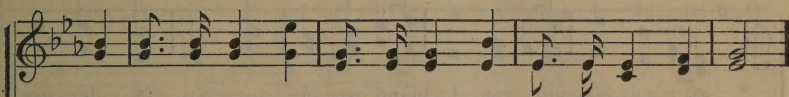
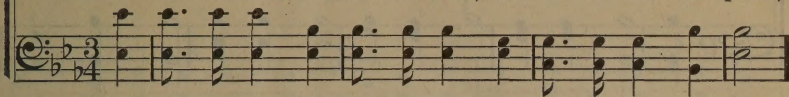

Nr. 5. Låt Zion i sin prakt stå fram.

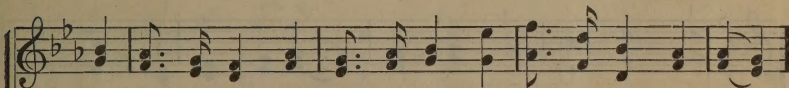
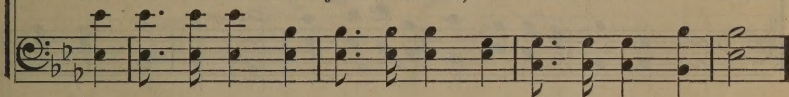
(S. B. 7.)

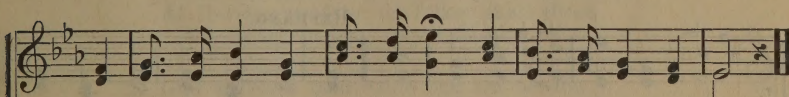
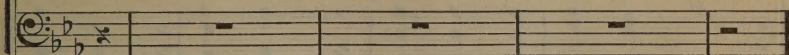
1. Låt Zi - on i sin prakt stå fram, I - klädd sin skrud och krans!
2. Här - ol - der, blå - sen Guds ba - sun! Gån ut till jor - dens hörn!
3. Men förr än den - na sto - ra dag Skall himlens ljus för - gå,
4. Då bri - sta skall den himmels hvalf, Som öf - ver oss är spänd;

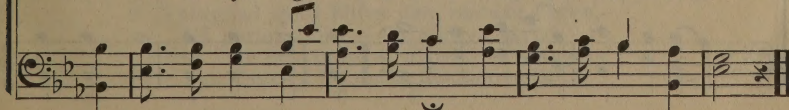
Sjung har - mo - ni för Zi - ons Lamm, i he - lig hög - tids - dans!
För - kun - nen hed - ning, svart och brun, Att fly till ve - sterns örn;
Och so - lens glans bli matt och svag—Be - red dig Zi - on då!
Vid Ba - bels fall hörs jor - dens skalf, Dess in - re eld är tänd.

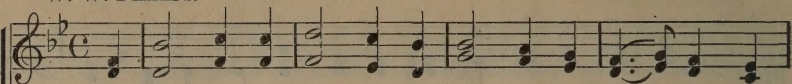
Nu il - bud kor - sa land och haf, O - ak - tadt Ba - bels split;
Att i dess vin - gar sö - ka skydd, E - mel - lan hög - der - na—
Ja, må - nens skif - va lik - na blod, Na - tu - rens lugn bli bräckt:
Då ser man vatt - nen fly mot nord, Där berg det for - dom var—

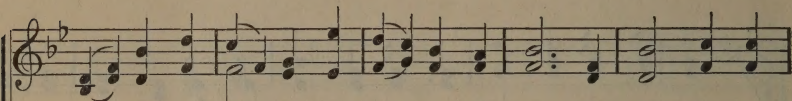
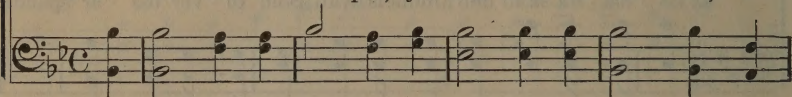
Det frälsningsord, som Gud dem gaf, Ut - sås med nit och flit.
Den san - ning fin - nes klart an - tydd—Där nju - tes fröj - der - na.
Då sjun - ker Guds fi - en - ders mod—Då ve den on - da släkt.
Så vitt - na tyd - ligt skrif - tens ord—Där blif - ver slät - ten kvar.

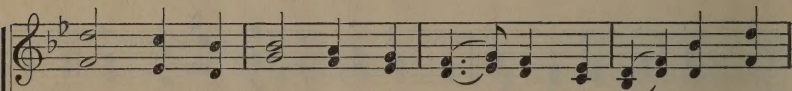
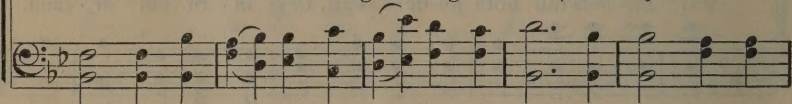
W. W. PHELPS.

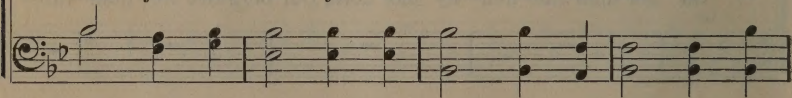
1. Den him - mel-ska el - den i - bland oss nu brin - ner, Vi
2. Nu Her - ren sin hand har sträckt ut öf - ver jor - den, Att
3. Båd' brö - der och sy - strar för - bun - det nu glä - der—De
4. I vat - ten vi dö - pas, ja män - skan bör sän - kas, I

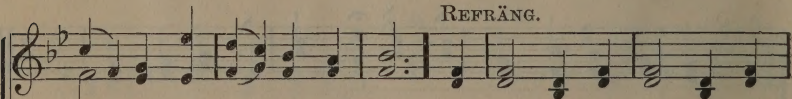
si - sta dags-ver-ket i - bland oss få se; Nu fä - der-nas
sam - la hvart hel-gon, trots mörk-he-tens makt; Guds full-makt att
vitt - na: O värld, di - na syn - der af - två! Det he - li - ga
lik - het med Je - su be-graf-ning och död; De sju - ka nu

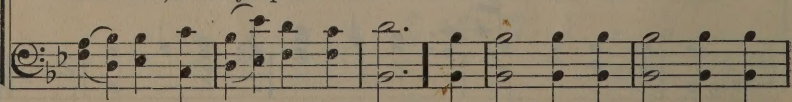
ord sin full - bor - dan ju fin - ner, Då det, som blef
hand - la är å - ter-skänkt vor - den, Och hans prä - sta -
fol - ket sin van-dring an - trä - der, Och träng-tar att
smör - jas med ol - ja och skän - kas Sin häl - sa af

REFRÄNG.

ta - lat på jor - den skall ske.
dö - me på män - ni - skor lagt. Vi sjun - ga lof - sän - ger då
E - fra - ims da - lar upp - nå.
Her - ren, som hjäl - per i nöd.

Den himmelska elden.

hjär - tat upp - lif - vas: Ho-si - an - na! Ho-si - an - na! för

Gud och hans Son! All ä - ra till ho - nom i höj - den skall

gif - vas, Från nu och för e - vigt. A - men, ja a - men.

5. Från norden nu Israel går med hvarandra,
Anförde af Moses, i eld och i sky;
På torkade djup majestätiskt de vandra —
Af människoskaror skall höras ett gny.
6. För Israel då skola gränserna röras,
Och lefvande vatten skall uppfriska dem;
Af Herrens profeter då folket skall föras,
Att säkert de komma till Efraims hem.
7. Gud vill dem med välde och ära benåda
I Abrahams land, där de fordom ha bott,
De mottaga arvet och Frälsaren skåda,
Och döpas med vatten så snart som de trott.
8. Välsignad skall blifva den väntade dagen,
Då jorden iklädes sin härliga skrud,
När jude och hedning af Gud är antagen,
Den dagen förkunnar basunernas ljud.

Nr. 7.

Banéret synes svinga.

(S. B. 12.)

R. Bay.

1. Ba - né - ret sy - nes svin - ga Kring Zi - ons gu - da - tron,
 2. All sorg vill Gud af - vän - da Med An - dens se - ger - kraft,
 3. Vårt huf - vud, Is - rael's för - ste, Väl - sig - nel - ser - na spar
 4. Hvad gläd - je u - tan li - ke, Att i för - bun - det stå!

Och fröj - de - sän - ger klin - ga I him - lens re - gi - on.
 Och i vår själ upp - tän - da Det ljus vi förr ej haft;
 At dem, som städ - se tör - ste Till nå - dens käl - la klar.
 Att ver - ka för Guds ri - ke; Ett arf bland hel - gon få.

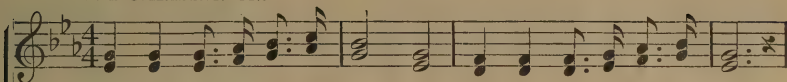
Nu vän - tas hög - tids - stun - den Då det skall bröl - lop bli;
 Där al - las hjär - tan brin - na Af kär - leks ljuf - va brand,
 Oss skän - kes lif - vets kro - na, Som spri - der gyll - ne glans,
 Vi off - ra pris och ä - ra Till Gud - Hal - le - lu - ja!

Vårt hjär - ta rörs i grun - den, Ty vi få del där - i.
 Där hop - pets mål vi hin - na I Zi - ons fröj - de - land.
 Med Lam - met få vi tro - na, Och bä - ra bru - de - krans.
 Vår brud - gum - me står nä - ra - Vi hem till Zi - on dra.

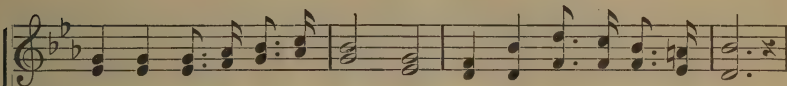
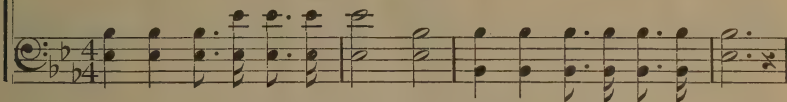
Nr. 8. Fröjden eder, Zions söner.

(S. B. 21.)

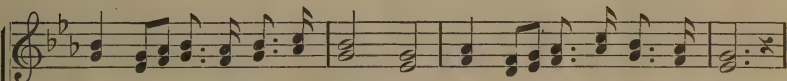
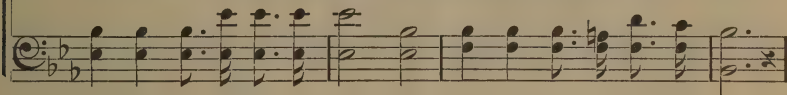
C. C. A. CHRISTENSON.

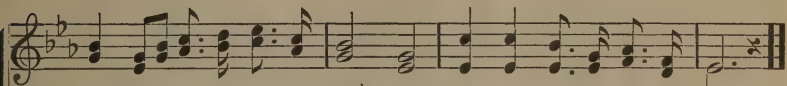
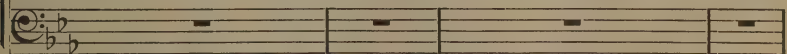
1. Fröj den e - der, Zi - ons sö - ner, Öf - ver lif - vets san - na ord!
2. Mån - ga gäf - vor han oss sän - der, Ty han haf - ver oss så kär;
3. O, hur må vi städs oss fröj - da, Att vi i för - bun - det stå!

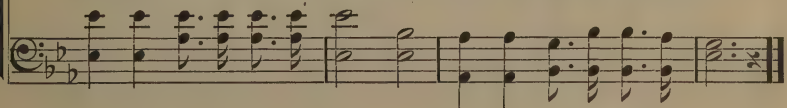
Sänd med til - lit e - dra bö - ner, Från den å - ter - lö - sta jord.
 Al - drig e - dra blic - kar vän - der Från det ljus vi skå - da här.
 Där i Zi - on bo vi nöj - da—Straff skall världen öf - ver - gå.

Fä - der - na det blef ju lof - vat, Att Guds Son skall komma hit;
 Sanningsljus från himlens sa - lar Sän - des hit till stof - tet ned,
 Tu - sen - å - ret snart upp - rin - ner För Guds folk med frid och ro;

Han med Anden oss be - gåf - vat; Till hans ord vi sät - ta lit.
 Trän - ger genom mörkrets da - lar, Brin - gar e - vigt lif och fred.
 Sa - lig fröjd man hos dem fin - ner, Her - ren själf vill när dem bo.

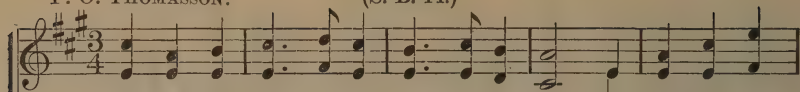

Nr. 9.

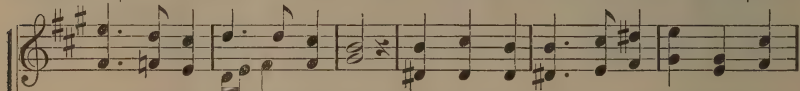
Härligt det är.

P. O. THOMASSON.

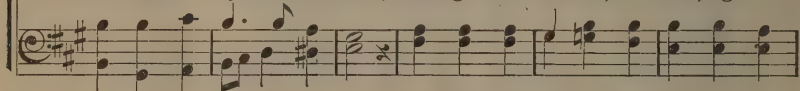
(S. B. 14.)

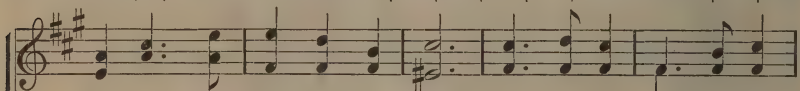
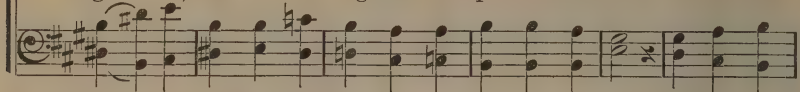
1. Här-ligt det är ju att sam-las till-sam-man, Blott för att
- 2 Her-re! vi lof-va in-för di-na blic-kar: Tro-fa-sta
3. Kär-le-ken, hop-pet och tron oss upp-lif-va, Att sam-man-

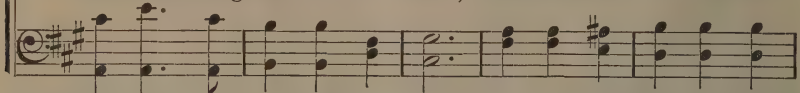
dyr-ka vår Fa-der och Gud; Ty vi ju del-ak-tig-gö-ras i
vil-ja vi tjä-na dig städs; Hjälp oss att se-gra då pröfning du
slu-tas i sy-sko-na-band; Mån-ga till Zi-on,vårt hem,sig be-

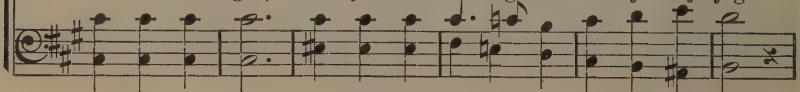
stam-men, Om vi städs gö-ra och ly-da Guds bud, Hör din för-
skic-kar, Ditt är ju ri-ket, hvar-öf-ver vi gläds. He-la vår
gif-va, Där de väl-sig-nas af pa-tri-arks hand. Tro-fa-sta

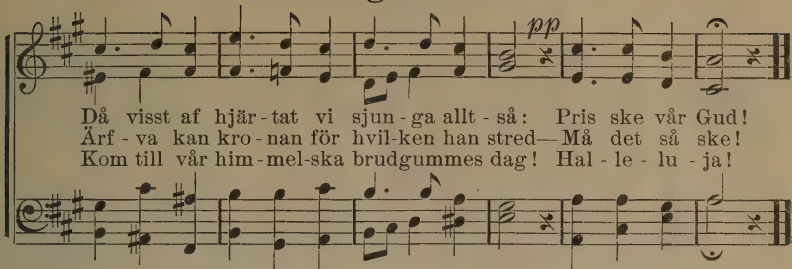
sam-ling, som jub-lar af fröjd! Sänd oss din An-de från
läng-tan och å-trå det är: Ver-ket be-främ-ja af
stridsmän kring ba-né-ret står; Men fram-för al-la vår

him-me-lens höjd! Nåd och väl-sig-nel-se lå-tom oss få,
hjär-tats be-gär, Så att en hvar i den e-vi-ga fred
le-da-re går, Föl-jen hans ledning! hvem drö-je? ej jag —

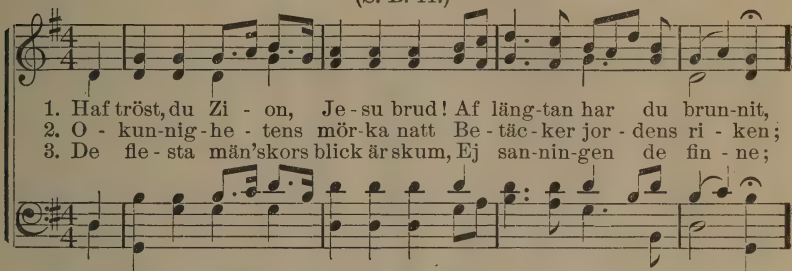
Härligt det är.

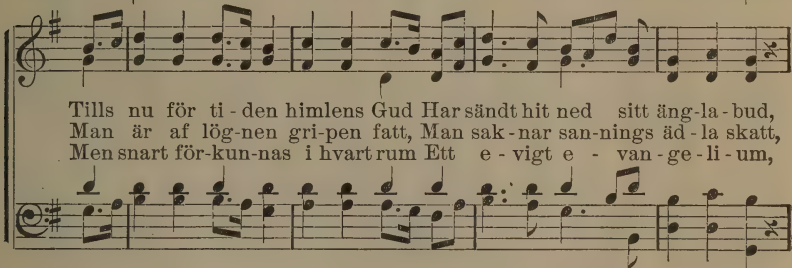
Då visst af hjär-tat vi sjun-ga allt-så: Pris ske vår Gud!
 Ärf-va kan kro-nan för hvil-ken han stred—Må det så ske!
 Kom till vår him-mel-ska brudgummes dag! Hal-le-lu-ja!

Nr. 10. Haf tröst, du Zion, Jesu brud!

(S. B. 11.)

1. Haf tröst, du Zi-on, Je-su brud! Af läng-tan har du brun-nit,
 2. O-kun-nig-he-tens mör-ka natt Be-täck-er jor-dens ri-ken;
 3. De fle-sta män'skors blick är skum, Ej san-nin-gen de fin-ne;

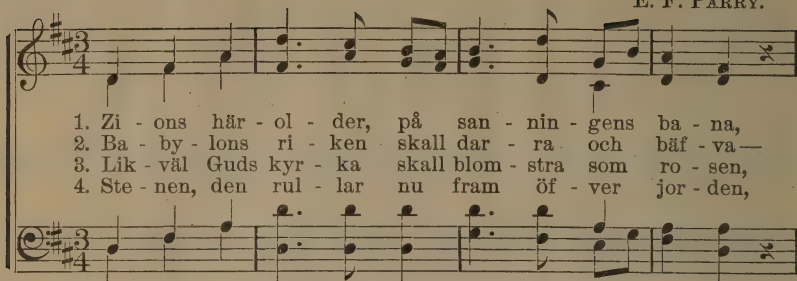
Tills nu för ti-den himlens Gud Harsändt hit ned sitt äng-la-bud,
 Man är af lög-nen gri-pen fatt, Man sak-nar san-nings äd-la skatt,
 Mens snart för-kun-nas i hvar-tum Ett e-vigt e-van-ge-li-um,

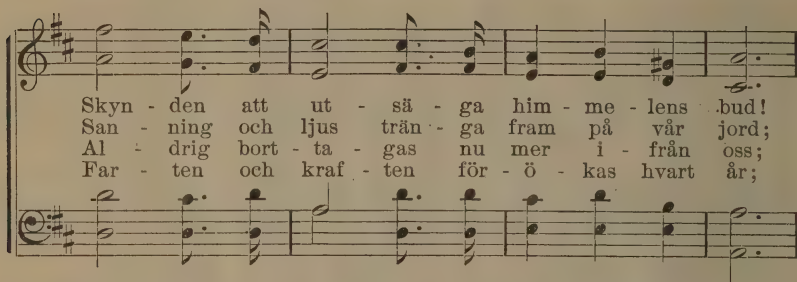
Och du har nå-de fun-nit, Och du har nå-de fun-nit.
 I få-fängthopp be-svi-ken, I få-fängt hopp be-svi-ken.
 Som fröj-dar själ och sin-ne, Som fröj-dar själ och sin-ne.

4. Upplåt din syn! gif noga akt!
 Se, hopetals de komma!
 Att gå i dop, som Gud har sagt,
 Och emottaga Andens makt,
 ∴ Samt del med alla fromma. ∴

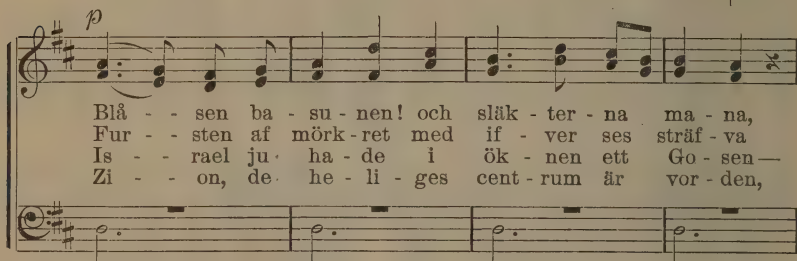
5. O Zion! klädd i högtidsskrud,
 Brist ut i fröjd tillsammans!
 Ty du skall vara Kristi brud.
 Han kommer snart vår store Gud,
 ∴ Då sjung ett evigt amen. ∴

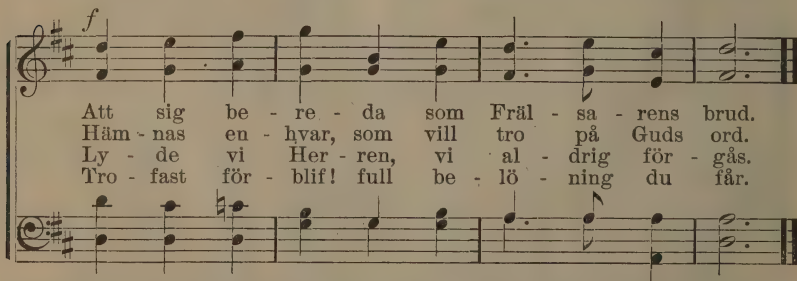
1. Zi - ons här - ol - der, på san - nin - gens ba - na,
 2. Ba - by - lons ri - ken skall dar - ra och bäf - va—
 3. Lik - väl Guds kyr - ka skall blom - stra som ro - sen,
 4. Ste - nen, den rul - lar nu fram öf - ver jor - den,

Skyn - den att ut - sä - ga him - me - lens bud!
 San - ning och ljus trån - ga fram på vår jord;
 Al - drig bort - ta - gas nu mer i - från oss;
 Far - ten och kraf - ten för - ö - kas hvar - t år;

p
 Blå - - sen ba - su - nen! och släk - ter - na ma - na,
 Fur - sten af mörk - ret med if - ver ses sträf - va
 Is - - rael ju ha - de i ök - nen ett Go - sen—
 Zi - - on, de he - li - ges cent - rum är vor - den,

f
 Att sig be - re - da som Fräl - sa - rens brud.
 Häm - nas en - hvar, som vill tro på Guds ord.
 Ly - de vi Her - ren, vi al - drig för - gås.
 Tro - fast för - blif! full be - lö - ning du får.

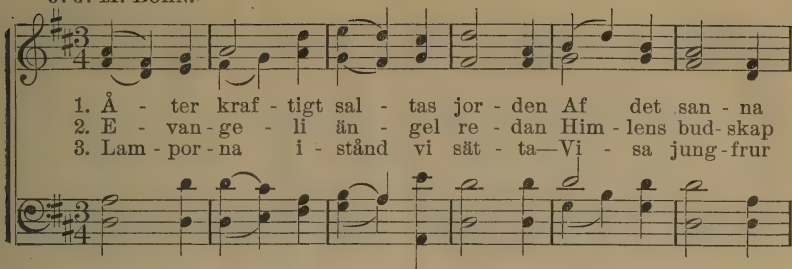
5. Låtom oss därför arbeta för riket,
 Som skall fortvara från tid och till tid!
 Ljude än hånet och smädelseskriet,
 Snart vi besällas af tusenårsfrid.

6. Varen beredde med lamporna klara,
 Städse besinnen brudgummen är när,
 Då huru sällt i hans sällskap få vara,
 Eja! vi längta, ack vore vi där!

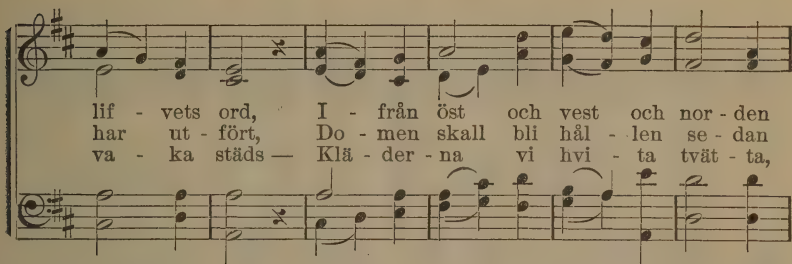
Nr. 12. Ater kraftigt saltas jorden.

(S. B. 35.)

J. J. M. BOHN.

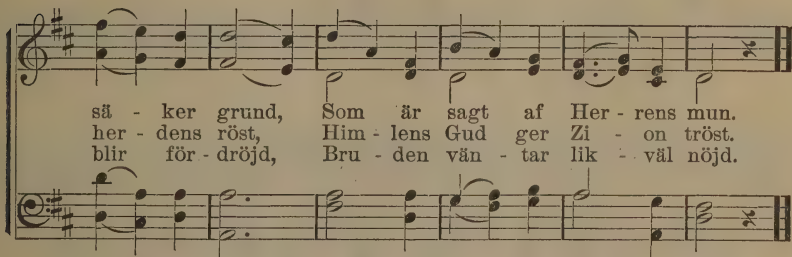
1. Å - ter kraf - tigt sal - tas jor - den Af det san - na
 2. E - van - ge - li änn - gel re - dan Him - lens bud - skap
 3. Lam - por - na i - stånd vi sät - ta—Vi - sa jung - frur

lif - vets ord, I - från öst och vest och nor - den
 har ut - fört, Do - men skall bli håll - len se - dan
 va - ka städs — Klä - der - na vi hvi - ta tvät - ta,

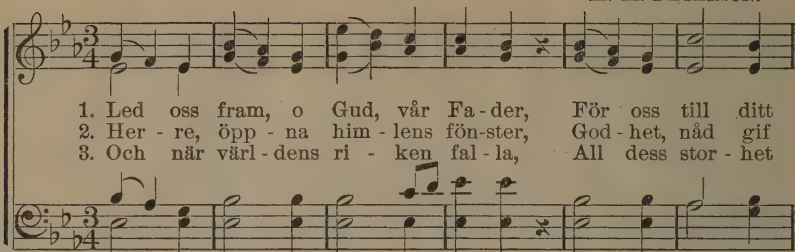
Sam - las folk till gä - sta - bord Hän i vest på
 Var - nings - or - det blif - vit hört; Få - ren kän - na
 Zi - ons brud - gum där - åt gläds; An - komst - da - gen

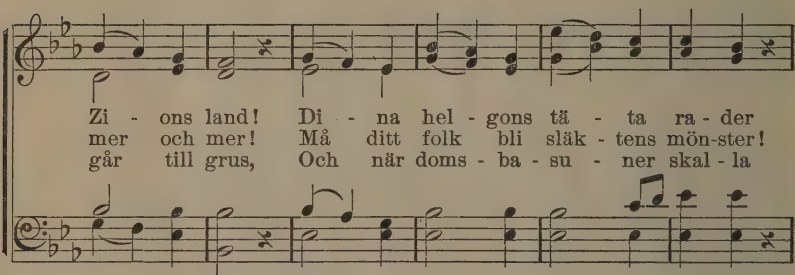
sä - ker grund, Som är sagt af Her - rens mun.
 her - dens röst, Him - lens Gud ger Zi - on tröst.
 blir för - dröjd, Bru - den vän - tar lik - väl nöjd.

4. Vid hans ankomst jorden röres,
 Bergen smälta för hans blick;
 Fröjd och lofsång då skall höras,
 Utaf dem i dopet gick.
 Se'n skall orättfärdighet
 Aldrig göra oss förtret.

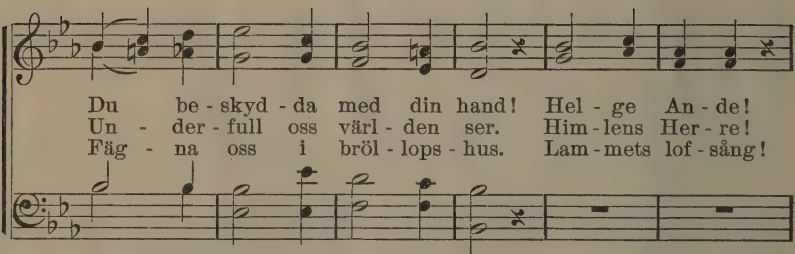
5. Därför, jordens folk, omvänd er!
 Lyden Herrens himlabud!
 Bud på bud ännu Herren sänder,
 För att värfva sig en brud.
 Hvar och en, som har begär,
 Kom till frälsning med Guds här.

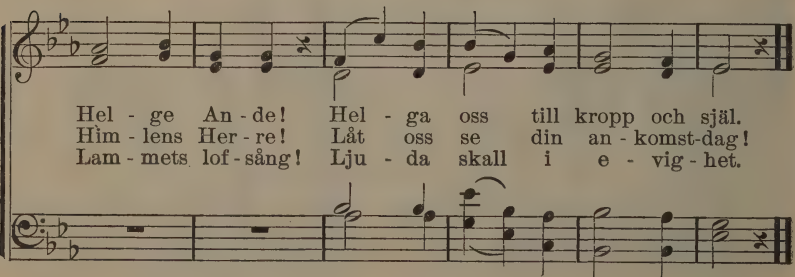
1. Led oss fram, o Gud, vår Fa-der, För oss till ditt
 2. Her-re, öpp-na him-lens fön-ster, God-het, nåd gif
 3. Och när värl-dens ri-ken fal-la, All dess stor-het

Zi-ons land! Di-na hel-gons tä-ta ra-der
 mer och mer! Må ditt folk bli släk-tens mön-ster!
 går till grus, Och när doms-ba-su-ner skal-la

Du be-skyd-da med din hand! Hel-ge An-de!
 Un-der-full oss värl-den ser. Him-lens Her-re!
 Fäg-na oss i bröl-lops-hus. Lam-mets lof-sång!

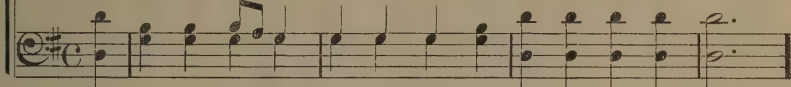
Hel-ge An-de! Hel-ga oss till kropp och själ.
 Him-lens Her-re! Låt oss se din an-komst-dag!
 Lam-mets lof-sång! Lju-da skall i e-vig-het.

Nr. 14. Nu Zions sol belyst vår jord.

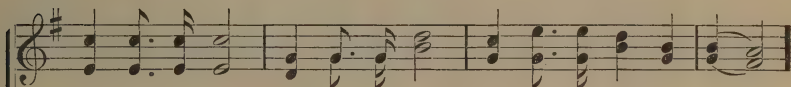
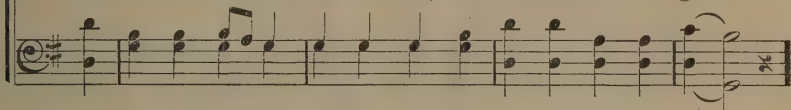
(S. B. 23.)

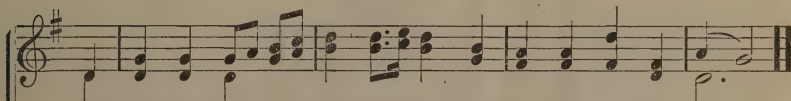
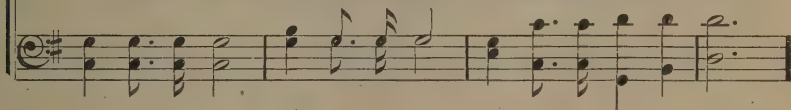
1. Nu Zi-ons sol be-lyst vår jord, I E-fraims hel'-ga land;
2. Nu mån-ga tu-sen få be-gär, Att gå till löf-tets land;
3. O, låt oss där-för friskt gå på, Med o-för-fä-rat mod!

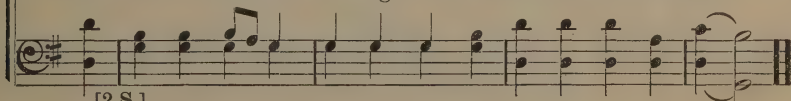
Dess strå-lar nå hit upp till nord, Och ly-sa för hvar man.
Guds Zi-on skall upp-byg-gas där, Och nå från strand till strand;
Vår Gud vill all-tid med oss stå, Han är vår Fa-der god.

Kom, brö-der, kom! o sy-strar, kom! Vi må ej sof-va mer—
Ty så upp-fyl-les ju det ord Af Her-rens e-gen mun:
O, må vi fin-nas i-bland dem, Hvars gärning och hvars tro,

Snart när-mar sig all värl-dens dom, Då Fräl-sa-ren man ser.
Be-fäst din stad på den-na jord, Och blif i mitt för-bund!
Be-re-da dem ett sa-ligt hem I tu-sen-å-rets ro.

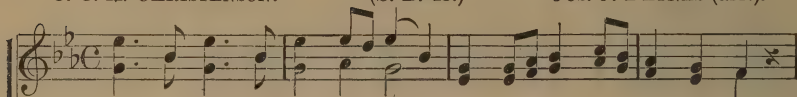

Nr. 15. Lofven Gud med jubelsång!

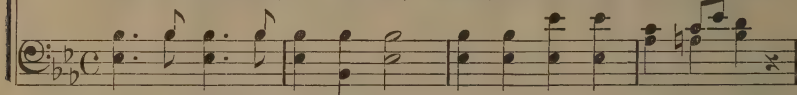
C. C. A. CHRISTENSON.

(S. B. 43.)

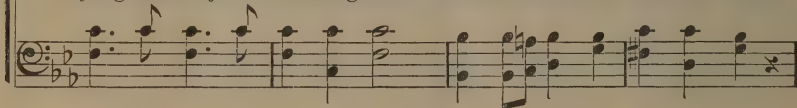
Jos. J. DAYNES (arr.).

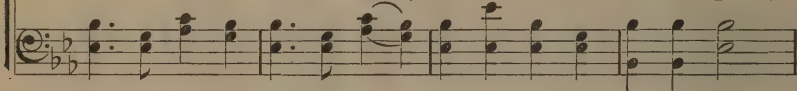
1. Lof-ven Gud med ju - bel-sång! Sjun-gen al - le på en gång
2. Ut - ba - su - nen, tjä - na - re, Hvad, som skall på för - den ske!

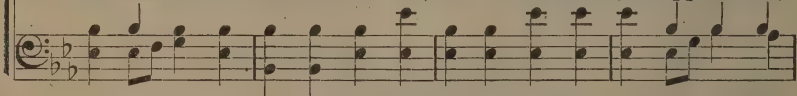
För E - ma - nu - el, vår drott. Som oss skänkt så myc-ket godt.
Sjung med fröjd och lof-sångs röst: Her - ren har sitt folk för-löst.

Nu i den-na si - sta tid, Trots all mör-ker, hat och strid,
Snart om-stör-tar Ba - bels makt, Eld för-stö - rer all dess prakt,

Her-ren Gud lät ljus upp-rin - na, Att hans folk kan ho - nom fin - na;
Me-dan Zi - ons folk skall trif-vas, Och af An-den själf upp-lif-vas,

Och till und-flykt gaf han dem Zi - on och Je - ru - sa - lem.
Då Guds barn bland äng-lars kor Jub-la så: Vår Gud är stor!

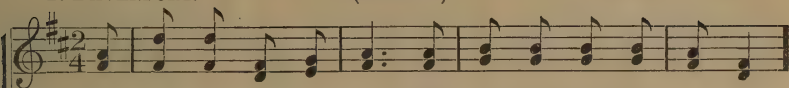

Nr. 16.

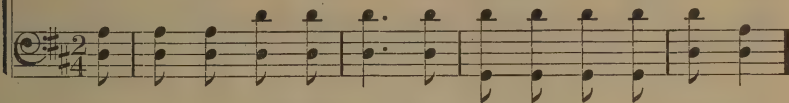
Kom, alle I Guds män.

T. DAVENPORT.

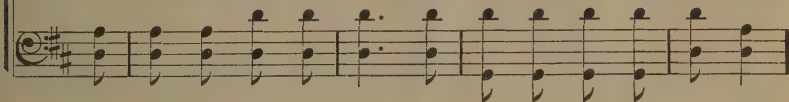
(S. B. 47.)

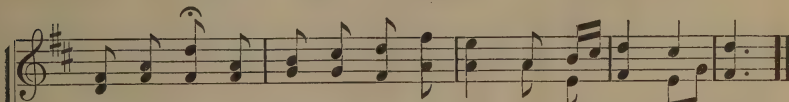
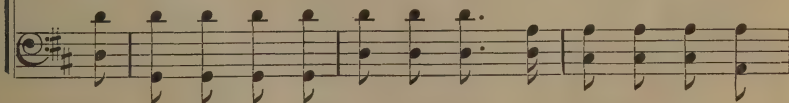
1. Kom, al - le i Guds män! Gån ut hans namn till ä - ra!
 2. Kom, I kring-sprid-da får! Och e - der her - de vör-da!
 3. Den röst nu blif-ver hörd: Du bör ditt fall be - grå-ta,
 4. När sor-gen är för - bi, och suc-kar al - drig hö - ras,

Gån ut i värld-en än, att al - la folk-slag lä - ra,
 Han fick så mån-ga sår, han bar den tyng-sta bör-da;
 Få An-dens vitt-nes - börd, din synd vill Gud för - lå - ta.
 Vi i - från träl-dom fri, till Zi - on å - ter - fö - ras;

Det Je - su e - van - ge - li - um för - kun - nas ut - i
 Och hvad pro - fe - ter - na ha sagt, vi snar - li - gen få
 På Fa - dren ka - sta all din sorg, ty han för bar-nen
 Upp-stånd-na få vi Je - sus se, och all - tid va - ra

mån-ga rum; Och mån-gen går till Zi - on till fröjd och frid.
 se full-bragt; Vi kom-ma hem till Zi - on till fröjd och frid.
 bär om-sorg, Och fö - rer dem till Zi - on till fröjd och frid.
 sam - la - de Ett tu - sen år i Zi - on i fröjd och frid.

Nr. 17.

Vi glädjas och fröjdas.

W. W. PHELPS.

(S. B. 45.)

1. Vi gläd-jas och fröj-das i sång med hvar-an-dra, Ej län-gre på
 2. Vi äl-ska hvar-an-dra, för-bun-det vi ä-ra, I e-nig-het
 3. Vi tryggt oss till Fräl-sa-rens led-ning hän-gif-va, Han fö-rer oss

jor-den som främ-lin-gar bo; Nu il-bud från Zi-on i
 bo och från syn-der af-stå; Men Her-rens straff-do-mar de
 ut i-från allt ty-ran-ni, Som än-nu oss tryc-ker, men

värld-en om-van-dra, För-kun-na om tu-sen års hvi-la och ro.
 on-da för-fä-ra, Vi vän-ta den da-gen, då frälsning vi få.
 än-dat skall blif-va, När rö-sten hörs lju-da: Nu Zi-on är fri!

Kör.
 Då allt, som var lofvat Guds barn, skall dem gifvas, Då ond-ska och

o-frid ej när-mar sig dem; Då jor-den som pa-ra-dis

Vi glädjas och fröjdas.

lustgård skall trifvas, Och Je - sus skall sä - ga till Israel: Kom hem!

Nr. 18. Salems konungs prästadöme.

(S. B. 34.)

J. J. M. BOHN.

Arr. af HUGO D. E. PETERSON.

1. Sa - lems ko - nungs prä - sta - dö - me, Gif - vet
2. A - rons prä - ster nu fram - bä - ra Of - fer
3. Gu - doms - kraft sig up - pen - ba - rar För den

är till jor - den ned, Där - fö - re vi
i rätt - fär - dig - het! Mo - se sö - ner
fall - na män' - sko - släkt; Her - rens tjä - na -

nu be - röm - me Ho - nom, som för värld - en led.
Gud till ä - ra, Pry - das ut - i här - lig - het.
re för - kla - rar: Allt skall ske hvad han har sagt.

4. Hör de ord i världen ljuder:
Samler mina helige!
Kommen hit! jag eder bjuder!
Världen skall sin jämmer se.

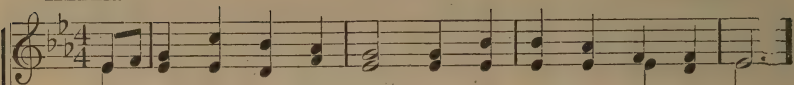
5. Jord och himmel skall kungöra,
Huru mäktig Herren är;
Hvar och en skall se och höra,
Att hans ankomst snart är när.

6. Städs Zion vill Gud prisas,
Här i tid och evighet
Uti tro och gärning visa
Offer och lydaktighet.

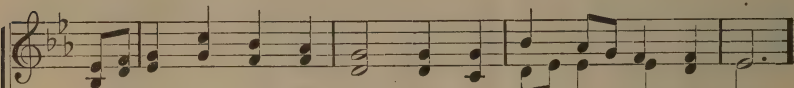
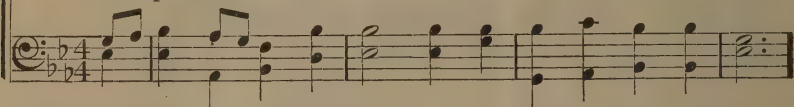
7. Vill du Fader nu antaga
Sång och bön, som till dig gå?
Oss kring dig så sammandraga,
Att vi aldrig skiljas må.

HEBER.

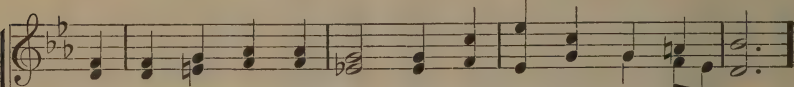
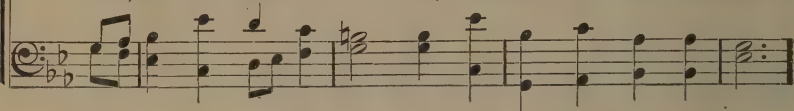
MENDELSSOHN.

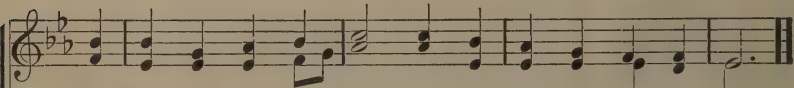
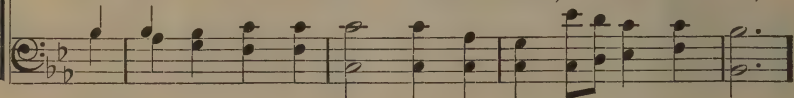
1. Till po-lens kal-la grän-ser, Till In-diens ängd så huld,
2. Guds all-makt har där sä-te, Där syns hans fin-gers spår,
3. Vi, som hans nåd fått sma-ka, Hans ljus be-trak-ta få,
4. Hans pris må vin-den bä-ra, Och vå-gor-na ge svar,

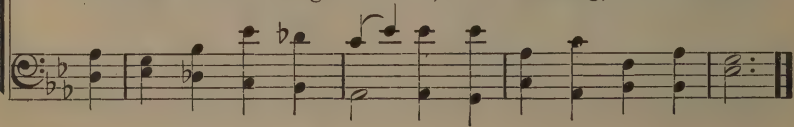
Till flo-dens strand, som glän-ser I A-fri-ka af guld;
 Dock män'skan, hans be-lä-te, I syn-dens mör-ker går!
 O, skall vår lju-sa-sta-ka In-un-der skäp-pan stå?
 Tills, likt ett haf af ä-ra, Från pol till pol det far;

Där pi-sang-trä-den blom-ma, Till palm-be-vu-xen jord,
 Väl han ock där för-nö-je Med gåf-vor u-tan mått;
 Må fräls-ning, fräls-ning skal-la, Må Her-rens ord bli sänt!
 Till dess vi fräl-sta skå-da Guds Lamm, som dö-dat var,

De ro-pa oss att kom-ma, Med Kri-sti dy-ra ord!
 Men hed-nin-gen sig bö-je För dö-da gu-dar blott!
 Till dess bland folk-slag al-la, Mes-si-as namn blir känt!
 Bland oss för e-vigt rå-da, Vår Ko-nung, Gud och Far!

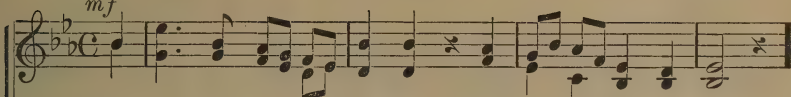
Nr. 20.

Nu Zions fana höjes.

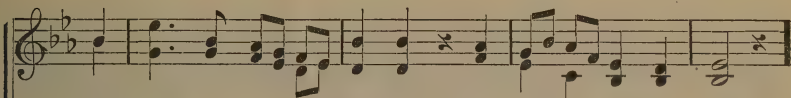
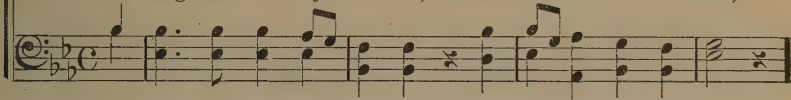
W. W. PHELPS.

(S. B. 57.)

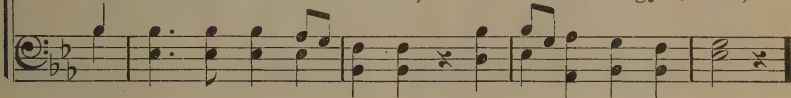
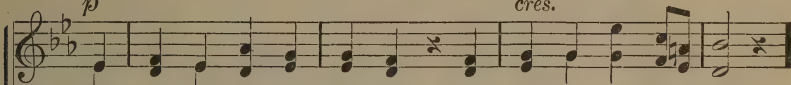
C. BECKER.

mf

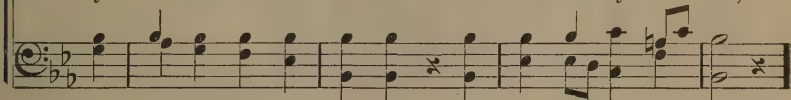
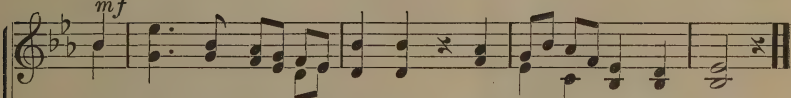
1. Nu Zi - ons fa - na hö - jes, Att al - la det kan se;
 2. Det - sam - ma A - dam kän - de, Samt E - noks hel - gon - tal;
 3. I kamp mot mörkets rän - ker, Nu lju - sets hä - rar gå;
 4. Då sorg och nöd ej rå - da, Hvar tro - fast lö - nen får,

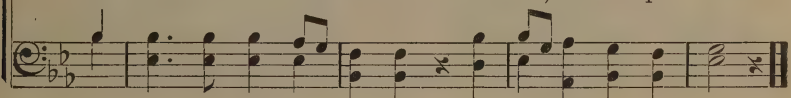
Den stol - te ne - der - bö - jes, Och Ba - bel vän - tar ve.
 Pro - fe - ter - na, Gud sän - de, För det led spott och kval.
 Ty Zi - ons Ko - nung tän - ker, Fi - en - dens makt ned - slå.
 All värl - den får då skå - da, Att Zi - on fri - gjort står;

*p**cres.*

De sva - ga gå som hjäl - tar, Dem in - gen kan mot - stå;
 Den tid dem var be - teck - nat, De stre - do ut sin strid;
 Snart him - lens Gud an - län - der I här - lig - het och makt;
 Ty Je - sus då skall tro - na I - bland mar - ty - rers här,

mf

Och ste - nen fram man väl - tar, Som allt kan sön - der - slå.
 I dö - den se'n de blek - nat Och hvi - la ut i frid.
 Då folk från fjär - ran län - der Till - fö - rer det sin prakt.
 Och skän - ka lif - vets kro - na Till dem, som kämpat här.

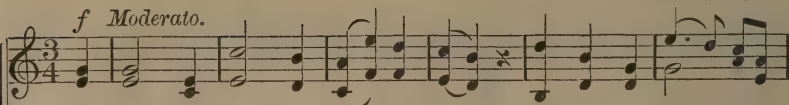

Nr. 21. Se, jorden skall som Eden le!

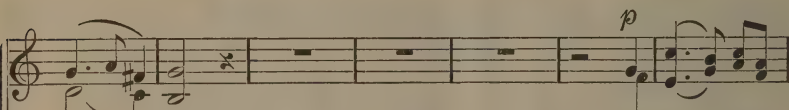
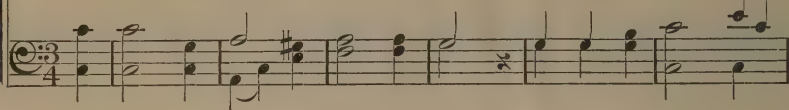
(S. B. 63.)

GEORGE CARELESS (arr.).

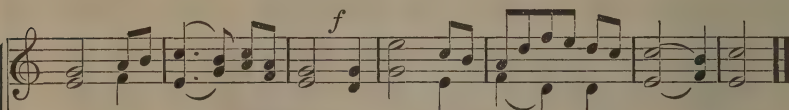
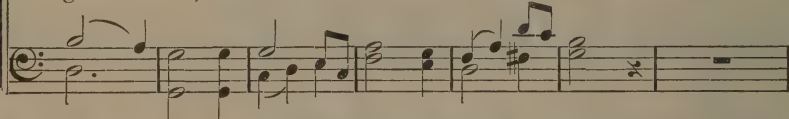
f Moderato.

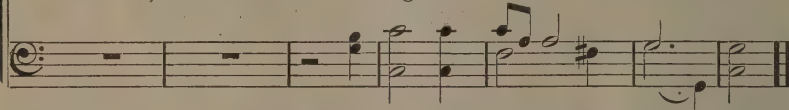
1. Se, jor - den skall som E - den le! Guds hel-gon hen - ne
2. Ja, snart han kom - mer, han vår Gud, Att öf - ver värl - den
3. Då må - ste al - la bö - ja knän — Då bräns de tor - ra

- e - ger, När Je - su å - syns glans vi se, Då han från
dö - ma; Hans fi - en - der med kla - go - ljud För sent sig
gre - nar; De on - da ban - na Gud - dö hän. O kä - re

- him - len sig skall te, Till A - dams släk - tens se - ger.
ång - ra — Her - rens bud Så helt de kun - nat glöm - ma.
Fa - der, tro för - län! I dig du oss för - e - nar.

4. Ej höres krigarskarors gny,
Ej blodbad marken skölja —
Då jorden är som skapad ny,
Då Zions eld och ljusa sky
Städs Lammets stad skall följa.

6. Snart kommer tusenårets dag,
Som Guds profeter spådde,
Då skipas rättsligt Herrens lag —
I helgön! fram till Zion drag,
Att skörda hvad I sådde!

5. Sjung helgonsskaror! — Gläd dig jord! —
Guds folk, fly hän till bergen!
Nu Abrams, Isaks, Jakobs bord
Tillreds för folk från öst, syd, nord;
Dithän i tid er bergen.

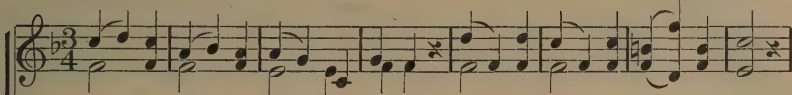
7. Du folk, som frihetsfanan bär,
Drag hem — i Zion stanna!
När afgrundsdraken fångslad är,
Skall Israel, den stora här,
Högt jubla hosianna!

Nr. 22. Zions kämppar, rusten eder!

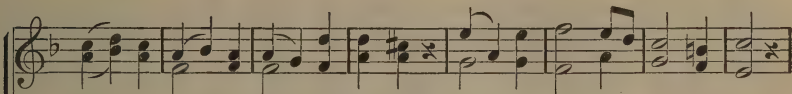
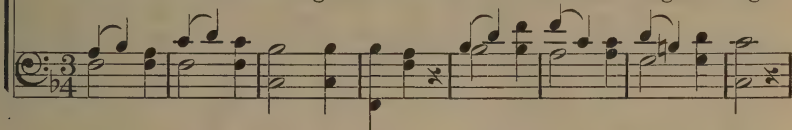
(S. B. 60.)

Efter H. A. BRORSON.

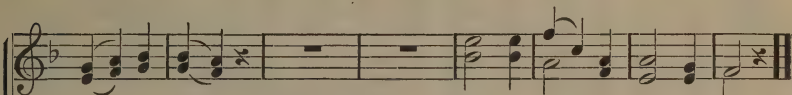
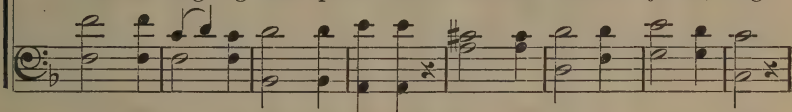
A. C. SMYTH.

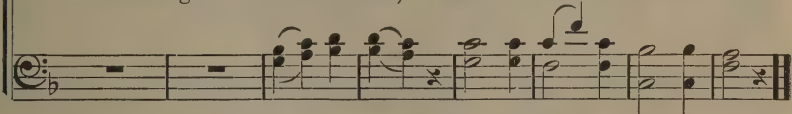
1. Zi - ons kämppar! ru - sten e - der, Omkring höj - der-na håll vakt!
2. Lef rätt-fär-digt, håll Guds la-gar! Bed om kär-lek, tro, fri-mod!
3. Ti - dens full-hets se - ger - fa-na Fö - ren fram i hög-tids-tåg!

- Få-fängt Ba - bel sig be-re - der, Sam-lar all sin va-pen-makt;
Fi - en - den oss städs an-kla-gar, Ja, han kräf-va vill vårt blod;
Oss en dag - lig käm-pe-va - na Gif - ver mod i själ och håg.

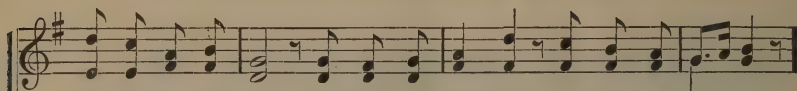
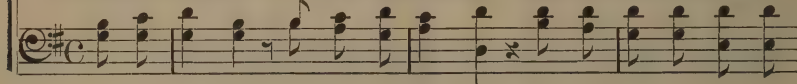
- Ak - tar på Att ned - slå Templen, som i Zi - on stå.
Svär-det tag — Hjär-te - slag Vinn mot mörkrets här hvar dag.
Käkt man går Trots de sår, Som man un - der stri-den får.

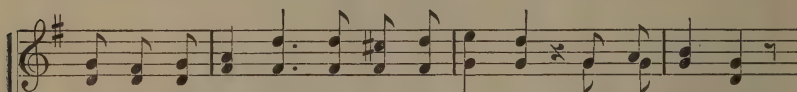
4. Herrens sak är så befunnen,
Af de helige hvar tid;
Och erfarenhet blir vunnen,
Genom bön och helig strid.
Skulle vi
Då gå fri,
Och ej något näpsta bli?
5. Mången vill dem Gud skall kröna,
Se'n de fäktat några dar;
Men så snart de börja röna,
Att det gäller fullt allvar;
Då se vi
Att de bli
Fångslade till slafveri.
6. Men den rätt Guds vägar känner,
Frihets härlighet förstår,
I hvars bröst Guds kärlek bränner,
Den Guds Ande söker, får;
Icke han
Svika kan,
Utan kämpar som en man.
7. Seger efter kamp vi vinne,
Fienden blir nedergjord;
Och till harnesk vi ombinde
Änglars vittnesbörd och ord.
Strid och sår
Snart förgår —
Zion segerkransen får.

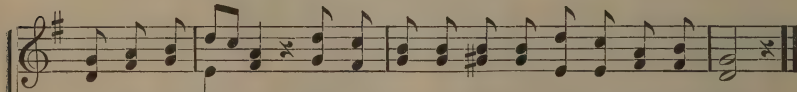
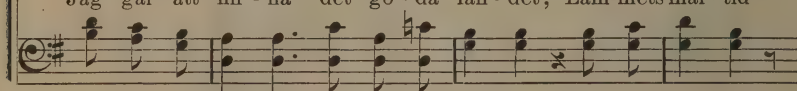
1. Jag är främ-ling, jag är en pil-grim; Blott en af-ton, blott en
 2. Re-se-mål-tid i hast jag ta-ger, Som en ja-gad, som ett
 3. Lammets mål-tid mig sa-ligt hug-nar, Som en försmak, blott en

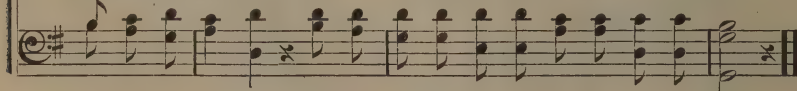
af-ton bor jag här. Gör mig ej hin-der, ty jag vill föl-ja
 il-bud, stan-nar ej. Jag står om-gjor-dad kring mi-na län-der,
 försmak af hans ro. Med föt-ter skod-da, ur träl-doms-ban-det,

Guds folk till strids ge-nom ök'n och böl-ja. Jag är främ-ling,
 Har van-drings-staf-ven i mi-na hän-der; Re-se-mål-tid
 Jag går att fin-na det go-da lan-det; Lam-mets mål-tid

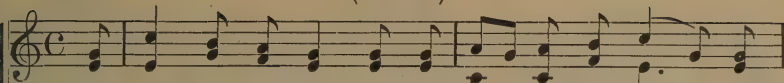

jag är en pil-grim; Blott en af-ton, blott en af-ton bor jag här.
 i hast jag ta-ger, Som ett il-bud, som ett il-bud, stan-nar ej.
 mig där skall hug-na I en e-vig, i en e-vig, e-vig ro.

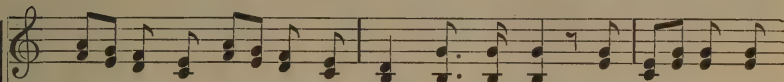
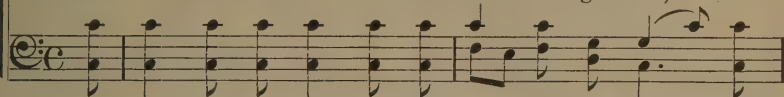

4. Till det landet mitt öga blickar,
 Evigt strålar, :, solen där;
 I främlingslandet är mörkt och farligt,
 Där går jag vilse och stapplar snarligt.
 Till Guds Kanaan mitt öga blickar,
 Evigt strålar, :, solen där!

5. Babel har ej den ro jag söker;
 Nej, jag längtar, :, till Guds stad.
 Där gråter ingen, där slutar nöden,
 Där borer ej synden, dit når ej döden.
 Babel har ej den ro jag söker;
 Nej, jag längtar, :, till Guds stad.

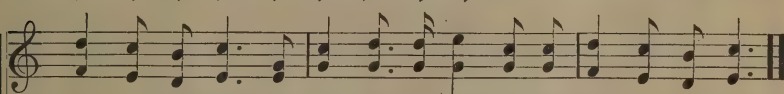
1. Så kom - men nu vän - ner och räk - ken er hand! Och
 2. I al - le, som han - den till plo - gen ha'n satt! Ack,
 3. Då tör - nen än så - ra vår blo - di - ga fot, Så

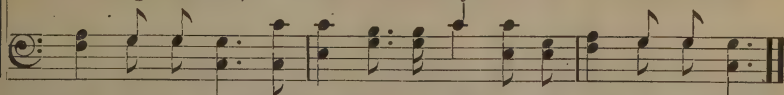
lå - tom oss slu - ta ett kär - le - kens band, Som al - drig må
 lå - ten er sträf - van få blif - va fort - satt! Skall kro - nan för -
 tän - ken på Je - sus, som u - tan allt knot Led giss - lar - ne

bri - sta, Om äf - ven vi mi - sta Den vack - lan - de hyd - da vi
 värf - vas, Och ri - ket få ärf - vas, Så bö - ra vi va - ka hvar -
 små - ra För syn - der - na vå - ra; En kro - na af tör - ne så

fö - ra om - kring, Då an - den sig svin - gar till äng - lar - nes ring.
 en - da - ste dag, Och lyss - na till Je - ho - vas rät - ter och lag.
 tå - lig han bär, Och blo - det som fly - ter vår lä - ke - dom är.

4. Kom! låtom oss famna vår sargade vän!

Han älskat oss först, låt oss älska igen!

Han köpt dig med smärta,

Gif honom ditt hjärta!

Från syndens förgift vill han göra det rent,

Ack, bättra dig nu! det kan blifva för sent.

5. Hör du, som i Zion har blifvit en lem,

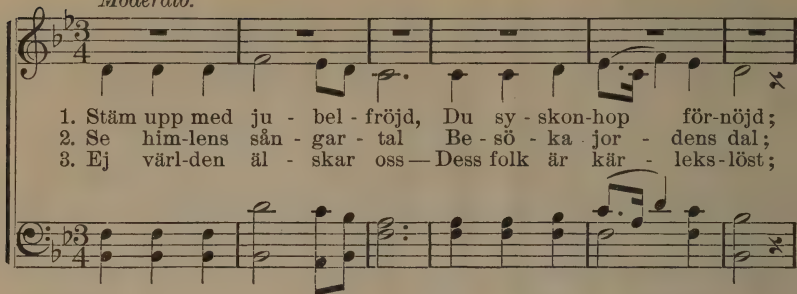
På heliga vägen fortvandra dit hem!

I hemlandet sköna

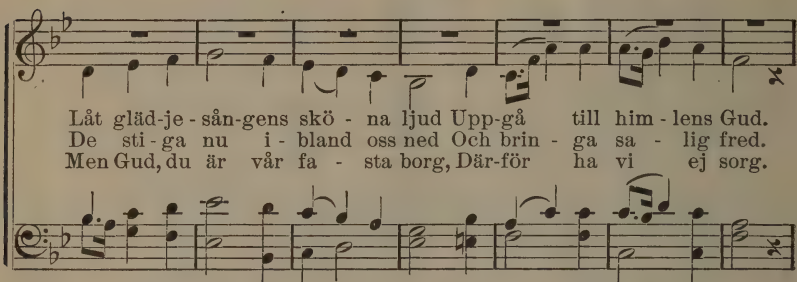
Dig Gud skall bekröna;

Bland helgade skaran, som jublande står,

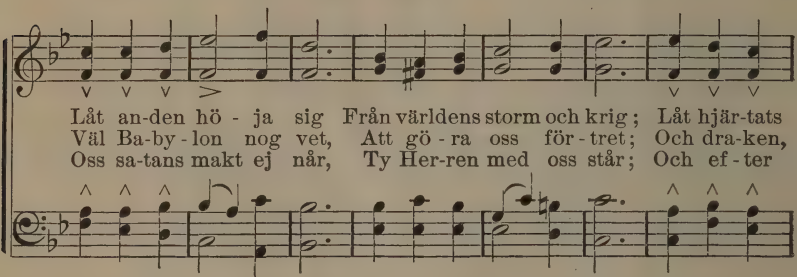
Din krona, din palm och din harpa du får.

Moderato.

1. Stäm upp med ju - bel - fröjd, Du sy - skon-hop för-nöjd;
 2. Se him-lens sän - gar - tal Be - sö - ka för - dens dal;
 3. Ej värld-en äl - skar oss — Dess folk är kär - leks-löst;

Låt gläd-je-sän-gens skö - na ljud Upp-gå till him - lens Gud.
 De sti-ga nu i - bland oss ned Och brin - ga sa - lig fred.
 Men Gud, du är vår fa - sta borg, Där-för ha vi ej sorg.

Låt an-den hö - ja sig Från världens storm och krig; Låt hjär-tats
 Vål Ba-by-lon nog vet, Att gö - ra oss för-tret; Och dra-ken,
 Oss sa-tans makt ej når, Ty Her-ren med oss står; Och ef-ter

har - po - to - ner nu Upp-gå, vår Gud, till dig.
 dess an - fö - ra - re, Han är af vre - de het.
 pröf - vo - ti - dens slut Han sän - der fri - hets vår.

Nr. 26.

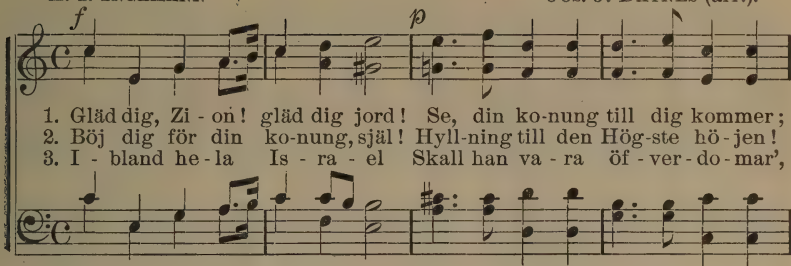
Gläd dig, Zion!

(S. B. 64.)

E. I. INGEMANN

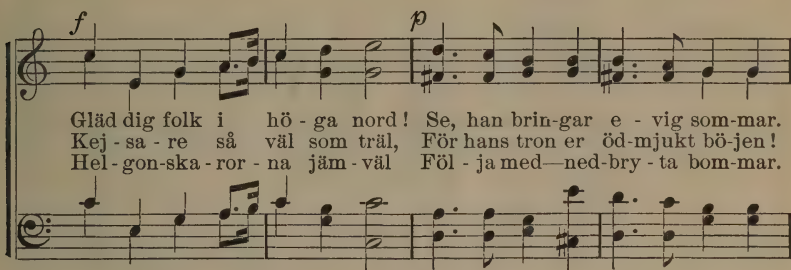
Jos. J. DAYNES (arr.).

f *p*

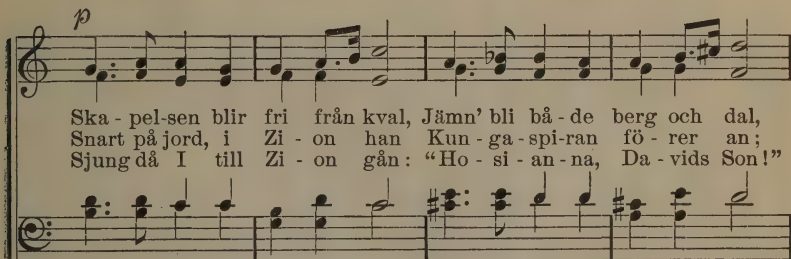
1. Gläd dig, Zi - on! gläd dig jord! Se, din ko-nung till dig kommer;
 2. Böj dig för din ko-nung, själ! Hyll-ning till den Hög-ste hö-jen!
 3. I - bland he-la Is - ra - el Skall han va - ra öf-ver-do-mar',

f *p*

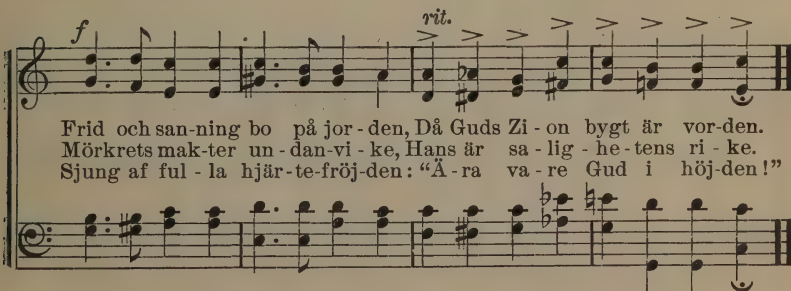
Gläd dig folk i hö - ga nord! Se, han brin-gar e - vig som-mar.
 Kej - sa - re så väl som träl, För hans tron er öd-mjukt bö-jen!
 Hel-gon-ska - ror - na jäm - väl Föl - ja med - ned-bry - ta bom-mar.

p

Ska - pel-sen blir fri från kval, Jämn' bli bå - de berg och dal,
 Snart på jord, i Zi - on han Kun - ga - spi-ran fö - rer an;
 Sjung då I till Zi - on gån: "Ho - si - an-na, Da - vids Son!"

f *rit.*

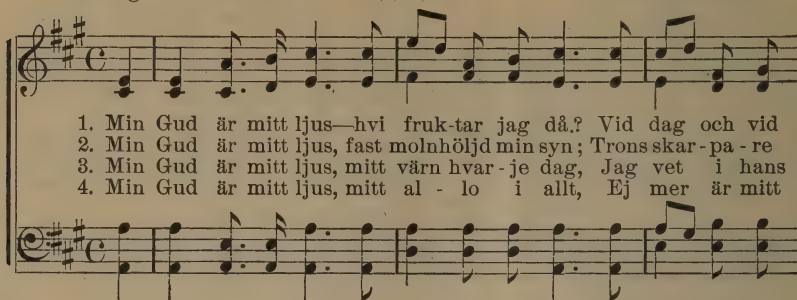
Frid och san-ning bo på jor-den, Då Guds Zi-on bygt är vor-den.
 Mörkrets mak-ter un-dan-vi-ke, Hans är sa-lig - he-tens ri - ke.
 Sjung af ful - la hjär-te-fröj-den: "Ä-ra va-re Gud i höj-den!"

Nr. 27.

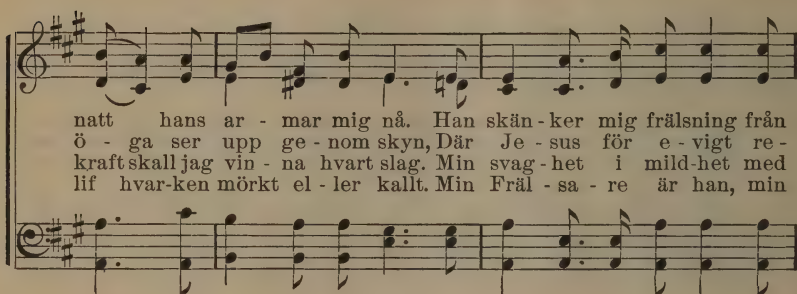
Min Gud är mitt ljus.

Från eng. af A. C. KRANTZ.

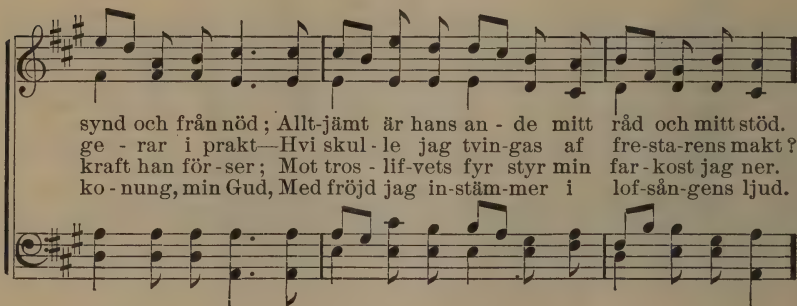
JOHN R. SWENEY.

1. Min Gud är mitt ljus—hvi fruk-tar jag då? Vid dag och vid
 2. Min Gud är mitt ljus, fast molnhöljd mins syn; Trons skar-pa-re
 3. Min Gud är mitt ljus, mitt värn hvar-je dag, Jag vet i hans
 4. Min Gud är mitt ljus, mitt al-lo i allt, Ej mer är mitt

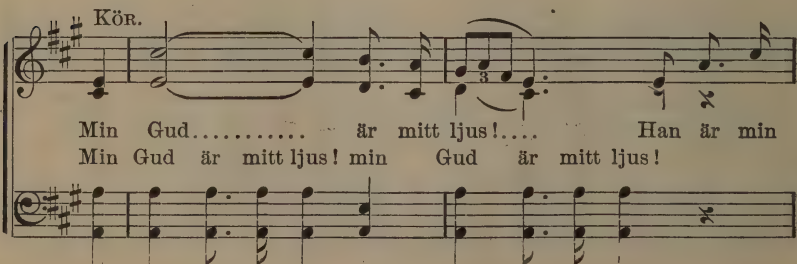

natt hans ar-mar mig nå. Han skän-ker mig frälsning från
 ö-ga ser upp ge-nom skyn, Där Je-sus för e-vigt re-
 kraftskall jag vin-na hvar-t slag. Min svag-het i mild-het med
 lif hvar-ken mörkt el-ler kallt. Min Fräl-sa-re är han, min

synd och från nöd; Allt-jämt är hans an-de mitt råd och mitt stöd.
 ge-rar i prakt—Hvi skul-le jag tvin-gas af fre-sta-rens makt?
 kraft han för-ser; Mot tros-lif-vets fyr styr min far-kost jag ner.
 ko-nung, min Gud, Med fröjd jag in-stäm-mer i lof-sån-gens ljud.

Kör.

Min Gud..... är mitt ljus!.... Han är min
 Min Gud är mitt ljus! min Gud är mitt ljus!

Min Gud är mitt ljus.

fröjd och min sång..... Vid dag.....
Han är min fröjd och min sång. Vid dag och vid natt,

och vid natt..... Han styr, han styr min gång.
vid dag och vid natt Han styr, han styr min gång.

Nr. 28.

Gläd dig, o jord!

WATTS, fr. eng.

(S. B. 2.)

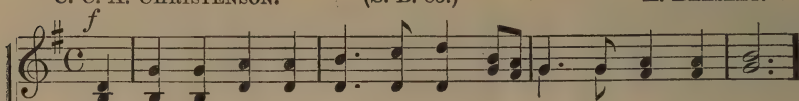
1. Gläd dig, o jord! se Her - ren vill På jor - den bland oss bo!
2. Gläd dig, du jord och män' - skors tal, För Se - ger - vin - na - ren!
3. Ej synd, ej sorg, ej bitt - ra kval Må stö - ra hjär - tats frid;
4. Gläd dig, ty Her - ren gör dig ren, För - ban - nel - sen för - går!

Nu hvar - je själ sig re - de till, Att gå till Zi - ons ro.
Låt mark och klip - pa, höjd och dal Gen - lju - da om vår vän.
Han kom - ma skall från him - lens sal Just i be - läg - , lig tid.
Lik stjär - nors glans sprid ut ditt sken I tu - sen - å - rig vår.

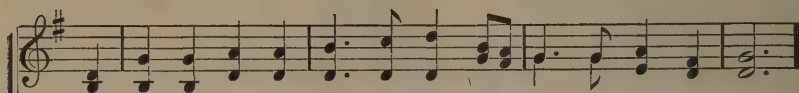
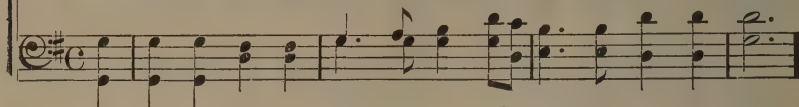
C. C. A. CHRISTENSON.

(S. B. 85.)

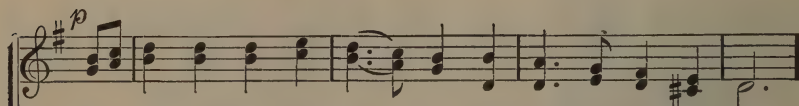
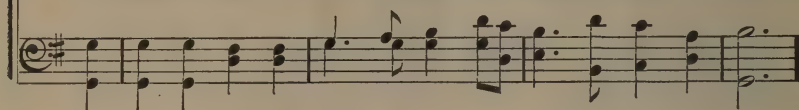
E. BEESLEY.

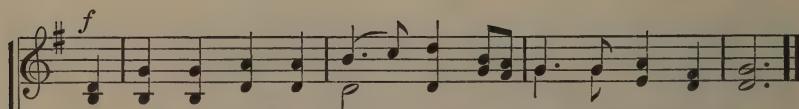
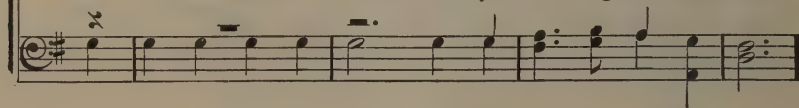
1. Nu hö-res å-ter Je-su bud, Som då han van-dra-de
2. Men den, som o-bot-fär-dig är Och ej om-vän-der sig,
3. Vår Fräl-sar' själf har gått den väg, Till här-lig-he-ten för;

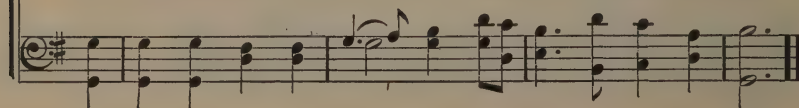
På jor-den ut-sänd i-från Gud, Med tolf a-post-lar-ne.
 Då sa-lig-he-tens dag är när, Han går på mörk-rets stig.
 Kom, kä-ra vän, och af-sked säg Från den, som syn-den gör!

Nu "San-nings-rö-sten" lju-der: "Om-vän-del-se och dop,"
 Märk! him-lens dörr är do-pet, Guds prä-ster nyck-lar-ne;
 Se'n lif-vets frukt du skör-dar: Lyck-sa-lig-he-tens lön—

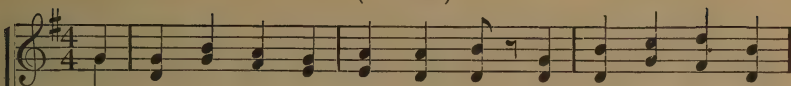

Och hvar-je själ den bju-der: Dig skilj från Sa-tans hop!
 Med här'-mot hö-res ro-pet Af al-la hyck-lar-ne.
 Du syn-dens skuld af-bör-dar, Då blir du ren och skön.

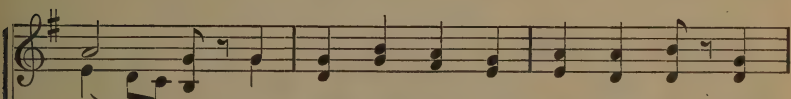
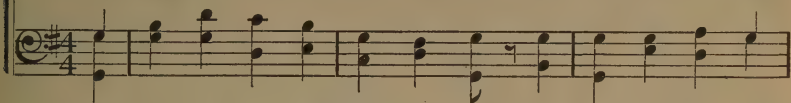

Nr. 30. O Gud! Du själf förenat har.

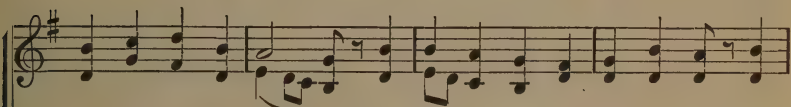
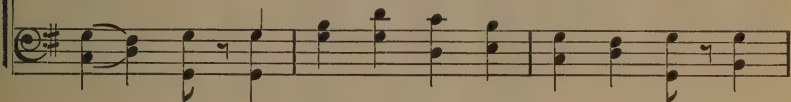
(S. B. 89.)

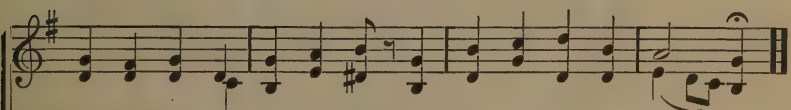
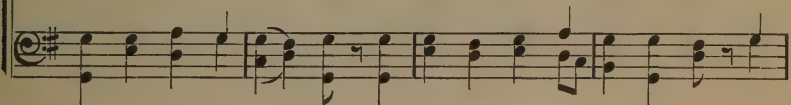
1. O Gud! Du själf för - e - nat har Den för - sta man och
2. Väl - sig - na dem som här i dag Hvar - an - nan hän - der
3. Ack hjälp dem du en - dräk - te - lig, Att hel - gon - kro - nan

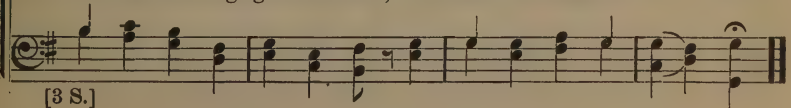
kvin - na; Ty kan hvart tro - fast äk - ta par Visst
gif - - va! Att det må dig till väl - be - hag Och
vin - - na! Att pri - sa och lof - sjun - ga dig, Låt

nå - de hos dig fin - na! Ja, du väl - sig - nar fa - der - lig Dem,
dem till lyc - ka blif - va. Ditt ö - ga va - ka öf - ver dem! Din
kär - lek hos dem brin - na! Af dig vi lå - na kropp och själ, Du

som med tro och hopp till dig, I äk - ta stånd in - trä - da.
frid låt bo i de - ras hem, Din fruk - tan i dess hjär - tan.
ord - nat all - ting gan - ska väl; Ditt namn å - kal - lat va - re!

Nr. 31.

Guds ängel nedsteg.

(S. B. 42.)

J. J. M. BOHN.

Arr. af HUGO D. E. PETERSON.

Moderato.

ORGEL.

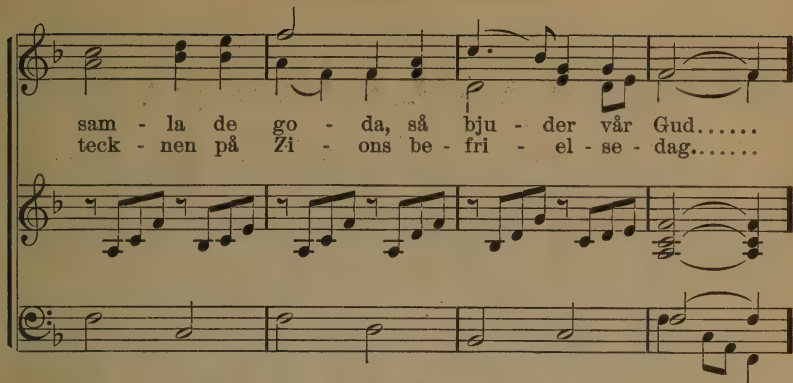
DUETT FÖR SOPR. O. ALT.

1. Guds än - gel ned - steg — hör hvad un - der-verk sto - ra! Gaf
2. En him - me-lens skatt — ja, en bok full med san - ning, Helt

kun - skap om E - fra-ims träd i Cu - mo - rah, Med
fri från till - sats af so - fi - stisk in-bland - ning; Full-

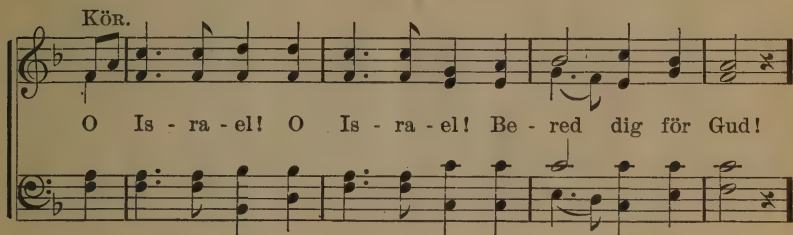
full - he - ten af e - van - ge - li - e bud: Att
makt i - från him - len - ce - le - sti - al lag, Är

Guds ängel nedsteg.

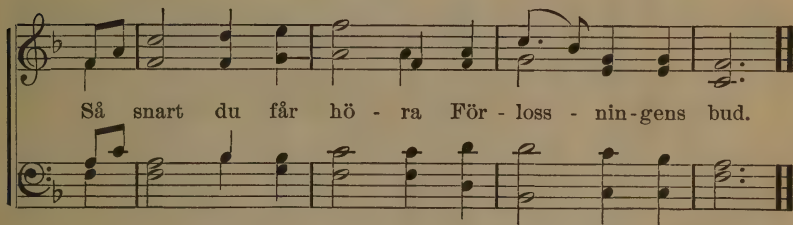

sam - la de go - da, så bju - der vår Gud.....
teck - nen på Zi - ons be - fri - el - se - dag.....

KÖR.

O Is - ra - el! O Is - ra - el! Be - red dig för Gud!

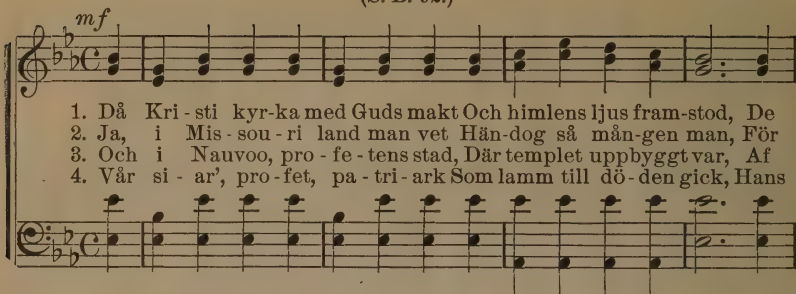
Så snart du får hö - ra För - loss - nin - gens bud.

3. I världshafvets öar! I folkslag, gif öra!
Ty ting, underbara, vill Gud nu utföra.
Nu Zion skall blomstra för Kungen, Guds Son,
Dit samlas Guds helgon långt fjärran ifrån.

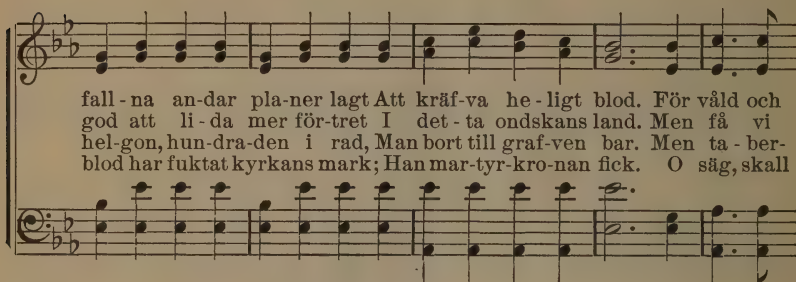
4. I andliga män, som nu viljen nedrifva
Det rike, som evigt grundfästat skall blifva,
I själfva er skada, som värst och som mest,
Er tagen till vara, det vore dock bäst.

5. Nu Esai' spådom oss faller i hågen,
Som språkkunnig filosof och teologen
Ej kunde uttyda, men fattigmans son
Det gjorde med Urim och Tummim till lån.

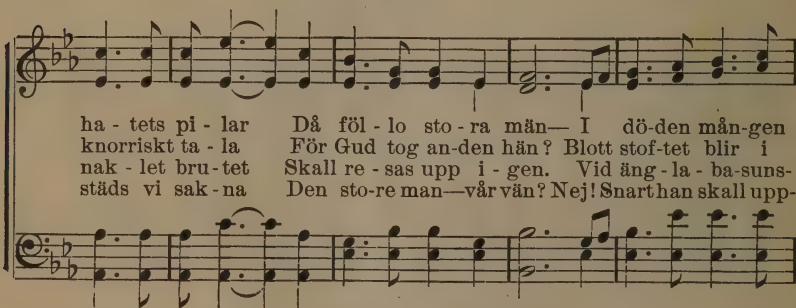
mf

1. Då Kri - sti kyr - ka med Guds makt Och himlens ljus fram - stod, De
 2. Ja, i Mis - sou - ri land man vet Hän - dog så mån - gen man, För
 3. Och i Nauvoo, pro - fe - tens stad, Där templet uppbyggt var, Af
 4. Vår si - ar', pro - fet, pa - tri - ark Som lamm till dö - den gick, Hans

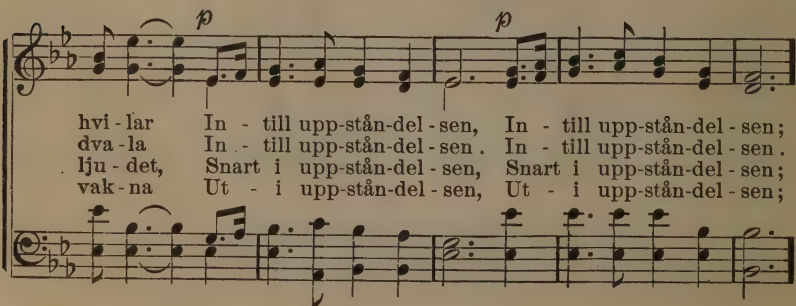

fall - na an - dar pla - ner lagt Att kräf - va he - ligt blod. För våld och
 god att li - da mer för - tret I det - ta onskans land. Men få vi
 hel - gon, hun - dra - den i rad, Man bort till graf - ven bar. Men ta - ber -
 blod har fuktat kyrkans mark; Han mar - tyr - kro - nan fick. O säg, skall

ha - tets pi - lar Då föl - lo sto - ra män — I dö - den mån - gen
 knorriskt ta - la För Gud tog an - den hän? Blott stof - tet blir i
 nak - let bru - tet Skall re - sas upp i - gen. Vid äng - la - ba - suns -
 städs vi sak - na Den sto - re man — vår vän? Nej! Snarthan skall upp -

p

hvi - lar In - till upp - stån - del - sen, In - till upp - stån - del - sen;
 dva - la In - till upp - stån - del - sen. In - till upp - stån - del - sen;
 lju - det, Snart i upp - stån - del - sen, Snart i upp - stån - del - sen;
 vak - na Ut - i upp - stån - del - sen, Ut - i upp - stån - del - sen;

Då Kristi kyrka.

mf *p*

I dö-den mån-gen hvi-lar In - till upp-stån-del - sen.
 Blott stof-tet blir i dva-la In - till upp-stån-del - sen.
 Vid äng-la - ba - suns-lju-det, Snart i upp-stån-del - sen.
 Nej! Snart han skall upp-vak-na Ut - i upp-stån-del - sen.

5. Och nu i Efraims stilla dal
 Vi hvilans budskap få;
 Re'n mången ifrån spott och kval
 Till Abra'ms sköt få gå;
 Fast varma tårar falla
 Och sorgen kännes än,
 Skall mötet fröjda alla
 Uti uppståndelsen.

6. O kära själ! haf mod och tröst!
 Om du från världen går,
 Din ande hörer Faderns röst:
 "Du hvila hos mig får."
 Vi böra aldrig sörja
 Som blinda hedningen,
 Nytt samlif få vi börja
 Uti uppståndelsen.

Nr. 33. O Gud! Jag sof så tryggelig.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 90.)

THOS. McINTYRE.

1. O Gud! Jag sof så tryg-ge-lig In-un - der ditt be-skydd;
 2. Där - för haf tack, o Fa - der kär! Att du är miss-kund-sam;
 3. Din Son min mor-gon-stjär - na blif, Och lyk - ta på min stig;
 4. Hjälp mig att vis - ligt dag för dag Und-vi - ka or - mens list;

Din äng - la-vakt höll vård om mig I nat - ten, som är flydd.
 Nu i den dag som in - ne är Mot må - let för mig fram.
 Mig kraft i hår - da stri - den gif, O Gud, jag be - der dig!
 Mig när - ma-re in - till dig drag—Till lif - vets stad till sist.

5. O, må jag alltid tänka på
 Det mål jag när en gång;
 Att jag erfarenhet må få
 På himlavägen trång.

6. Gif nåd och kraft att jag blir van,
 Att följa dig, o Gud!
 Hjälp mig att tro din frälsningsplan;
 Förbundets änglabud.

7. Att då min afton närmar sig
 Ock jag kan säga gladt:
 Tag, käre Fader, mig till dig!
 Från världens kalla natt.

8. Gif, att då Kristus komma må
 Med gudahärens mängd,
 Att bo på jorden, jag kan få
 En lott — en härlig ängd.

1. Häl - ser nu Zi - ons högst frid - säl - la mor - gon,
 2. Gläd dig, ty Zi - on sin fri - het får skå - da,
 3. Se där hur ök - nen som E - den för - skö - nas!
 4. Fol - ken nu sam - las från ö - ar och län - der,

Hell dig, du folk, som i mör - ker har lagt!
 Snart skall hon stå som en äl - ske - lig brud;
 Käl - lor med lifs - vat - ten fin - nas i mängd:
 Dra - ga till Zi - on, till Is - ra - els ro;

Stan - nen er kla - gan, och bort - ja - gen sor - gen!
 Se, hen - nes sö - ner oss san - ning be - bå - da,
 Syn - den där straf - fas, men dyg - den be - lö - nas —
 Gud sig med vre - de mot Ba - bel snart vän - der,

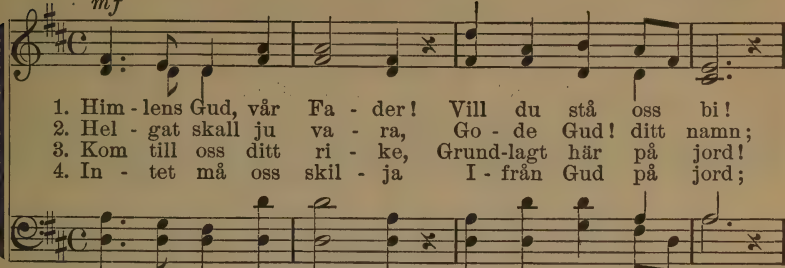
Nu få vi se hvad pro - fe - ter - na sagt.
 Gla - da de brin - ga det fräl - san - de bud.
 Där fin - na o - skuld och ren - het sin ängd.
 Sa - ligt det folk, som i Zi - on får bo!

Nr. 35. Himlens Gud, vår Fader!

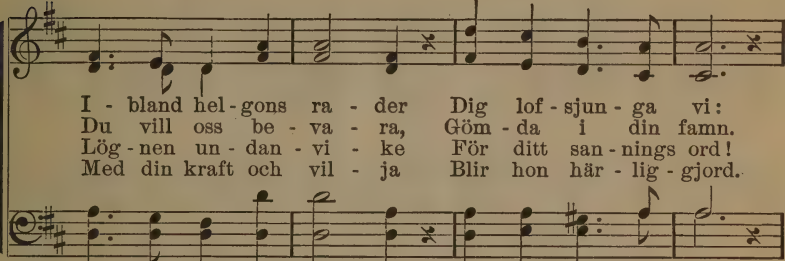
(S. B. 78.)

E. BEESLEY.

mf

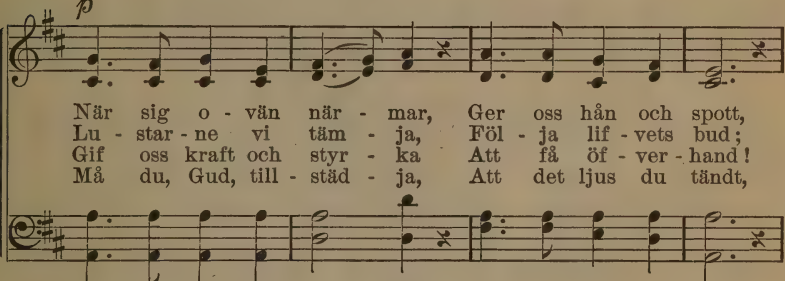

1. Him - lens Gud, vår Fa - der! Vill du stå oss bi!
 2. Hel - gat skall ju va - ra, Go - de Gud! ditt namn;
 3. Kom till oss ditt ri - ke, Grund-lagt här på jord!
 4. In - tet må oss skil - ja I - från Gud på jord;

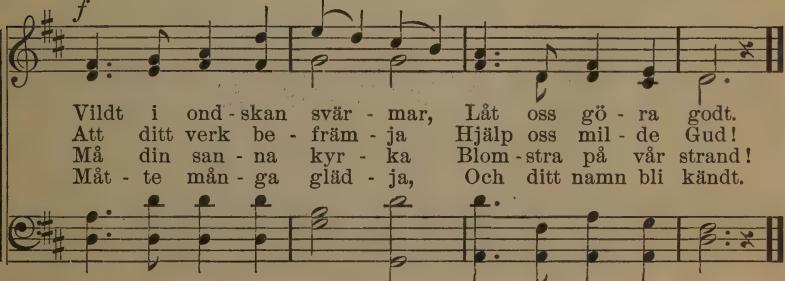
I - bland hel-gons ra - der Dig lof - sjun - ga vi:
 Du vill oss be - va - ra, Göm - da i din famn.
 Lög - nen un - dan - vi - ke För ditt san - nings ord!
 Med din kraft och vil - ja Blir hon här - lig - gjord.

p

När sig o - vän när - mar, Ger oss hån och spott,
 Lu - star - ne vi täm - ja, Föl - ja lif - vets bud;
 Gif oss kraft och styr - ka Att få öf - ver - hand!
 Må du, Gud, till - städ - ja, Att det ljus du tändt,

f

Vildt i ond - skan svär - mar, Låt oss gö - ra godt.
 Att ditt verk be - främ - ja Hjälp oss mil - de Gud!
 Må din san - na kyr - ka Blom - stra på vår strand!
 Måt - te mån - ga gläd - ja, Och ditt namn bli känt.

Nr. 36.

Evige Fader!

J. J. M. BOHN.

(S. B. 80.)

p SOLI.

1. E - vi - ge Fa - der! Vi öd - mjukt bön - fal - la Om din väl -
 2. Spi - ra och kro - na och ri - ken och tro - ner En - dast till -

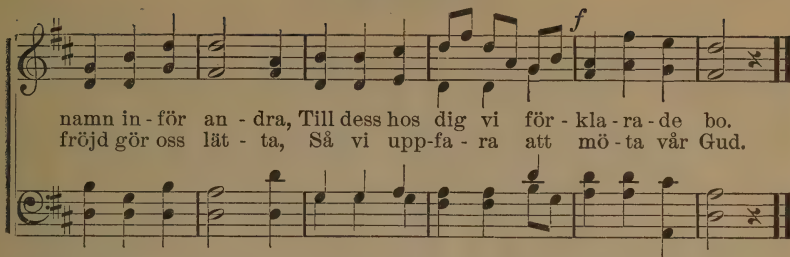
f *p*
 sig - nel - se och att din And', Som ock med So - nen för -
 hö - ra dig, him - lar - nes Gud! Ä - ra och hyll - ning och

ff
 e - nar oss al - la, Bind du oss sam - man med e - nig - hets band!
 lof - sän - gens to - ner Gif - ver dig Zi - on, den En - föd - des brud.

Att vi i dig och i Je - sus må van - dra, Stän - digt till -
 Nu må vi klä - der - na snö - hvi - ta tvät - ta, Och oss be -

p
 vä - xa i kun - skap och tro, Öd - mjukt be - kän - na ditt
 re - da till an - skri - ets ljud: "Brud - gum - men kom - mer!" då

Evige Fader!

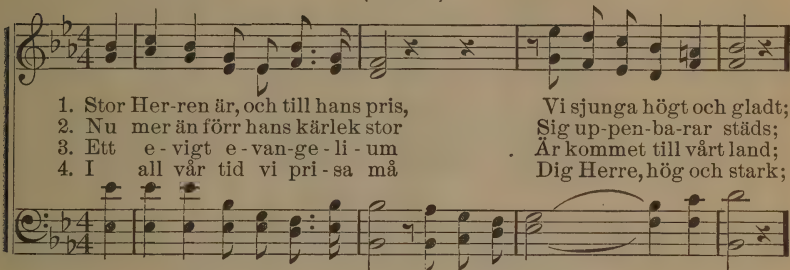

namn in-för an - dra, Till dess hos dig vi för - kla - ra - de bo.
fröjd gör oss lät - ta, Så vi upp-fa - ra att mö - ta vår Gud.

Nr. 37. Stor Herren är, och till hans pris.

W. W. PHELPS.

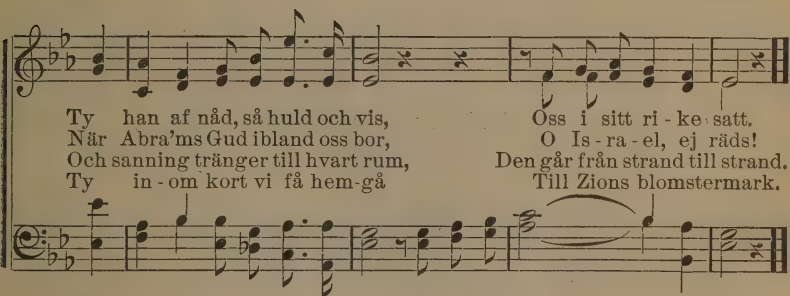
(S. B. 3.)

1. Stor Her-ren är, och till hans pris,
2. Nu mer än förr hans kärlek stor
3. Ett e - vigt e - van - ge - li - um
4. I all vår tid vi pri - sa må

Vi sjunga högt och gladt;
Sig up-pen-ba-rar städs;
Är kommet till vårt land;
Dig Herre, hög och stark;

1. Vi sjunga högt..... och gladt;

Ty han af nåd, så huld och vis,
När Abra'ms Gud ibland oss bor,
Och sanning tränger till hvarrt rum,
Ty in - om kort vi få hem-gå

Oss i sitt ri - ke satt.
O Is - ra - el, ej räds!
Den går från strand till strand.
Till Zions blomstermark.

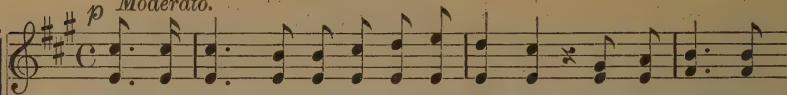
Oss i sitt ri - - - ke satt.

5. Ja, evigt lof dig offras skall
Af Zions syskonkrets;
Att du uppreste oss från fall
Och himlen har tillreds.	8. Profeters röst bland oss är hörd
Om hvad, som snart skall ske,
De utså rikt till domens skörd,
Fast världen synes le.
6. För vattnets och för Andens dop,
Vi prisa må ditt namn;
Mot Babels här och mörkrets hop,
Vi skyddas i din famn.	9. De Helige nu vandra bort
Till Zions härlighet;
Att Babels välde skall bli kort,
Hvar helig det visst vet.
7. För hvarje ord du sänder än
Till oss i mörkrets värld,
Vi gifve tack och pris igen,
Ty du är äran värd.	10. Så klart det uppenbarat blef,
Som var de gamles hopp;
Hvad hvar profet i forntid skref,
Skall punktligt fyllas opp.

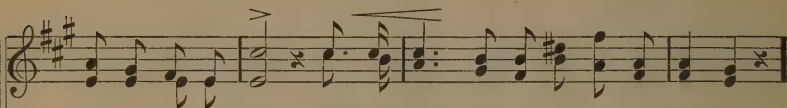
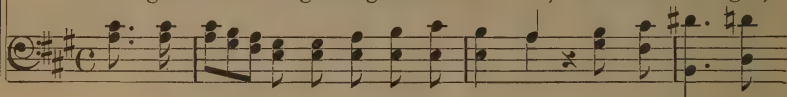
Nr. 38. Herren vill sitt frälsningsverk fullborda.

(S. B. 39.)

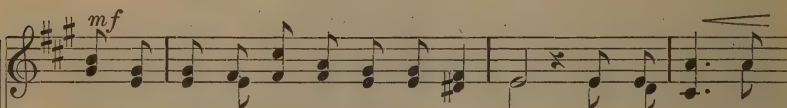
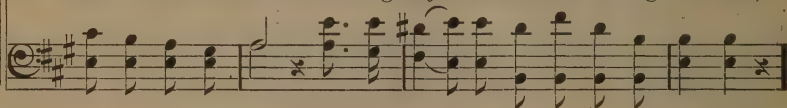
p *Moderato.*

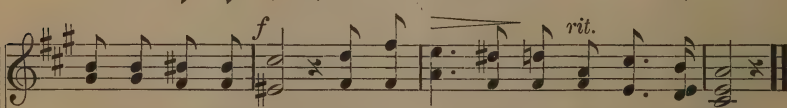
1. Her-ren vill sitt frälsningsverk full-bor-da, Som vid-kom-mer
2. Je-su får den go-de her-den föl-ja, Ulf-var tju-ta
3. Mörk-rets an-dar se där-på med har-men, Hvil-ken från af-
4. In-gen Her-rens gärning kan för-hin-dra, Hvad han sä-ger,

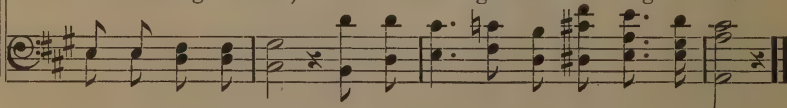
den-na fall-na jord; Ti-den nal-kas, då Guds Son, den Smorda,
fritt i vredgad mängd, Herrens folk ej lju-set un-dan-döl-ja;
grun-den är upp-tänd; Få-fängt I mot oss så skri-ken, lar-men,
skall för-vis-so ske. San-nings-stjär-nan skall för e-vigt tin-dra,

Ma-je-stä-tiskt vill sig själf om-gjor-da, Bju-da gä-ster
Jub-lan-de de plö-ja haf-vets böl-ja, För att hin-na
Vi be-va-ras ut-af gu-doms-ar-men; Ty vi bed-ja:
Drab-bar nö-den, så vill Gud den lin-dra. Zi-ons se-ger

in till natt-vards-bord, Bju-da gä-ster in till natt-vards-bord.
ny-a Ka-naans ängd, För att hin-na ny-a Ka-naans ängd.
Her-re, hjäl-pen sänd, Ty vi bed-ja: Her-re, hjäl-pen sänd.
få de trog-na se, Zi-ons se-ger få de trog-na se.

Herren vill sitt frälsningsverk fullborda.

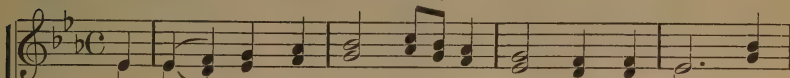
- 5 Medan krig och pest och hungers-
nöden,
Jordskalf, eldebrand och hafvens
brus
Rundt om jorden söka rof för dö-
den —
Babels riken undanryckas stöden,
∴ Och dess lärobyggnader bli grus. ∴
6. Snart skall rösten : Babylon är fal-
len!
Höras vidt omkring med tordöns-
ljud;
Bättringens basuner, högljudt skal-
len!
Herrens menighet till festdag kallen,
∴ För att möta Frälsaren och Gud. ∴

Nr. 39.

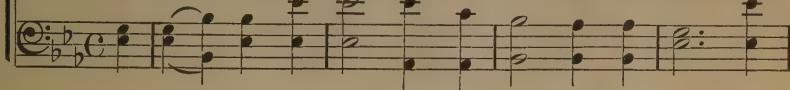
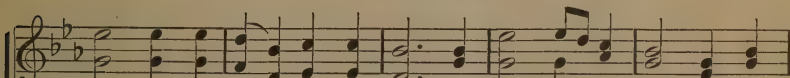
Förlossar'n för Israel.

W. W PHELPS.

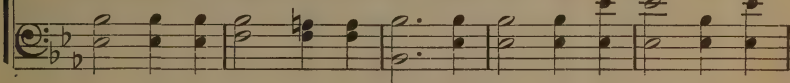
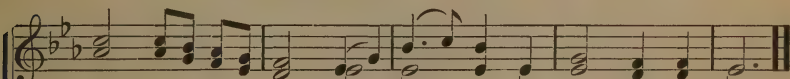
(S. B. 9.)

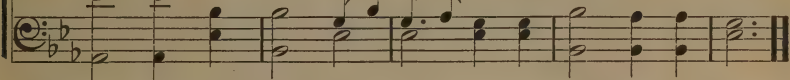
1. För - los - sar'n för Is - rael, vårt ljus och vår tröst, Till
2. Vi ve - ta, han kom - mer till hel - go - nens tal, Och
3. I o - tro och mör - ker ditt Is - ra - el låg, Och
4. Den fä - der - na trod - de på, Is - ra - els Gud, Med

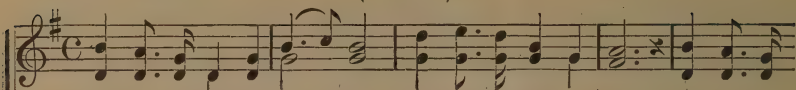
jor - den skall kom - ma i - gen; Hans folk, det be - tryck - ta, skall
sät - ter i Zi - on sitt bo; Ej läng - re vi dväl - jas i
rop - te i ök - nen till dig; Vår fi - en - de glad - des när
huld - het har tänkt up - på oss; Han gaf oss af nåd si - na

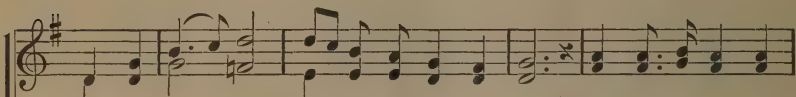
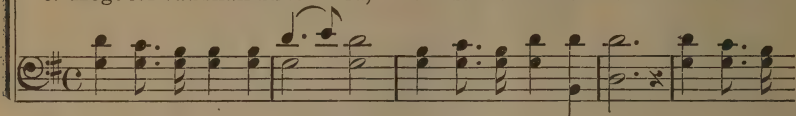
snart blif - va löst Af Kun - gen, vår bro - der och vän.
döds - mör - kan dal, Men in - gå till hvi - la och ro.
sor - ger han såg Oss mö - ta på främ - man - de stig.
rät - ter och bud, Och sa - de: Du skall ej för - gås.

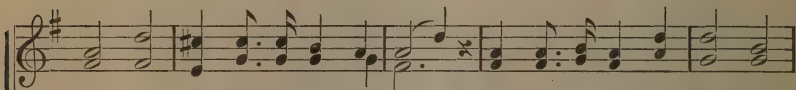
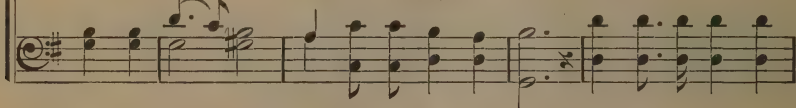
5. Nu frimodig var, oss Guds rike
skall ges,
Då Israel arfvet undfår;
På tidernas tecken det tydligt
kan ses,
Att frälsningens timme snart slår.
6. Hvad doldt var i himlen och hem-
ligt på jord,
Det är uppenbarat igen;
År tolkat af änglar, och sanningens
ord
Kungöres af trofaste män.

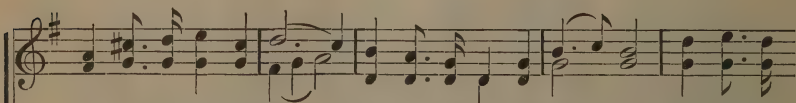
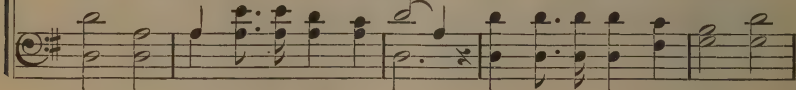
1. Vår Gud! vi dig å - kal - la, Mot-tag vår sång och bön! Vål-sig - na
 2. Upp-låt för dem som sö - ka, O Gud, din nå-des-port! Att de din
 3. Högt-lof-vad skall du va - ra, O sto-re kär-leks Gud! Du vill din

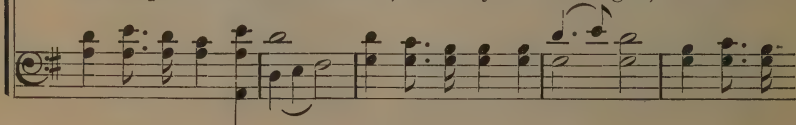
du oss al - la! Sänd Andens pant till lön! Nu är det an-dakts-
 hjord må ö - ka Så snart de bätt-ring gjort; Ditt bud om frid och
 nåd för - kla - ra Med äng-lars sän-de-bud; Ack, lös du syn-da -

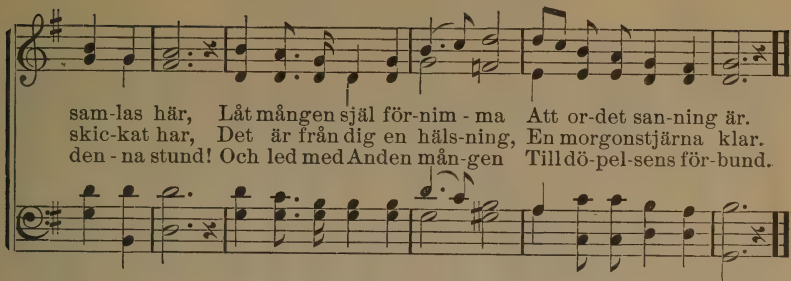
tim - ma För oss, som sam-las här, Låt mån-gens själ för-nim-ma
 fräls-ning Till oss du skie-kat har, Det är från dig en häls-ning,
 fån - gen, En träl i den-na stund! Och led med An-den mån-gen

Att or-det sanning är. Nu är det an-dakts-tim - ma För oss, som
 En morgonstjärna klar. Ditt bud om frid och fräls-ning Till oss du
 Till dö-pel-sens förbund. Ack, lös du syn-da-fån - gen, En träl i

Vår Gud! vi dig åkalla.

sam-las här, Låt många själ för-nim - ma Att or-det san-ning är.
skic-kat har, Det är från dig en häls-ning, En morgonstjärna klar.
den - na stund! Och led med Anden mån-gen Till dö-pel-sens för-bund.

Nr. 41.

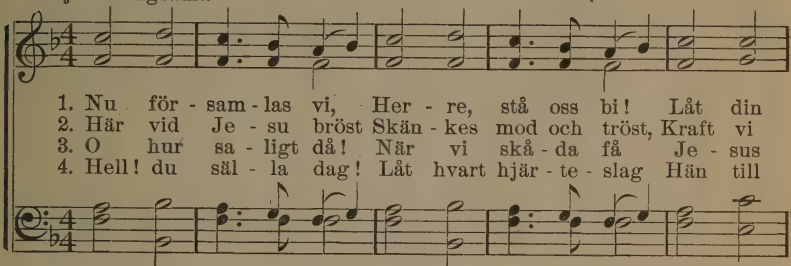
Nu församlas vi.

C. C. A. CHRISTENSON.

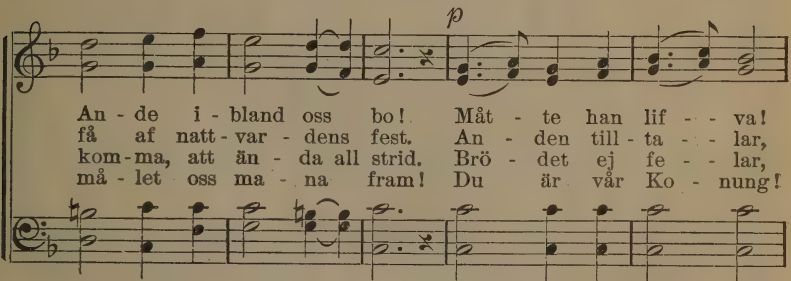
(S. B. 88.)

Siciliansk melodi.

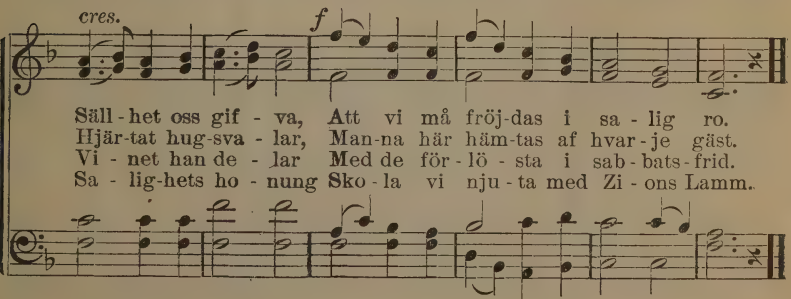
Ej för långsamt.

1. Nu för - sam - las vi, Her - re, stå oss bi! Låt din
2. Här vid Je - su bröst Skän - kes mod och tröst, Kraft vi
3. O hur sa - ligt då! När vi skå - da få Je - sus
4. Hell! du säl - la dag! Låt hvar hjär - te - slag Hän till

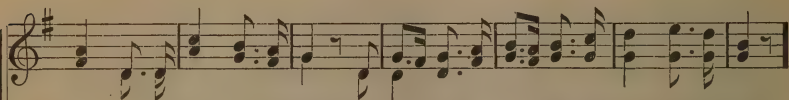
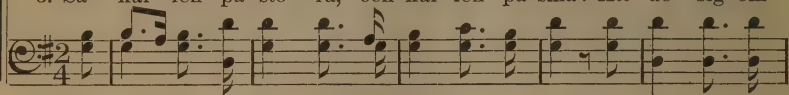
An - de i - bland oss bo! Måt - te han lif - - va!
få af natt - var - dens fest. An - den till - ta - - lar,
kom-ma, att än - da all strid. Brö - det ej fe - - lar,
må - let oss ma - na fram! Du är vår Ko - nung!

cres. Säll-het oss gif - va, Att vi må fröj-das i sa - lig ro.
f Hjär-tat hug-sva - lar, Man-na här häm-tas af hvar-je gäst.
Vi - net han de - lar Med de för-lö - sta i sab-bats-frid.
Sa - lig-hets ho - nung Sko-la vi nju-ta med Zi - ons Lamm.

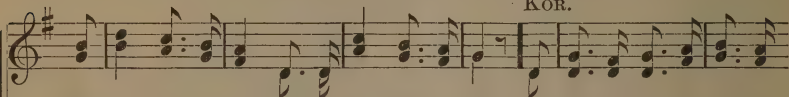
1. Kom, Is - ra - els äld - ste! för - e - nad' med mig Upp-sök de upp-
 2. Väl sä - den är myc-ken och ar - be - tet stort, Men ä - ro vi
 3. Så kal - len på sto - ra, och kal - len på små! Att de sig om-

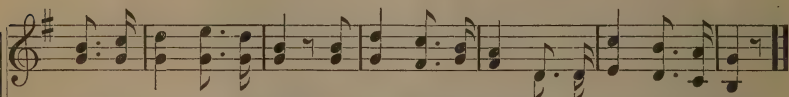
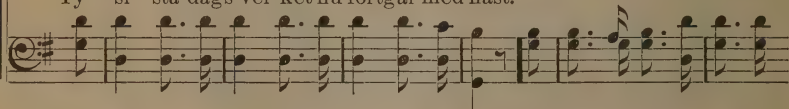
rik - ti - ge hvar de än stå; Vi fö - ra dem in på upp-hö-jel-sens stig,
 ett, då vi myc-ket för-må, Så underligt fort skall Guds verk blifva gjort,
 vända från synd och från last; Ja, kal-len på hedning, på ju - de ock-så,

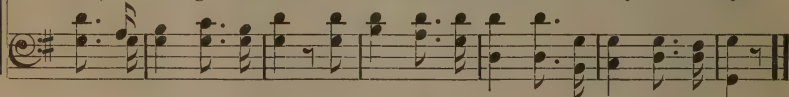
Kör.

Från Ba - bel de gå för att Zi - on upp-nå.
 Till Is - ra - els stä - der i fjär - ran vi gå. Till Ba-by-lon, till Ba-by-
 Ty si - sta dags-ver-ke't nu fortgå'r med hast.

lon, vi sä - ga far-väl! I E - fra-ims land få vi fröj - da vår själ.

4. Så gå till de vise, och säg dem
 Guds ord!
 Hvad fordom han talat, skall nu
 bli uppfyllt;
 Inbjud ock de ringa till gästa-
 budsbord,
 Ty Herren välsignar af nåd, oför-
 skyldt.

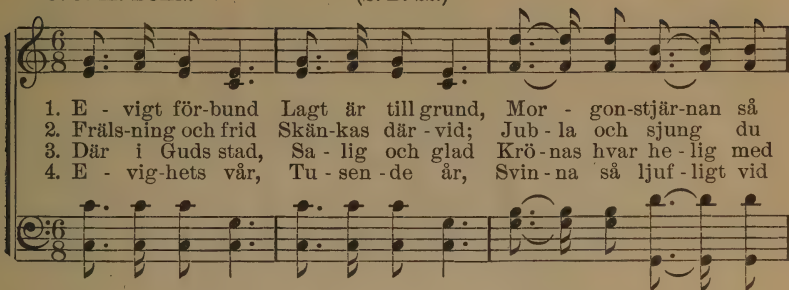
5. Ja trösta, hugsvala den ringa
 alltså:
 Var glad och var flitig, och full-
 komlig blif!
 Ty snart i de tusende år vi
 ingå,
 Och sedan vi ärfva det eviga
 lif.

Nr. 43.

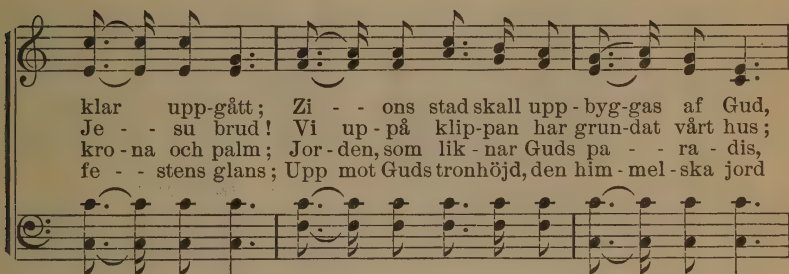
Evigt förbund.

J. J. M. BOHN.

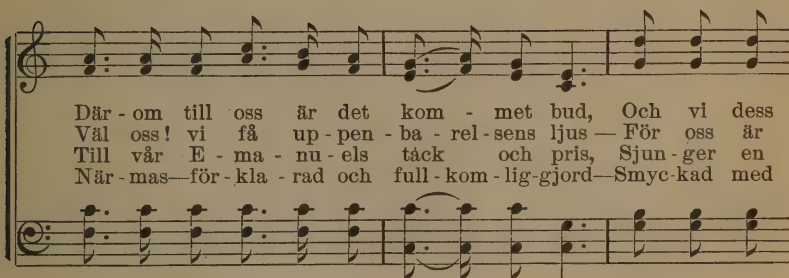
(S. B. 22.)

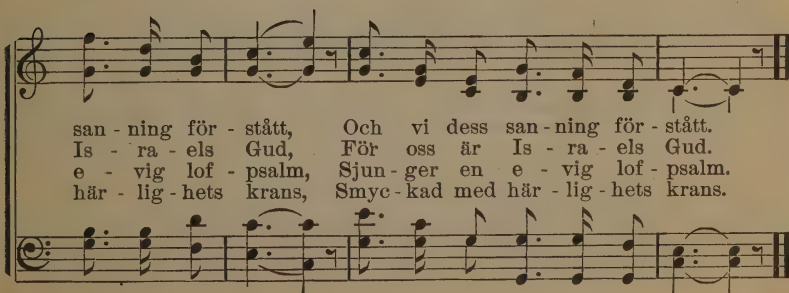
1. E - vigt för-bund Lagt är till grund, Mor - gon-stjär-nan så
 2. Fräls-ning och frid Skän-kas där-vid; Jub-la och sjung du
 3. Där i Guds stad, Sa - lig och glad Krö-nas hvar he - lig med
 4. E - vig-hets vår, Tu-sen-de år, Svin-na så ljuf-ligt vid

klar upp-gått; Zi - - ons stad skall upp-byg-gas af Gud,
 Je - - su brud! Vi up-på klip-pan har grun-dat vårt hus;
 kro-na och palm; Jor-den, som lik-nar Guds pa - - ra - dis,
 fe - - stens glans; Upp mot Guds trönhöjd, den him-mel-ska jord

Där-om till oss är det kom-met bud, Och vi dess
 Vål oss! vi få up-pen-ba-rel-sens ljus—För oss är
 Till vår E-ma-nu-els tack och pris, Sjun-ger en
 När-mas-för-kla-rad och full-kom-lig-gjord—Smyc-kad med

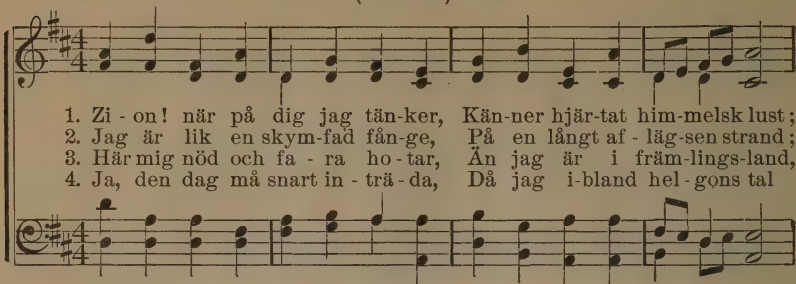

san-ning för-stått, Och vi dess san-ning för-stått.
 Is-ra-els Gud, För oss är Is-ra-els Gud.
 e-vig lof-psalm, Sjun-ger en e-vig lof-psalm.
 här-lig-hets krans, Smyc-kad med här-lig-hets krans.

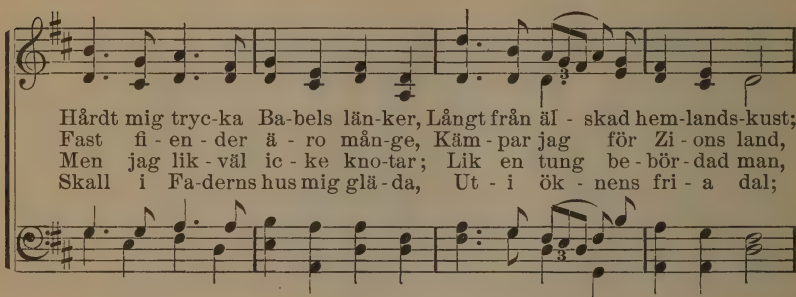
Nr. 44. Zion! när på dig jag tänker.

H. F. PETERSEN.

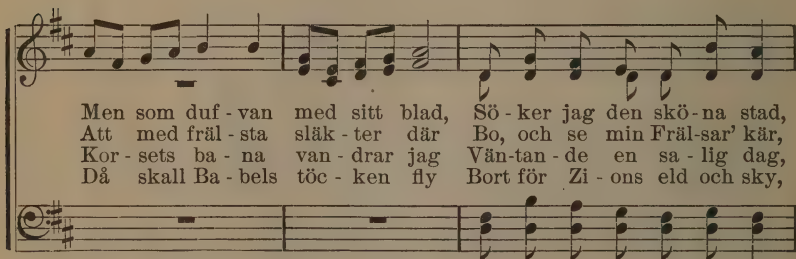
(S. B. 55.)

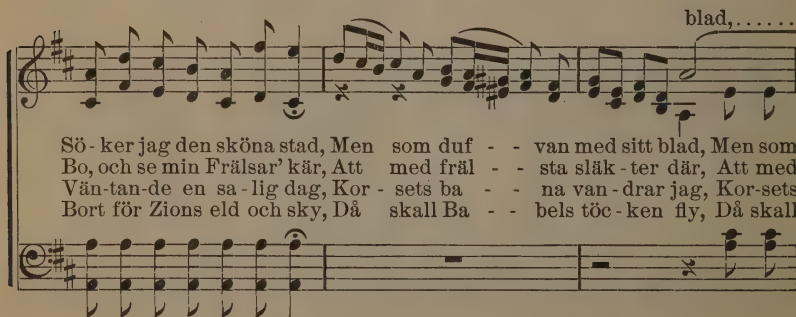
1. Zi - on! när på dig jag tän-ker, Kän-ner hjär-tat him-melsk lust;
 2. Jag är lik en skym-fad fån-ge, På en långt af - läg-sen strand;
 3. Här mig nöd och fa - ra ho-tar, Än jag är i främ-lings-land,
 4. Ja, den dag må snart in - trä-da, Då jag i-bland hel-gons tal

Hårdt mig tryc-ka Ba-bels län-ker, Långt från äl - skad hem-lands-kust;
 Fast fi - en - der ä - ro mån-ge, Käm-par jag för Zi-ons land,
 Men jag lik - väl ic - ke kno-tar; Lik en tung be-bör-dad man,
 Skall i Fa-derns hus mig glä-da, Ut - i ök - nens fri - a dal;

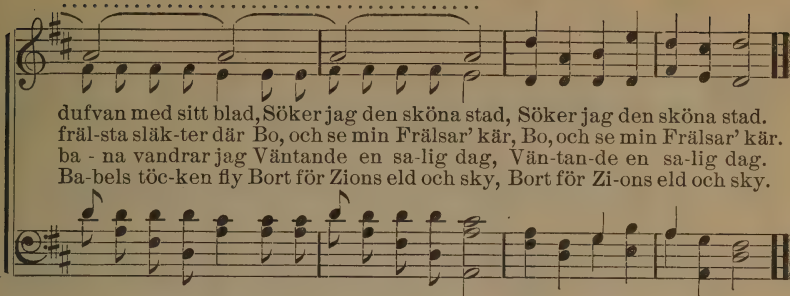
Men som duf - van med sitt blad, Sö - ker jag den skö-na stad,
 Att med fräl - sta släk - ter där Bo, och se min Fräl-sar' kär,
 Kor - sets ba - na van - drar jag Vän-tan - de en sa - lig dag,
 Då skall Ba - bels töc - ken fly Bort för Zi - ons eld och sky,

blad,.....

Sö - ker jag den sköna stad, Men som duf - - van med sitt blad, Men som
 Bo, och se min Frälsar' kär, Att med fräl - - sta släk - ter där, Att med
 Vän-tan - de en sa - lig dag, Kor - sets ba - - na van - drar jag, Kor-sets
 Bort för Zions eld och sky, Då skall Ba - - bels töc - ken fly, Då skall

Zion! när på dig jag tänker.

5. Tankarne sig trånfullt svinga
Till den tid jag höra skall
Klockorna i Zion ringa,
Och förkunna Babels fall.
Då är jag så säll och glad,
Hjälp mig Gud till denna stad.

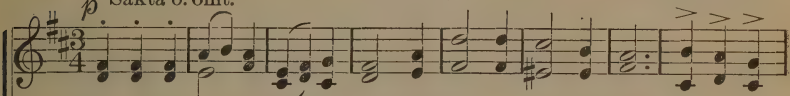
6. Kära bröder och medäldste,
Öfverallt på denna jord!
Låt oss samla hem de frälste,
Föra dem till Herrens hjord;
Och när vi ha samlat dem,
Gå vi in i glädjens hem.

Nr. 45. Guds väg så ofta gömmer sig.

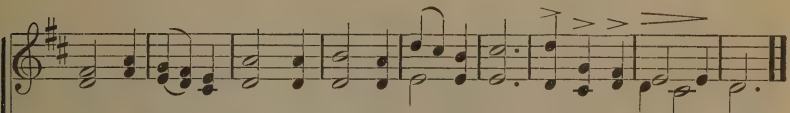
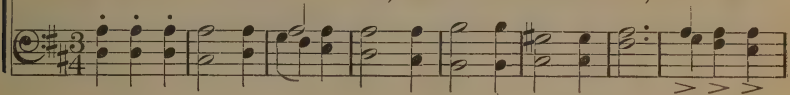
p Sakta o. ömt.

(S. B. 129.)

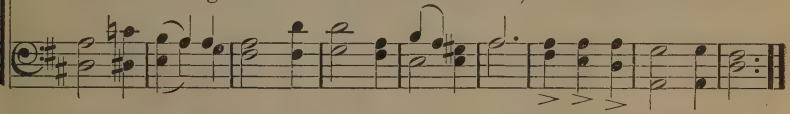
E. STEPHENS.

1. Guds väg så of - ta gömmer sig, Den ses ej up-pen-bart; Hans själf går
2. Hans råd af oss ej för-skas ut, Det har kung Da-vid sagt—Vid Ba-bels
3. Du himlens barn, tag kraft och mod! Den sky, du fruk-tar mest, Som öf-ver
4. Man of - ta dö-mer Gud o - rätt, Så att hans kul-den får, Men bak-om

gär - na bö-l-jans stig Och far med vindens fart, Och far med vindens fart.
fall och världens slut Af - slö - jar han sin makt, Af-slö-jar han sin makt.
dig så hot-full stod, Är dig till välgång bäst, Är dig till välgång bäst.
tuktans handlingssätt Hans fadersblick framstår, Hans fadersblick framstår.

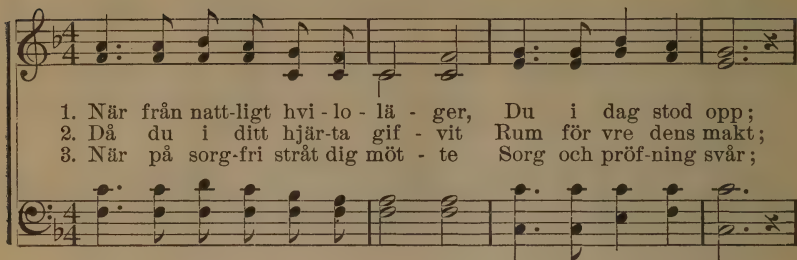

5. Hans planer mogna dag för dag,
Utvecklas hvar sekund;
Den söta frukt, han gifver, tag,
;: Fast brodden sticker mun. ;:

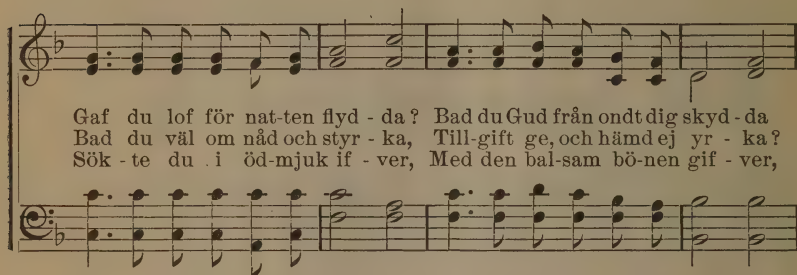
6. Den blinda otro vilse far,
Guds afsikt granskning tål;
Han själf sin väg gör ljus och klar,
;: Han känner bäst sitt mål. ;:

Nr. 46. När från nattligt hviloläger.

(S. B. 40.)

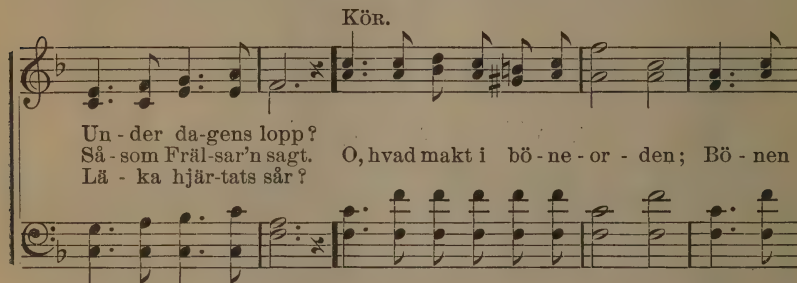

1. När från natt-ligt hvi-lo-lä-ger, Du i dag stod opp;
 2. Då du i ditt hjär-ta gif-vit Rum för vre dens makt;
 3. När på sorg-fri stråt dig möt-te Sorg och pröf-ning svår;

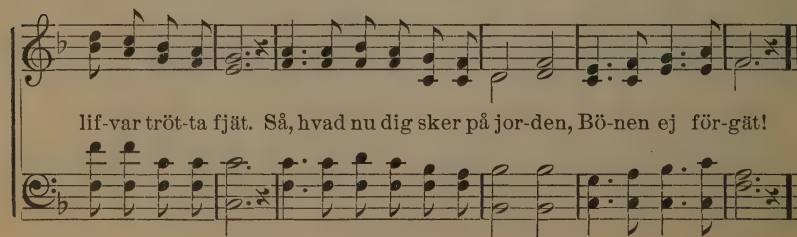

Gaf du lof för nat-ten flyd-da? Bad du Gud från ondt dig skyd-da
 Bad du väl om nåd och styr-ka, Till-gift ge, och hämd ej yr-ka?
 Sök-te du i öd-mjuk if-ver, Med den bal-sam bö-nen gif-ver,

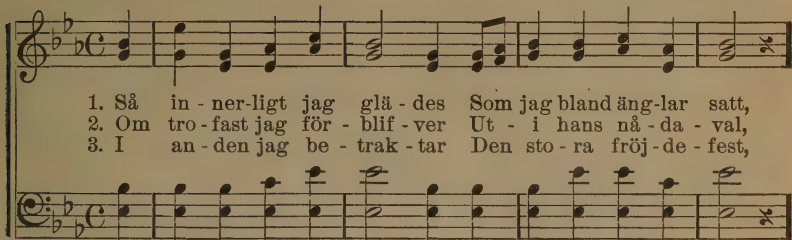
KÖR.

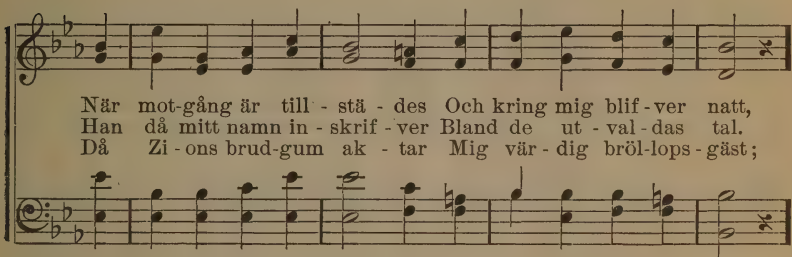
Un-der da-gens lopp?
 Så-som Fräl-sar'n sagt. O, hvad makt i bö-ne-or-den; Bö-nen
 Lä-ka hjär-tats sår?

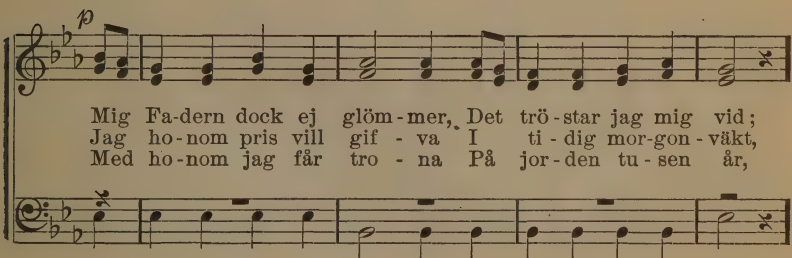
lif-var tröt-ta fjät. Så, hvad nu dig sker på jor-den, Bö-nen ej för-gät!

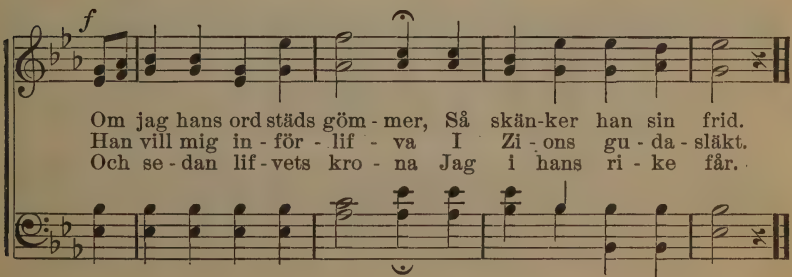
1. Så in - ner - ligt jag glä - des Som jag bland äng - lar satt,
 2. Om tro - fast jag för - blif - ver Ut - i hans nå - da - val,
 3. I an - den jag be - trak - tar Den sto - ra fröj - de - fest,

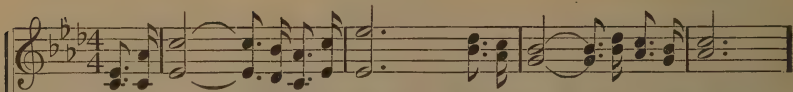
När mot - gång är till - stä - des Och kring mig blif - ver natt,
 Han då mitt namn in - skrif - ver Bland de ut - val - das tal.
 Då Zi - ons brud - gum ak - tar Mig vär - dig bröl - lops - gäst;

p
 Mig Fa - dern dock ej glöm - mer, Det trö - star jag mig vid;
 Jag ho - nom pris vill gif - va I ti - dig mor - gon - väkt,
 Med ho - nom jag får tro - na På jor - den tu - sen år,

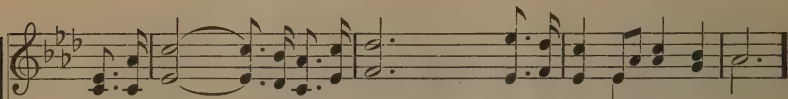
f
 Om jag hans ord städs göm - mer, Så skän - ker han sin frid.
 Han vill mig in - för - lif - va I Zi - ons gu - da - släkt.
 Och se - dan lif - vets kro - na Jag i hans ri - ke får.

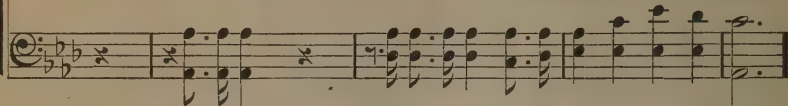
1. När få vi..... väl ses i-gen, Hvarje bro - der, hvarje vän?
 2. Led-da af.....den store Gud, Fa-ra vi...med frälsningsbud,
 3. Himlen sän - - de ljuset ned, Jorden häl - sa-des med fred,

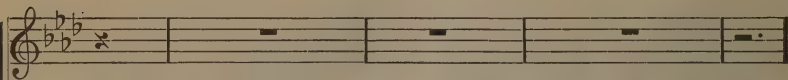
1. När få vi väl ses i-gen, Hvar-je bro-der, hvarje vän?

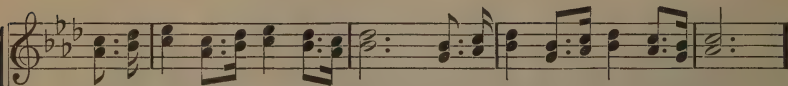
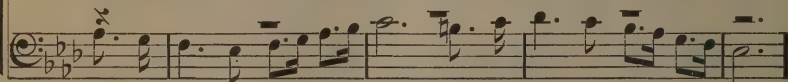
Där man af - - skedshand ej ger, Där man al-drig skil-jes mer!
 Sanning, som...från himlen kom, Skall för-kun-nas värl-den om,
 Fri-dens ri - - ke är be-gynt; Mormons bok, mer värd än mynt,

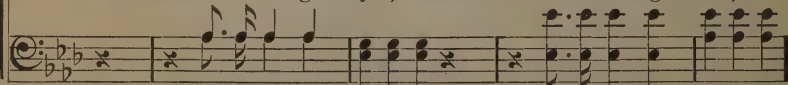
Där man af - - - skedshand ej ger, Där man aldrig skiljes mer!

Då på Zi - ons berg vi stå, Då Guds folk vi mö - ta få,
 San-ning är det bä - sta fond, San-ning e - vigt har be - stånd,
 Kom-mit fram i da - gens ljus, Fin-nes re'n i mån-ga hus,

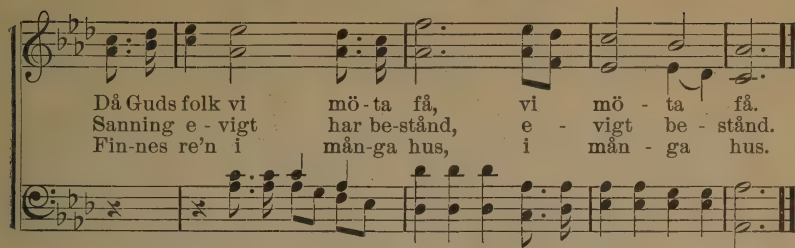

Då på Zi - ons berg vi stå, Då Guds folk vi mö - ta få,
 Sanning är det bä - sta fond, San-ning e - vigt har be - stånd,
 Kommit fram i da - gens ljus, Fin-nes re'n i mån-ga hus,

Då på Zi-ons berg vi stå, Då Guds folk vi mö-ta få,

När få vi väl ses igen?

Då Guds folk vi mö-ta få, vi mö - ta få.
Sanning e - vigt har be-stånd, e - vigt be - stånd.
Fin-nes re'n i mån-ga hus, i mån - ga hus.

Då Guds folk vi mö-ta få, Då Guds folk vi mö-ta få.

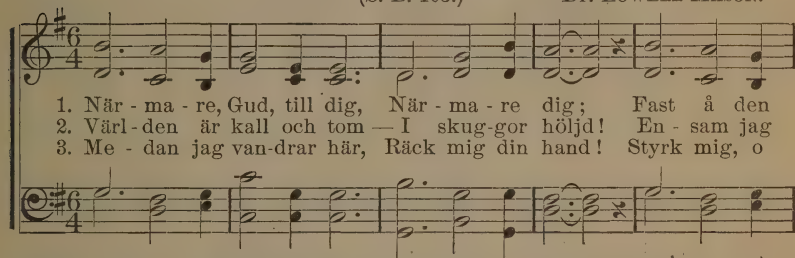
4. När all Israel kommer hem,
Och uppbyggt Jerusalem,
När Guds hus i prakt vi se,
När han vill i makt sig te,
När han kommer god och blid,
Samlas vi i ro och frid.
5. När vår jord är döpt med eld,
När vår själ är tillfredsställd,
Zions Konung lycka ske!
— Skam till undertryckarne —
Då, om icke förr en gång,
Mötas vi med jubelsång.

Nr. 49.

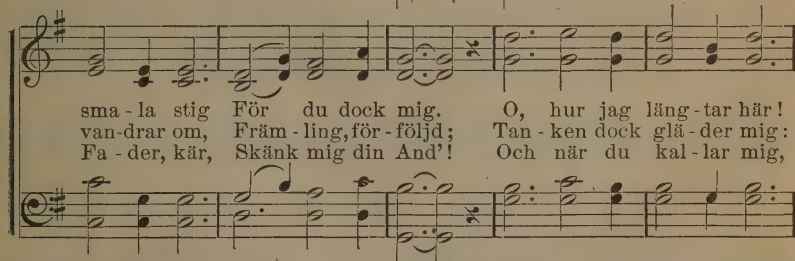
Närmare, Gud, till dig.

(S. B. 103.)

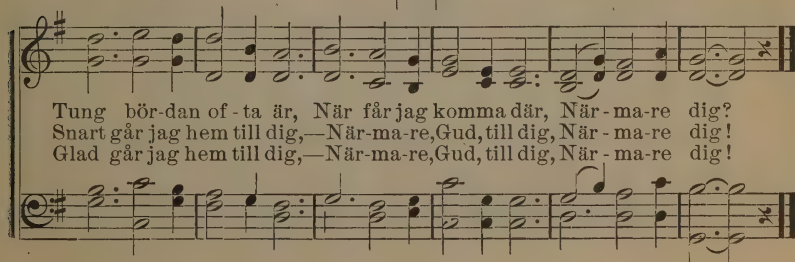
Dr. LOWELL MASON.

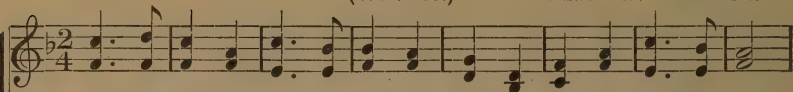
1. När - ma - re, Gud, till dig, När - ma - re dig; Fast å den
2. Värld - en är kall och tom — I skugg - gor hölj d! En - sam jag
3. Me - dan jag van - drar här, Räck mig din hand! Styrk mig, o

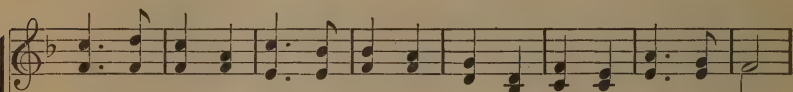
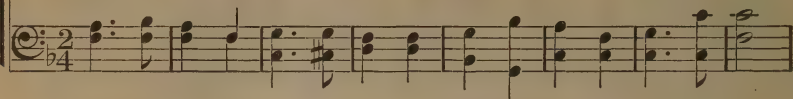
sma - la stig För du dock mig. O, hur jag läng - tar här!
van - drar om, Främ - ling, för - följ d; Tan - ken dock glä - der mig:
Fa - der, kär, Skänk mig din And! Och när du kal - lar mig,

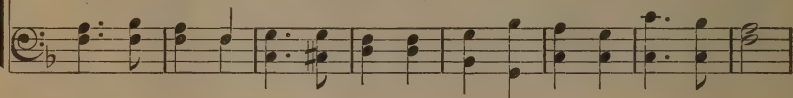
Tung bör - dan of - ta är, När får jag komma där, När - ma - re dig?
Snart går jag hem till dig, — När - ma - re, Gud, till dig, När - ma - re dig!
Glad går jag hem till dig, — När - ma - re, Gud, till dig, När - ma - re dig!

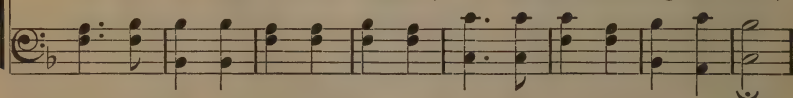
1. Fa - der vår, i him - len of - van, Al - la värl - dars sty - res - man!
2. Hög - sta sa - lig - hets för - hopp - ning Skän - ker tron up - på Guds Son,
3. Här vi stå en sy - skon - ska - ra Sam - lad - väl - för - nöjd och glad;
4. Smär - tans tå - rar sä - kert run - ne Med en o - be - hin - drad fart,

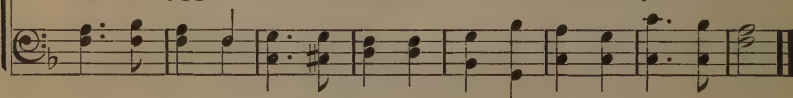
Sa - lig - het den hög - sta gåf - van Du af nåd oss skän - ka kan.
 Lif - vets träd står skönt i knopp - ning, Lön - nen gif - ves of - van - från.
 Nu vi äm - na hä - dan fa - ra, Sö - ka oss en bätt - re stad.
 Om vi ej den trö - sten fun - ne, Att vi å - ter - ses väl snart

Tag nu an det lof vi eg - na Dig med hjär - ta och med mun!
 Gud, din nåd och kär - lek brin - na! Du har teck - nat oss bland dem,
 Of - ver oss, o Gud, vi bed - je: Håll din hand med tro - gen vård;
 På den an - dra si - dan haf - ven, I ett skönt väl - sig - nat land;

Go - de Fa - der, vill du häg - na Di - na barn i ditt för - bund?
 Som ett arf i Zi - on fin - na, Där - för läng - ta vi dit hem.
 In - gen pröf - ning du till - städ - je, Som blir di - na barn för hård.
 Gån nu tryggt vid her - de - staf - ven Led - de af Be - skyd - darns hand.

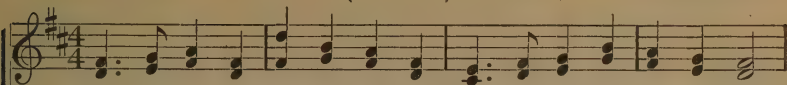

Nr. 51. Brutna äro mörkets länker.

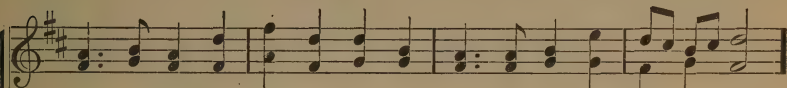
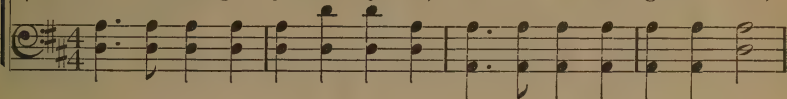
P. P. PRATT.

(S. B. 108.)

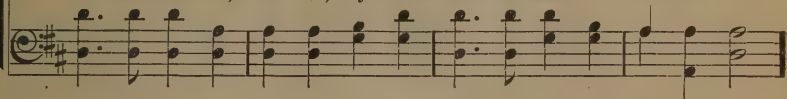
WM. CLAYSON.

1. Brut - na ä ro mörk-rets län-ker, San-nings-rö-sten hörs vidt kring;
2. Långt mot vest, vid E-fraims höj-der, Zi - ons fa - na va - jar fritt;
3. Ju - bel-sån-ger rym-den fyl - la, Jäm - te e - van - ge - lii bud;

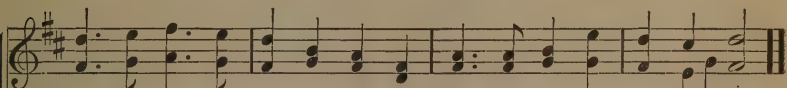
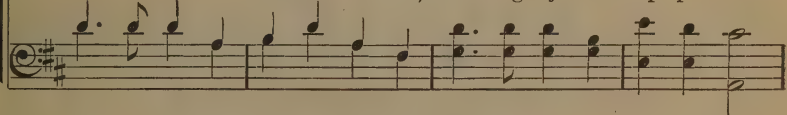
Ve - ten folk att Her-ren skän-ker Un - der-ba - ra, hö - ga ting.
 Där åt - nju-tes sab-bats-fröj-der Ut - af dem, mot lög-nen stridt.
 Jor-dens vi - sa, äd - la, hyl - la Det - ta sto - ra verk af Gud!

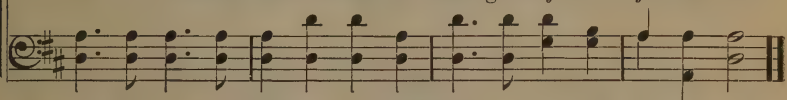
KÖR.

Il nu ut I Zi - ons sö - ner, San-nings-lju-set up - pen-bar!

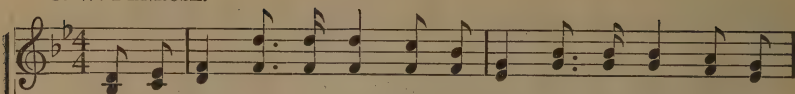

Vi - sa E-fraims släkt och vän-ner Mor-gon-stjär-nan ljus och klar.

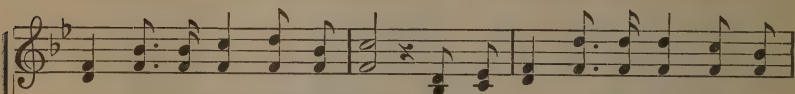
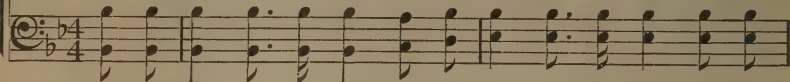

4. Alla I, som fåfängt löpa,
 Påfve, protestant och präst!
 Vänden om, och låt er döpa,
 Skynden till vår samfundsfest!
5. Kommen, tviflets, otrons söner:
 Judar, Greker, Ismalit!
 Sänd till Herren edra böner,
 Kommen se'n till vestern hit!
6. Kristna, haten ej hvarandra,
 Underskrifven fridens bud!
 Kom, som helige att vandra!
 Det skall glädja Abra'ms Gud.
7. Som ett blixtsken synes ljunga,
 Så skall Frälsaren vi se,
 Änglaskaran åter sjunga:
 Frid på jord! Guds vilje ske!

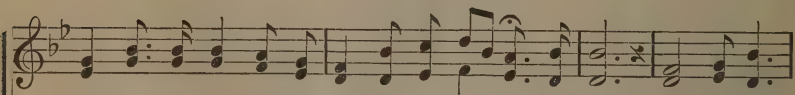
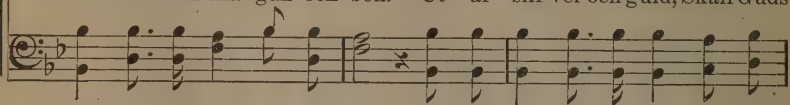
C. W. PENROSE.

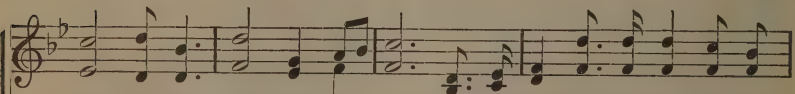
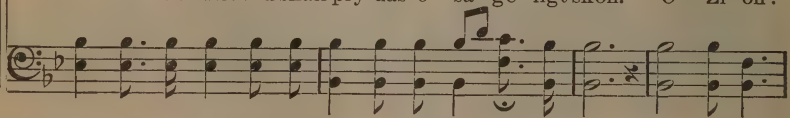
1. O du Zi - on så ny, Hvar den kla - ra - ste sky Ge-nom
 2. Du har värl - dens för - akt, Så - som skrif - ten oss sagt; Men för
 3. Drag dig un - dan - för hot! Gud skall stjär - ka din fot - Han vill

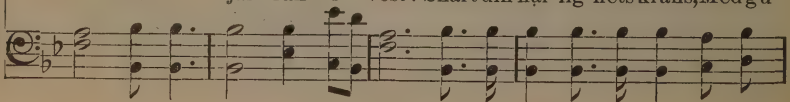
rym - den så här - ligt fram - går. Där den re - na - ste fläkt, Hvar - je
 hel - go - nen är du dock dyr. Fast de vi - se vi se Dig be-
 hö - ra din kla - gan och bön. Ut - af silf - ver och guld, Skall Guds

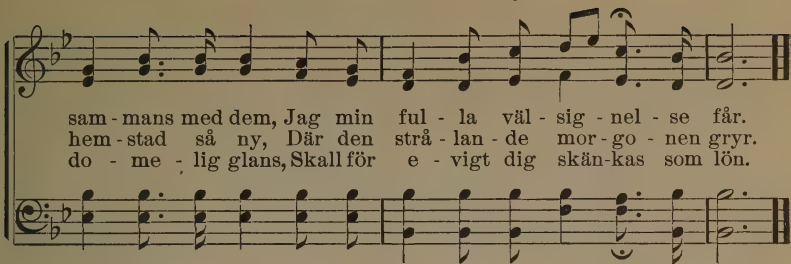
mor - gon blir väckt; All min läng - tan till ber - gen nu står. O Zi - on!
 spot - ta och le, Dit sin van - dring dock pil - gri - men styr. O Zi - on!
 stad blif - va full! Du skall pry - das o - sä - ge - ligt skön. O Zi - on!

Guds Zi - on! Fjär - ran i vest! Du är hel - go - nens hem, Där till -
 Guds Zi - on! Fjär - ran i vest! Full med gläd - je då fly Till din
 Guds Zi - on! Fjär - ran i vest! Snart din här - lig - hets krans, Med gu -

O du Zion så ny.

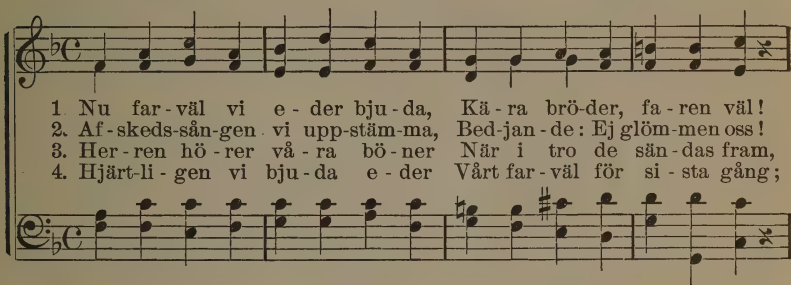
sam-mans med dem, Jag min ful-la väl-sig-nel-se får.
 hem-stad så ny, Där den strå-lan-de mor-go-nen gryr.
 do-me-lig glans, Skall för e-vigt dig skän-kas som lön.

Nr. 53. Nu farväl vi eder bjuda.

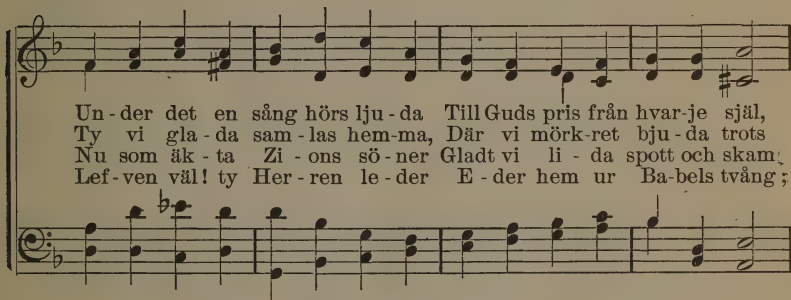
C. C. A. CHRISTENSON.

(S. B. 95.)

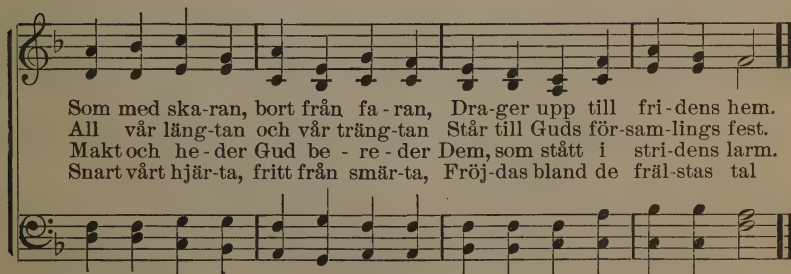
ANTON PEDERSON.

1. Nu far-väl vi e-der bju-da, Kä-ra brö-der, fa-ren väl!
 2. Af-skeds-sån-gen vi upp-stäm-ma, Bed-jan-de: Ej glöm-men oss!
 3. Her-ren hö-rer vå-ra bö-ner När i tro de sän-das fram,
 4. Hjärt-li-gen vi bju-da e-der Vårt far-väl för si-sta gång;

Un-der det en sång hörs lju-da Till Guds pris från hvar-je själ,
 Ty vi gla-da sam-las hem-ma, Där vi mörk-ret bju-da trots
 Nu som äk-ta Zi-ons sö-ner Glad vi li-da spott och skam,
 Lef-ven väl! ty Her-ren le-der E-der hem ur Ba-bels tvång;

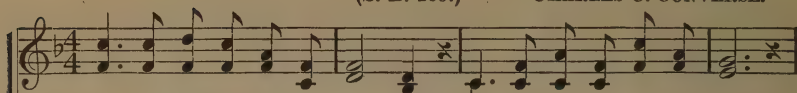

Som med ska-ran, bort från fa-ran, Dra-ger upp till fri-dens hem.
 All vår län-gan och vår träng-tan Står till Guds för-sam-lings fest.
 Makt och he-der Gud be-re-der Dem, som stått i stri-dens larm.
 Snart vårt hjär-ta, fritt från smär-ta, Fröj-das bland de fräl-stas tal

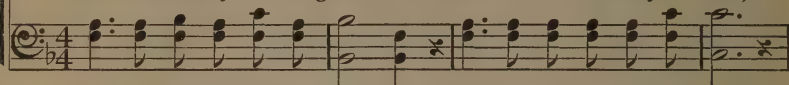
Nr. 54. Gud, som bor i himlen härligt.

(S. B. 109.)

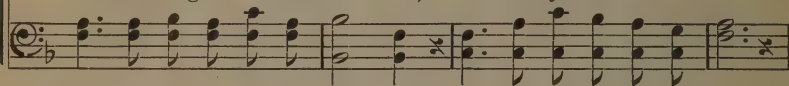
CHARLES C. CONVERSE.

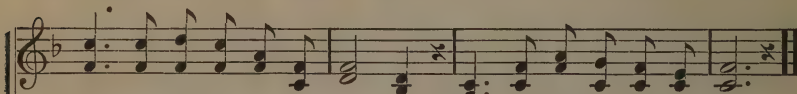
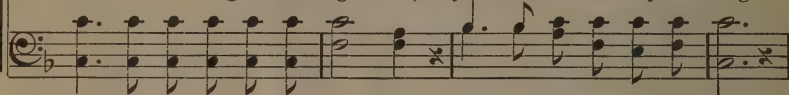
1. Gud, som bor i him-len här - ligt, Jor-den har till fo - ta - pall.
 2. Se, där lif-vets vat-ten ström-ma Ned från him-lar-nes för-råd;
 3. Rundt om hvar-je bo-ning skå-dar Man en eld och sky så stor,

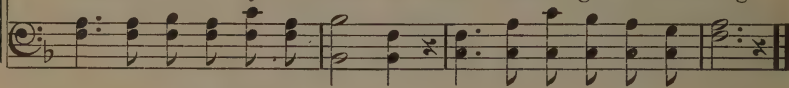
Han har ta - lat ömt och kär - ligt, Att i Zi-on bo han skall.
 Gud för si-na barn vill öm - ma, Och till-de - la e - vig nåd.
 Nu snart äng-la - rö-sten bå - dar, Att Gud själf i Zi-on bor.

Sta-den, byggd på E-noks klip - pa, Skall be-stå i e - vig - het;
 In - tet kan dem me-ra try - ta, Se'n de gjort för-bund med Gud;
 Hans när-va-ro glans skall gif - va, Ljushvar natt—en sky hvar dag—

In - trång där vi sko-la slip - pa, Om vi bli i e - nig - het.
 Han ej hjär-te-lag kan by - ta, Blott man van-drar i hans bud.
 Hvem kan den-na syn be-skrif-va?—Män'-sko-tun-ga är för svag.

4. Säll är den i Zion trifies
 Se'n det alla prof bestått,
 Utaf Jesus där man gifves
 Hvar sin del och arfvelott.
 De som sofvit sött i döden,
 Då till lifvet få uppstå;
 Friade från sorg och nöden,
 Evig segerfröjd de få.

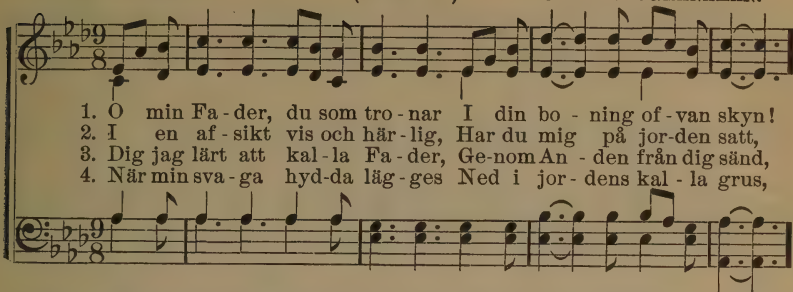
5. Jag är nu en undersåte
 Inom Zions fasta port;
 Gode Fader! du förlåte,
 Om jag fel inför dig gjort!
 Alla jordens skatter svinna,
 Världens prakt är stoft och mull;
 Zions folk blott sällhet finna,
 Zions folk få evigt guld.

Nr. 55. O min Fader, du som tronar.

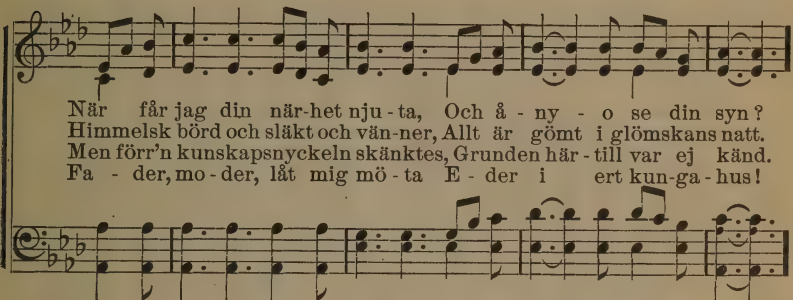
ELIZA R. SNOW.

(S. B. 118.)

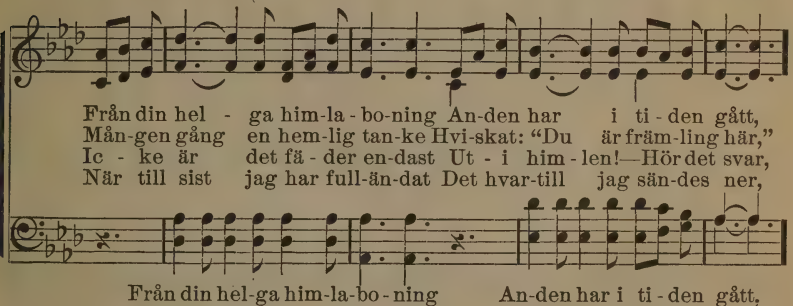
JAMES McGRANAHAN.

1. O min Fa-der, du som tro-nar I din bo-ning of-van skyn!
 2. I en af-sikt vis och här-lig, Har du mig på jor-den satt,
 3. Dig jag lärt att kal-la Fa-der, Ge-nom An-den från dig sänd,
 4. När min sva-ga hyd-da läg-ges Ned i jor-dens kal-la grus,

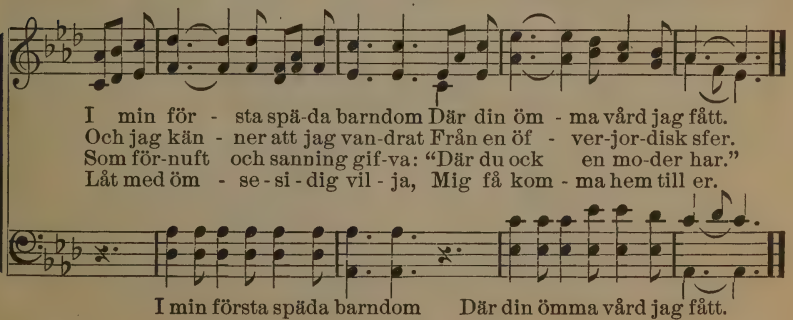

När får jag din när-het nju-ta, Och å - ny - o se din syn?
 Himmelsk börd och släkt och vän-ner, Allt är gömt i glömskans natt.
 Men förr'n kunskapsnyckeln skänktes, Grunden här-till var ej känd.
 Fa - der, mo-der, låt mig mö-ta E - der i ert kun-ga-hus!

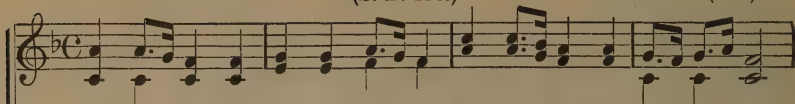
Från din hel - ga him-la-bo-ning An-den har i ti-den gått,
 Mån-gen gång en hem-lig tan-ke Hvi-skot: "Du är främ-ling här,"
 Ic - ke är det fä-der en-dast Ut - i him-len!—Hördet svar,
 När till sist jag har full-än-dat Det hvar-till jag sän-des ner,

Från din hel-ga him-la-bo-ning An-den har i ti-den gått,

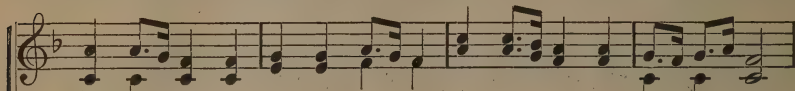
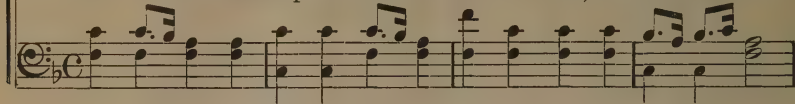

I min för - sta spä-da barndom Där din öm - ma vård jag fått.
 Och jag kän - ner att jag van-drat Från en öf - ver-jor-disk sfer.
 Som för-nuft och sanning gif-va: "Där du ock en mo-der har."
 Låt med öm - se-si-dig vil - ja, Mig få kom - ma hem till er.

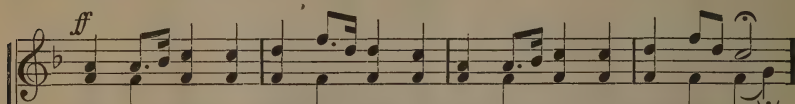
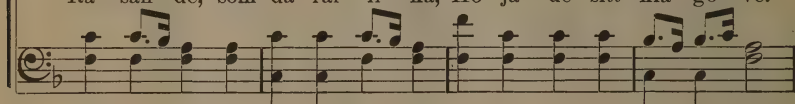
I min första späda barndom Där din ömma vård jag fått.

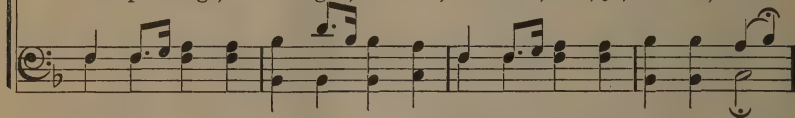
1. Sto-ra dag! re'n fö-re-bå-dad, Om hvars ankomst mån-gen bad,
 2. Se, den sto-ra sta-den brin-ner! El-den ho-nom helt för-tär,
 3. Al-la hen-nes köp-män skri-ka: Hvad är det, som nu månd'ske!

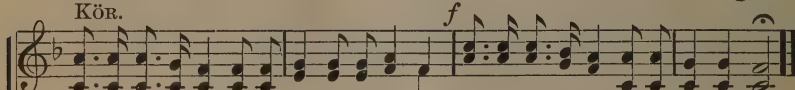
Skönt i hop-pet är du skå-dad, Då blir Zi-on huf-vud-stad!
 Han-del, skeppsfart, allt för-svin-ner—Her-rens häm-de-dag är när.
 Ra-san-de, som då-rar li-ka, Hö-ja de sitt kla-go-ve.

Där i-från de fjär-ran höj-der Hörs ba-su-nens star-ka ljud:
 Köp-män, som där-in-ne hand-lat, Ro-pa från den ö-de kust:
 Ro-pen högt, I kun-gar, fur-star, Prä-ster, folk, ja, sto-ra, små:

KÖR.

Ba-by-lon är fal-len, är fal-len, är fal-len! Ba-by-lon är fal-len i stof-tet ned!

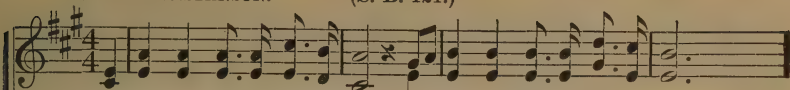
4. Denna syn Johannes hade:
 Helgonen till Zion fly;
 Himlens änglahärlar glade
 Sjunga välkomst ned af sky.
 Då de höga och de visa
 Helt förfäras af det larm:
 Babylon är fallen, är fallen, är fallen!
 Babylon är fallen i stoftet ned!

5. Tillflykt uti Zion finner
 Endast Jesu Kristi får;
 Se, det gamla Babel brinner!
 Undergång till mötes går.
 Nu är hämdens timme kommen!
 Satans makt är nu förbi.
 Babylon är fallen, är fallen, är fallen!
 Babylon är fallen i stoftet ned!

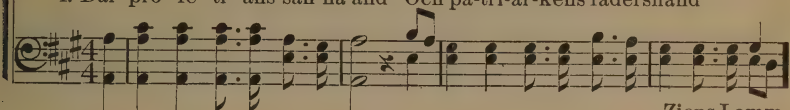
Nr. 57. O Herre! låt mig komma fram.

C. C. A. CHRISTENSON.

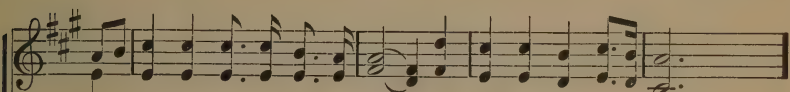
(S. B. 121.)

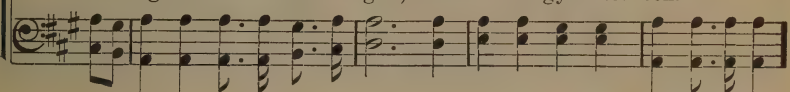
1. O Her-re! låt mig komma fram Till Zi-ons land, till Zions Lamm,
2. Guds helgon haf-va Zi-on kär, De vil-ja al-la samlas där,
3. Där fin-ner jag mitt vän-ne-tal I Herrens tempels vig-da sal,
4. Där pro-fe-ti-ans san-na and' Och pa-tri-ar-kens fadershand

Zions Lamm,

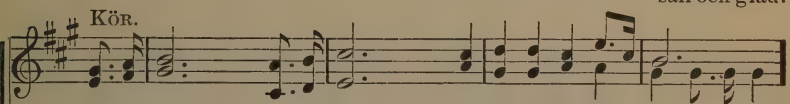

Till fri-dens boning, hvilans stad, Då blir jag säll och glad!
 Pris off-ras dig, du Zi-ons Gud, Vid in-stru-men-ters ljud.
 Där Brigham stod, vår Guds profet; Vi, Herrens folk, det vet.
 Väl-sig-nar bar-ne-na i-gen, Som i be-gyn-nel-sen.

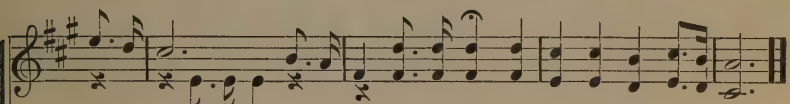
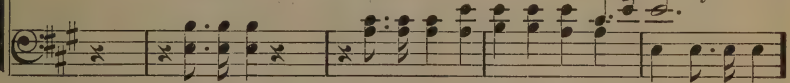

säll och glad!

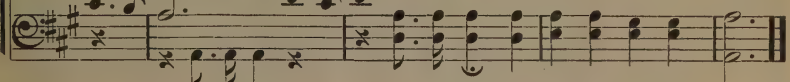
Kör.

O Zi-on! o Zi-on! du är mitt dy-ra hem.
 O Zi-on! o Zi-on! dyra hem.

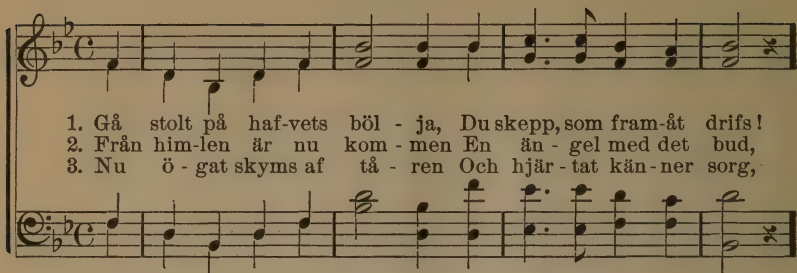

O Zi-on! o Zi-on! o Zi-on! du är mitt dy-ra hem.
 O Zi-on!

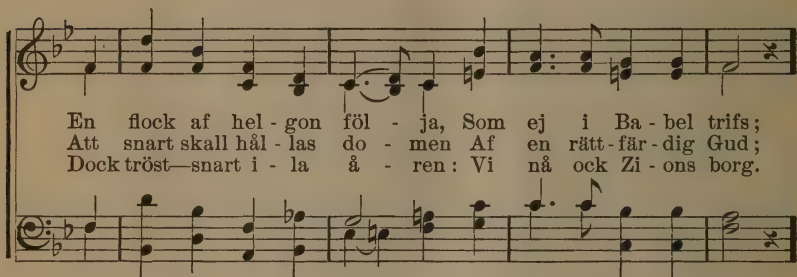

5. I Zions höga bergland bor
 De heliges församling stor;
 Där lifvets källa klar och ren
 Förfriskar Josefs gren.
 O Zion! o Zion! du är mitt dyra
 hem.

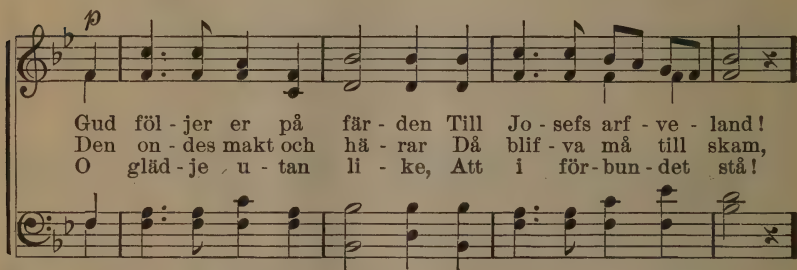
6. Från Zion, Herrens tempels rum
 Utsändes evangelium,
 Snart ryktet om din eld och sky
 Skall hinna land och by.
 O Zion! o Zion! du är mitt dyra
 hem.

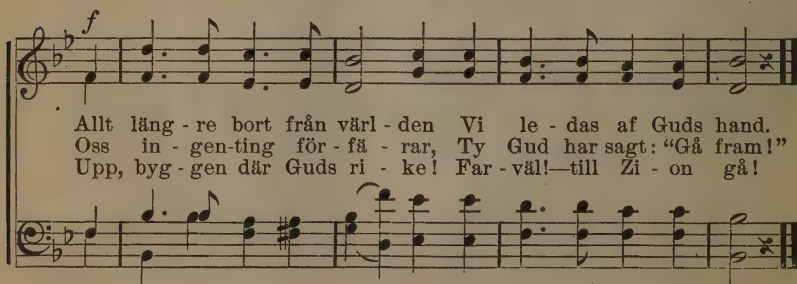
1. Gå stolt på haf-vets böl - ja, Du skepp, som fram-åt drifts!
 2. Från him-len är nu kom-men En än-gel med det bud,
 3. Nu ö-gat skymts af tå-ren Och hjär-tat kän-ner sorg,

En flock af hel-gon föl - ja, Som ej i Ba-bel trifs;
 Att snart skall hål-las do-men Af en rätt-fär-dig Gud;
 Dock tröst—snart i-la å-ren: Vi nå ock Zi-ons borg.

Gud föl-jer er på fär-den Till Jo-sefs arf-ve-land!
 Den on-des makt och hä-rar Då blif-va må till skam,
 O gläd-je u-tan li-ke, Att i för-bun-det stå!

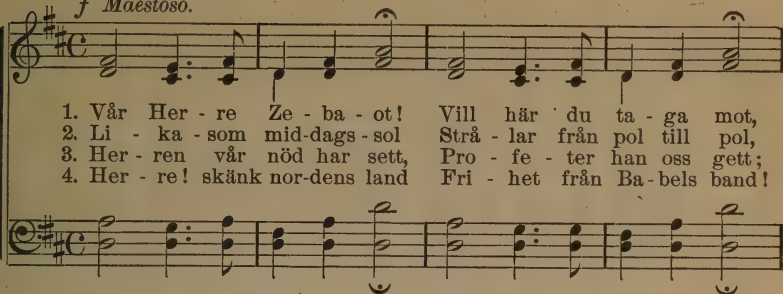

Allt läng-re bort från värl-den Vi le-das af Guds hand.
 Oss in-gen-ting för-fä-rar, Ty Gud har sagt: "Gå fram!"
 Upp, byg-gen där Guds ri-ke! Far-väl!—till Zi-on gå!

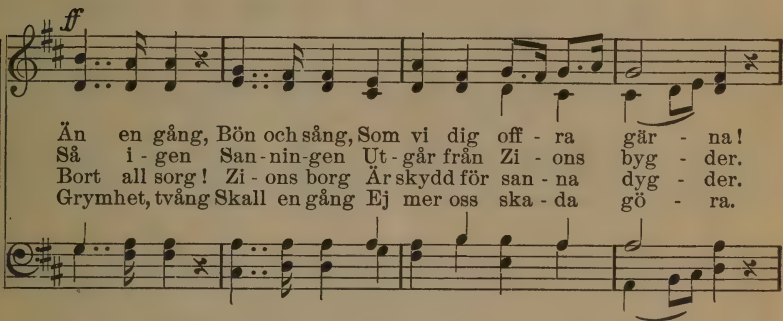
JONAS ENGBERG.

(S. B. 125.)

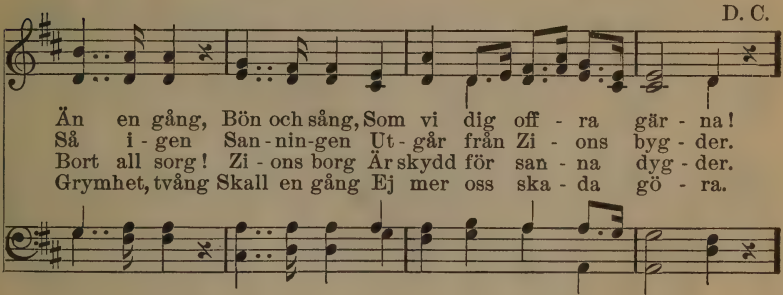
B. CRUSELL.

f Maestoso.

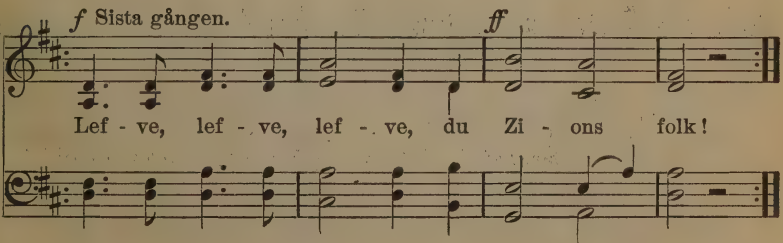
1. Vår Her - re Ze - ba - ot! Vill här du ta - ga mot,
 2. Li - ka - som mid-dags - sol Strå - lar från pol till pol,
 3. Her - ren vår nöd har sett, Pro - fe - ter han oss gett;
 4. Her - re! skänk nor-dens land Fri - het från Ba - bels band!

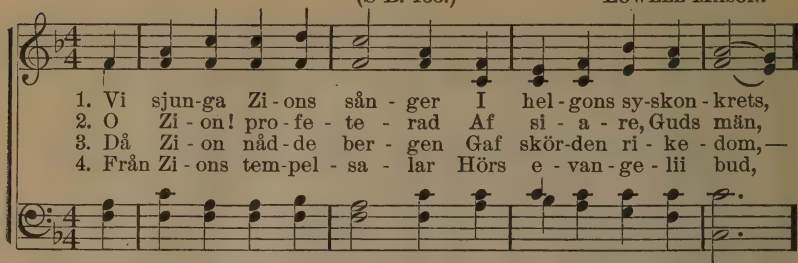
f
 Än en gång, Bön och sång, Som vi dig off - ra gär - na!
 Så i - gen San - nin - gen Ut - går från Zi - ons byg - der.
 Bort all sorg! Zi - ons borg År skydd för san - na dyg - der.
 Grymhet, tvång Skall en gång Ej mer oss ska - da gö - ra.

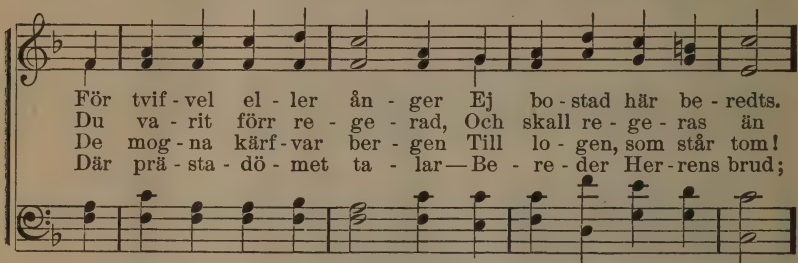
f
 Än en gång, Bön och sång, Som vi dig off - ra gär - na!
 Så i - gen San - nin - gen Ut - går från Zi - ons byg - der.
 Bort all sorg! Zi - ons borg År skydd för san - na dyg - der.
 Grymhet, tvång Skall en gång Ej mer oss ska - da gö - ra.

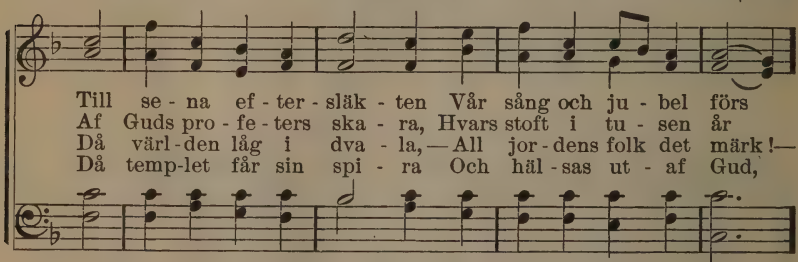
f Sista gången. *ff*
 Lef - ve, lef - ve, lef - ve, du Zi - ons folk!

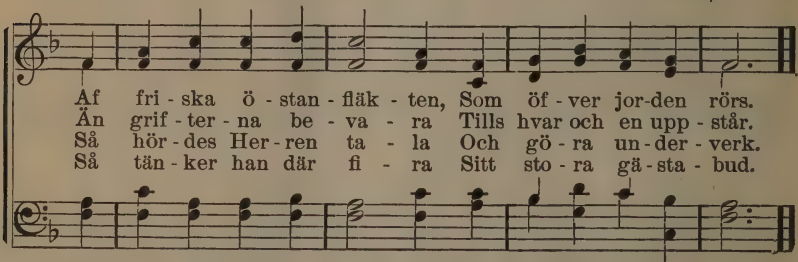
1. Vi sjun-ga Zi-ons sän-ger I hel-gons sy-skön-krets,
 2. O Zi-on! pro-fe-te-rad Af si-a-re, Guds män,
 3. Då Zi-on nåd-de ber-gen Gaf skör-den ri-ke-dom,—
 4. Från Zi-ons tem-pel-sa-lar Hörs e-van-ge-lii bud,

För tvif-vel el-ler än-ger Ej bo-stad här be-redts.
 Du va-rit förr re-ge-rad, Och skall re-ge-ras än
 De mog-na kärf-var ber-gen Till lo-gen, som står tom!
 Där prä-sta-dö-met ta-lar—Be-re-der Her-rens brud;

Till se-na ef-ter-släk-ten Vår sång och ju-bel förs
 Af Guds pro-fe-ters ska-ra, Hvars stoft i tu-sen år
 Då värl-den låg i dva-la,—All jor-dens folk det märk!—
 Då temp-let får sin spi-ra Och häl-sas ut-af Gud,

Af fri-ska ö-stan-fläk-ten, Som öf-ver jor-den rörs.
 Än grif-ter-na be-va-ra Tills hvar och en upp-står.
 Så hör-des Her-ren ta-la Och gö-ra un-der-verk.
 Så tän-ker han där fi-ra Sitt sto-ra gä-sta-bud.

5. Välsignelse och gåfvor
 Af himlen strömmar ned,
 Och evighetens häfvor
 Får Zion, för hon led.
 All Babels prakt och heder,
 Som fängslar dåren yr,
 Likt stoftgrand sjunker neder
 Då Zions morgon gryr.

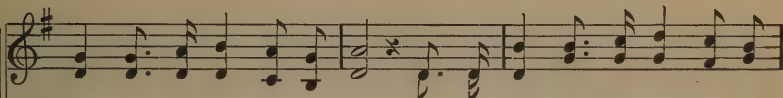
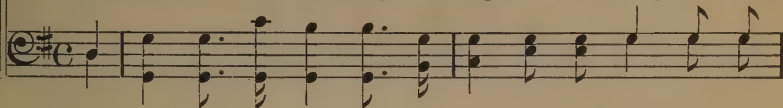
6. Dig Zion! i min anda
 Jag offrar all min lust,
 Jag snart min sång vill blanda
 Med fröjd inom din kust,
 Ja, inom kort vi ega
 Det arf, oss förestår,
 Som allting skall uppväga
 I tusenden af år.

JOHN JAKUES.

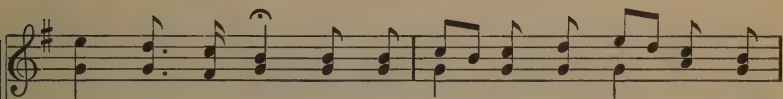
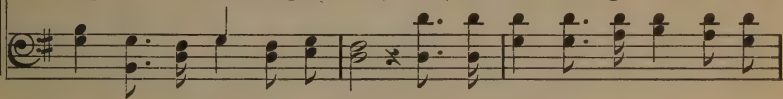
(S. B. 134.)

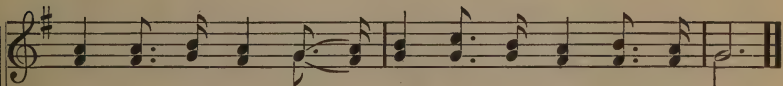
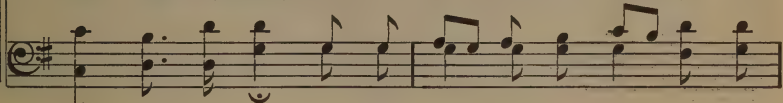
1. O säg, hvad är san-ning? Den äd - la - ste sten Af långt
 2. O säg, hvad är san-ning? Den dy - ra - ste skatt, Loc - kar
 3. Från hvar - je ty - rann ryc - kes spi - ran i hast, Så snart
 4. Ja, säg, hvad är san-ning? Den lög - nen bort-vrok, Lik en

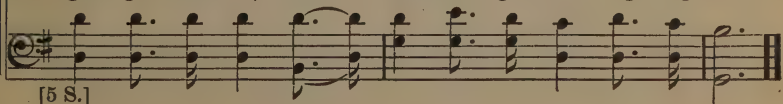
dy - ra - re halt än me-tall, Ja, den him-mel-ska san-ning är
 gu - dar och död - li - ga dit I o - änd - li - gadjup, där den
 rätt - vi-sans ljung-elld slår ned; Al - drig san - nin - gens tem-pel för
 seg - ran - de drott-ning så rik; Än, då him - len går bort som en

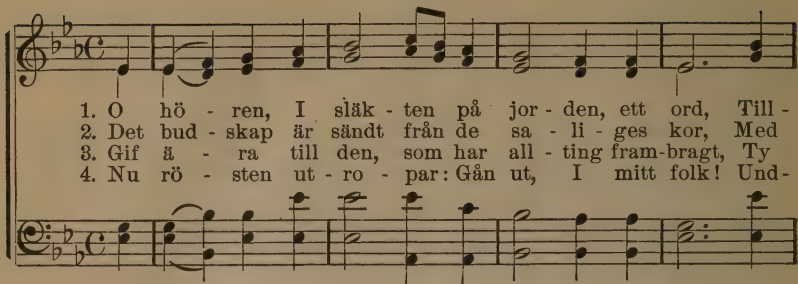

lutt - rad och ren Då den stol - ta - ste kej - sa - re
 glim - rar så ny, Och högt upp bak - om him - me - lens
 storm-vin - den brast, Ty dess grund-val står e - vigt o -
 sam - man - lagd bok, Och då jor - den af - läg - ger för -

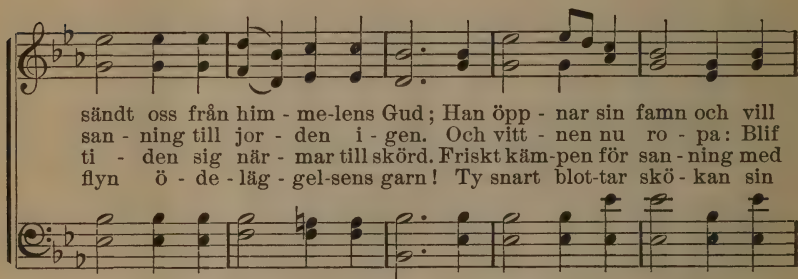

stör - tar, och sen Hans kro - na be - vitt - nar hans fall.
 blå - nan - de sky - Den är värd all vår sträf - van och flit.
 ryg - ge - lig fast Då af - grun - den ra - sar så vred.
 gän - gel - sens ok, Bli'r san - nin - gen e - vigt sig lik.

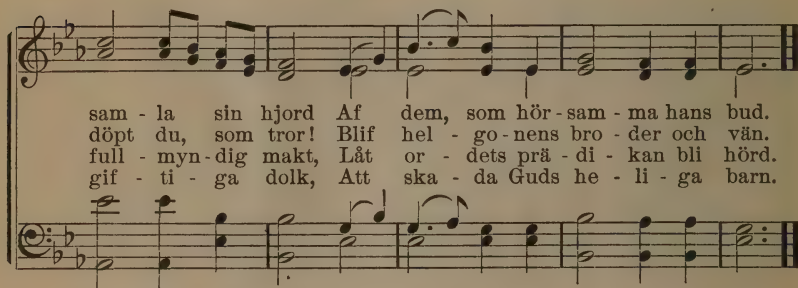

1. O hö - ren, I släk - ten på jor - den, ett ord, Till -
 2. Det bud - skap är sändt från de sa - li - ges kor, Med
 3. Gif ä - ra till den, som har all - ting fram-bragt, Ty
 4. Nu rö - sten ut - ro - par: Gån ut, I mitt folk! Und -

sändt oss från him - me-lens Gud; Han öpp - nar sin famn och vill
 san - ning till jor - den i - gen. Och vitt - nen nu ro - pa: Blif
 ti - den sig när - mar till skörd. Friskt käm - pen för san - ning med
 flyn ö - de - läg - gel-sens garn! Ty snart blot-tar skö - kan sin

sam - la sin hjord Af dem, som hör-sam - ma hans bud.
 döpt du, som tror! Blif hel - go - nens bro - der och vän.
 full - myn - dig makt, Låt or - dets prä - di - kan bli hörd.
 gif - ti - ga dolk, Att ska - da Guds he - li - ga barn.

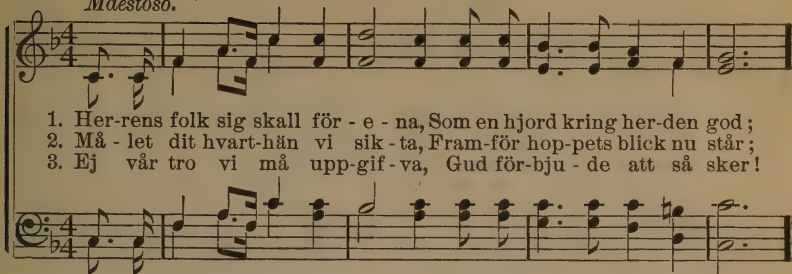
5. Helt snart skall det ljuda: Hon
 faller nu ned
 Från tronen af purpur och guld!
 Af hennes misshandling försam -
 lingen led,
 Af blodet hon druckit sig full.
7. Nog länge vi lidit dess grymhet
 och svek —
 Ett Zion oss väntar till lön,
 När sången och ljudet af harpor -
 nas lek
 Förkunna sabbaten så skön.
6. Hon därför skall skänkas det två -
 dubbla mål,
 Och drabbas af plågor och nöd:
 Uppbrännas med eld på straff -
 domarnes bål,
 Ej undgå den eviga död.
8. O, söner och döttrar af Zion, haf
 tro,
 Ty vägen, fast kort, är dock trång;
 Snart skolen I frälsta Guds rike
 bebo,
 Var trofast, ty glädjen är lång.

Nr. 63. Herrens folk sig skall förena.

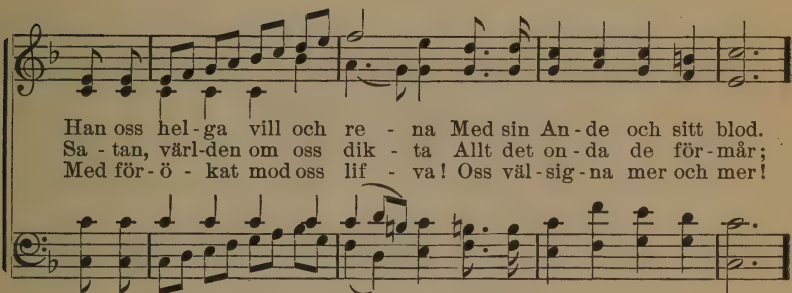
(S. B. 13.)

E. STEPHENS (arr.).

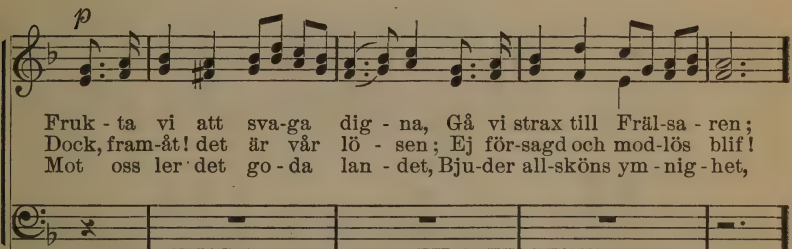
Maestoso.

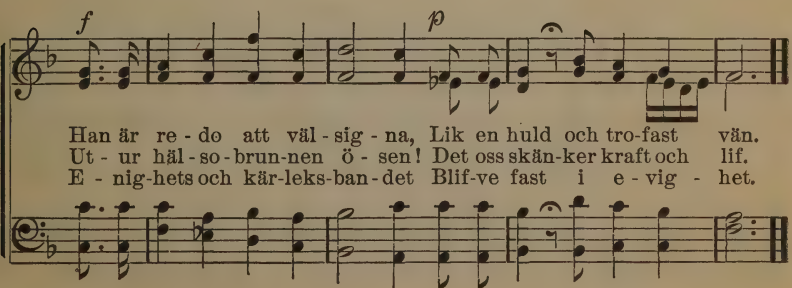
1. Her-rens folk sig skall för - e - na, Som en hjord kring her-den god ;
 2. Må - let dit hvart-hän vi sik - ta, Fram-för hop-pets blick nu står ;
 3. Ej vår tro vi må upp-gif - va, Gud för-bju - de att så sker !

Han oss hel-ga vill och re - na Med sin An-de och sitt blod.
 Sa - tan, värl-den om oss dik - ta Allt det on - da de för-mår ;
 Med för-ö - kat mod oss lif - va ! Oss väl-sig-na mer och mer !

p
 Fruk - ta vi att sva-ga dig - na, Gå vi strax till Fräl-sa - ren ;
 Dock, fram-åt ! det är vår lö - sen ; Ej för-sagd och mod-lös blif !
 Mot oss ler det go-da lan - det, Bju-der all-sköns ym-nig - het,

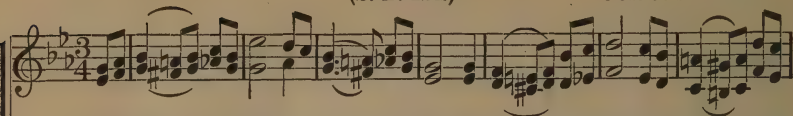

f *p*
 Han är re - do att väl-sig - na, Lik en huld och tro-fast vän.
 Ut - ur häl-so-brun-nen ö - sen ! Det oss skän-ker kraft och lif.
 E - nig-hets och kär-leks-ban-det Blif-ve fast i e - vig - het.

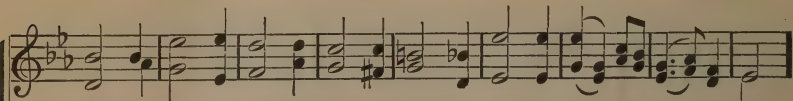
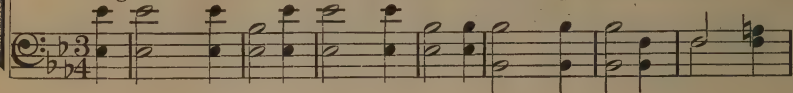
Nr. 64. En dag — o sälla ögonblick!

(S. B. 124.)

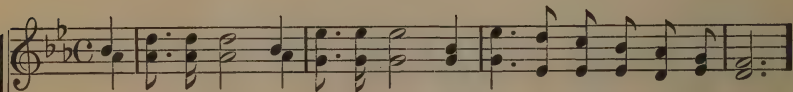
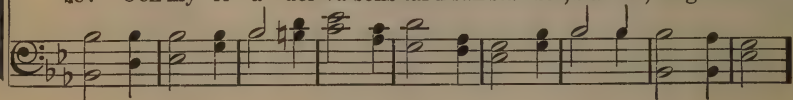
JOS. J. DAYNES.

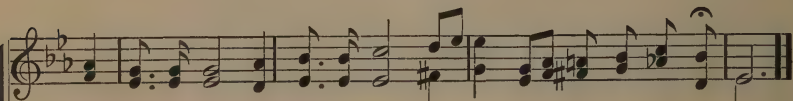
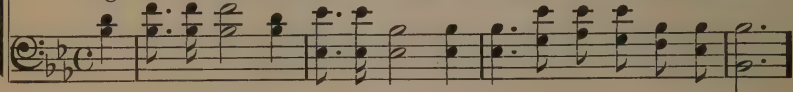
1. En dag — o säl-la ö - gon-blick! I Al - pe-land jag en - sam
2. Den vi - da värld ut-veck-lad var, Och svär - det jor-den ge - nom-
3. Och Her-rens grym-ma vre-des band Blef los - sat af Ju - de - a
4. Jag kun - de se na - tu - ren le Vid Ska - pa-rens när - va - rel-

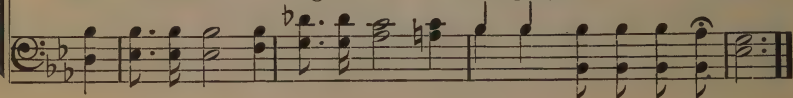
gick, I dju-pa tan-kar föll jag in Och grubb-la-de ut - i mittsinn';
skar Re - vo - lu-tio-nens tor-dön-sky Sig hvälf-de öf - ver land och by.
land; Och bort vek syndens mörka sky, Och tu - sen-å - rets dag sågs gry,
se! Och my - ri - a - der vä-sens tal Från stä - der, slät-ter, berg och dal

Då ge-nom an-den for hos mig En käns-la, ack så un-der-lig!
Je - ru - sa-lem stod re'n uppbyggt Och fol-ket bod-de där-i tryggt;
Ja, glo-ri-an af nå-dens sol Den strå-la-de från pol till pol.
Sig när-ma-de Guds huf-vud-stad, En hvar bar hvi-ta klä-der glad;

Men dröm-de jag el - ler jag såg? Dock fram-tid tyd-ligt för mig låg.
På ga - tor lek-te bar-nens små, Vid staf de gam-la syn-tes gå.
SjälF Je - sus bod-de nu på jord, Med sitt ut - val-da äng-la - kor.
Med An-dens of-fer—hög och stor Är Kun-gen, som i Zi-on bor.

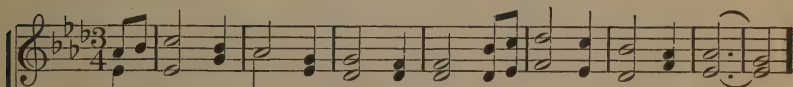
En dag — o sälla ögonblick!

<p>5. Men tänk dig, Jesus själf kom fram
Och stod för sitt Jerusalem,
Och allas ögon sågo då
Sin Konungs åsyn länge på,
Och allas knän sig böjde ned
För honom — det är helgons sed —
Och Jesu blick var lifvets väg
För frälsta skarors själ och häg.</p>	<p>7. Men nu min Fader skänkte mig
En härlig krona jämte sig,
Ett kejsardöme stort i makt
Är nu för mina fötter lagt.
Och nu det kungjort blifva skall
Så högt som med basunaskall,
Att offer och sträng lydighet
Ger ära och odödlighet.</p>
<p>6. Sin högra hand han höjde opp
Och pekte på Golgatas topp;
Tilltalte skaran mild och glad,
Som nederböjd till jorden bad:
Försvunna är' tvåtusen år
Se'n jag blef ställd i de villkor,
Att dö för världens synd och nöd
På detta berg — här blodet flöt.</p>	<p>8. Då som af dvala for jag opp
Och såg på Alpers hvita topp;
Och blomstren i det sköna land
Samt palmers skog så helt försvann,
Men orden: "Offer, lydighet
Ger ära och odödlighet,"
Som balsam vederkvickt min and',
Ur minnet det ej plånas kan.</p>

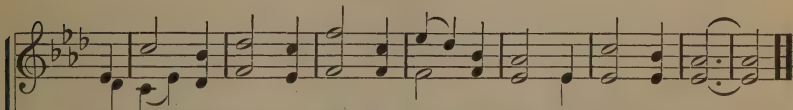
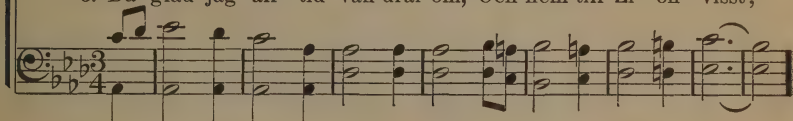
Nr. 65. O Fader, låt mitt hjärta få.

(S. B. 130.)

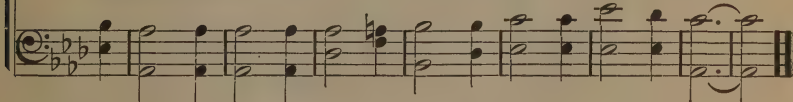
P. V. POULSON.

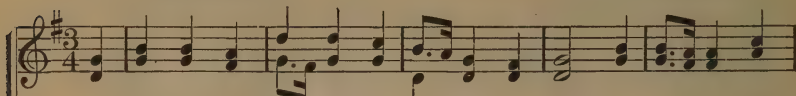
1. O Fa-der, låt mitt hjär-ta få Ditt samfund och din And',
2. Jag är då säll hvar tid och stund, Upphöjd från sorg och nöd,
3. Då glad jag all - tid van-drar om, Och hem till Zi - on visst;

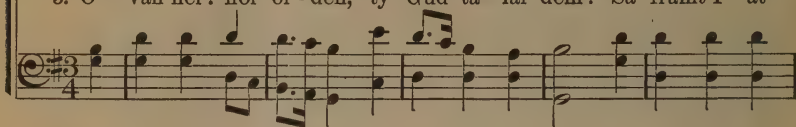
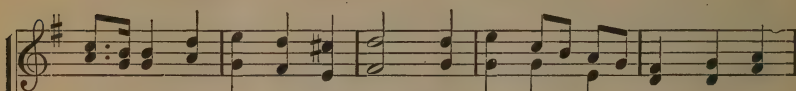
Att dag och natt jag kän-na må, Jag van-drar vid din hand.
Ditt ord är man-na i min mun Och lif-vets him-la-bröd.
Där ser jag Ba-bels svå-ra dom, Där fyl-les all vår brist.

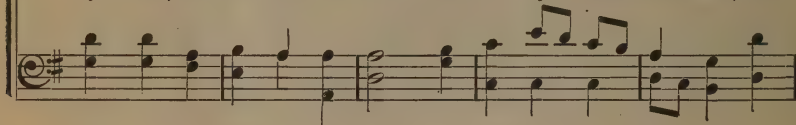
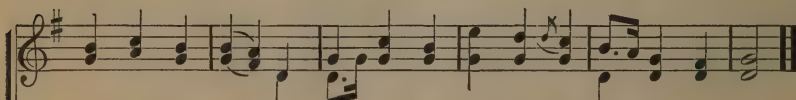
<p>4. Där hvilat jag min trötta kropp
Hvar natt i stilla ro,
Och vaknar oförfärad opp
Så trygg i eget bo.</p> | <p>5. Och lägges jag i grafvens sköt
Förr'n Jesus kommer ner:
Han dödens länker för mig bröt,
Och lifvets väg jag ser.</p> |
|---|--|

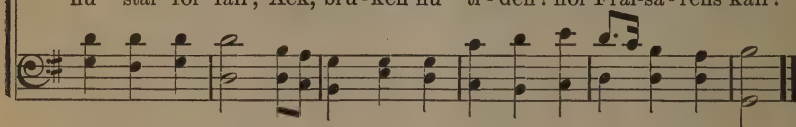
1. Lof-sjun-gen vår Fräl-sar' med ju - bel och sång, Han vi - ste oss
 2. Men vän-ner, be - sin-nen! han blott med sitt blod Bort-ta- ger vår
 3. O vän-ner! hör or-den, ty Gud ta - lar dem! Så framt I åt-

vä - gen och sty - rer vår gång, Att vi kun-na fräl - sas i
 synd om vår bätt-ring är god, Så att vi städs käm-pa mot
 ly - den, så för han er hem Från Ba - by - lons virr-varr, som

hans pa - ra - dis, Och där ho-nom lof - va på äng-lar - nes vis.
 ondt af all makt, Det sig mel-lan Her-ren och män-ni-skan lagt.
 nu står för fall; Ack, bru-ken nu ti-den! hör Fräl-sa - rens kall!

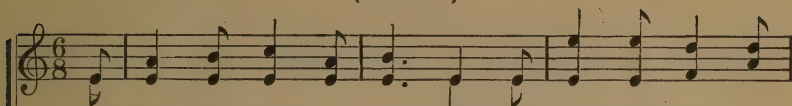

4. O saliga glädje! du himmelska ro!
 Då en gång vi skåda hvad här blott vi tro;
 När Kristus skall komma, vår förstfödde bror,
 Och gifva oss plats ibland helgonens kor.
5. Därför kära bröder, vår himmelska släkt!
 Ack! må vi stå klädda i brölloppets dräkt!
 Vi då ibland helgonens samling så stor,
 Uppstämma: "Hosianna! vår Gud bland oss bor!"

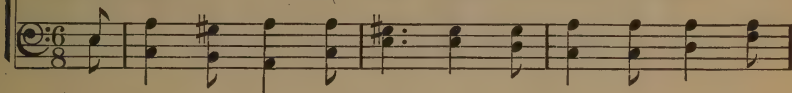
Nr. 67. När skall vår längtan ändas?

C. C. A. CHRISTENSON.

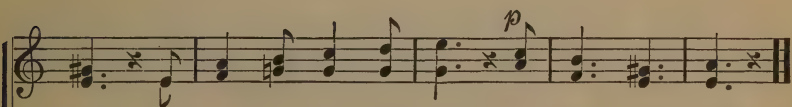
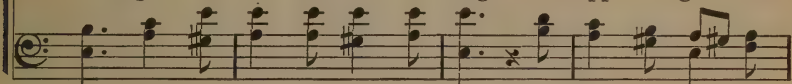
(S. B. 126.)

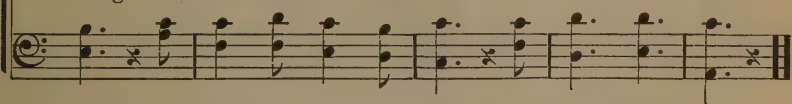
1. När skall vår läng - tan än - das? När skall för - loss - ning
2. När få vi Zi - on skå - da, För - lö - sta från all
3. När skall vår jord för - skö - nas, Med här - lig - het be -
4. När skall ba - su - nen klin - ga, Att synd och nöd be -

- sän - das? När skall Je - ru - sa - lem Få bli ett fri - dens
vå - da? När skall all hel - gons tal Där stå i bröl - lops -
krö - nas? När skall likt pa - ra - dis Allt jub - la till Guds
tvän - ga? När skall Guds folk med sång Stå upp ur graf - vens

- hem? Där Is - ra - el må bo I frid och ro?
sal? Kom Je - sus bland oss bo I frid och ro!
pris? Och ska - pel - sen i ro Och frid få bo?
tvång? I tu - sen år att bo I frid och ro?

5. När få vi bli belönta,
Med ärans krans bekrönta?
När skall Guds folk på jord
Församlas kring Guds bord,
Och som Guds präster bo
I frid och ro?

7. När skola patriarker,
Som himmelska monarker,
Nedstiga i en rad
Och hälsas i Guds stad!
Välkomna för att bo
Med oss i ro?

6. När skall det undret hända,
Att Gud skall återvända
Hit ned med änglars kor,
Då han i Zion bor?
När skall din Konung bo
Hos dig i ro?

8. Då stillas allas trängtan,
Då lugnas själens längtan
Och täckelset ta's bort, —
Då är Guds rike vårt.
Då skall i frid vi bo
I Zions ro!

Nr. 68.

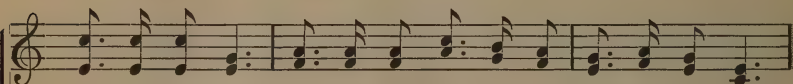
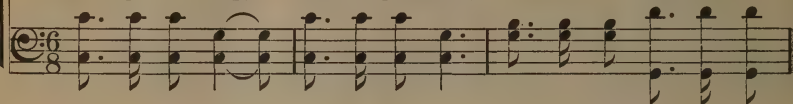
Saliga hopp!

J. J. M. BOHN.

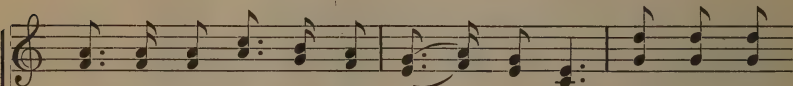
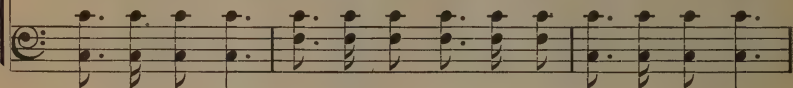
(S. B. 93.)

1. Sa - li - ga hopp! Uppståndelsens hopp! Je - sus med him - me - lens
2. Dock, dem ej vill be - re - das där - till, Ej i upp - stån - del - sen
3. Så - ker den bor, hvil - ken fast tror San - nin - gens vitt - nen, för -
4. Hel - go - nens hop, i bätt - rin - gens dop, Blif - va så skö - na och

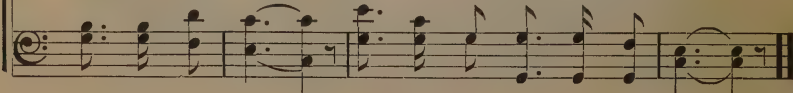
nyck - lar och makt Hel - ve - tet, dö - den till un - der - gång bragt,
säll - het kan få; Fast de om tu - sen - de år skall upp - stå,
kla - rin - gens ord, Läg - ger till hvi - la sin hyd - da i jord,
re - na för Gud. Dö vi, så hö - ra vi Mi - ka - els bud:

Dra - ken och or - men sig un - - der - lagt — Fån - gar - ne
Må - ste de dö - mas från Her - ren att gå Straf - fet att
I - lar till A - bra - hams skö - te och bord — Vän - tar upp -
Vak - na upp, Is - rael! E - ma - nu - els brud! Kom af din

lö - ste Guds Lamm, Fån - gar - ne lö - ste Guds Lamm.
li - da — o sorg! Straf - fet att li - da — o sorg!
stån - del - sens bud, Vän - tar upp - stån - del - sens bud.
sof - kam - mar' ut, Kom af din sof - kam - mar' ut.

Saliga hopp!

5. Skaparens hand, från sjö och från land
 Samlar de dödas förmultnade ben,
 Blåser sin ande och lif i dem se'n,
 Eviga, härliga, fria från men,
 ∴ Gudomens ära de få. ∴

6. Tårarnes svall stanna då skall,
 Modern får famna sin älskade son,
 Som för en tid var förgängelsens
 lån —
 Evigt hon skiljes ej mera ifrån
 ∴ Den, som är änglarne lik. ∴

7. Mången en själ, som förr varit träl
 Under de synder, som män'skan ned-
 vrok,
 Vandrade blindt under lustarnes dok—
 Finner sitt namn i de lefvandes bok,
 ∴ Bjudes till tusenårs fest. ∴

8. Världen ej kan fatta ett grand
 Af denna kostliga, himmelska sak —
 Babel snart blifver ett brinnande
 vrak.
 Dagen kungör's af basunernas brak!
 ∴ Städs vi stå på vår vakt. ∴

Nr. 69. Nu vi oss församla här.

MARIE ANDERSON.

(S. B. 83.)

1. Nu vi oss för - sam - la här, I ditt namn, o Fräl-sar' kär,
 2. Låt din An - de bland oss bo, Styr - ka oss i hopp och tro!
 3. Fräl-sar', Her-re, Bro-der, Gud! Måt - te e - van - ge - lii bud

Slut kring oss för - bun - dets ked - ja! När vi sjun - ga, ta - la, bed - ja,
 Må han håll - la oss i tuk - tan, Skän - ka gläd - je, hopp, gudsfruktan,
 Ut - af mån - ga sjä - lar hö - ras, Som till Fa - dern å - ter - fö - ras —

Sänd du öf - ver oss din frid! Sänd du öf - ver oss din frid!
 Att vi gå i di - na spår, Att vi gå i di - na spår.
 I vårt samfund drag dem in! I vårt samfund drag dem in!

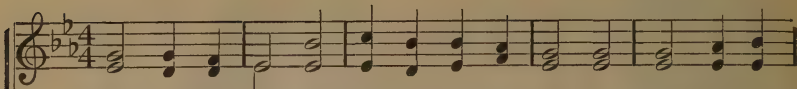
4. Kärleks första stora bud
 Lärde du oss, milde Gud:
 När i kärleken vi vandra
 Ha vi sällskap med hvarandra,
 ∴ Samt med Fadern och hans Son. ∴

5. Store Gud! Din kärleks haf
 Vet ej några gränser af;
 Om vi oss i dop nedsänka
 Vill du salighet oss skänka,
 ∴ Arfverätt bland Zions folk. ∴

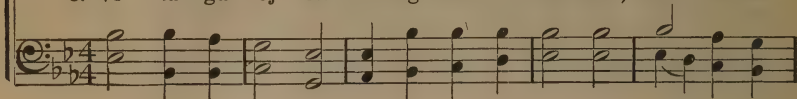
Nr. 70. Är Gud för oss, hvem dristar.

(S. B. 72.)

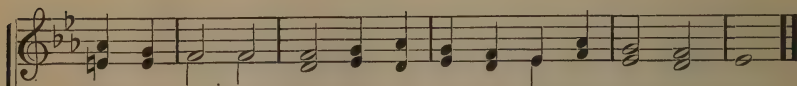
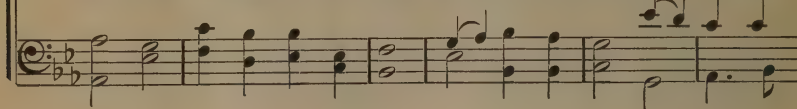
WM. HENRY MONK.

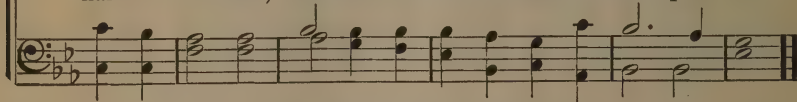
1. Är Gud för oss, hvem dri-star svär-det bä - ra Till kamp mot
2. Till strids-män vil - ligt må vi oss in - vi - ga, Hvad den-na
3. Vi ta - ga ej ett köttsligt svärd till stri-den, Men bru - ka

dem, hvars sköld är him-lens Gud? Upp, brö-der, sy - strar! strid för
värld - den bju-der på, för-gät! Det få-fängt är att fol-ken
allt Guds har-nesk, An-dens spjut; Från värld-dens synd vi af - stå

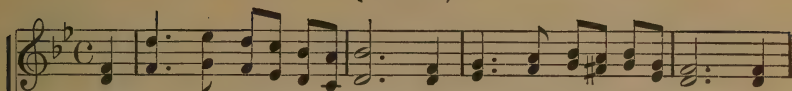
Her-rens ä - ra! Allt folk till Je-su hög-tids-fest in - bjud!
oss be - kri - ga, De få ej ri - ket Je-sus vann oss det.
här i ti - den, Att få vårt arf så snart vi käm - pat ut.

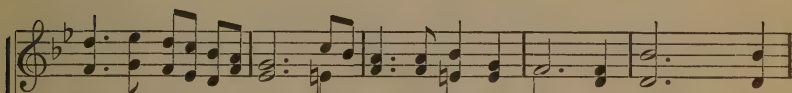
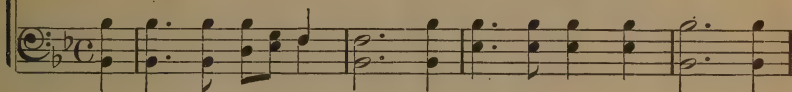
4. Vi lefva för vår frihet och Guds ära,
Och för att nå till våra fäders land;
Vi slippa då på träldomsoket bära,
Om ej med världen vi byggt hus på sand.
5. Nej, templet byggas skall på klippegrunden,
Där det mot flod och stormar kan bestå;
I dag samt än i sista nådestunden,
Nu ljuda högt: Du folk till dopet gå!
6. Och sedan hem till Zions fristad ila,
Där Herren själf vår konung vara vill;
Då salig fröjd från himlen skall nedsmila,
Och evigt få vi höra Kristus till.

Nr. 71. Kom, o du kungars Kung!

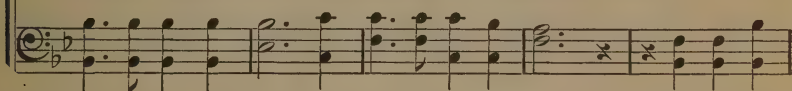
(S. B. 28.)

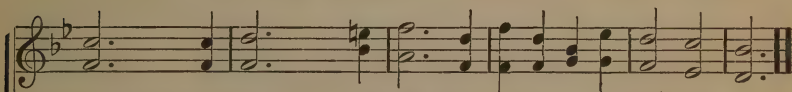
1. Kom, o du kun-gars Kung! Vi vän - ta re'n på dig! Du
2. Kom, tag bort synd och ve, Och ren - sa allt med eld! Ditt

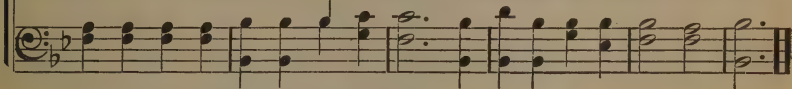
fräl - sta Zi - on, sjung Och gå på lif-vets stig! Din an - - komst
folk snart ön-skar se Sin läng-tan tillfredsställd Till Zi - - ons

1. Din ankomst
2. Till Zi-ons

är vår själs be-gär—Ditt Is-ra-el snart sam-lat är.
frid och har - - po-spel, Och få rätt-fär-dig-gjor-das del.

är, Din ankomst är vår själs be-gär—
frid, Till Zi-ons frid och har-po-spel,

3. Hosiannas himlajud.
Då juble Jesu brud,
Då få vi af vår Gud
Den hvita silkesskrud.
Med palm i hand och krona på
Hans härlighet vi skåda få.

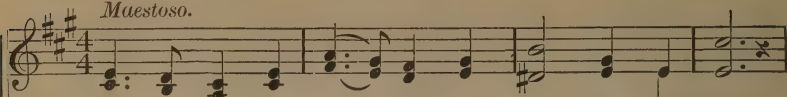
4. Hell dig, du Zions Gud!
Mångdubbelt leverop
Uppgår med högtidsljud,
Ifrån de frälstes hop;
Om Zion gör, hvad rätt det bör,
Oss ingen makt tillintetgör.

Nr. 72. Morgonen upprinner så härlig.

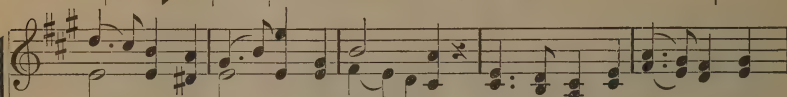
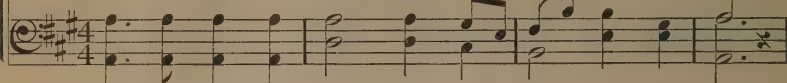
C. C. A. CHRISTENSON.

(S. B. 135.)

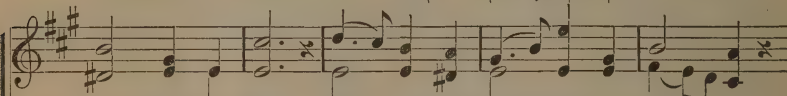
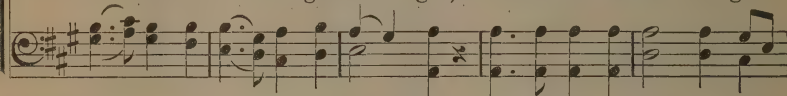
Maestoso.

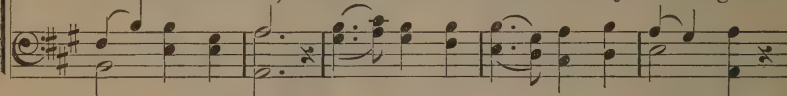
1. Mor - go - nen upp - rin - ner så här - lig och skön,
2. Sa - lig - he - tens dag för Guds folk rin - ner opp,
3. Tu - sen - å - rets gry - ning så här - lig upp - går

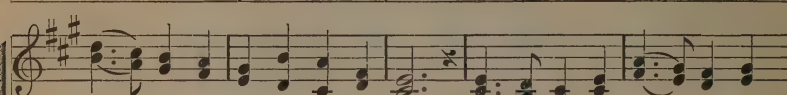
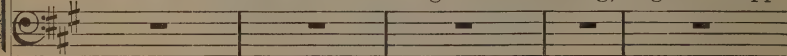
Lju - set af him - len oss glä - der; På Herrens väl - sig - nel - ser
Fröj - das få un - ga och gam - la; Tem - pel högt sig häf - va på
Öf - ver de he - li - ges lä - ger, Zi - on nu för - här - li - gas

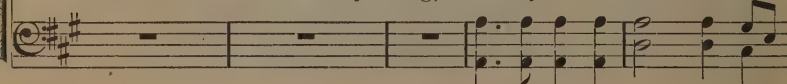
vi nu få rön, Zi - on som brud sig nu klä - der.
bergs - ryg - gens topp, Fol - ken till hög - tid sig sam - la.
år i - från år, Sa - tan snart väl - de ej e - ger.

Ök - när - ne som E - den så blomstrande fram - stå, Tu - sen - den för -
Zi - on ma - je - stä - tiskt på klippegrund står fast, Ba - by - lon häg -
Is - ra - el väl - kom - nar sin Konung — fritt från tvång, Äng - lar - ne upp -

lö - sta med sång till Zi - on gå, Teck - nen vi nu skå - da, var
kom - mes och stör - tas om i hast, Teck - nen vi nu skå - da, var
stäm - ma en hal - le - lu - ja - sång, Ba - by - lon är fal - len och

Morgonen upprinner så härlig.

va - ken, gif akt! Fräl - sa - rens an - komst sig när - mar.
 va - ken, gif akt! Fräl - sa - rens an - komst sig när - mar.
 Zi - on är fri, Fräl - sa - rens an - komst vi skå - da!

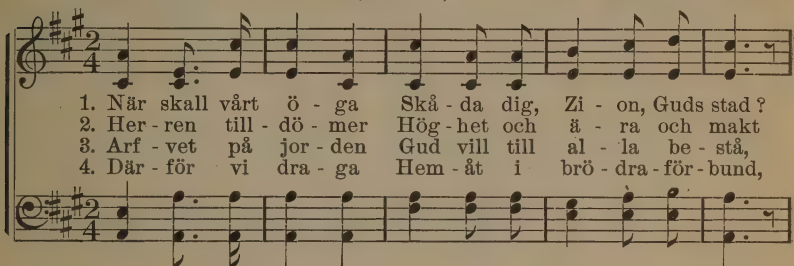
Nr. 73.

När skall vårt öga.

P. O. THOMASSON.

(S. B. 20.)

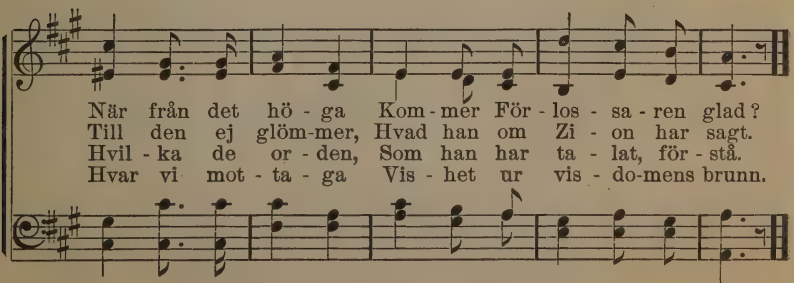
CARL SJÖGREN.

1. När skall vårt ö - ga Skå - da dig, Zi - on, Guds stad?
 2. Her - ren till - dö - mer Hög - het och ä - ra och makt
 3. Arf - vet på jor - den Gud vill till al - la be - stå,
 4. Där - för vi dra - ga Hem - åt i brö - dra - för - bund,

När från det hö - ga Kom - mer För - los - sa - ren glad?
 Till den ej glöm - mer, Hvad han om Zi - on har sagt.
 Hvil - ka de or - den, Som han har ta - lat, för - stå.
 Hvar vi mot - ta - ga Vis - het ur vis - do - mens brunn.

När från det hö - ga Kom - mer För - los - sa - ren glad?
 Till den ej glöm - mer, Hvad han om Zi - on har sagt.
 Hvil - ka de or - den, Som han har ta - lat, för - stå.
 Hvar vi mot - ta - ga Vis - het ur vis - do - mens brunn.

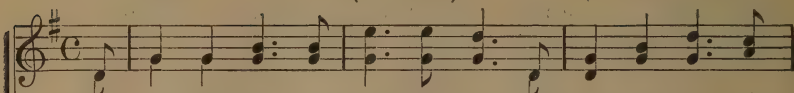
Nr. 74.

Nu kom det bud.

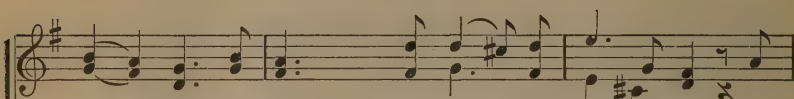
J. J. M. BOHN.

(S. B. 156.)

FR. KUHLLAU.

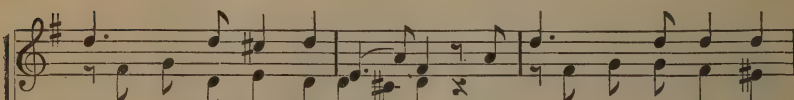

1. Nu kom det bud från äng-lars kor Och prä-sta-dö-mets
2. Och de för ho-nom byggt en stad, Där han sitt folk vill

gra-der: Det kom - - mer snart en Ko-nung stor, En
sko-na, Han där på tro-nen sit-ter glad Med

1. Det kom-mer snart en Ko-nung stor,
2. Han där på tro-nen sit-ter glad

Son af Gud, vår Fa-der; En Son af Gud, vår
her-ra-väl-dets kro-na! Med her-ra-väl-dets

En Son af Gud, vår Fa-der;
Med her-ra-väl-dets kro-na!

En Son af Gud, vår
Med her-ra-väl-dets

Fa-der; Och al-la äd-la fjär-ran,
kro-na! Han tvång och o-rätt bry-ter

Fa-der; Och al-la äd-la fjär-ran,
kro-na! Han tvång och o-rätt bry-ter

Nu kom det bud.

när, Församlas till en jubel här, Att gå vår
 ned, Och jorden skänker ro och fred Samt tusen-

när, Församlas till en jubel här, Att gå vår
 ned, Och jorden skänker ro och fred Samt tusen-

drott i möte, Att gå vår drott i möte.
 årig hvi la, Samt tusen årig hvi la.

drott i möte, Att gå vår drott i möte.
 årig hvi la, Samt tusen årig hvi la.

3. Och då den Konungs höga män,
 De Guds profeter rena,
 Som gudar stå på jord igen,
 :, Och änglar må dem tjäna, :
 Och Adam förstadömet tar
 Som patriark och allas far,
 :, Och han sin släkt välsignar. :

4. O, när vi tänka härpå, märk
 Hur hjärtat sällt känns glöda!
 Vi veta det är Herrens verk,
 :, Som så vi understöda, :
 Ja, han oss styrka gifva vill
 Och Andens kraft och nåde till,
 :, Att vi må seger vinna. :

Nr. 75. Pris Gud, från hvem hvart goda kom.

Doxology.

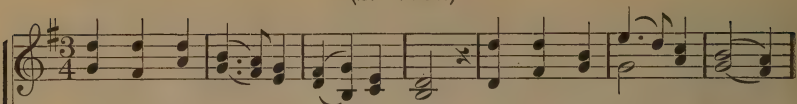
(S. B. 159 b.)

Pris Gud, från hvem hvart go-da kom, Och du, ren äng-la-ska-ra from,

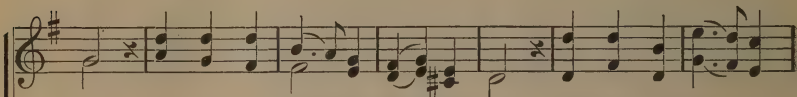
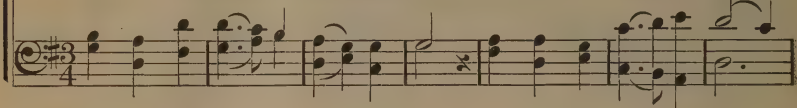
Med oss ut i förbunds band; Pris Fa-der, Son och He-lig And'!

Nr. 76. Det är helt visst på tiden snart.

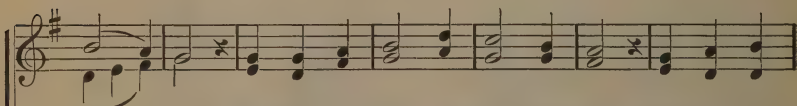
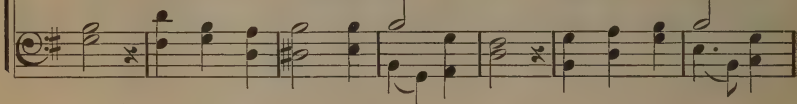
(S. B. 137.)

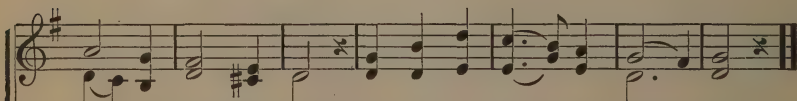
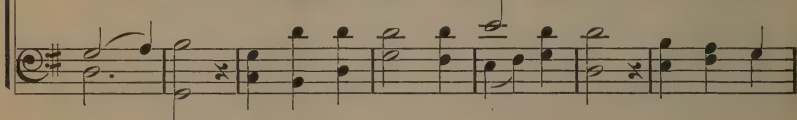
1. Det är helt visst på ti - den snart Att Krist, Guds Son, skall kom -
2. Ba - su - ners ljud vi hö - ra få Och äng - la - ska - ror sjun -
3. O Je - sus, var min för - man god, Med kär - lek mig om - håg -

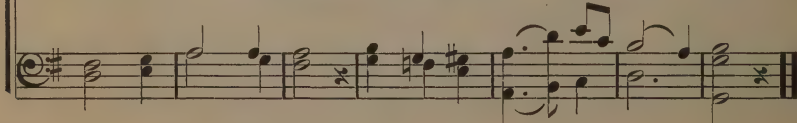
ma I sky - ar - ne med ljungelds fart, Till frälsning för de
ga; De dö - da upp ur graf - ven stå — O, jub - la män' - sko -
na, O, hel - ga mig ditt dy - ra blod, Dess vär - de mig till -

from - ma; För - tvif - la skall hvar syn - dens träl Som ic - ke
tun - ga! Guds hel - gon då för - kla - ras där Och dem, som
eg - na; Att sist med hel - go - nen jag må I Zi - ons

sökt sitt hög - sta väl, Men ut - i Ba - bel blif - vit.
än - nu lef - va här, Skall i en hast för - vand las.
land ett arf und - få, Och tu - sen - å - rig hvi - la.

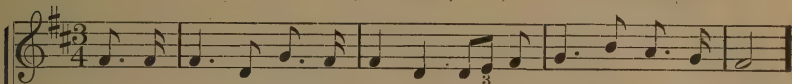

Nr. 77. O min Fader, du som tronar.

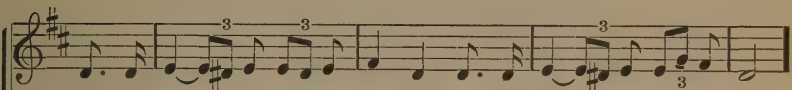
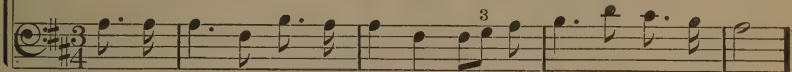
ELIZA R. SNOW.

(S. B. 118.)

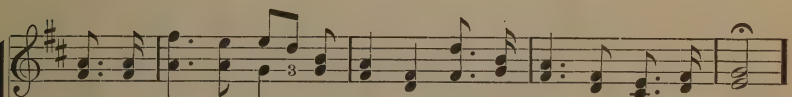
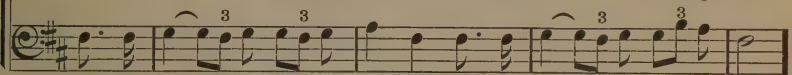
JOS. P. HOLBROOK.

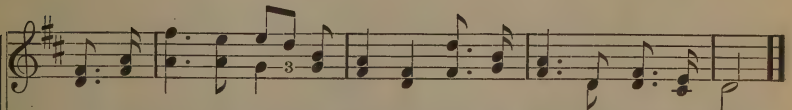
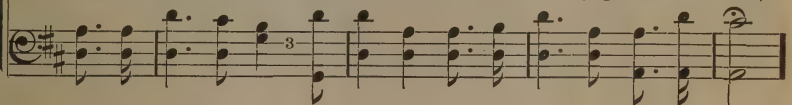
1. O min Fa - der, du som tro - nar I din bo - ning of - van skyn!
2. I en af - sikt vis och här - lig, Har du mig på jor - den satt,
3. Dig jag lärt att kal - la Fa - der, Ge - nom An - den från dig sänd,
4. När min sva - ga hyd - da läg - ges Ned i jor - dens kal - la grus,

När får jag din när - het nju - ta, Och å - ny - o se din syn?
Himmelsk börd och släkt och vän - ner, Allt är gömt i glömskans natt.
Men förr'n kunskapsnyckeln skänktes, Grunden här - till var ej känd.
Fa - der, mo - der, låt mig mö - ta E - der i ert kun - ga - hus!

Från din hel - ga him - la - bo - ning An - den har i ti - den gått,
Mån - gen gång en hem - lig tan - ke Hvi - skat: "Du är främ - ling här,"
Ic - ke är det fä - der en - dast Ut - i him - len! - Hör det svar,
När till sist jag har full - än - dat Det hvar - till jag sän - des ner,

I min för - sta spä - da barndom Där din öm - ma vård jag fått.
Och jag kän - ner att jag van - drat Från en öf - ver - jor - disk sfer.
Som för - nuft och san - ning gif - va: "Där du ock en mo - der har."
Låt med öm - se - si - dig vil - ja, Mig få kom - ma hem till er.

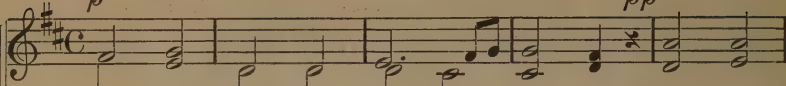

Nr. 78.

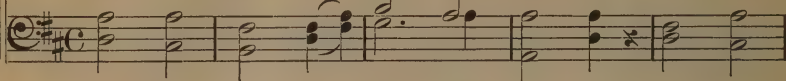
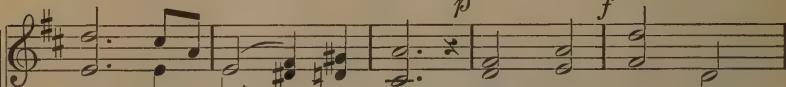
Allmakts Gud.

P. O. THOMASSON.

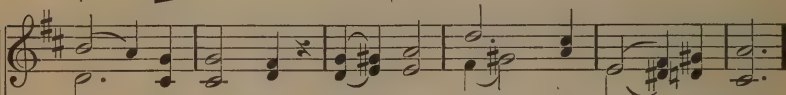
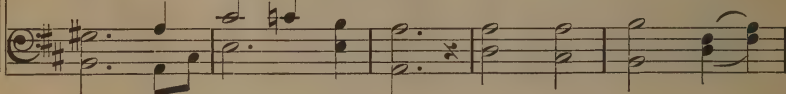
(S B. 230.)

*p**pp*

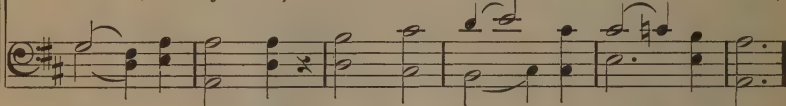
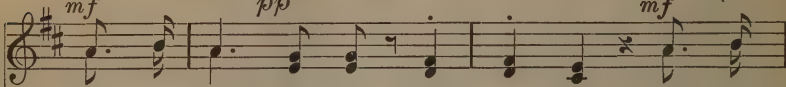
1. All - makts Gud, som värl - dar bju - der, Vi dig
2. Ej vi sö - ka Gud al - le - na Me - dan

*p**f*

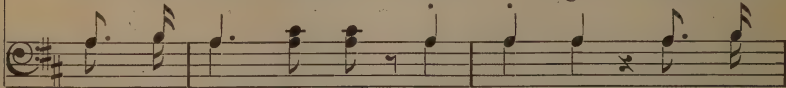
dyr - ke, Her - re stor! Me - dan ju - bel -
lyc - kan nju - tes fullt, Ho - nom ic - ke

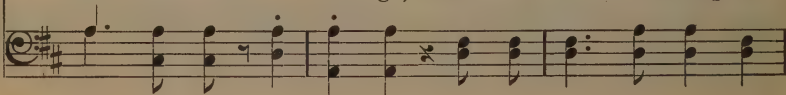
sån - gen lju - der, Sti - ger högt i mäk - tigt kor.
blott vi tjä - na, Då när vän - ner smi - la hult;

*mf**pp**mf*

Låt oss tro - fast med hvar - an - dra Hand i
Ic - ke blott när stor - mar ti - ga Vill din

*p**pp*

hand här - ne - re van - dra, Ge - nom mörk - rets dju - pa
sak vi oss in - vi - ga, Men i lif - vets kamp så

Allmakts Gud.

f *ff*

natt, Ge - nom mörk - rets dju - pa natt, Mot det
svår, Men i lif - vets kamp så svår, Och när

pp

mål, du oss har satt. Båd' i tid och e - vig
värl - den mot oss står Vil - je vi din gär - ning

mf *p* *pp*

he - ten Ef - ter lif - vets skat - ter le - ten! Hvar - af
främ - ja, Stif - ta frid och ro och säm - ja. Oss till -

f *ff*

oss en för-smak skänkts, Hvar - af oss en för-smak skänkts, Då i
de - la kraf - tens And', Oss till - de - la kraf - tens And', Slut oss

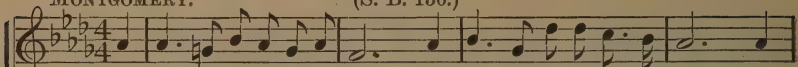
f

dop vi ne - der-sänkts, Se'n af syn - der vi ej kränkts.
i för - bun - dets band, Håll oss mäk - tigt vid din hand!

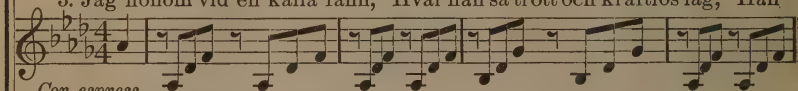
Nr. 79. En sorgbetyngd och fattig man.

MONTGOMERY.

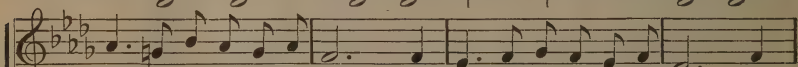
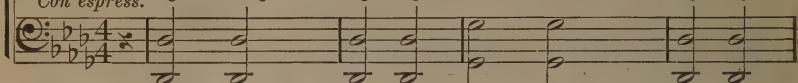
(S. B. 136.)

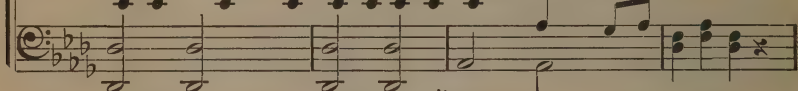
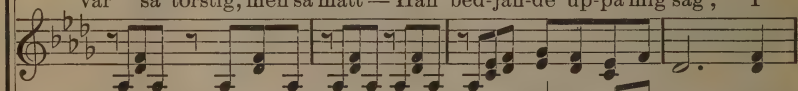
1. En sorgbetyngd och fattig man Mig of - ta möt-te på min stig, Och
2. Engång han trött och hungrig kom, När jag min enkla måltid njöt, Och
3. Jag honom vid en källa fann, Hvar han så trött och kraftlös låg, Han

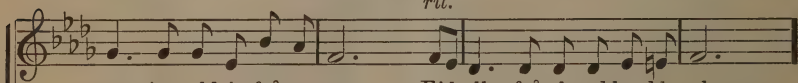
Con espress.

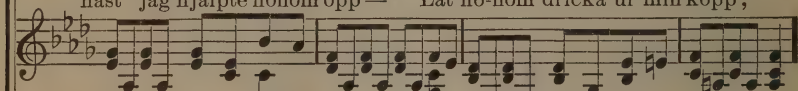
när han ödmjukt bad om hjälp Hans ar-mod all-tid rör-de mig; Hans
fast han ytt-rad' ej ett ord, Jag dock åt honom brödet sköt. Han
var så törstig, men så matt — Han bed-jan-de up-på mig såg; I

rit.

namn jag aldrig frågte om, Ej heller från hvad land han kom;
bröt det—med en kärleks blick Han gaf—och änglabröd jag fick;
hast jag hjälpte honom opp — Låt ho-nom dricka ur min kopp;

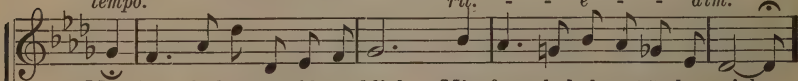

tempo.

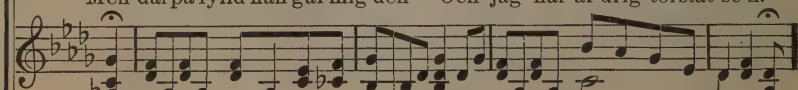
rit.

e

dim.

Män kär - le-ken ut - i hans blick Mig fängslade hvar tån han gick.
Min kind blef ut-af gläd-je våt, Ty det var manna som jag åt.
Men därpå fylld han gaf mig den — Och jag har al-drig törstat se'n.

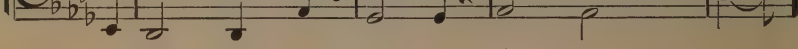
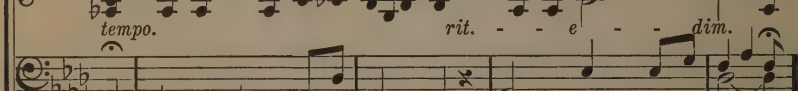

tempo.

rit.

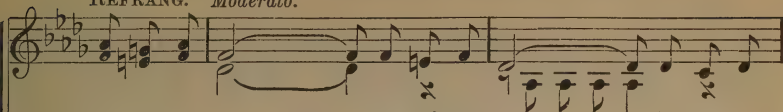
e

dim.

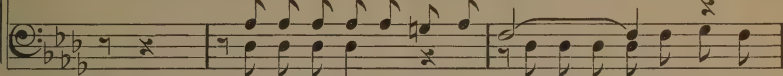

En sorgbetyngd och fattig man.

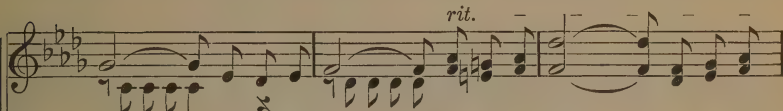
REFRÄNG. *Moderato.*

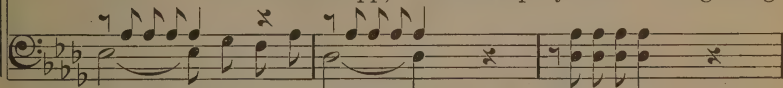
1. Hans namn jag al - - - drig fråg-te om,..... Ej hel-ler
 2. Han bröt det med..... en kär-leks blick..... Han gaf-och
 3. I hast jag hjälp - - - te ho-nom opp-..... Låt ho-nom

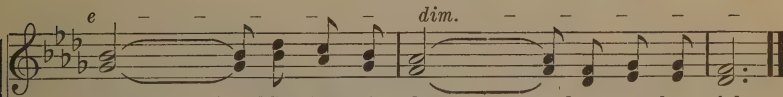
1. Hans namn jag al - - - drig fråg-te om, Ej hel-ler

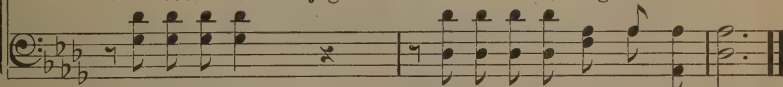
- från.... hvad land han kom;... Men kär-le-ken..... ut-i hans
 äng - - la-bröd jag fick;... Min kind blef ut - - af gläd-je
 dric - - ka ur min kopp;... Men där-på fylld..... han gaf mig

- från.... hvad land han kom;... Men kärleken

- blick..... Mig fängs-la-de..... hvart än han gick.
 våt,..... Ty det var man - - - na som jag åt.
 den..... Och jag har al - - - drig tör-stat se'n.

- ut-i hans blick

- Mig fängs-la-de hvart än han gick.

4. En mörk och stormig vinternatt
 Hans rop om hjälp sig trängde fram,
 Jag hastad' dit, fick honom fatt,
 Och förde honom till mitt hem.
 :. Jag värmden där min kära gäst
 Och hade själf en glädjefest,
 Ty medan på min säng han låg,
 Jag själf i drömmen himlen såg.:.

6. I fångslet och till döden dömt,
 Med sorg jag däreft fann min vän;
 Hans hand jag tryckte då så ömt—
 Och anden styrka fick igen;
 :. Men för att ännu pröfva mig,
 Han bad mig om att dö för sig—
 Då, fastän jag var svag som förr,
 Min ande svarad': Ja, jag dör.:.

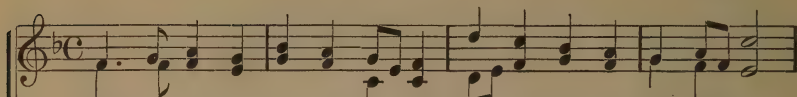
5. Utarmad, plågad och utstött,
 Jag uppå vägen honom fann,
 Han låg där sårad—o, så trött!
 Hvarför hans sår jag då förband;
 :. Jag olja uti såren gjöt,
 Och glädje i mitt hjärta flöt;
 Ty, vid hans ord min sorg försvann
 Och för min själ nytt lif upprann.:.

7. Därpå den främmande försvann
 Och Jesus vänlig för mig stod—
 Jag märket i hans händer fann,
 Och ödmjuk sjönk jag för hans fot.
 :. Hans ljufva stämma till mig ljöd:
 Du trogen var i lif och död;
 Hvad du har gjort, är gjort för mig,
 Och därför jag välsignar dig.:.

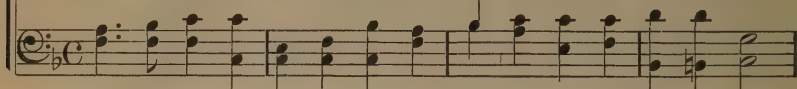
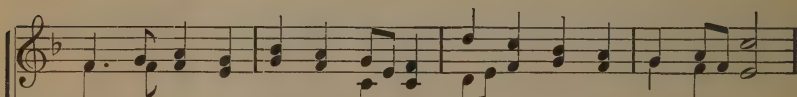
Nr. 80. Sabbatsdagens helga stunder.

(S. B. 139.)

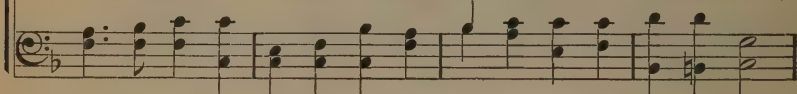
HAYDN.

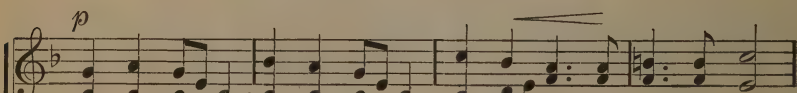
1. Sab-bats-da-gens hel-ga stun-der Skänk-te du oss kär-leks Gud,
 2. Mör-ker män-ni-skan be-täck-ker, Af na-tu-ren syn-dens slaf,
 3. San-nin-gen är nu upp-gån-gen Öf-ver he-la jor-dens vidd,

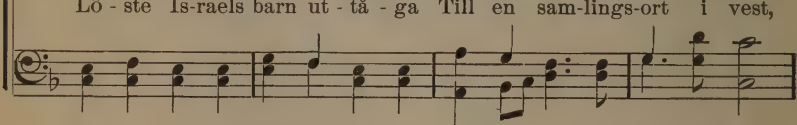
Att be-trak-ta nå-dens un-der Ge-nom e-van-ge-lii bud.
 Gär-na Lu-ci-fer ut-släck-ker Lju-set, som oss him-len gaf—
 Ut ur fängslet lö-ses mån-gen, Kam-pen är nu snart ut-stridd;

p

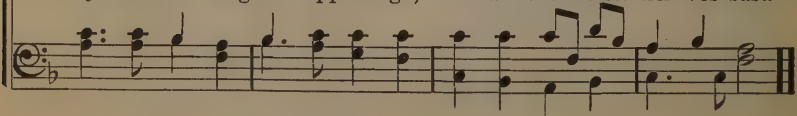
Di-na gåf-vor rikt ut-bre-das För vår blick och för vår själ,
 Han i mörk-ret vill för-nö-jas Och ut-öf-va si-na spel;
 Lö-ste Is-raels barn ut-tå-ga Till en sam-lings-ort i vest,

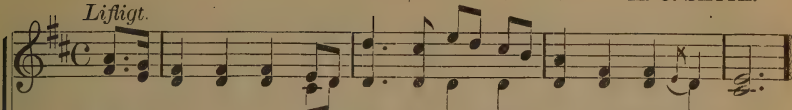

f *mf* *p*

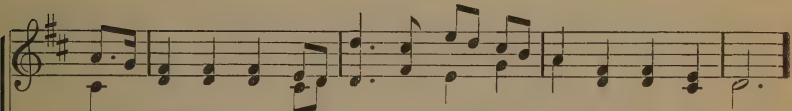
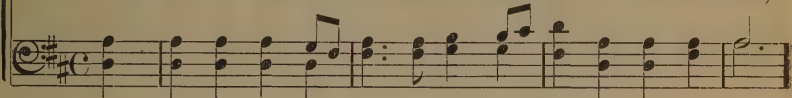

Af Guds An-de vi be-re-das Till vårt e-get hög-sta väl.
 Men af lju-set vi upp-hö-jas Och få här-lig-he-ten hel.
 Ljus och san-ning där upp-lå-ga, Där Guds folk visst trif-ves bäst.

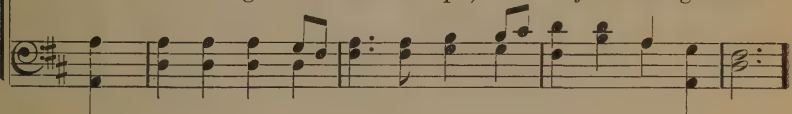

Lifligt.

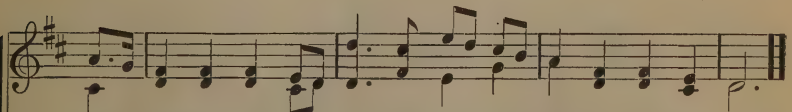
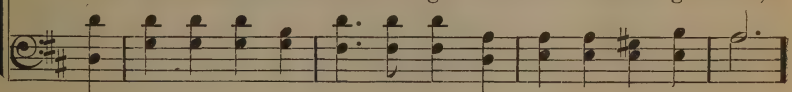
1. Brist ut, o själ! Vår Gud är värd Vår sång bland helgons kör:
 2. Fast djup vid djup vi öpp-na se Och fa - rer ho - ta här,
 3. Om än vi van - dra tu - sen mil Hän öf - ver haf och slätt,

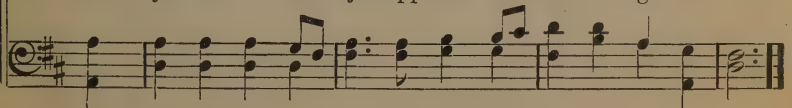
Han vak-samt styr vår lef-nads färd, Att in - tet ondt oss rör.
 Snart so - len mel-lan moln syns le, Ty Her-ren med oss är.
 Vår re - sa går dock som en pil, Med fröj-de - sån-ger lätt.

För sam-lan-det till fri-dens land Han själf i spet-sen står,
 Om du en vår-flod nå'n-sin såg, Lös-gjord från fjäl-lets kam,
 Allt - så med kraft och mod vi gå Till Zi - ons hel-ga rum;

Och räk-ker ut sin star-ka hand Då bö-nen ho-nom når.
 Vår färd är så ett se-ger-tåg—Med Gud vi dra-ga fram.
 Låt ju-bel i vår själ upp-stå För e - van - ge - li - um.

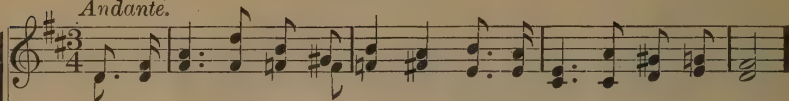

Nr. 82. Då din lefnadsdag syns dyster.

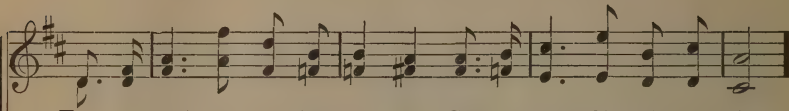
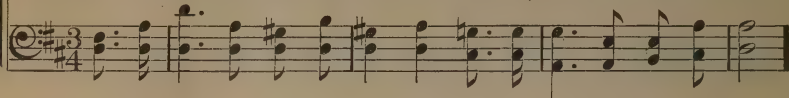
(S. B. 144.)

JOS. J. DAYNES.

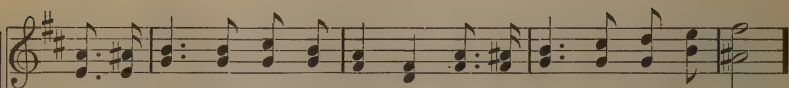
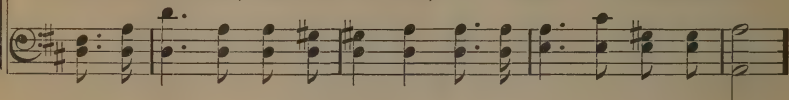
Andante.

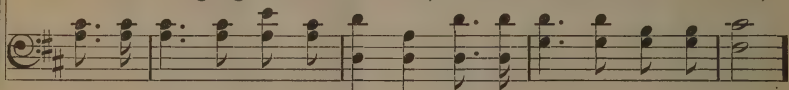
1. Då din lef-nads-dag syns dy-ster Och när mol-nen höljt din stig,
2. Träng dig fram och dig be-mö-da, Att få e-vig-he-tens lön,
3. Låt din själs-frid ej för-tä-ras Ut-af å-ter-tag-na fel!
4. Her-rens ö-ga håll-ler vak-ten, Af hans om-sorg har du rön,

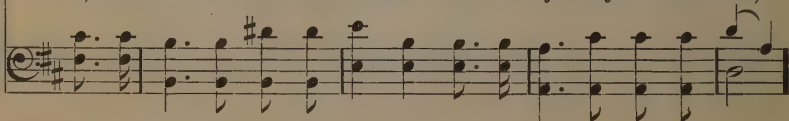
Fat-ta mod, min bro-der, sy-ster! Sky-ar snart för-sking-ra sig.
Så i hop-pet, och din grö-da Skall i skör-dens tid bli skön.
För din o-vän ej för-fä-ras, Segerns krans skall bli din del.
Hans är ri-ket, hans är mak-ten, Ut-af nåd han skän-ker lön.

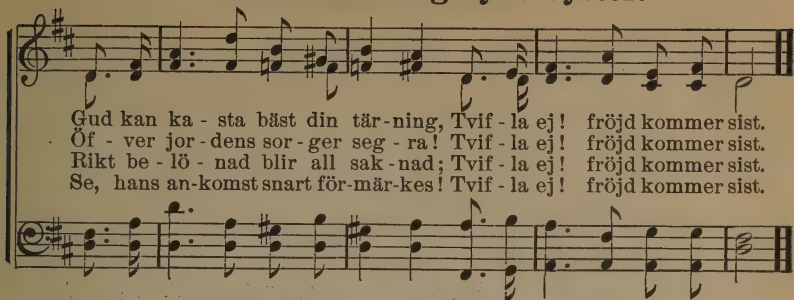
Tro-fast gör din plikt, din gär-ning, Mer du vin-ner än du mist;
Som ut-tröt-tad ej dig läg-ra, Men som sorg-fri örn på kvist
Är du till ditt kall rätt vak-nad, Och du hand-lar, är det visst
I din mot-gång tron för-stär-kes, Öf-ver-flöd du får i brist,

Gud kan ka-sta bäst din tär-ning, Tvif-la ej! fröjd kommer sist,
Öf-ver jor-dens sor-ger seg-ra! Tvif-la ej! fröjd kommer sist,
Rikt be-lö-nad blir all sak-nad; Tvif-la ej! fröjd kommer sist,
Se, hans ankomst snart för-mär-kes! Tvif-la ej! fröjd kommer sist,

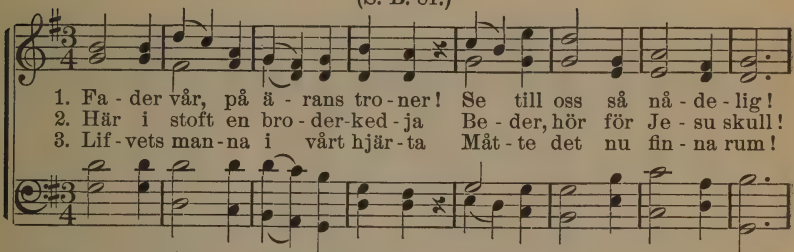
Då din lefnadsdag syns dyster.

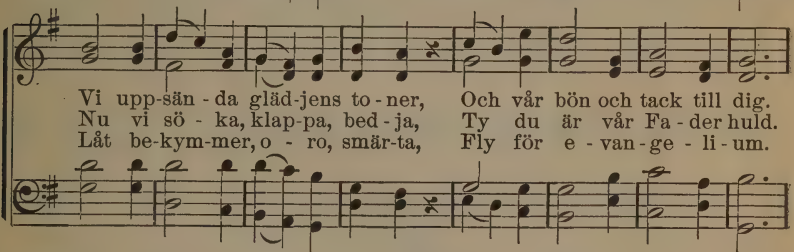
Gud kan ka - sta bäst din tär-ning, Tvif - la ej! fröjd kommer sist.
 Öf - ver jor - dens sor - ger seg - ra! Tvif - la ej! fröjd kommer sist.
 Rikt be - lö - nad blir all sak - nad; Tvif - la ej! fröjd kommer sist.
 Se, hans an - komst snart för - mär - kes! Tvif - la ej! fröjd kommer sist.

Nr. 83. Fader vår, på ärans troner!

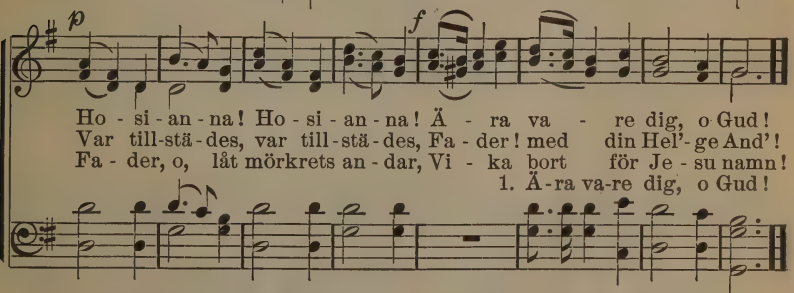
(S. B. 81.)

1. Fa - der vår, på ä - rans tro - ner! Se till oss så nå - de - lig!
 2. Här i stoft en bro - der - ked - ja Be - der, hör för Je - su skull!
 3. Lif - vets man - na i vårt hjär - ta Mät - te det nu fin - na rum!

Vi upp - sän - da gläd - jens to - ner, Och vår bön och tack till dig.
 Nu vi sö - ka, klap - pa, bed - ja, Ty du är vår Fa - der huld.
 Låt be - kym - mer, o - ro, smär - ta, Fly för e - van - ge - li - um.

Ho - si - an - na! Ho - si - an - na! Ä - ra va - re dig, o Gud!
 Var till - stä - des, var till - stä - des, Fa - der! med din Hel' - ge And'!
 Fa - der, o, låt mörkrets an - dar, Vi - ka bort för Je - su namn!
 1. Ä - ra va - re dig, o Gud!

4. Andens svärd du värdes gifva
 Dina tjänare i dag!
 Att det dina ord må blifva,
 Dig till ära och behag.
 Ja, o Herre! Himlens Herre!
 Du är ärans suverän.

5. Evig var från evigheten,
 Fader, Son och Hel'ge And',
 Pris ske dig, Treenigheten,
 Utaf oss i fridens band.
 Halleluja! Halleluja!
 Halleluja! Amen.

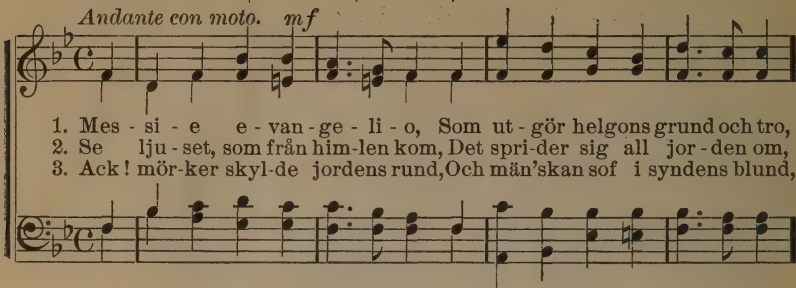
Nr. 84.

Messie Evangelio.

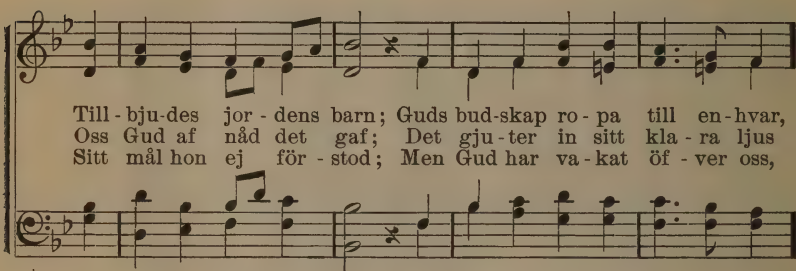
P. O. THOMASSON.

(S. B. 138.)

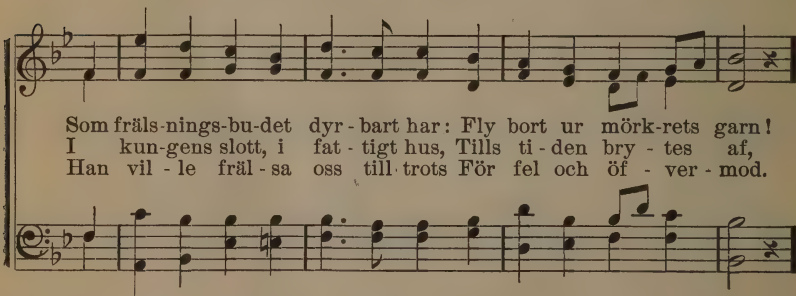
O. LINDBLAD.

Andante con moto. mf

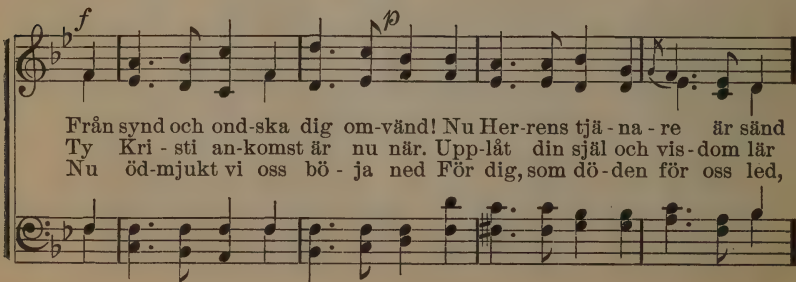
1. Mes - si - e e - van - ge - li - o, Som ut - gör helgons grund och tro,
 2. Se lju - set, som från him - len kom, Det sprid - er sig all jor - den om,
 3. Ack! mör - ker skyl - de jordens rund, Och män'skan sof i syndens blund,

Till - bju - des jor - dens barn; Guds bud - skap ro - pa till en - hvar,
 Oss Gud af nåd det gaf; Det gju - ter in sitt kla - ra ljus
 Sitt mål hon ej för - stod; Men Gud har va - kat öf - ver oss,

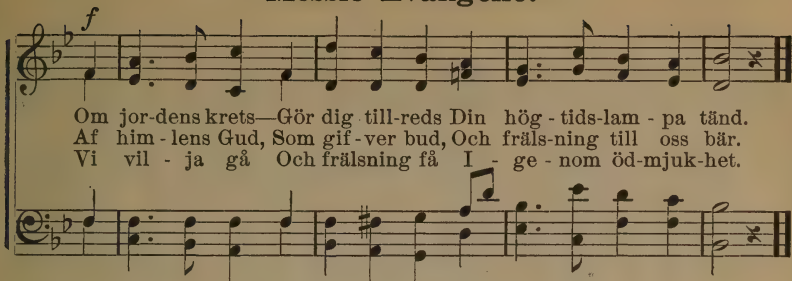
Som fräls - nings - bu - det dyr - bart har: Fly bort ur mörk - rets garn!
 I kun - gens slott, i fat - tigt hus, Tills ti - den bry - tes af,
 Han vil - le fräl - sa oss till - trots För fel och öf - ver - mod.

Från synd och ond - ska dig om - vänd! Nu Her - rens tjä - na - re är sänd
 Ty Kri - sti an - komst är nu när. Upp - låt din själ och vis - dom lär
 Nu öd - mjukt vi oss bö - ja ned För dig, som dö - den för oss led,

Messie Evangelio.

f

Om jor-dens krets—Gör dig till-rede Din hög-tids-lam - pa tänd.
 Af him-lens Gud, Som gif-ver bud, Och fräls-ning till oss bär.
 Vi vil - ja gå Och frälsning få I - ge - nom öd-mjuk-het.

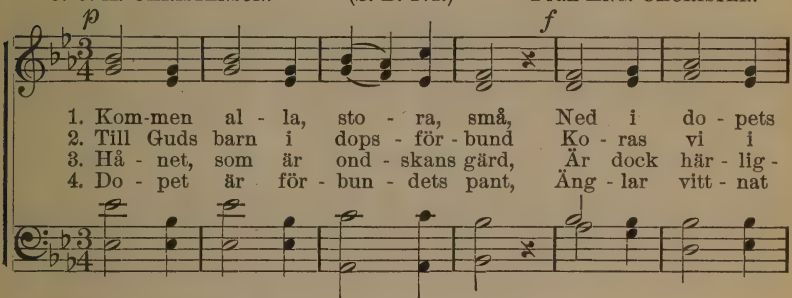
Nr. 85. Kommen alla, stora, små.

C. C. A. CHRISTENSON.

(S. B. 171.)

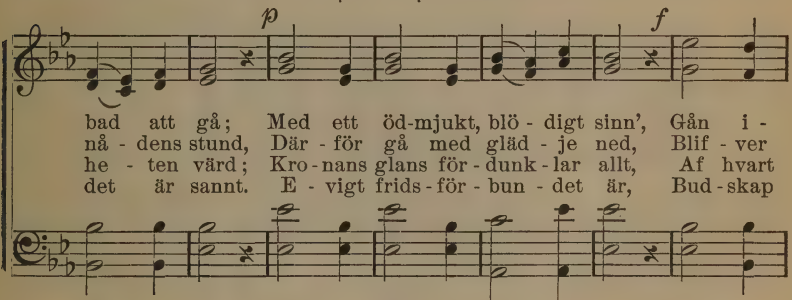
Från ENG. CHORISTER.

p *f*

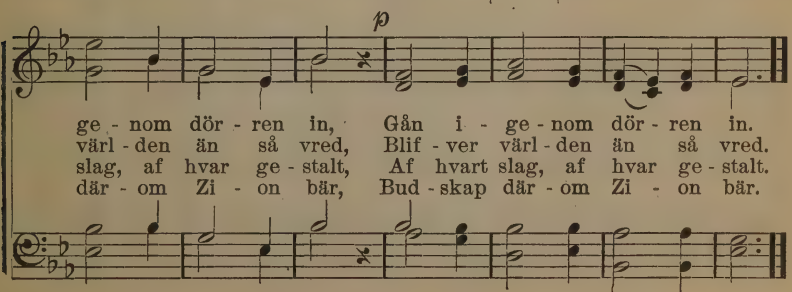
1. Kom-men al - la, sto - ra, små, Ned i do - pets
 2. Till Guds barn i dops - för - bund Ko - ras vi i
 3. Hå - net, som är ond - skans gärd, Är dock här - lig -
 4. Do - pet är för - bun - dets pant, Äng - lar vitt - nat

p *f*

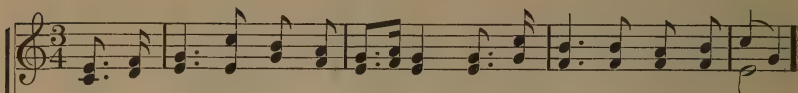

bad att gå; Med ett öd-mjukt, blö - digt sinn', Gån i -
 nå - dens stund, Där - för gå med gläd - je ned, Blif - ver
 he - ten värd; Kro-nans glans för - dunk - lar allt, Af hvart
 det är sannt. E - vigt frids - för - bun - det är, Bud - skap

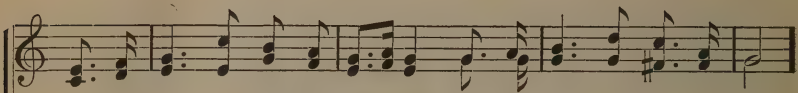
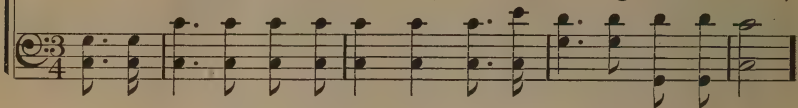
p

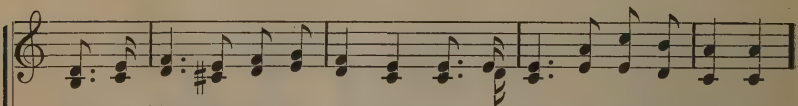
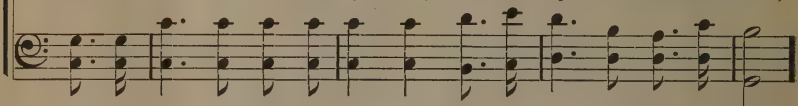
ge - nom dör - ren in, Gån i - ge - nom dör - ren in.
 värl - den än så vred, Blif - ver värl - den än så vred.
 slag, af hvar ge - stalt, Af hvart slag, af hvar ge - stalt.
 där - om Zi - on bär, Bud - skap där - om Zi - on bär.

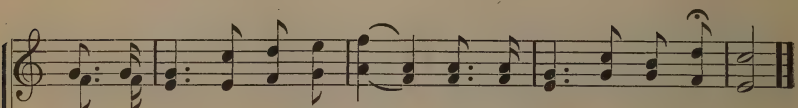
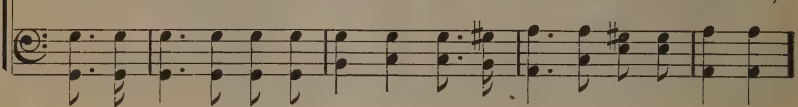
1. Kär-le-ken är lju-sets käl-la, Kär-le-ken är lif-vets rot,
 2. Kär-le-ken vi ej för-gä-te, Kär-le-ken är lju-sets glans,
 3. Kär-le-ken Guds lag upp-fyl-ler, Som full-kom-lig-he-tens band,

Där-för ä-ro hel-gon säl-la Och ej gö-ra Gud e-mot;
 Där-för sit-ter på Guds sä-te Je-sus nu med strå-le-krans;
 Him-la-lif-vet den för-gyl-ler, Den ut-fly-ter af Guds And';

Det har Fräl-sa-ren för-kla-rat, An-den själf oss up-pen-ba-rat,
 Han som lju-set är och lif-vet Har för oss sig själf ut-gif-vet,
 Där-för med Guds kär-leks flam-ma Mer af lif-vet vi an-am-ma,

Det vi kän-na af Guds frid, Och det hopp, vi trö-stas vid.
 Blif-ver i och lef-va skall, Af Guds Fa-ders kär-lek-svall.
 Ja, vi var-da må med den, Ett med sjä-lens bä-ste vän.

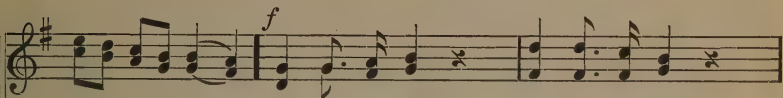
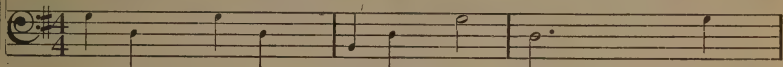

Från eng. af C. A. KRANTZ.

J. MACFARLANE.

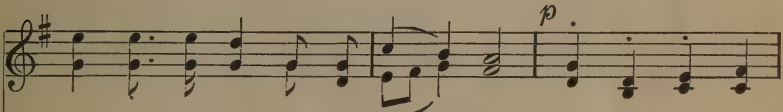
1. Långt, långt härifrån, i Ju-de-ens land, Klin-gar så ljuft öf-ver
 2. To-ner af fräl-san-de kär-leks råd; Him-me-lens budskap om
 3. Her-re, med äng-lar-ne fröj-das vi; Hjälp oss att sjun-ga i
 4. Ha-sta, o tid, när från hvar-je zon Folk skall för-sam-las kring

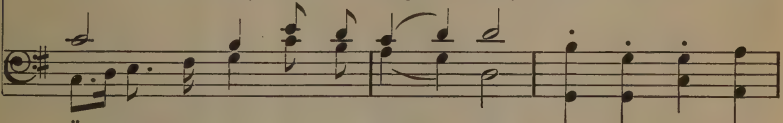
ök-nens sand: Ä-ra ske Gud! Ä-ra ske Gud!
 frid och nåd:
 har-mo-ni:
 Kri-sti tron: Ä-ra ske Gud! Ä-ra ske Gud ut-i

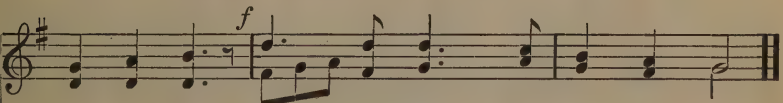
Ä-ra ske Gud ut-i höj-den;

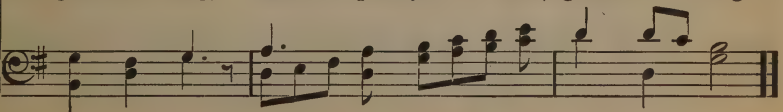
Ä-ra ske Gud ut-i höj-den; Frid på jor-den,
 höj-den, ut-i höj-den;

Ä-ra ske Gud ut-i höj-den;

godt be-hag, Frid på jor-den, godt be-hag.

Från eng.

(S. B. 194.)

f

1. Gör hvad är rätt, ty nat-ten för-vand-las, Gud skall re-
 2. Gör hvad är rätt, snart fal-ler ty-ran-nen, Län-ge ha
 3. Gör hvad är rätt, var lugn, o-för-fä-rad, Fram-åt, gå

ge-ra på rätt-vi-sans sätt: Äng-lar-ne öf-ver oss
 tå-rar-ne kin-der-na vätt; O-ket ej tryc-ker den
 fram-åt, ditt mål skym-tar lätt; Sa-lig-hets-kro-nan skall

se hvad som hand-las, Se hvad vi ver-ka; gör hvad är rätt!
 är-li-ge man-nen, San-ning går fram-åt; gör hvad är rätt!
 bli dig för-ä-rad, Zi-on dig vän-tar, gör hvad är rätt!

Kör. *f*

Gör hvad är rätt, hvad än följ-der-na blif-va, Käm-pa för

fri-het, för san-ning och rätt; Trygg i ditt hjär-ta du

Gör hvad är rätt.

kan dig hän-gif - va, Gud dig be - va - rar; gör hvad är rätt!

Nr. 89. Hör män'skorna, så svärja de.

(S. B. 128.)

J. FAWSETT.

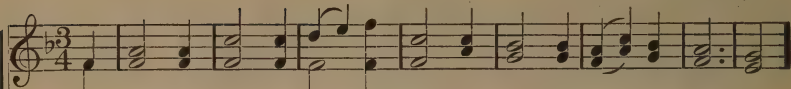
1. Hör män' - skor-na, så svär - ja de, Att rif - va Zi - on
 2. De få - fängt sö - ka for - ska ut Ett fel i Her-rens
 3. Men först han vi - sar nå - dens arm, Hans bud - skap gå om-
 4. Låt de om-vän - da kom - ma opp, O Gud, be - fri - a

ned, Att rif - va Zi - on ned; De sko-la se det kan ej
 lag, Ett fel i Her - rens lag, Men Gud på de - ras färd gör
 kring, Hans budskap gå om-kring, Att bju-da bar-nen till sin
 dem, O Gud, be - fri - a dem! Och för dem hit till ber-gens

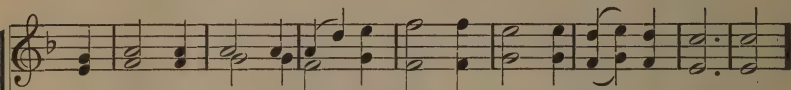
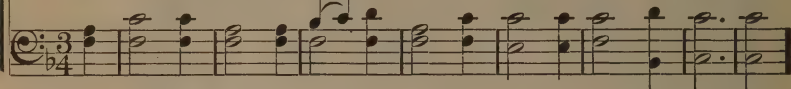
ske, Trots de - ras fal - ska ed, Trots de - ras fal - ska ed.
 slut På vre-dens sto - ra dag, På vre-dens sto - ra dag.
 barm, Till Zi - ons sy - skon-ring, Till Zi - ons sy - skon-ring.
 topp, Till E-fraims tryg - ga hem, Till E-fraims tryg - ga hem.

5. All världens rikdom och förråd
 :,: Må helgas till Guds gagn,:
 Den här vill hindra Herrens råd
 :,: Bortblåses som en agn,:

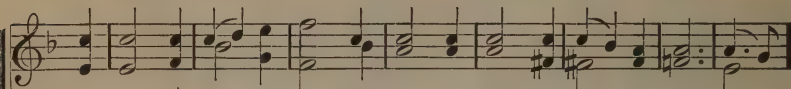
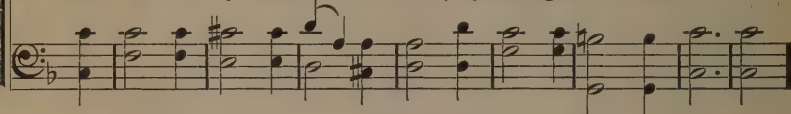
6. I trefaldt sälla helige,
 :,: Som stå vid Guds banér!,:
 En himmelsk krona han vill ge
 :,: Hvar trofast ibland er,:

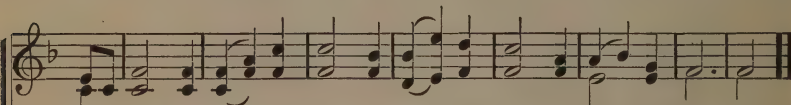
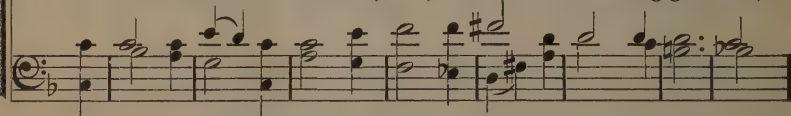
1. I, jor-dens släk-ten, yak-nen, sen, Och sof-ven ej så tryg-ga!
2. Nu teck-nen på den sto-ra dag Manser med skräck för fa-ror,
3. Hvad gag-nar väl all världens prakt, Dess rik-dom, gods och he-der?
4. Så jub-len högt med har-po-lek, I Kri-sti le-da-mö-ter!

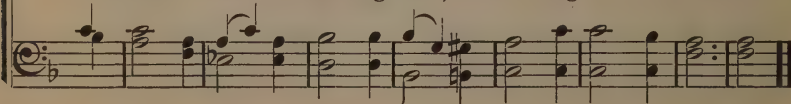
På Ba-bels hopp och fal-ska sken, I u-tan grundval byg-ga.
 I sol och må-ne, tor-dön-slag Och pest och kri-gar-ska-ror.
 Hvad hjäl-per all dess våld och makt, Då Ba-bel stör-tar ne-der?
 Som li-dit ty-ran-ni och svek, Ty brud-gum bru-den mö-ter!

O vän-den om, ty Her-rens dom Och häm-de-dag är nä-ra,
 All värl-den ut-i spän-ning står, Blott ha-tet tycks man fin-na,
 Hvar finns den vrå dit I kan gå, När Je-sus snart an-län-der?
 Vid nå-dens bud vår Fa-der, Gud, Sitt Zi-on fräls-ning gif-ver;

Gud vill sin brud, vid or-dets ljud, Till hvi-lans fri-stad bä-ra.
 Dock någ-ra få, Gud tän-ka på, Och väg till Zi-on fin-na.
 De he-li-ge, då ho-nom se Med ärr i föt-ter, hän-der.
 Då hån och nöd till honungsbröd, Och e-vig ä-ra blif-ver.

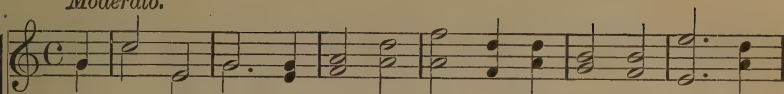
Nr. 91.

O sköna ljus.

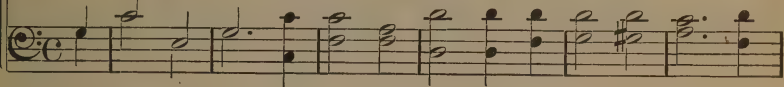
J. J. M. BOHN.

(S. B. 155.)

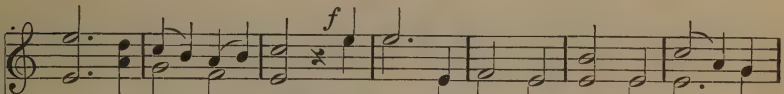
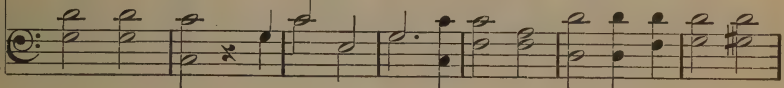
Moderato.

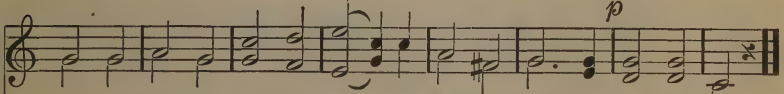
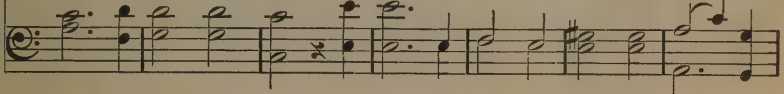
1. O skö - na ljus från him - lens tro - ner, Som brag - te lif i
2. O skö - na ljus, som hjär - tat gif - ver En pant på Zi - ons
3. O lif - vets ljus, du kla - ra lå - ge, Du vi - sar vä - gen
4. O gu - doms - ljus, som skal för - kla - ra All värl - den i - från

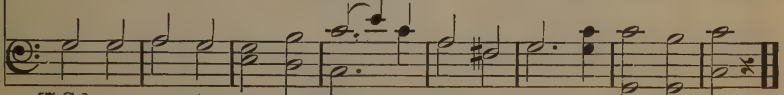
dö - dens tid Till jor - de - ri - kets mör - ka zo - ner, Du häl - sat
bor - gar - rätt, Som an - den lös från stof - tet rif - ver Och gör vår
för de små! O sannings svärd! o an - dens bå - ge! Du mäk - tigt
pol till pol! Som strå - lar om den hvi - ta ska - ra Från him - lens

Zi - on med Guds frid, Med gläd - jens bud om hvi - lans år, Och
Fräl - sar's bör - da lätt, Du gif - ver gåf - vor af Guds hand Och
skall till se - ger gå; Mot dig ej Sa - tan kan be - stå, Och
Gud och Lam - mets stol; Du här - lig - gö - rer visst hvar man, Som

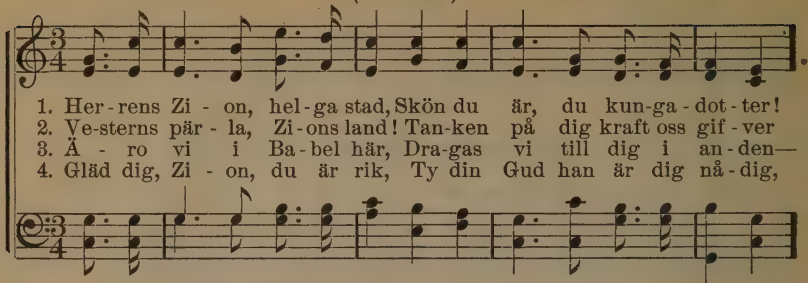
e - vig - he - tens gyll - ne vår, Och e - vig - he - tens gyll - ne vår.
tän - der hjär - tan ut - i brand, Och tän - der hjär - tan ut - i brand.
in - tet va - pen fram - gång få, Och in - tet va - pen fram - gång få.
här på jor - den lju - set fann, Som här på jor - den lju - set fann.

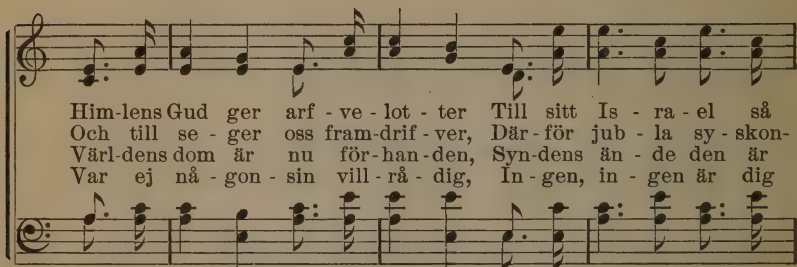
Nr. 92. Herrens Zion, helga stad.

P. O. THOMASSON.

(S. B. 141.)

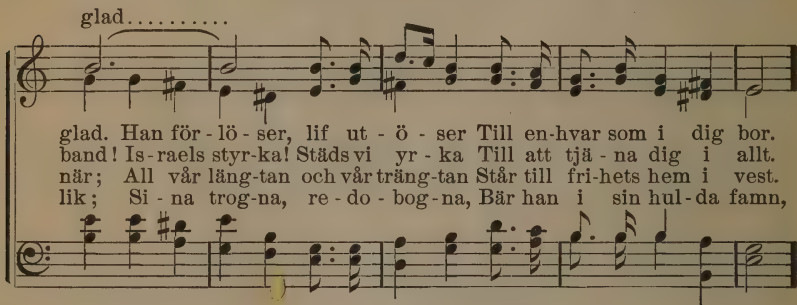

1. Her - rens Zi - on, hel - ga stad, Skön du är, du kun - ga - dot - ter!
 2. Ve - sterns pär - la, Zi - ons land! Tan - ken på dig kraft oss gif - ver
 3. Ä - ro vi i Ba - bel här, Dra - gas vi till dig i an - den—
 4. Gläd dig, Zi - on, du är rik, Ty din Gud han är dig nå - dig,

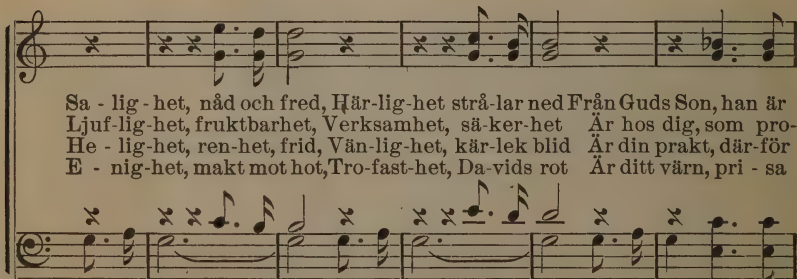

Him - lens Gud ger arf - ve - lot - ter Till sitt Is - ra - el så
 Och till se - ger oss fram - drif - ver, Där - för jub - la sy - skon -
 Världens dom är nu för - han - den, Syn - dens än - de den är
 Var ej nå - gon - sin vill - rå - dig, In - gen, in - gen är dig

glad.....

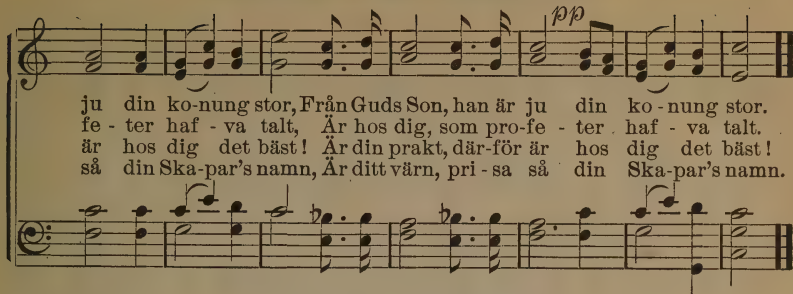
glad. Han för - lö - ser, lif ut - ö - ser Till en - hvar som i dig bor.
 band! Is - rael's styr - ka! Städs vi yr - ka Till att tjä - na dig i allt.
 när; All vår läng - tan och vår träng - tan Står till fri - hets hem i vest.
 lik; Si - na trog - na, re - do - bog - na, Bär han i sin hul - da famn,

Sa - lig - het, nåd och fred, Här - lig - het strå - lar ned Från Guds Son, han är
 Ljuf - lig - het, fruktbarhet, Verksamhet, sä - ker - het Är hos dig, som pro -
 He - lig - het, ren - het, frid, Vän - lig - het, kär - lek blid Är din prakt, där - för
 E - nig - het, makt mot hot, Tro - fast - het, Da - vids rot Är ditt värn, pri - sa

Sa - lig - het, Här - lig - het, Från Guds Son, han är

Herrens Zion, helga stad.

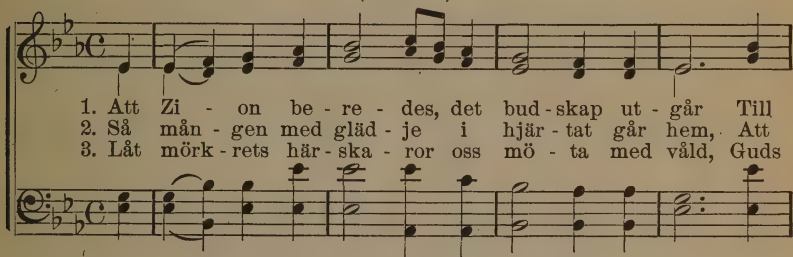
ju din ko-nung stor, Från Guds Son, han är ju din ko-nung stor.
fe - ter haf - va talt, Är hos dig, som pro-fe - ter haf - va talt.
är hos dig det bäst! Är din prakt, där-för är hos dig det bäst!
så din Ska-par's namn, Är ditt värn, pri - sa så din Ska-par's namn.

Nr. 93.

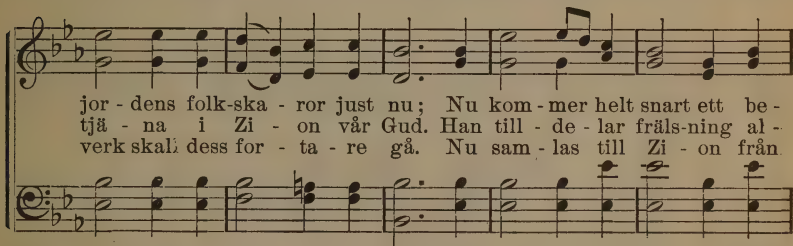
Att Zion beredes.

C. C. A. CHRISTENSON.

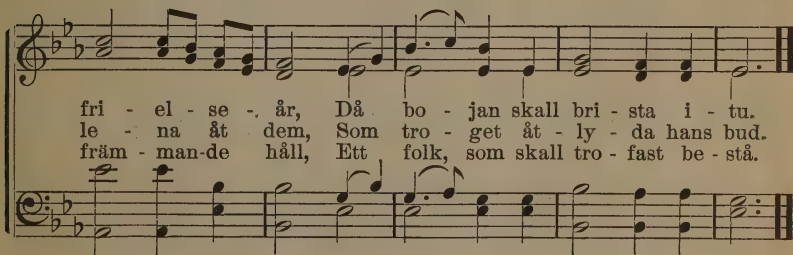
(S. B. 44.)

1. Att Zi - on be - re - des, det bud-skap ut - går Till
2. Så mån - gen med gläd - je i hjär - tat går hem, Att
3. Låt mörk - rets här-ska - rer oss mö - ta med våld, Guds

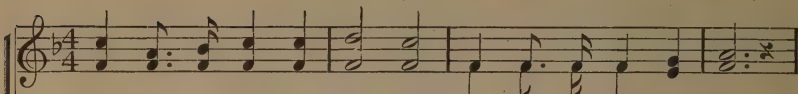

jor - dens folk-ska - rer just nu; Nu kom - mer helt snart ett be -
tjä - na i Zi - on vår Gud. Han till - de - lar fräls-ning al -
verk skal i dess for - ta - re gå. Nu sam - las till Zi - on från

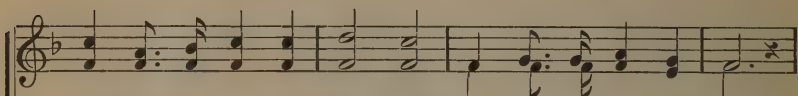
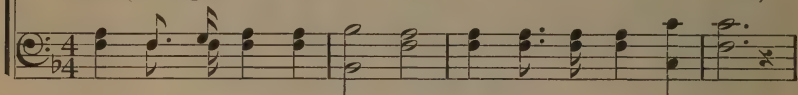

fri - el - se - är, Då bo - jan skall bri - sta i - tu.
le - na åt dem, Som tro - get åt - ly - da hans bud.
främ - man-de håll, Ett folk, som skall tro - fast be - stå.

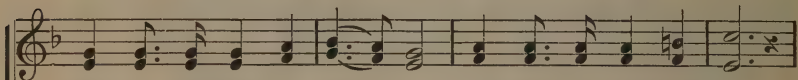
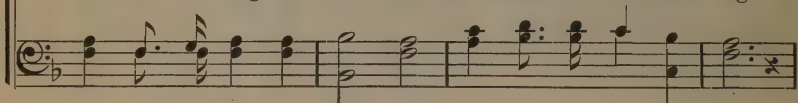
4. Hvas saliga dag, när vår jord bli omvänd, 5. Så prisen Jehova, vår Zionska drott,
Det varder för Himlen en syn!
När Skaparen är af sin skapelse känd
Och Frälsaren kommer i skyn.
- Som grund till sitt rike har lagt!
Förkunnad för folket i hvada och slott
Det budskap, Guds ängel har bragt.

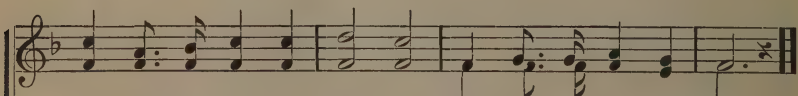
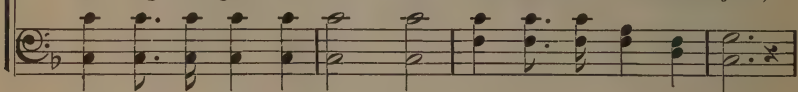
1. I, som i fast för - e - ning För - bi - den fräls - nin - gen,
 2. För - trö - sten på hans bi - stånd, Så län - ge som I haft
 3. Å - kal - len Gud i bö - nen Och sträf - ven med all id,
 4. Guds hel - gon - sko - la ö - kas I an - tal och i makt,

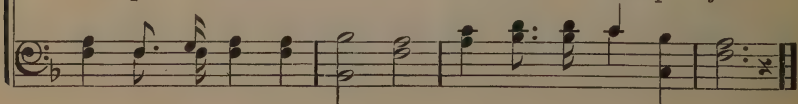
I kän - nen or - dets me - ning, Och vil - jen ly - da den;
 För ö - gat Zi - ons fri - stånd, Och ver - kat i Guds kraft.
 Så är det visst I rö - nen Hans ljus i mörk - rets tid.
 Hur än vår väg må krö - kas Sannt är det hvad Gud sagt:

För e - der finns ej fa - ra Ej hel - ler sorg och nöd,
 En gläd - je - dag snart häl - sas För he - la Is - ra - el,
 Af - fäl - lin - gen sig stör - tar Och ka - stas i - från Gud,
 De sig om godt be - fli - ta Och sam - las till min hjord,

Ty Gud vill er be - va - ra Och blif - va e - dert stöd.
 Då A - bra'ms säd skall fräl - sas — Ej län - ge va - ra träl.
 Då Je - sus sig upp - skör - tar Och tjä - na vill sin brud.
 De på min nåd få li - ta Och bo i frid på jord.

Nr. 95.

Jesus, min Frälsare.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

O. P. HUISE.

Andante, con espressione.

p

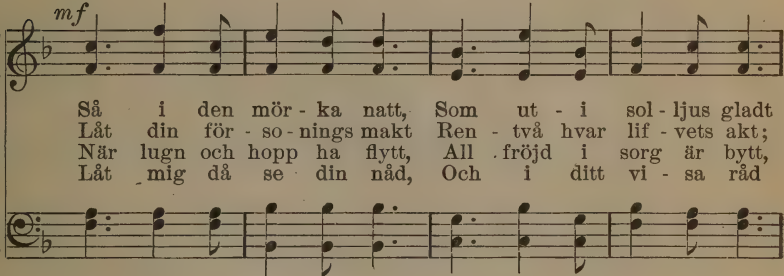

1. Je - sus, min Fräl - sa - re, Led mig till dig!
 2. Fram ge - nom lif - vets strid, Led mig till dig!
 3. När synd och o - fred rå', Led mig till dig!
 4. När dö - den tyst drar när', Led mig till dig!

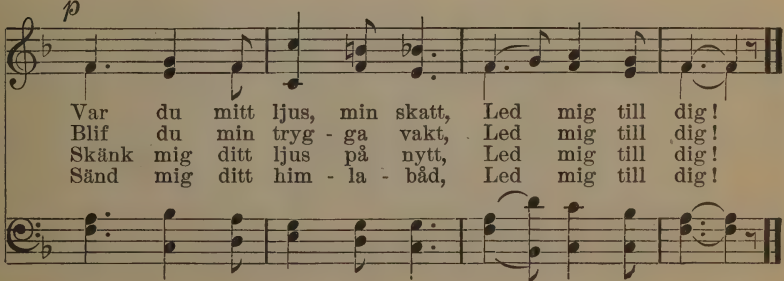
Hjälp mig bli äd - la - re, Led mig till dig!
 Skänk mig din An - des frid, Led mig till dig!
 När tå - rar kin - den två, Led mig till dig!
 Då all min fruk - tan bär, Led mig till dig!

mf

Så i den mör - ka natt, Som ut - i sol - ljus gladt
 Låt din för - so - nings makt Ren - två hvar lif - vets akt;
 När lugn och hopp ha flytt, All fröjd i sorg är bytt,
 Låt mig då se din nåd, Och i ditt vi - sa råd

p

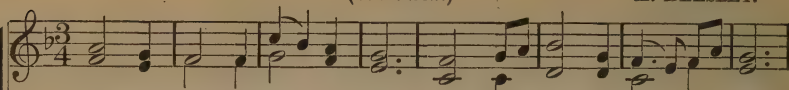

Var du mitt ljus, min skatt, Led mig till dig!
 Blif du min tryg - ga vakt, Led mig till dig!
 Skänk mig ditt ljus på nytt, Led mig till dig!
 Sänd mig ditt him - la - båd, Led mig till dig!

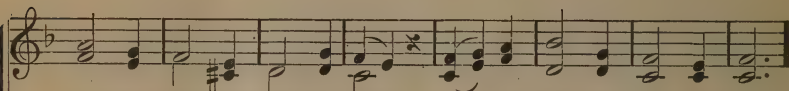
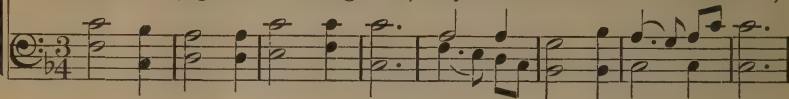
Nr. 96. Här mig trycker Babels tvång.

(S. B. 202.)

E. BEESLEY.

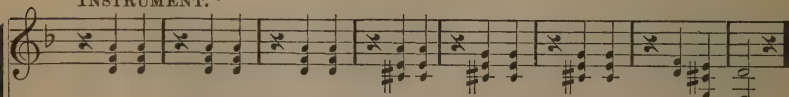
1. Här mig tryc-ker Ba-bels tvång, Och jag stapp-lar mån-gen gång,
2. O min Her-re, följ med mig! Led mig städs på lif-vets stig,
3. Det-ta land jag sö-ker opp, Lång-tan fyl-ler ljuft mitt hopp,
4. Här är jag blott vandringsman, Skyn-dar hem till fri-dens land,

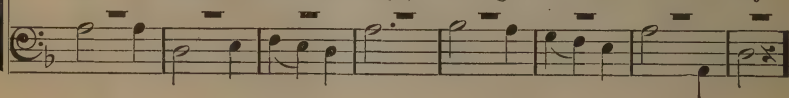
Dock jag sjun-ger nöjd min sång Om ett här-li-ga-re land!
 Att jag kom-ma må till dig I ett här-li-ga-re land!
 Dag-ligt rik-tar jag mitt lopp Hem till det-ta ljuft-va land!
 Bort-om ti-dens mör-ka strand Är mitt rät-ta arf-ve-land!.

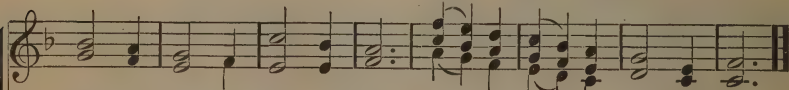
INSTRUMENT.

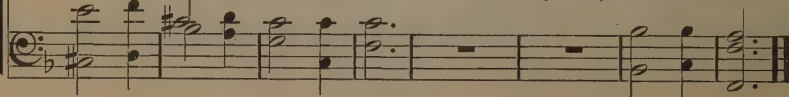
Hår-da stri-der fö-re-stå, Dju-pa böl-jor mot mig slå,
 Je-sus, du är all min kraft, Dig jag har och dig jag haft,
 Då när van-drin-gen känns tung, Gör mig An-den frisk och ung,
 Så min själ var all-tid nöjd, Vä-gen är af Je-sus röjd

1:STA O. 2:DRA SOPRANO.

Men jag hop-pas fast än-då På ett bätt-re, bätt-re land!
 O, hur flö-dar lif-vets saft I det ny-a, bätt-re land!
 Djupt i sjä-len hvi-skar: sjung Om ett bätt-re, bätt-re land!
 O, hvad här-lig-het och fröjd I det ny-a, bätt-re land!

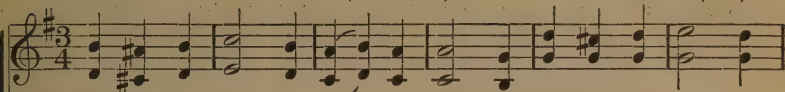

Nr. 97. O, bröder, låtom oss nu smila.

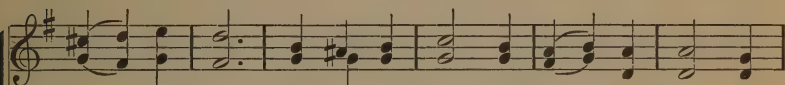
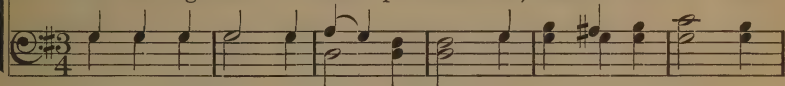
ELIZA R. SNOW.

(S. B. 234.)

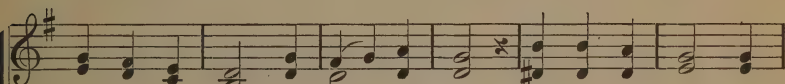
A. L. THAYER (arr.).

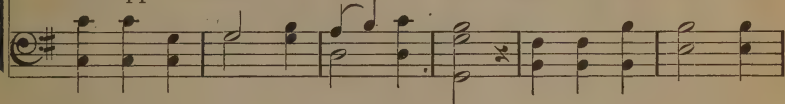
1. O, brö - der, lå - tom oss nu smi - la, Låt tå - ren ic - ke
2. Hvi sör - jen I? O, blid är dö - den När kär - le - ken i
3. En sa - lig tröst i kam - pen vin - nes, Fast of - ta bri - sta

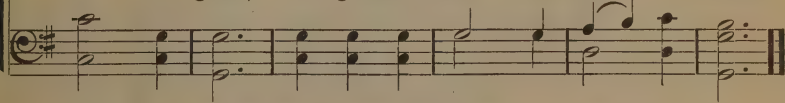
- fly - ta mer! Ty, hvad är död?—Na - tu - rens hvi - la,
hjär - tat bor! Vi sam - las ut - i mor - gon - glö - den,
öm - ma band; I an - dra värl - den rik - dom fin - nes,

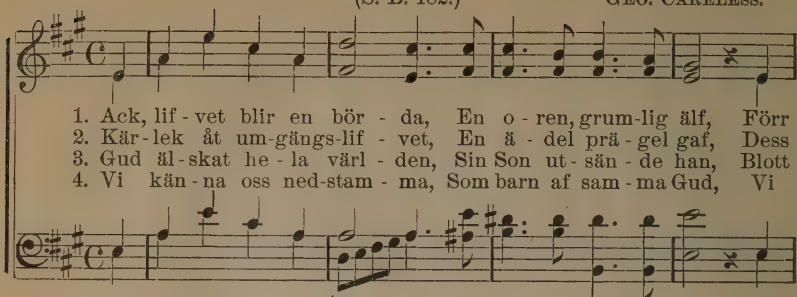
- För det för - krän - ke - li - ga ler. Se, Her - ren med alls -
Af den ce - le - sti - a - la jord. Hvar tro - fast själ skall
Som öpp - nas för den fri - a and'. Skönt den ce - le - sti -

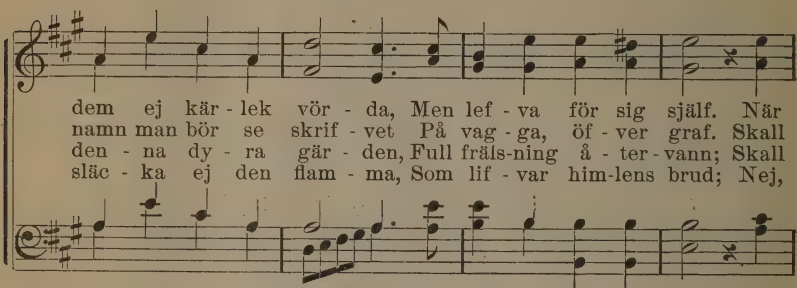
- mäk - tig hand, Skall för oss sprän - ga graf - vens band.
fräls - ning få, Och seg - ran - de ur graf - ven gå.
a - la glans, Om graf - ven slår sin strå - le - krans.

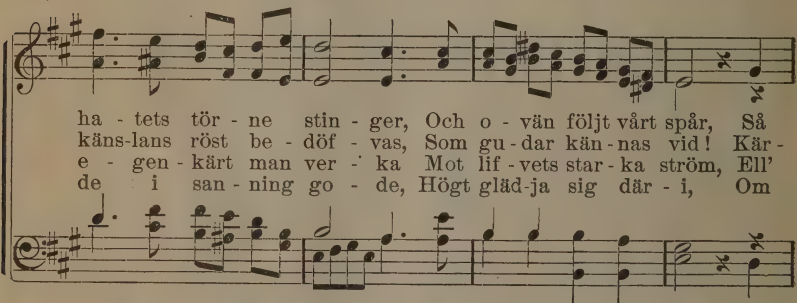
4. Låt världens barn af fasa rysa — I otro, utan hopp de stå —
De falska fantasier hysa
Och Guds afsikter ej förstå;
Om lif på andra sidan graf,
Oss världen kunskap aldrig gaf.
5. Men se, nu ljusets sköna låga
Så härligt sprider sig från Gud!
Vi nu med hopp i anden skåda:
När höras skall basunens ljud,
Och lösas skola dödens band;
Då segrande framstår vår and'.

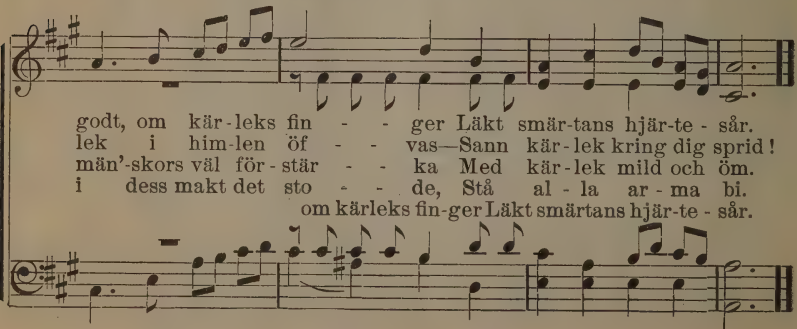
1. Ack, lif - vet blir en bör - da, En o - ren, grum - lig älf, Förr
 2. Kär - lek åt um - gängs - lif - vet, En ä - del prä - gel gaf, Dess
 3. Gud äls - kat he - la värld - den, Sin Son ut - sän - de han, Blott
 4. Vi kän - na oss ned - stam - ma, Som barn af sam - ma Gud, Vi

dem ej kär - lek vör - da, Men lef - va för sig själf. När
 namn man bör se skrif - vet På vag - ga, öf - ver graf. Skall
 den - na dy - ra gär - den, Full fräls - ning å - ter - vann; Skall
 släc - ka ej den flam - ma, Som lif - var him - lens brud; Nej,

ha - tets tör - ne stin - ger, Och o - vän följt vårt spår, Så
 käns - lans röst be - döf - vas, Som gu - dar kän - nas vid! Kär -
 e - gen - kärt man ver - ka Mot lif - vets star - ka ström, Ell'
 de i san - ning go - de, Högt gläd - ja sig där - i, Om

godt, om kär - leks fin - - ger Låkt smär - tans hjär - te - sår.
 lek i him - len öf - - vas Sann kär - lek kring dig sprid!
 män' - skors väl för - stär - - ka Med kär - lek mild och öm.
 i dess makt det sto - - de, Stå al - la ar - ma bi.
 om kärleks fin - ger Låkt smärtans hjär - te - sår.

Ack, lifvet blir en börda.

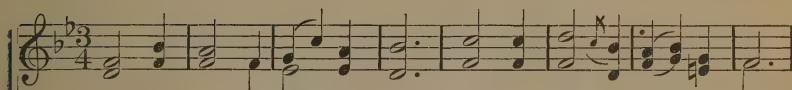
5. Sann godhet ej utplånas,
Sann kärlek aldrig dör;
Af den allt ädelt lånas,
Som sig i världen rör.
Den dessa himlagunster
Uppammar i sin själ,
Då allt går upp i dunster,
Med kärlek står sig väl.

6. Hvar kärlek öfverflödar,
Där strålar evig vår;
Med lust han sig bemödar,
Och nästan bistånd får.
Ren kärlek samlar strålar
Till härlig helgonkrans;
Då tiden mörkt sig målar,
Har kärleken sin glans.

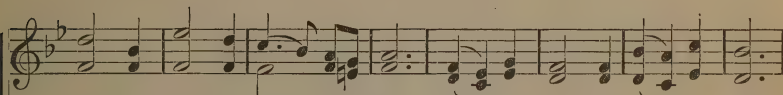
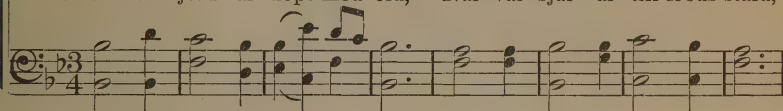
Nr. 99. När få vi väl ses igen?

(S. B. 94.)

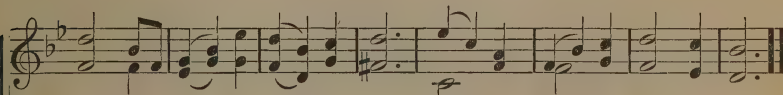
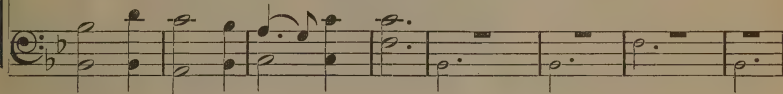
T. C. GRIGGS.

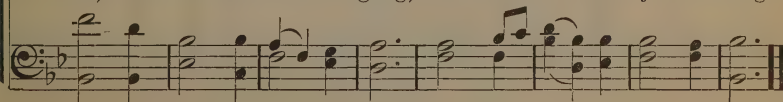
1. När få vi väl ses i - gen,	Hvar-je bro-der, hvar-je vän?
2. Led - da af den sto - re Gud,	Fa - ra vi med fräls-nings-bud,
3. När all Is - rael kom-mer hem,	Och upp-byggt Je - ru - sa - lem,
4. När vår jord är döpt med eld,	När vår själ är till-freds-stäld,

Där man af-skeds-hand ej ger,	Där man al-drig skil-jes mer!
San-ning, som från him - len kom,	Skall för-kun-nas värl-den om,
När Guds hus i prakt vi se,	När han vill i makt sig te,
Zi - ons Ko-nung lyc - ka ske!	Skam till un-der-tryc - kar - ne—

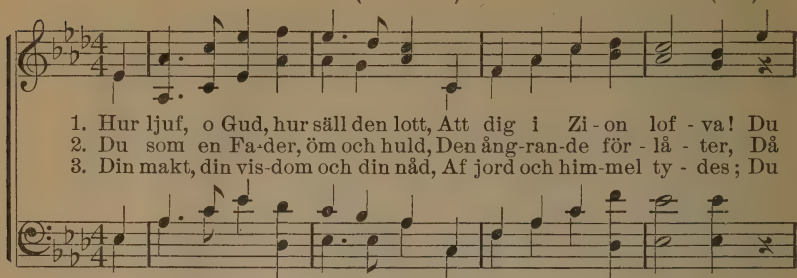
Då på Zi - ons berg vi stå,	Då Guds folk vi mö - ta få.
San - ning är det bä - sta fond,	San-ning e - vigt har be-stånd.
När han kom-mer god och blid,	Sam-las vi i ro och frid.
Då, om ic - ke förr en gång,	Mö - tas vi med ju - bel-sång.

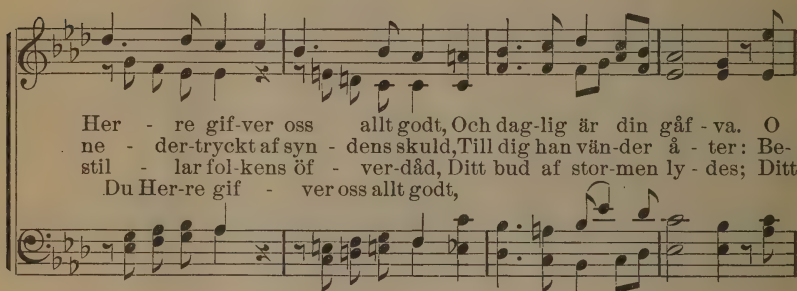
Nr. 100. Hur ljuf, o Gud, hur säll den lott.

(S. B. 196.)

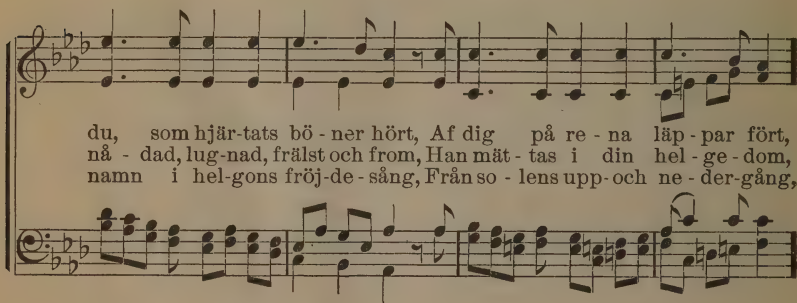
JOS. J. DAYNES (arr.).

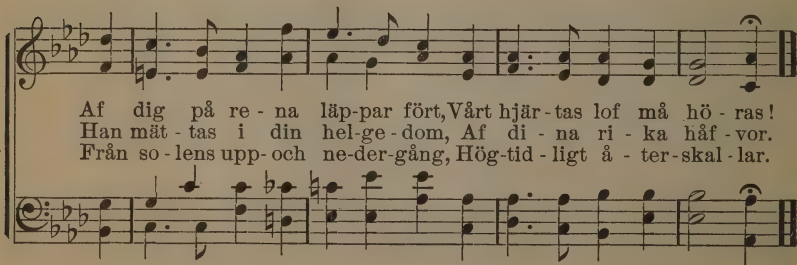
1. Hur ljuf, o Gud, hur säll den lott, Att dig i Zi-on lof - va! Du
2. Du som en Fa-der, öm och huld, Den ång-ran-de för - lå - ter, Då
3. Din makt, din vis-dom och din nåd, Af jord och him-mel ty - des; Du

Her - re gif-ver oss allt godt, Och dag-lig är din gåf - va. O
ne - der-tryckt af syn - dens skuld, Till dig han vän-der å - ter: Be-
stil - lar fol-kens öf - ver-dåd, Ditt bud af stor-men ly - des; Ditt
Du Her-re gif - ver oss allt godt,

du, som hjär-tats bö - ner hört, Af dig på re - na läp-par fört,
nå - dad, lug-nad, frälst och from, Han mät - tas i din hel-ge-dom,
namn i hel-gons fröj-de-sång, Från so - lens upp-och ne - der-gång,

Af dig på re - na läp-par fört, Vårt hjär-tas lof må hö - ras!
Han mät - tas i din hel-ge-dom, Af di - na ri - ka håf - vor.
Från so - lens upp-och ne - der-gång, Hög-tid - ligt å - ter-skal - lar.

Hur ljuf, o Gud, hur säll den lott.

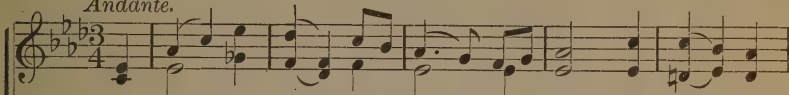
4. O världars Gud, hur skönt vår ängd
Din godhet oss förkunnar!
Hur flödar dina gåfvors mängd
Ur aldrig tömda brunnar!
En blick af nåd du sänker ned,
.: Och strax den ofrukthara hed, :.
Af gräs och gröda höljes.
5. Du kommer, och i dina fjät
Den goda tiden träder;
Vid skenet af ditt majestät
I fröjd sig höjden kläder,
Och dalen är af hjordar fylld,
.: Af skördar slätten är förgylld; :.
Allt fröjdar sig och sjunger.

Nr. 101. O Helge And', du himlaröst.

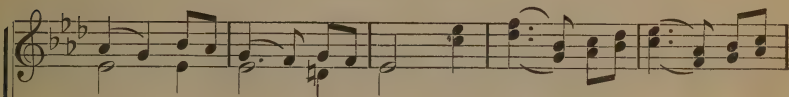
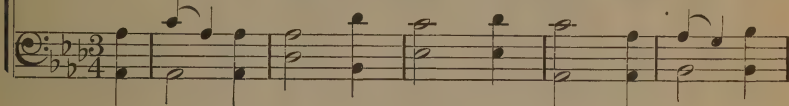
(S. B. 176.)

GEO. CARELESS.

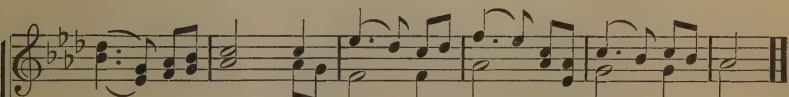
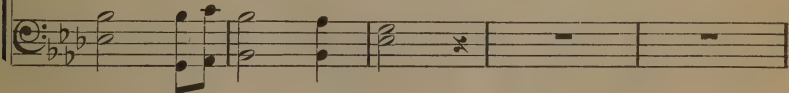
Andante.

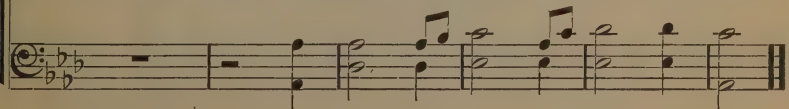
1. O Hel - ge And', du him - la - röst, Du göm - da
2. En ros med pa - ra - di - sisk lukt, En e - ter -
3. Så brist då ut i fröj - de - rop Med se - ger -
4. I Je - su namn, sjung till Guds pris Tills jor - den

pär - la i mitt bröst, Hug - sva - la oss och
nell med e - vig frukt, En ve - ten - skap, som
sång, du hel - gons hop! Om dig, som ej af
blir ett pa - ra - dis! Allt hvad, som hjär - ta

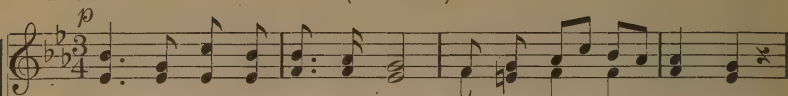
gif oss fred, Och se med ljus - blick till oss ned!
Gud blott vet, Är kär - le - ken i e - vig - het.
ål - der kändt, Du kär - lek, som vår Gud har tändt.
har i bröst, Allt hvad, som tun - ga har och röst.

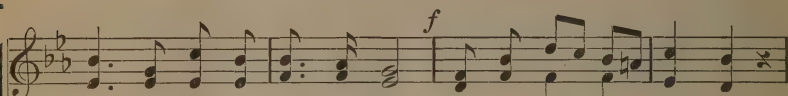
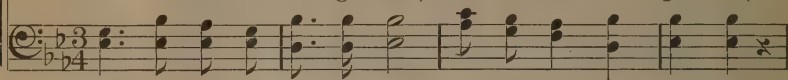
Nr. 102. Blomstra, som en rosengård.

GRUNDTVIG.

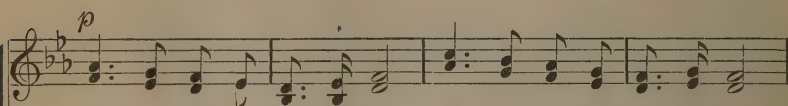
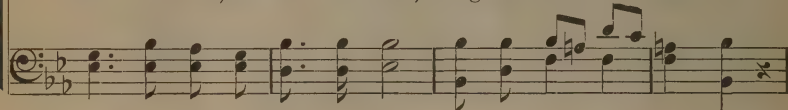
(S. B. 250.)

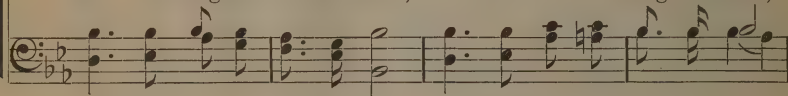
1. Blom-stra, som en ro - sen-gård, Sko - la ö - de rym - der,
2. Her - ren kom-mer, Gud med oss, Or - mens väl - de kros - sar;
3. Blin - das ö - gon öpp - nas då, Och de döf - va hö - ra;
4. Så i Her - rens hel - ge - dom, E - sa - i - as spåd - de;

Un - der Her - rens makt och vård, Un - der ju - bel - hym - ner.
 Bju - da skall han o - vän trots, Han sitt folk för - los - sar.
 Fjär - ran folk till Zi - on gå, Att Guds verk ut - fö - ra.
 Ti - den rann, och Jo - sef kom, Äng - lars ord oss nåd - de.

Mö - tas skall i strå - le - dans Li - ba - nons och Kar - mels glans,
 Allt be - ta - las då till slut; Fi - en - den skall ja - gas ut,
 Ja, de hal - ta lö - pa snällt, Stam - mar, som för mål - lös' gäلت,
 Ba - bel mog - nas för Guds dom, Zi - on ut af träng - seln kom,

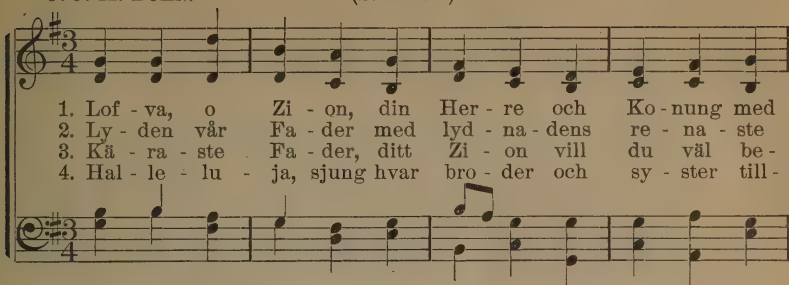
Sa - rons ljuf - lig - he - ter, Sa - rons ljuf - lig - he - ter.
 Som för - sköt Guds nå - de! Som för - sköt Guds nå - de!
 Hö - ja klart sin stäm - ma! Hö - ja klart sin stäm - ma!
 Pa - ra - dis af ök - nen! Pa - ra - dis af ök - nen!

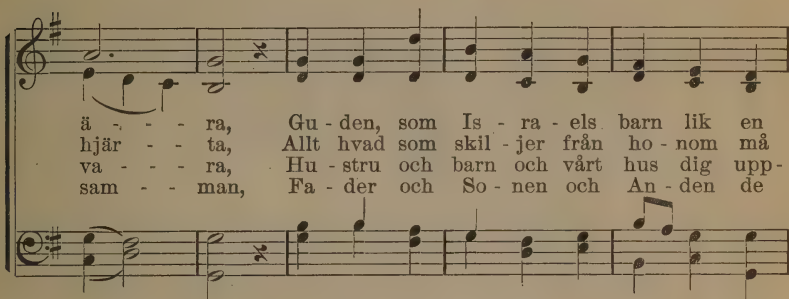
Nr. 103. Lofva, o Zion, din Herre.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 167.)

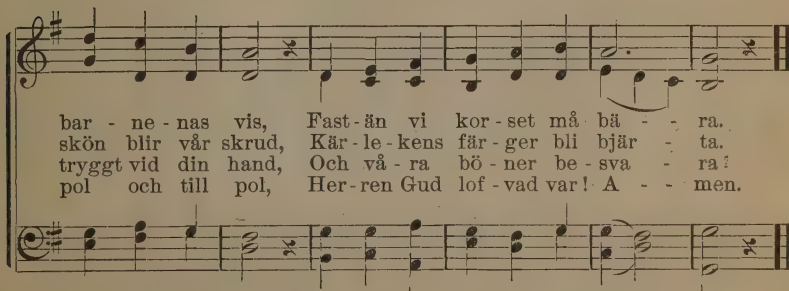
1. Lof - va, o Zi - on, din Her - re och Ko - nung med
 2. Ly - den vår Fa - der med lyd - na - dens re - na - ste
 3. Kä - ra - ste Fa - der, ditt Zi - on vill du väl be -
 4. Hal - le - lu - ja, sjung hvar bro - der och sy - ster till -

ä - - - ra, Gu - den, som Is - ra - els barn lik en
 hjär - - ta, Allt hvad som skil - jer från ho - nom må
 va - - - ra, Hu - stru och barn och vårt hus dig upp -
 sam - - man, Fa - der och So - nen och An - den de

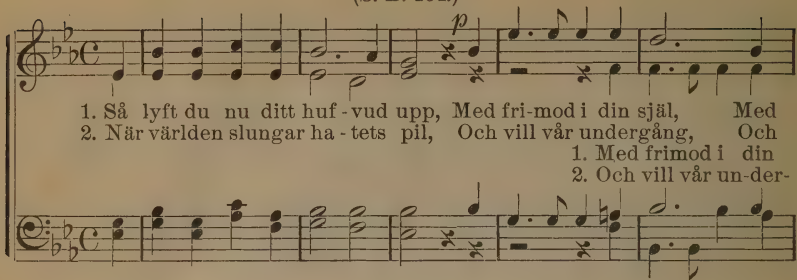
Fa - der vill bä - - ra; Sjun - ger hans pris! Jub - lar på
 vå - la oss smär - ta; Ä - ra vi Gud, Här - lig och
 off - rat skall va - - - ra. Gif oss din And', Led du oss
 sva - ra med a - - - men! Här - lig - hets sol Strå - la från

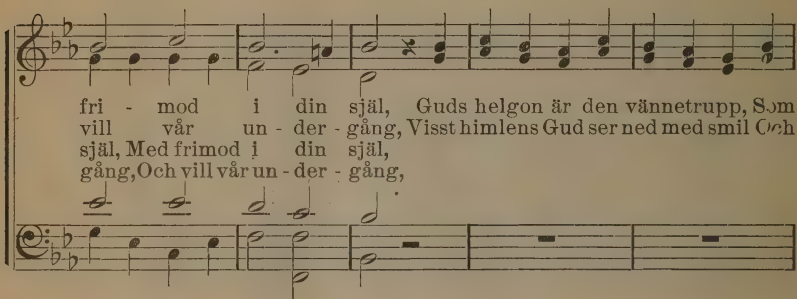
bar - ne - nas vis, Fast - än vi kor - set må bä - - ra.
 skön blir vår skrud, Kär - le - kens fär - ger bli bjär - ta.
 tryggt vid din hand, Och vå - ra bö - ner be - sva - - ra!
 pol och till pol, Her - ren Gud lof - vad var! A - - - men.

Nr. 104. Så lyft du nu ditt hufvud upp.

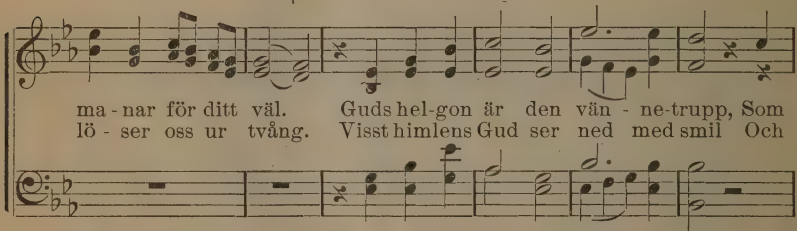
(S. B. 184.)

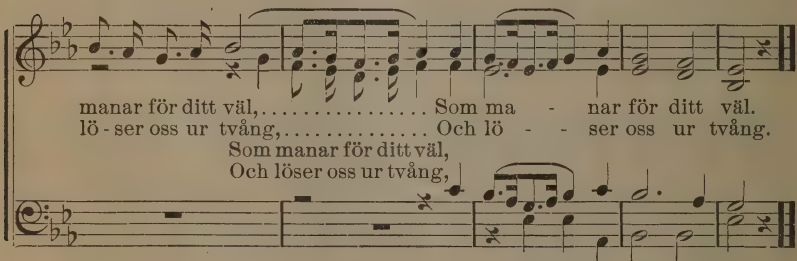
1. Så lyft du nu ditt huf-vud upp, Med fri-mod i din själ, Med
 2. När världen slungar ha-tets pil, Och vill vår undergång, Och
 1. Med frimod i din
 2. Och vill vår un-der-

fri - mod i din själ, Guds helgon är den vännetrupp, Som
 vill vår un - der - gång, Visst himlens Gud ser ned med smil Och
 själ, Med frimod i din själ,
 gång, Och vill vår un - der - gång,

ma - nar för ditt väl. Guds hel - gon är den vän - ne-trupp, Som
 lö - ser oss ur tvång. Visst himlens Gud ser ned med smil Och

manar för ditt väl,..... Som ma - nar för ditt väl.
 lö - ser oss ur tvång,..... Och lö - - ser oss ur tvång.
 Som manar för ditt väl,
 Och löser oss ur tvång,

Som ma-nar för ditt väl.
 Och lö-ser oss ur tvång.

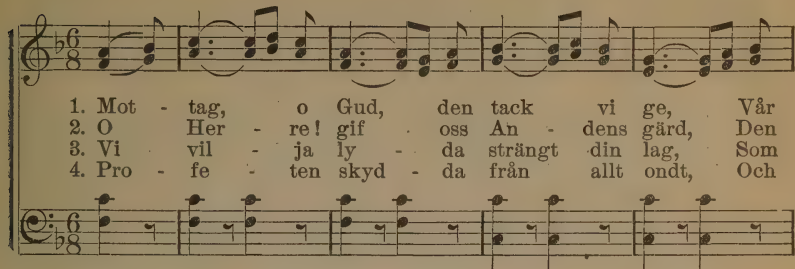
3. Framåt! skall bli det lösensord,
 Som vi till eget valt;
 Vi gagna Herrens sak på jord,
 Tills mörkrets verk är kvalt.

4. Förglöm ej vännen, som du sökt,
 Och funnit trohet värd,
 Då ömsesidig fröjd blir ökt,
 Till ljus blir dyster värld.

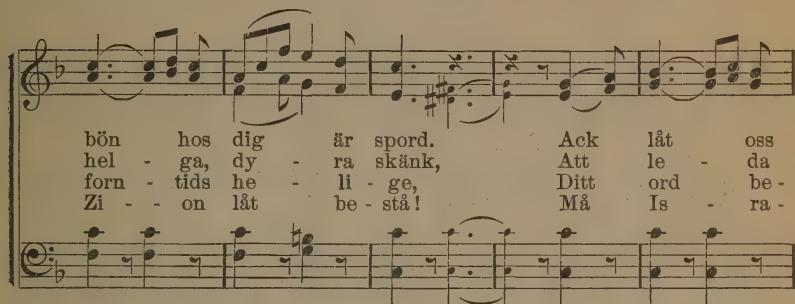
Nr. 105. Mottag, o Gud, den tack vi ge.

(S. B. 188.)

JOS. J. DAYNES.

1. Mot - tag, o Gud, den tack vi ge, Vår
 2. O Her - re! gif, oss An - dens gård, Den
 3. Vi vil - ja ly - da strängt din lag, Som
 4. Pro - fe - ten skyd - da från allt ondt, Och

bön hos dig är spord. Ack låt oss
 hel - ga, dy - ra skänk, Att le - da
 forn - tids he - li - ge, Ditt ord be -
 Zi - - on låt be - stå! Må Is - ra -

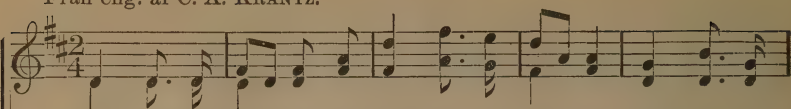

lef - va tills vi se Ditt ri - ke här på
 oss på lif - vets färd, I nö - den på oss
 grun - da natt och dag, För att dess un - der
 el få bli för-skont, När häm - dens dom skall

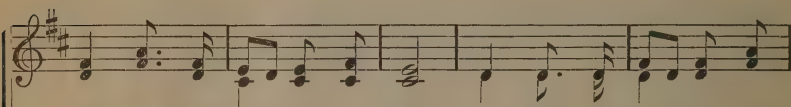
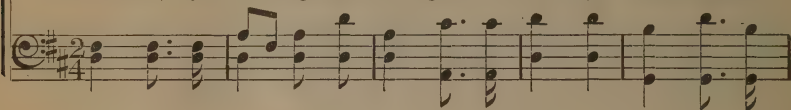

jord, Ditt ri - ke här på jord.
 tänk! I nö - den på oss tänk!
 se, För att dess un - der se.
 slå! När häm - dens dom skall slå!

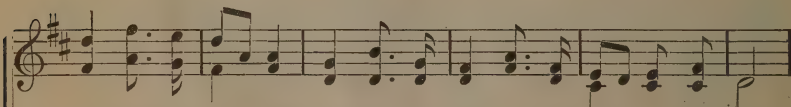
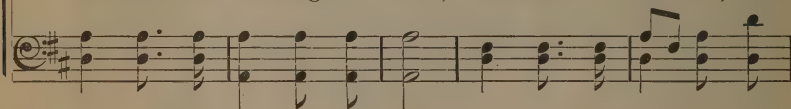
Från eng. af C. A. KRANTZ.

1. Pris åt den man, som Je - ho - vah har skå - dat, Je - sus har
2. Pris åt hans min - ne bland blods-off - ren kää - ka, Tryggt han nu
3. Stort är hans verk och o - änd - lig hans full-makt, All - tid, för
4. Of - fer, lyd - ak - tig - het se - gers skall brin - ga, Blod-stänk-ta

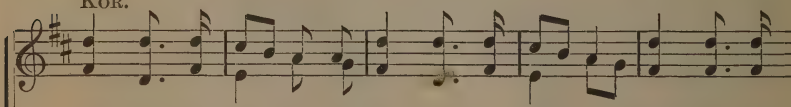
själf ho - nom ut - valt och smort. "Ti - der - nas full-hets hus -
 hvi - lar i Fräl - sa - rens famn. Län - ge hans blod Il - li -
 all - tid han nyck - lar - na har. Ä - del och tro - gen Guds
 värld nu med hast dig om - vänd; Vak - na ur dva - lan, ditt

håll-ning" har bå - dat, Kun - gar och folk ha hans kal - lel - se sport.
 nois skall be - fläc - ka, He - der och ä - ra om - strå - la hans namn.
 ri - ke han grundlagt, Hyl - lad af he - li - ga spi - ran han ta'r.
 brott ej för - rin - ga, Jo - sef skall än af all värl - den bli känd.

Kör.

Häll dig, pro - fet, till din Fa - der du 'vän - de, Böd - lar och

Pris åt den man.

pö - bel ej ja - ga dig där. Glad till din plats bland Guds

sö - ner du 'län - de, Dö - den ej mer dig som of - fer be - gär.

Nr. 107. Till nordens pol betäckt med snö.

(S. B. 99.)

JOS. COSLETT.

1. Till nor - dens pol be - täckt med snö, Nu Zi - ons il - bud gå;
 2. Nu him - lens bud - skap sän - des ut, Trots Sa - tans spott och hån —
 3. Den lil - la hop på lif - vets väg, Får fröjd af det - ta bud —
 4. Den lil - la hop till Zi - on går, Så säll och o - för - sagd;

På mån - gen Sö - der - haf - vets ö, Och Je - su vitt - nen stå.
 Om Zi - ons frälsning, värl - dens slut, Om Gud och om hans Son.
 Åt värl - dens barn, hvar hel - gon säg: Vänd om till Her - ren Gud!
 Den sto - ra mängd i Ba - bel står, Och var - der ö - de - lagd.

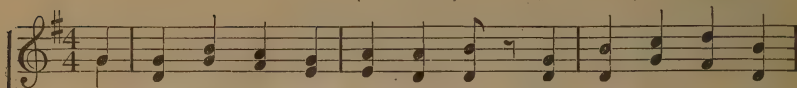
5. Af onskans hån har jag min del
 I min utländingsfärd;
 De önska gerna finna fel,
 Att jag må blifva snärd.

6. Men snart skall bladet vändas om,
 Och Zion bli erkändt;
 All världen blir dess egendom
 Se'n Babel varder brändt.

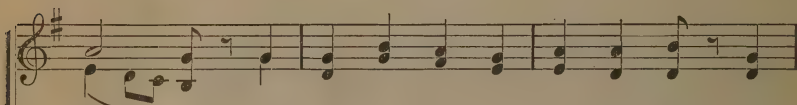
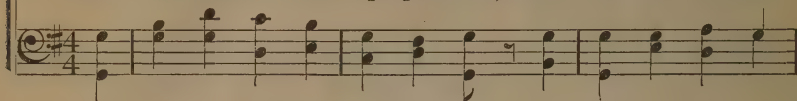
Nr. 108. Sin vagn Gud gör af skyar blå.

(S. B. 231.)

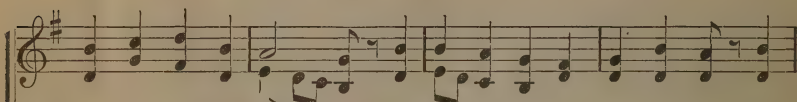
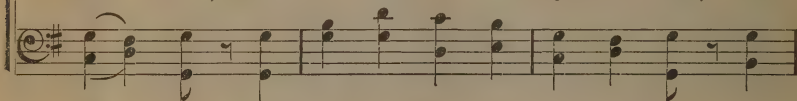
LUTHER.

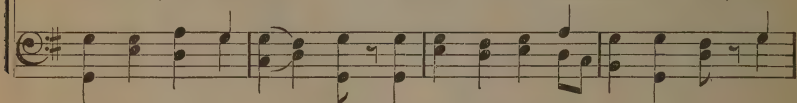
1. Sin vagn Gud gör af sky - ar blå, I ok hän stor-men
2. Guld-kro-nan bär han nu så skön, Och svär-det gömt i
3. Hans bön är stark, hans bud är godt, Med Gud att oss för-
4. Men när till - ba - ka up - pen - bart, Till Zi - ons fest han

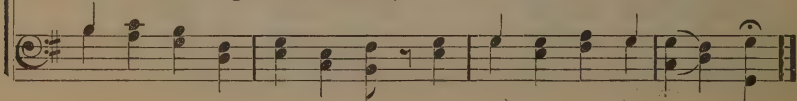
spän - ner, Den he - la jord med klip - por grå, Är
ski - da, Han gif - ver hel - gon - ska - ran lön, Mest
so - na, Men dock för det han här med spott, Blott
kom - mer, Och när ba - su - nen lju - der klart, För

vax ut - i hans hän - der. Hans svärd är skarpt, hans spira god, Hans
dem, som mest måst li - da; För al - la sjä - lar be - der han, Och
bar en tör - ne - kro - na; Gör världens då - rar till för - akt, Är
ho - nom, världens Do - mar; Då Zi - ons barn han kän - nes vid, Och

folk är löst med So-nens blod, Hvars namn är Je - sus Kri - stus!
al - la dem som se - ger vann, Han skän - ka vill en kro - na.
Zi - ons bud hans kun - ga - makt; Hans frid och glans och gläd - je.
skän - ker sa - lig - het och frid, Som de med ho - nom ärf - va!

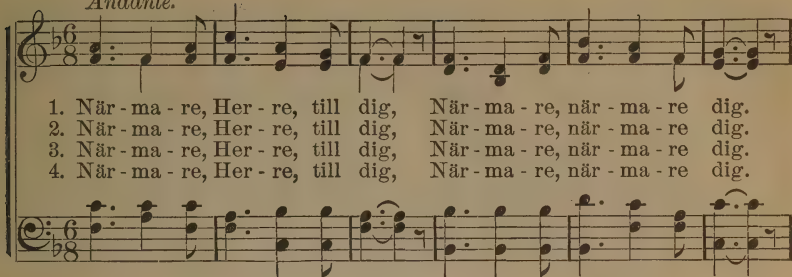

Nr. 109. Närmare, Herre, till dig.

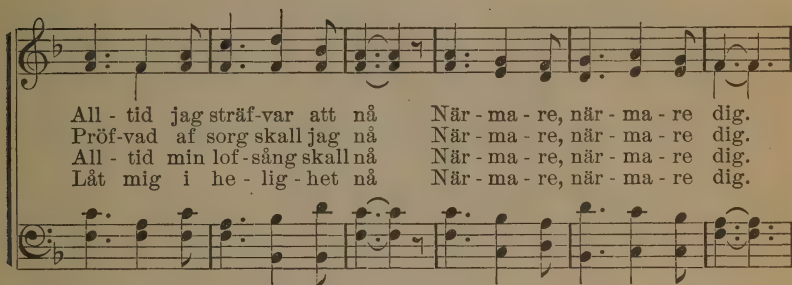
C. A. KRANTZ.

WM. CLAYSON.

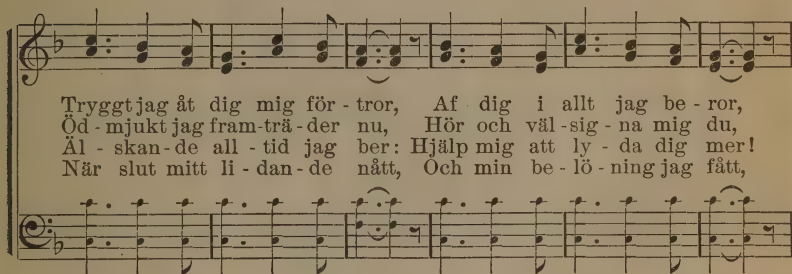
Andante.

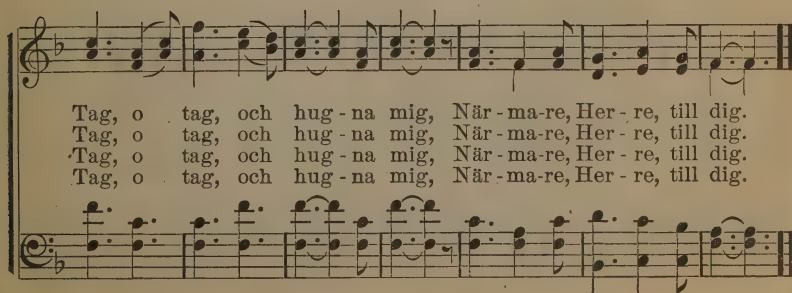
1. När - ma - re, Her - re, till dig, När - ma - re, när - ma - re dig.
 2. När - ma - re, Her - re, till dig, När - ma - re, när - ma - re dig.
 3. När - ma - re, Her - re, till dig, När - ma - re, när - ma - re dig.
 4. När - ma - re, Her - re, till dig, När - ma - re, när - ma - re dig.

All - tid jag sträf-var att nå När - ma - re, när - ma - re dig.
 Pröf-vad af sorg skall jag nå När - ma - re, när - ma - re dig.
 All - tid min lof-sång skall nå När - ma - re, när - ma - re dig.
 Låt mig i he - lig - het nå När - ma - re, när - ma - re dig.

Tryggt jag åt dig mig för - tror, Af dig i allt jag be - ror,
 Öd - mjukt jag fram-trä - der nu, Hör och väl-sig - na mig du,
 Äl - skan-de all - tid jag ber: Hjälp mig att ly - da dig mer!
 När slut mitt li - dan-de nått, Och min be - lö - ning jag fått,

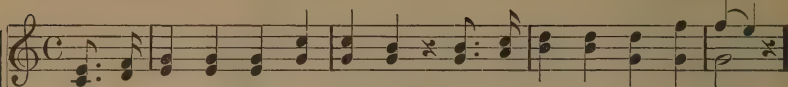

Tag, o tag, och hug - na mig, När - ma - re, Her - re, till dig.
 Tag, o tag, och hug - na mig, När - ma - re, Her - re, till dig.
 Tag, o tag, och hug - na mig, När - ma - re, Her - re, till dig.
 Tag, o tag, och hug - na mig, När - ma - re, Her - re, till dig.

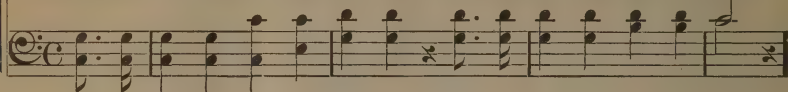
Nr. 110. O, hur härlig var ej stunden!

Från eng. af C. A. KRANTZ.

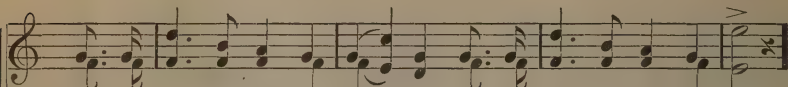
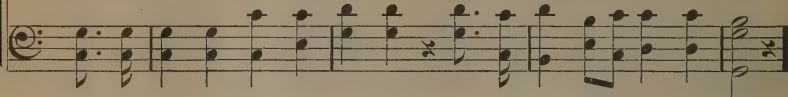
A. C. SMYTH.

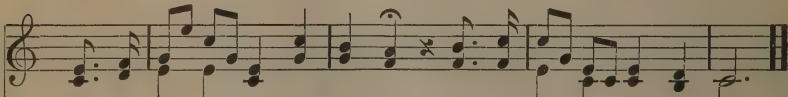
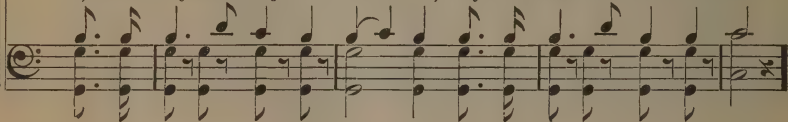
1. O, hur här-lig var ej stun-den! So-len mildt sin glans ut - göt.
2. Ödmjukt ned-böjd i till-bed-jan, — Det var Jo - sefs för - sta bön —
3. Plöts-ligt sig en eld-stod sän-ker, Kla-ra-re än so-lens sken.
4. "Jo - sef, se min son, den kä-re, Ho-nom hör!" Som skrif-vet står.

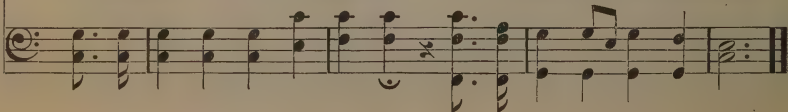
Fåg-la-to-ner fyll-de lun-den; All na-tu-ren säll-het njöt.
Mörk-ret trot-sar djärft hans våd-jan, Hårdt han led sitt sjä-la-rön.
Den sin glans på jor-den stän-ker, Krö-ner Jo - sefs hjäs-sa ren.
Jo - sefs bö-ner hör-da ä-re, Her-rens svar hans ö-ra när.

När i sko-gens dol-da göm-ma, Jo - sef sök-te råd hos Gud,
Men för-trö-stans-fullt han bi-dar, Att från Her-ren und-få svar,
Och i him-melsk prakt ned-ste-go Gud, vår Fa-der, och hans Son,
O, hvad fröjd hans hjär-ta kän-ner, Ty han skå-dar him-lens Gud!

När i sko-gens dol-da göm-ma, Jo - sef sök-te råd hos Gud.
Men för-trö-stans-fullt han bi-dar, Att från Her-ren und-få svar.
Och i him-melsk prakt ned-ste-go Gud, vår Fa-der, och hans Son.
O, hvad fröjd hans hjär-ta kän-ner, Ty han skå-dar him-lens Gud!

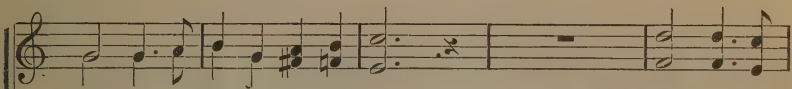
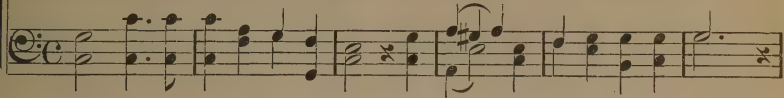

Nr. 111. Med hvad är Lammets brud väl lik?

P. V. POULSON.

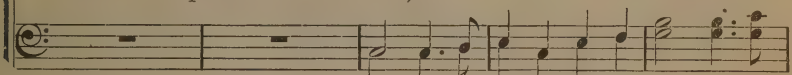

1. Med hvad är Lammets brud väl lik? Hvem är så fat-tig, dock så rik?
2. För-följd och ban-nad här hon var, Men lik-väl trygg i Guds för-var,

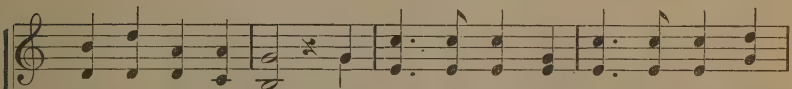

Hvem är så däg-lig, dock så stygg?
En dår-skap för en fal-len värld,

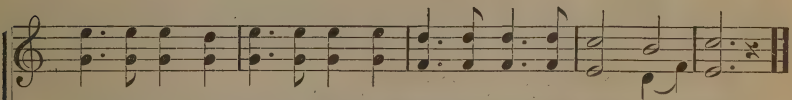
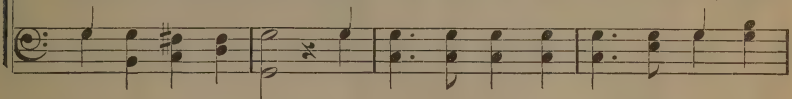
Hvem är så
Fast hon af

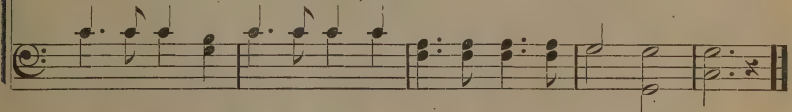
Hvem är så däg-lig, dock så stygg?
En dår-skap för en fal-len värld,

rädd, men lik-väl trygg? Hvem blir så of-ta falskt förrädd? Hvem
vis-doms Gud är lärd; Förr ir-ran-de för-u-tan Gud, Förr

blir så of-ta falskt förrädd? För hvem är värl-den tör-ne-sådd?
ir-ran-de för-u-tan Gud, Nu Je-su å-ter-fun-na brud.

3. Hvem är af fröjd och smärta full?
Hvem är som hon så hvit som ull?
.: Hvem är som hon i trängsel lagd, :.
Men står dock lugn och oförsagd?
.: Hon segrar under dödens slag, :.
Som Stefan' på sin martyrdag.

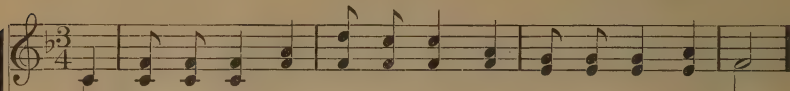
4. Nu bygges Zion härligt opp
På de urgamla höjders topp,
.: Och Herrens tempels gyldne kam :.
Bland Israels skaror strålar fram;
.: Apostlars och profeters tal :.
Vi höra få i Zions dal.

Nr. 112. Jag tjänar Gud men's jag är ung.

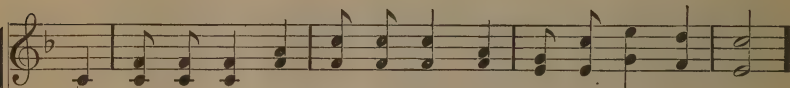
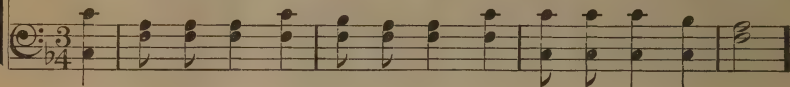
ELIZA R. SNOW.

(S. B. 245.)

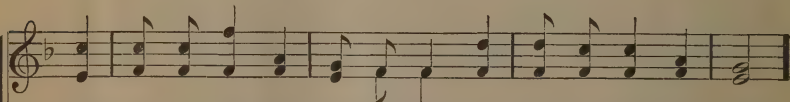
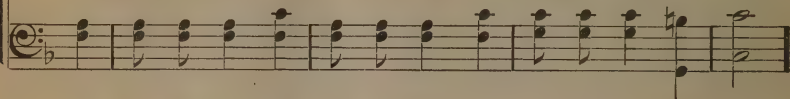
THOS. MCINTYRE.

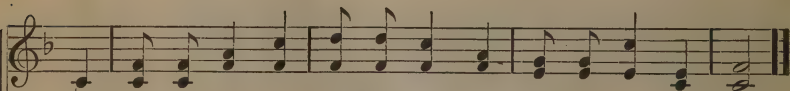
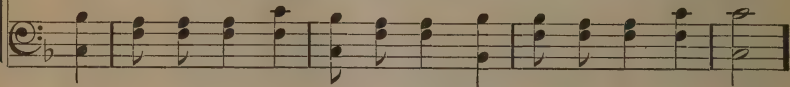
1. Jag tjä-nar Gud, men's jag är ung, Och från min barn-doms vår;
2. För far och mor jag tac-kar Gud, De lä-ra mig ditt ord,
3. Då ung-doms skön-het vi-rar sig En krans af e-vigt grönt,

Min tun-ga för dig, Fa-der, sjung Hvar dag, och år för år!
Att jag må håll-la di-na bud, Och lef-va sällt på jord.
O, vis-doms brunn, jag sö-ker dig, Ditt språng är friskt och skönt!

Jag pri-sar dig, som gaf mig namn, För-äl-drar, släkt och vän
Styrk mig, min van-dring fast-het gif, Så att jag bil-das här
O, må jag e-vigt till ditt pris Bland Zi-ons släk-ten gå,

I Zi-ons ljuf-va mo-ders-famn—Tack, pris och tack i-gen!
För det ce-le-sti-a-la lif, Bland Zi-ons gu-da-här.
Och må jag glad i pa-ra-dis, In-vid din tron få stå!

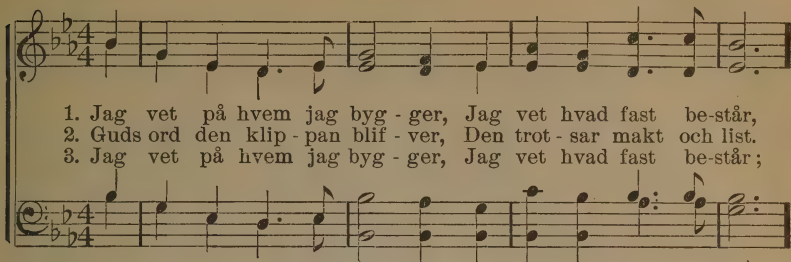

Nr. 113. Jag vet på hvem jag bygger.

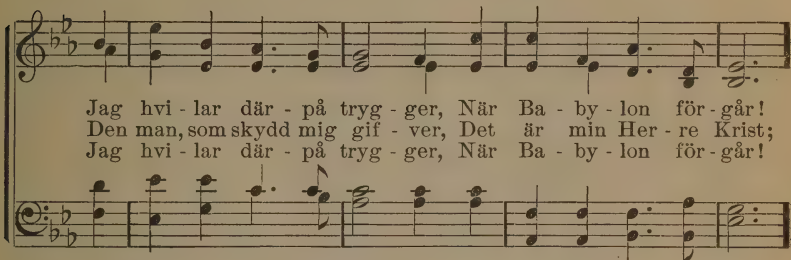
HAUCH.

(S. B. 247.)

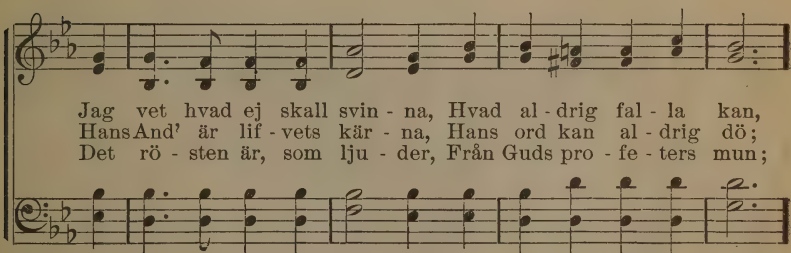
MENDELSSOHN.

1. Jag vet på hvem jag byg - ger, Jag vet hvad fast be - står,
 2. Guds ord den klip - pan blif - ver, Den trot - sar makt och list.
 3. Jag vet på hvem jag byg - ger, Jag vet hvad fast be - står;

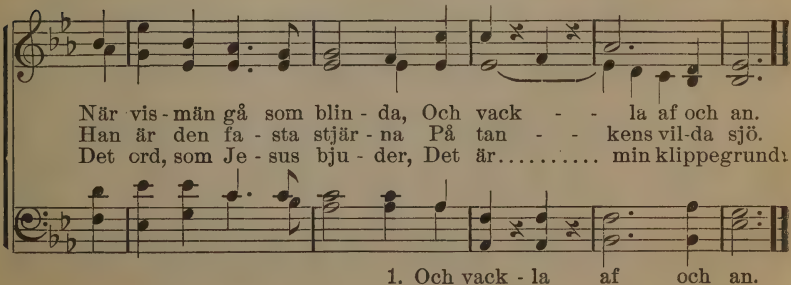

Jag hvi - lar där - på tryg - ger, När Ba - by - lon för - går!
 Den man, som skydd mig gif - ver, Det är min Her - re Krist;
 Jag hvi - lar där - på tryg - ger, När Ba - by - lon för - går!

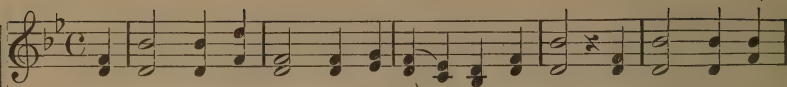
Jag vet hvad ej skall svin - na, Hvad al - drig fal - la kan,
 Hans And' är lif - vets kär - na, Hans ord kan al - drig dö;
 Det rö - sten är, som lju - der, Från Guds pro - fe - ters mun;

1. Och vack - la af och an.

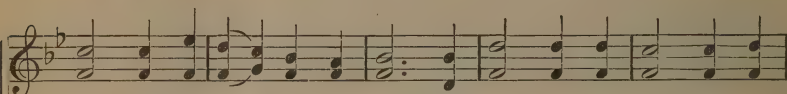
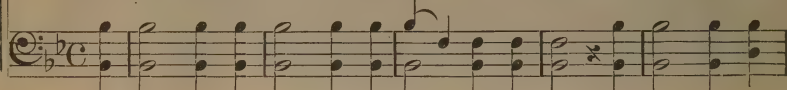

När vis - män gå som blin - da, Och vack - - la af och an.
 Han är den fa - sta stjär - na På tan - - kens vil - da sjö.
 Det ord, som Je - sus bju - der, Det är..... min klippegrund!

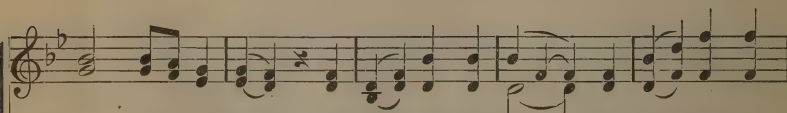
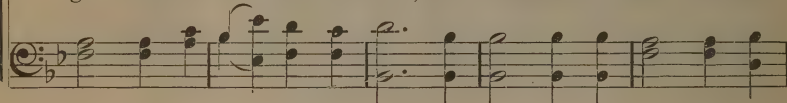
1. Och vack - la af och an.

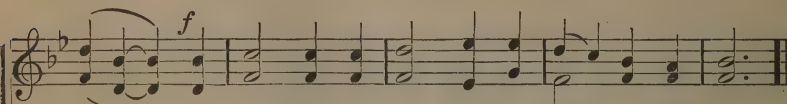
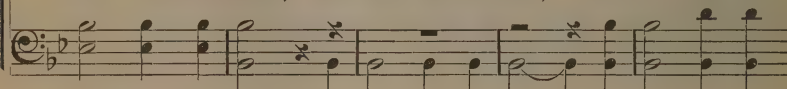
1. En grund-val är lagd in-nan jor - den blef till, Bygg där - på med
2. E - ho du än är, så-väl frisk som ock sjuk! Vid tarf - lig-hets
3. Om än ge-nompröf-ning jag lå - ter dig gå, Min nåd och mitt
4. Den själ, som till Je - sus sin lit haf-ver satt, Skall ic - ke för-

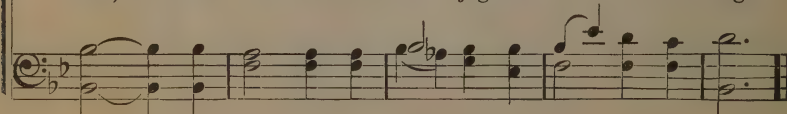
tröst, kä-ra själ, du som vill! Hvad Her-ren för-kun-nar har
kost el-ler kun-ge-lig duk; Om när el-ler fjär-ran, på
bi - stånd du stän-digt skall få. Du skall ic - ke ska - das i
gä - tas i mör-ker och natt; Men han skall be-fri - as trots

me - ning och grund; Om-vänd dig och tro, om-vänd dig och
land el - ler sjö, Så ön - skar ej Her-ren, så ön - skar ej
lutt - rin-gens ugn; Jag ren - sar mitt folk, jag ren-sar mitt
hel - ve - tes makt, För-me-dels min nåd, för-me-dels min

tro,.... Om-vänd dig och tro, gör i do - pet för-bund.
Her-ren, Så ön - skar ej Her - ren, att nå - gon skall dö.
folk,.... Jag ren - sar mitt folk — var blott tack-sam och lugn.
nåd,.... För - me - dels min nåd — jag det lof - vat och sagt.

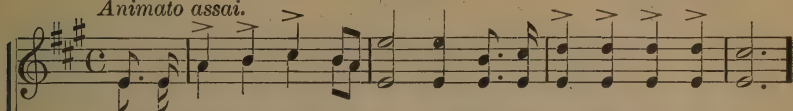

Nr. 115. Hvilken fröjd, o Gud, att äga.

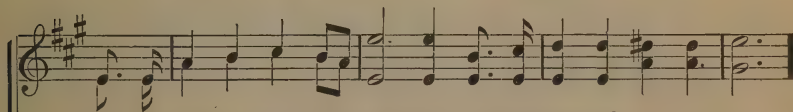
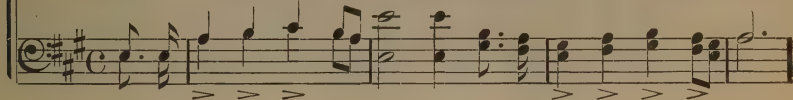
(S. B. 254.)

E. STEPHENS.

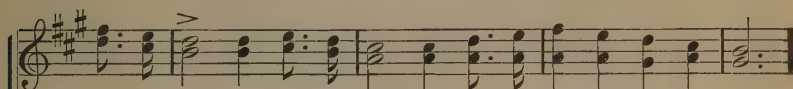
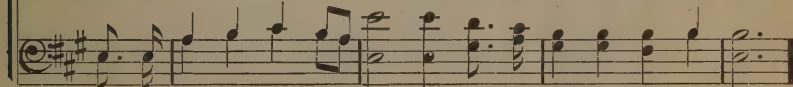
Animato assai.

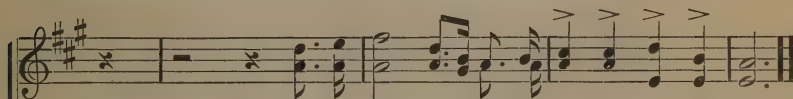
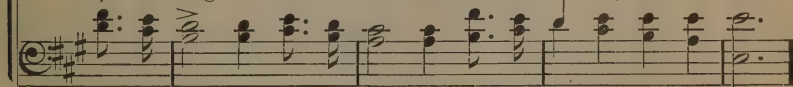
1. Hvilken fröjd, o Gud, att ä - ga Kuns-kap om din kär-lek stor!
2. Måt-te vi då här oss lä - ra, Un-der den-na pröf-nings-tid,
3. Måt-te städs din And' upp-ly - sa Oss om e - van-ge - lii bud,
4. När vi ut-stått här vår pröfning, Hvilken du oss fast-ställt har;

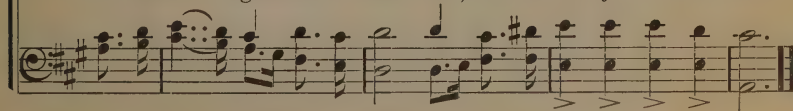
In - tet det-ta kan upp-vä - ga, Af den fröjd på jor-den bor.
Att ditt hö - ga namn städs ä - ra, Och att käm-pa godt vår strid.
Så att vi ej twif - vel hy - sa Om din sto - ra nåd, o Gud.
Måt-te vi ut - i din bo - ning Få till-brin-ga säll-hets da'r.

Du oss lärt att Fa - der kal - la — O, hur ljuf-ligt det-ta namn—
Mot all synd och onskans mak - ter, Som oss mö - ta på vår stig,
Men, att vi må viss-het ä - ga, Att vi ä - ro di - na barn,
O, vi läng - ta å - ter kom-ma I din när-het, Fa - der kär!

Och du äl - skar bar-nen al - la, Vill dem slu - ta i din famn.
Gif oss du, o Fa - der, kraf - ter, Där-om vi an - ro - pa dig.
Och ej ut - i stri-den, fe - ga, Snär-jas ut - i Sa - tans garn.
Att där um - gås med de from-ma, Som din vil - ja ut-fört här.

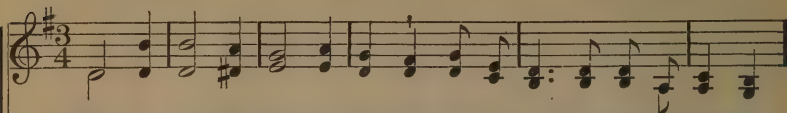

Nr. 116. Sköna Zion, käckt du stanna!

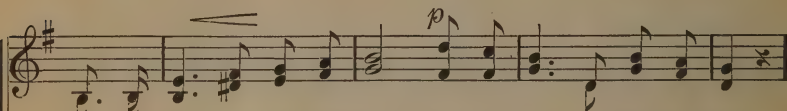
P. V. POULSON.

(S. B. 249.)

H. WETTERLING.

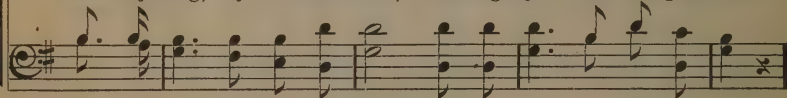

1. Skö - na Zi - on, käckt du stan-na! Med din fri-hets-krans om pan-na,
2. Da - lar - ne af E-fräim fyl-las—Her-ren af sitt folk nu hyl - las;
3. Sjung, o jord! med ju-bel-stäm-ma, Snart din Gud är hos dig hem-ma;

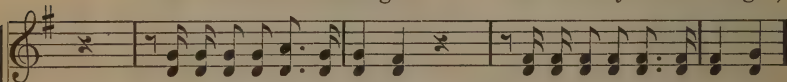
Med ba-nér och svärd i hand
Un - der Is - rael's zi - ons-gång
Snart ej sorg, ej suc-kan hörs,

Väl-digt ut - i Her-rens And'!
Lju-der hel - gons ju - bel-sång.
E - vigt ju - bel - har-pan rörs.

1. Se i östern hur det da-gas!

Gamla Babylon för-sva-gas,

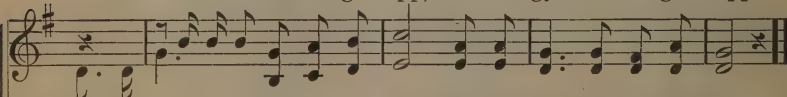
Se i ö - stern hur det da-gas! Gamla Ba - - by-lon för-sva-gas,
Fli-tigt Jo - sefs barn ar-be-ta, Och de him - lens bud få ve-ta,
Zi-ons-el - den ly-ser vi-da, Och dess strå - lar gläd-je spri-da;

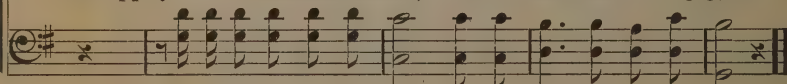
1. Se i östern hur det da-gas!

Gamla Babylon för-sva-gas,

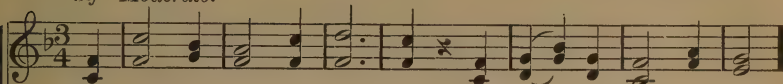
Tu-sen-å-rets sol går opp, Och för-gyl - ler ber-gets topp.

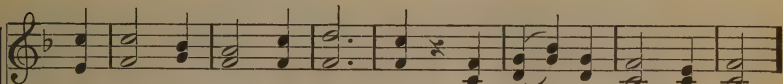
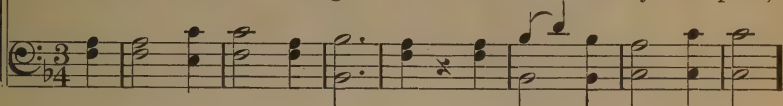
Tu - sen-å - - rets sol går opp, Och för-gyl - ler ber-gets topp.
Sam-las in i Je - su hjörd, Spi-sas, mät - tas vid Guds bord.
Nu upp-fyl - - las fä-ders ord, Zi - on vak - nar här - lig-gjörd.

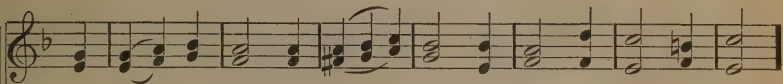
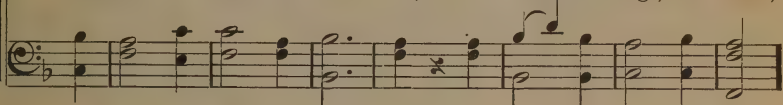
Tu-sen-å-rets sol går opp, Och för-gyl - ler ber-gets topp.

mf Moderato.

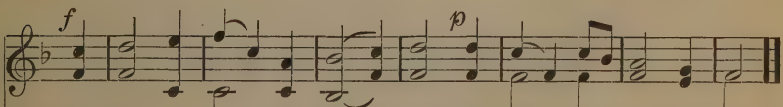
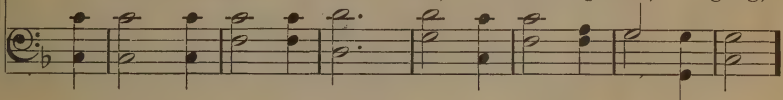
1. Far-väl, all jor-disk ä-ra, Vi bju-da dig, far-väl!
 2. O, må mitt namn bli fun-net I-bland de he-li-ge;
 3. Om Gud mig skul-le pröf-va Med sorg en rin-ga tid,
 4. Oss Kri-stus har be-gåf-vat Med An-dens dy-ra pant;

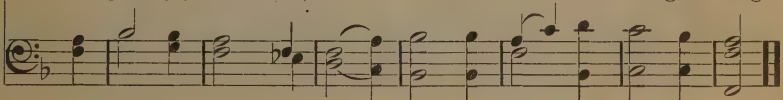
- Ej syn-dens ok att bä-ra, Gaf Gud oss kropp och själ.
 Må må-let bli upp-hun-net, Att jag en gång får se
 Jag tå-la-mod vill öf-va, Mig vän-tar Zi-ons frid.
 Han hål-ler hvad han lof-vat, Och hvad han sagt, är sannt;

- Vi slu-ta må för-e-ning Med den, som sig ut-gaf;
 Mer här-lig-het än sjä-len Här-ne-re kan und-få;
 Vi he-li-ge få he-ta, Och hål-la lif-vets bud,
 Vi krans och kro-na bä-ra, I bröl-lops-hus, en gång,

- Se'n vi i dop fått re-ning, Har Sa-tan in-tet kraf.
 Om Sa-tan stin-ger hä-len, Mer raskt jag fram vill gå.
 Att hvar-je själ må ve-ta, Att ver-ket är af Gud.
 Då gläd-je, säll-het, ä-ra! Skall bli Guds hel-gons sång.

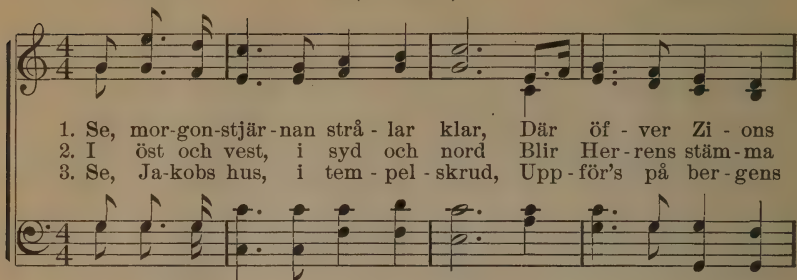

Nr. 118. Se, morgonstjärnan strålar klar.

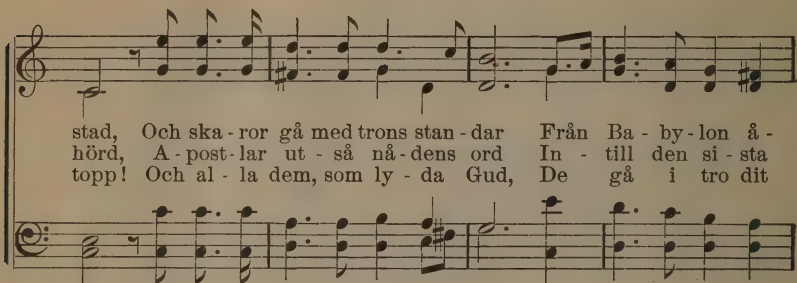
J. J. M. BOHN.

(S. B. 152.)

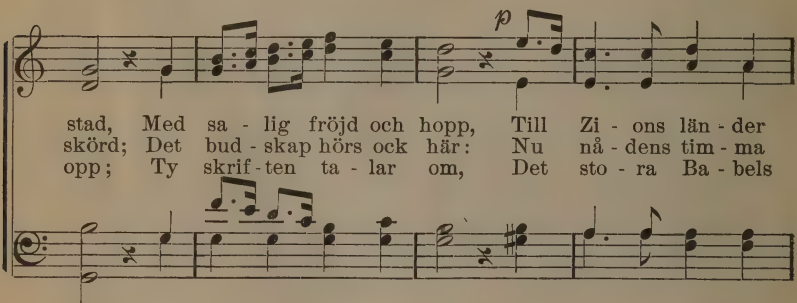
A. P. BERGGREN.

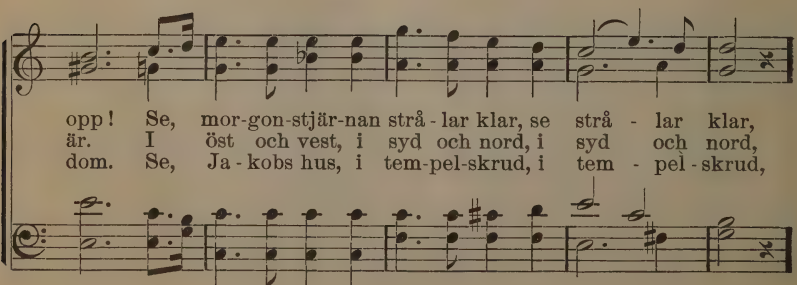
1. Se, mor-gon-stjär-nan strå-lar klar, Där öf-ver Zi-ons
 2. I öst och vest, i syd och nord Blir Her-rens stäm-ma
 3. Se, Ja-kobs hus, i tem-pel-skrud, Upp-för's på ber-gens

stad, Och ska-ror gå med trons stan-dar Från Ba-by-lon å-
 hörd, A-post-lar ut-så nå-dens ord In-till den si-sta
 topp! Och al-la dem, som ly-da Gud, De gå i tro dit

stad, Med sa-lig fröjd och hopp, Till Zi-ons län-der
 skörd; Det bud-skap hörs ock här: Nu nå-dens tim-ma
 opp; Ty skrif-ten ta-lar om, Det sto-ra Ba-bels

opp! Se, mor-gon-stjär-nan strå-lar klar, se strå-lar klar,
 är. I öst och vest, i syd och nord, i syd och nord,
 dom. Se, Ja-kobs hus, i tem-pel-skrud, i tem-pel-skrud,

Se, morgonstjärnan strålar klar.

Där öf - ver lif - vets stad, Där öf - ver lif - vets stad.
 Blir Her - rens stäm - ma hörd, Blir Her - rens stäm - ma hörd.
 Upp - för's på ber - gens topp, Upp - för's på ber - gens topp!

<p>4. Blott där är frid, när krig och pest
 Slå folken rundt på jord,
 Då Zion smyckar sig till fest
 Med stammarne från nord;
 Dock blodet flyta skall
 Vid Babels stora fall.
 Blott där är frid, när krig och pest
 Slå folken rundt på jord.</p> | <p>5. Ja, skökan, hon är drucken full,
 Af Lammets vittnens blod;
 Hon skall omkomma med sitt guld
 I hämdens röda flod.
 Se'n varder jorden ren
 Ifrån all synd och men.
 Ja, skökan, hon är drucken full,
 Af Lammets vittnens blod.</p> |
|--|--|

Nr. 119. God morgon! mina vänner små.

(S. S. B. 17.)

THOS. ARNE.

1. God mor-gon! mi - na vän-ner små, Vi bed-ja vill till Gud,
 2. O, låt oss al - la hand i hand Hvar-an-dra le - da fram;
 3. Nu äng-lar-ne de lyss-na till Och brin-ga Gud vår bön!

Att vi må tro och kun-skap få, Att håll-la Her - rens bud.
 Vi kny-tas fast vid tro-hets band I sön-dags-sko-lans hem,
 Själf Her-ren oss be - sva - ra vill Och skän-ka oss vår lön.

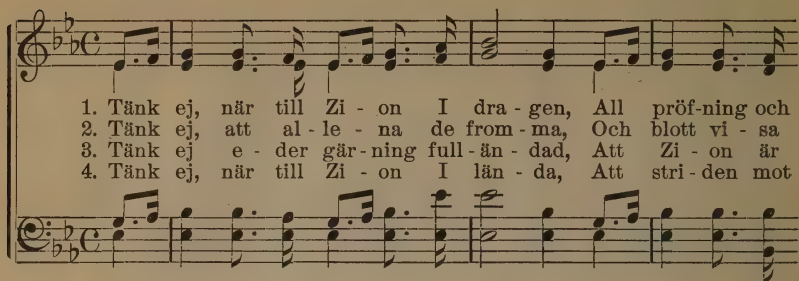
<p>4. Håll därför fast du lilla hand,
 Må du ej blifva trött;
 Gud själf vill skänka dig sin And',
 När alltid du gör rätt.</p> | <p>5. Det är så lätt att framåt gå
 När ljus oss Anden ger.
 Må, Fader, vi vårt prof bestå!
 Gif styrka mer och mer!</p> |
|---|--|

Nr. 120. Tänk ej, när till Zion I dragen.

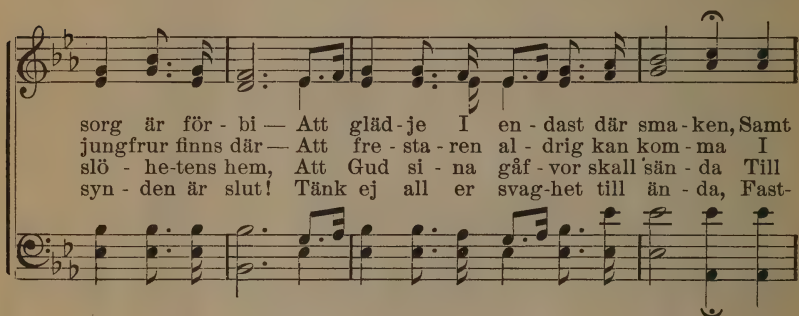
ELIZA R. SNOW.

(S. B. 145.)

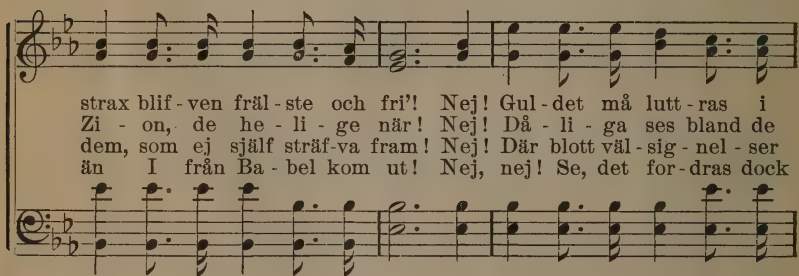
Mrs. NORTON.

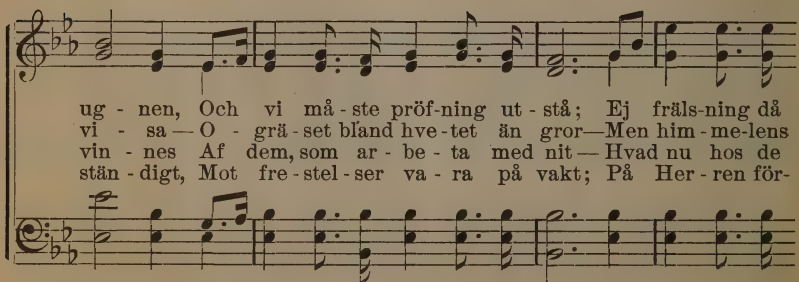
1. Tänk ej, när till Zi - on I dra - gen, All pröf - ning och
 2. Tänk ej, att al - le - na de from - ma, Och blott vi - sa
 3. Tänk ej e - der gär - ning full - än - dad, Att Zi - on är
 4. Tänk ej, när till Zi - on I län - da, Att stri - den mot

sorg är för - bi — Att gläd - je I en - dast där sma - ken, Samt
 jungfrur finns där — Att fre - sta - ren al - drig kan kom - ma I
 slö - he - tens hem, Att Gud si - na gåf - vor skall sän - da Till
 syn - den är slut! Tänk ej all er svag - het till än - da, Fast -

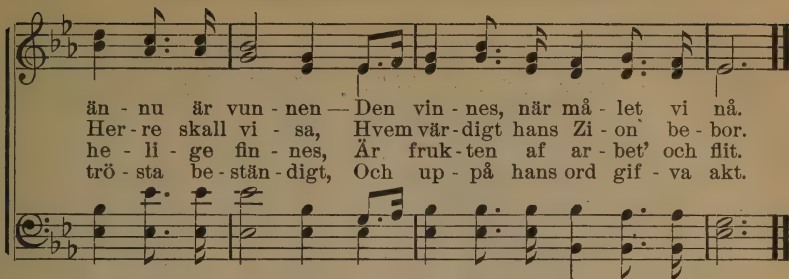

strax blif - ven fräl - ste och fri! Nej! Gul - det må lutt - ras i
 Zi - on, de he - li - ge när! Nej! Då - li - ga ses bland de
 dem, som ej själf sträf - va fram! Nej! Där blott väl - sig - nel - ser
 än I från Ba - bel kom ut! Nej, nej! Se, det for - dras dock

ug - nen, Och vi må - ste pröf - ning ut - stå; Ej fräls - ning då
 vi - sa — O - grä - set bland hve - tet än gror — Men him - me - lens
 vin - nes Af dem, som ar - be - ta med nit — Hvad nu hos de
 stän - digt, Mot fre - stel - ser va - ra på vakt; På Her - ren för -

Tänk ej, när till Zion I dragen.

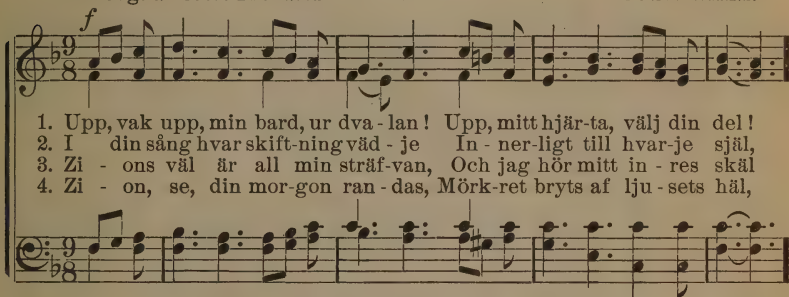

än - nu är vun - nen — Den vin - nes, när må - let vi nå.
 Her - re skall vi - sa, Hvem vär - digt hans Zi - on' be - bor.
 he - li - ge fin - nes, Är fruk - ten af ar - bet' och flit.
 trö - sta be - stän - digt, Och up - på hans ord gif - va akt.

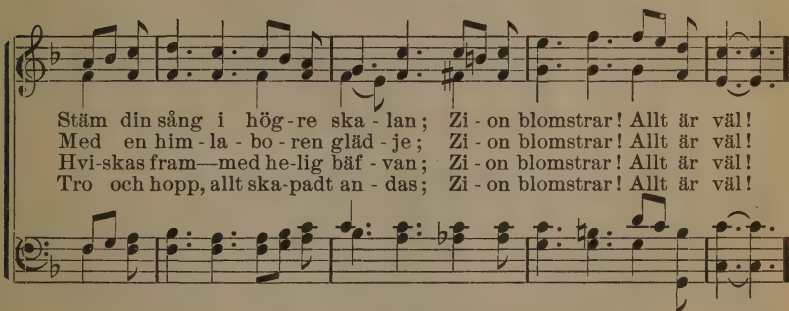
Nr. 121. Upp, vak upp, min bard, ur dvalan!

Från eng. af C. A. KRANTZ.

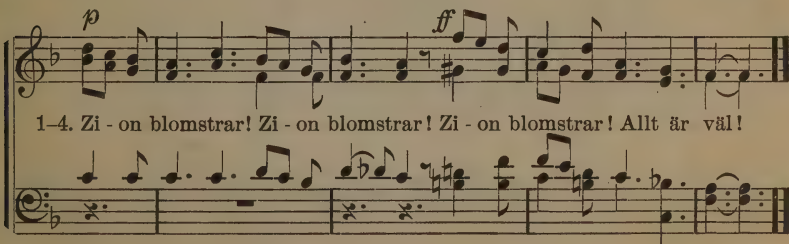
E. STEPHENS.

1. Upp, vak upp, min bard, ur dva - lan! Upp, mitt hjär - ta, välj din del!
 2. I din sång hvar skift - ning väd - je In - ner - ligt till hvar - je själ,
 3. Zi - ons väl är all min sträf - van, Och jag hör mitt in - res skäl
 4. Zi - on, se, din mor - gon ran - das, Mörk - ret bryts af lju - sets häl,

Stäm din sång i hög - re ska - lan; Zi - on blomstrar! Allt är väl!
 Med en him - la - bo - ren gläd - je; Zi - on blomstrar! Allt är väl!
 Hvi - skas fram — med he - lig bäf - van; Zi - on blomstrar! Allt är väl!
 Tro och hopp, allt ska - padt an - das; Zi - on blomstrar! Allt är väl!

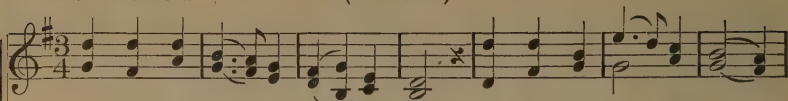

1-4. Zi - on blomstrar! Zi - on blomstrar! Zi - on blomstrar! Allt är väl!

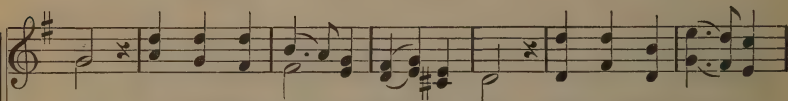
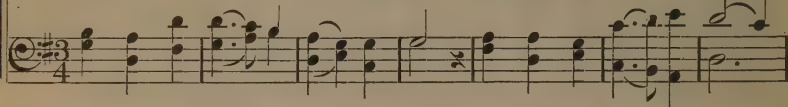
Nr. 122. I Kirtland, Zions tempel stod.

P. V. POULSON.

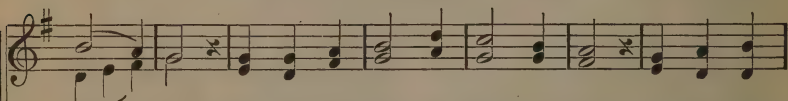
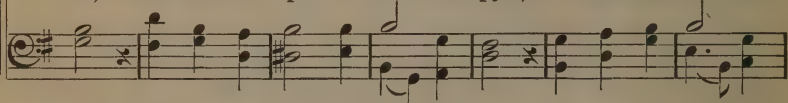
(S. B. 159.)

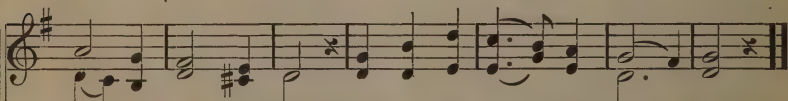
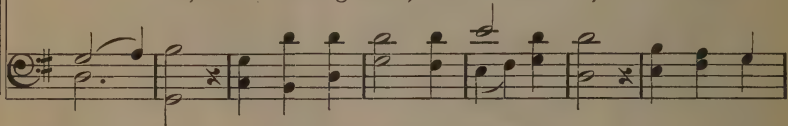
1. I Kirt-land, Zi - ons tem-pel stod, Och här-ligt var det-sam -
2. Och Je - sus Kri - stus lät sig se — O, här-lig var den sy -
3. Och Je - su röst i temp-let ljud, Som ljud af mån-ga vat -
4. Upp-lyft er blick, i fröjd brist ut, Er synd den är ej me -

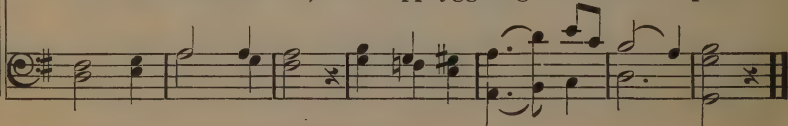
ma, Och döpt det blef i svett och blod Med An-dens kraft och
nen—Likt ö-sterns ljus han syn - tes le, Hvad glans ur ö - gon -
ten; "Jag lef-ver, som en gång var död, I sen mig den - na
ra; Se ärr af spi - kar-ne och spjut, I kun-nen se dem

flam - ma; En eld-stod sågs på temp-lets spets, Be-vitt-nan -
bry - nen! Och Mo-se fram ur dunk-let gick För Jo-sefs
nat - ten. Jag var den för - ste och är sist, Jag e - der
fle - ra; I fat - tig-dom, med tro och id, I off-rat

de, Gud var till-freds; Men fi - en-der - na skälf - de.
och för an - dras blick, Och äng-lar brö - der tjän - te.
Fräl-sar' är och Krist, Er ta - lis-man hos Fa - dern.
bön och svett och tid, Och uppbyggt mig ett tem - pel.

I Kirtland, Zions tempel stod.

5. Ert offer jag antagit har,
Här jag mig uppenbarar,
Nu var för Anden rena kar,
Min nåde evigt varar.
Om detta hus skall ryktet gå,
Och fjärran folkslag budskap få
Om hvad I sen och hören."

6. Då profetians and' kom ned
I tungomålens gån, fva,
Liksom det förr var Herrens sed,
Och som han än vill lofva.

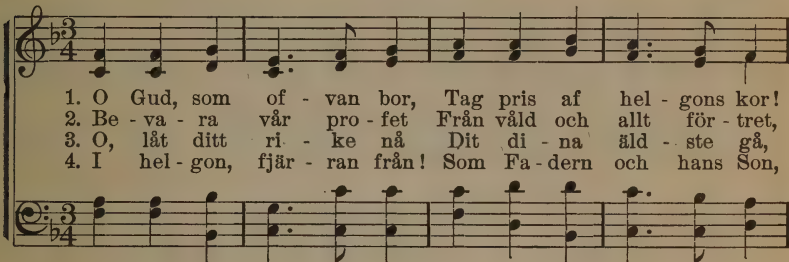
Och bröder blefvo hundravis
Af änglar tjänade, med pris
Till Fadern och till Lammet.

7. Så synen åter öppnad blef --
Hvad under Gud tillstodde!
Elia tidens gång beskref,
Det deras hjärtan gladdede;
Han gaf dem kraftens nycklepar,
Att barns och fäders tro man har
På jorden att förena.

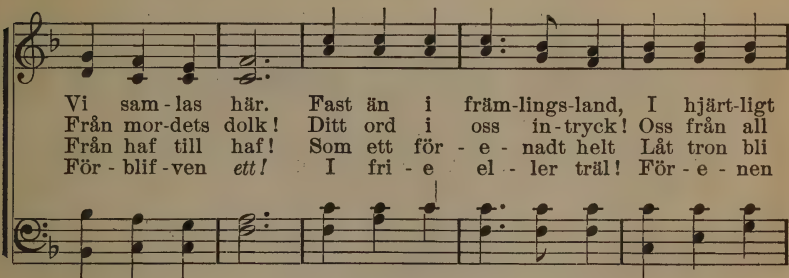
Nr. 123. O Gud, som ofvan bor.

(S. B. 148.)

H. CAREY.

1. O Gud, som of - van bor, Tag pris af hel - gons kor!
2. Be - va - ra vår pro - fet Från våld och allt för - tret,
3. O, låt ditt ri - ke nå Dit di - na äld - ste gå,
4. I hel - gon, fjär - ran från! Som Fa - dern och hans Son,

Vi sam - las här. Fast än i främ - lings - land, I hjärt - ligt
Från mor - dets dolk! Ditt ord i oss in - tryck! Oss från all
Från haf till haf! Som ett för - e - nadt helt Låt tron bli
För - blif - ven ett! I fri - e el - ler träl! För - e - nen

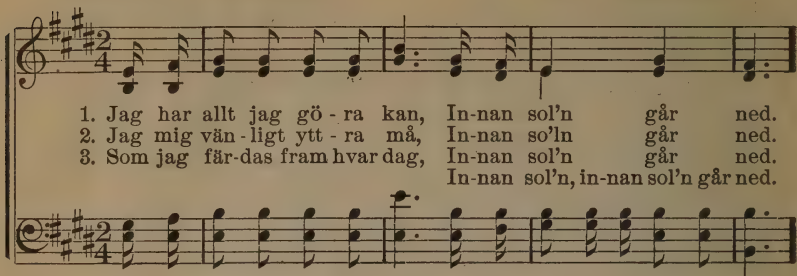

sy - skon - band Vi fam - nas af din hand, Du har oss kär.
fa - ra ryck! Och gif städs lif - vets dryck Till Zi - ons folk!
oss till - delt! Må vi ej fat - ta felt De bud du gaf!
lif och själ, Så blif - ver all - ting väl, Ty Gud sig tett.

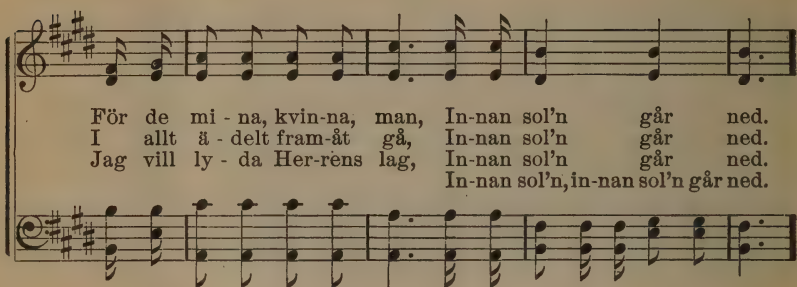
Nr. 124. Jag har allt jag göra kan.

Från eng. af C. A. KRANTZ.

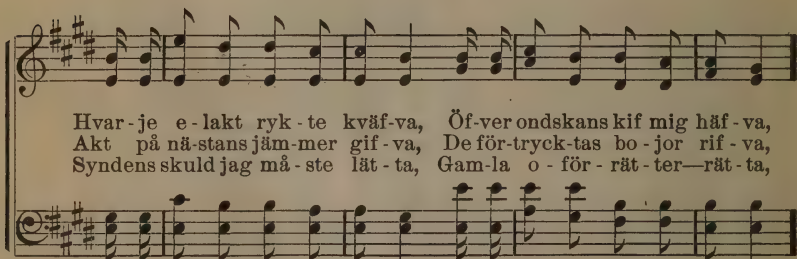
WM. J. KIRKPATRICK.

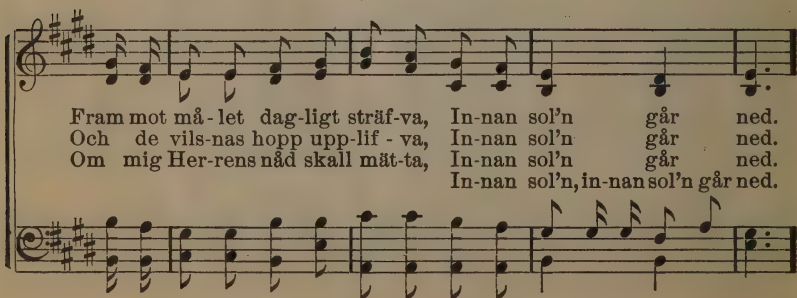
1. Jag har allt jag gö - ra kan, In-nan sol'n går ned.
 2. Jag mig vän - ligt ytt - ra må, In-nan sol'n går ned.
 3. Som jag fär - das fram hvar dag, In-nan sol'n går ned.
 In-nan sol'n, in-nan sol'n går ned.

För de mi - na, kvin-na, man, In-nan sol'n går ned.
 I allt ä - delt fram-åt gå, In-nan sol'n går ned.
 Jag vill ly - da Her-rens lag, In-nan sol'n går ned.
 In-nan sol'n, in-nan sol'n går ned.

Hvar-je e-lakt ryk-te kväf-va, Öf-ver ondskans kif mig häf-va,
 Akt på nä-stans jäm-mer gif-va, De för-tryck-tas bo-jor rif-va,
 Syndens skuld jag må-ste lät-ta, Gam-la o - för-rät-ter-rät-ta,

Fram mot må - let dag-ligt sträf-va, In-nan sol'n går ned.
 Och de vils-nas hopp upp-lif - va, In-nan sol'n går ned.
 Om mig Her-rens nåd skall mät-ta, In-nan sol'n går ned.
 In-nan sol'n, in-nan sol'n går ned.

Jag har allt jag göra kan.

KÖR.

In-nan sol'n går ned, In-nan sol'n går ned.
In-nan sol'n går ned, In-nan sol'n går ned.

Dagens plikt jag må-ste fyl-la, In-nan sol'n går ned.
In-nan sol'n går ned, går ned.

Nr. 125. Vi här nu församlade äre.

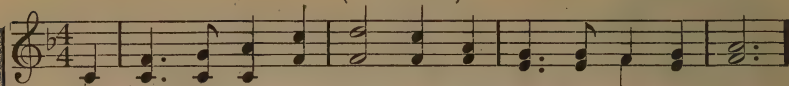
J. J. M. BOHN.

(S. B. 170.)

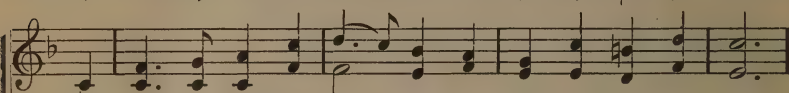
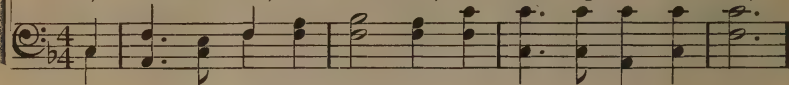
HUAKA.

1. Vi här nu för-sam-la-de ä - re, Att fram-bä-ra Fa-de-rens pris,
2. Vi tac-ke dig, Fa-der, nu å - ter, Att du oss på jor-den har satt,
3. Vi tac-ke för kunskapens lä - ra, Som A-dam har fat-tat på jord,
4. Vi tac-ke dig, du, som allt kän-de, Förr'n jor-den blef danad i grund,

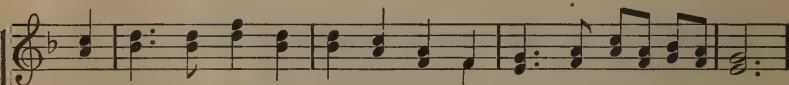
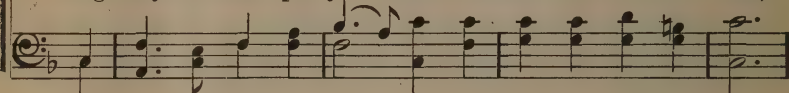
Och Sonens, vår Frälsar', den kä - re, På bar-nens en-fal-di-ga vis.
För budskap om frälsning du lå - ter Oss fin - na den dy-ra-ste skatt.
Som le-der oss gu-dar-ne nå - ra, Till stor-fest vid lifs-rät-ter's bord.
För So-nen till jor-den du sän - de, Att slu-ta med stof-tet för-bund.

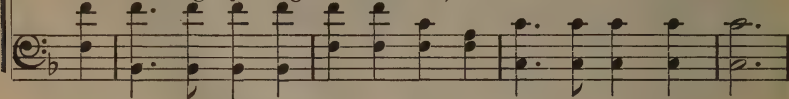
1. Låt hvar - je hjär - ta fröj - das Vid sån - gens me - lo - di! ~
 2. Då so - len skönt för - gyl - ler Hvar mark och skog och by,
 3. O, lil - la vän, låt or - den, Med höf - lig - het och flit,

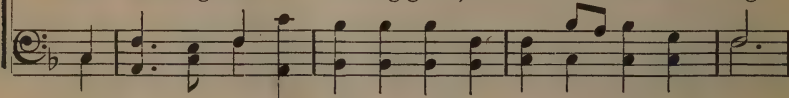
Och al - la små in - bju - das Med oss, att stäm - ma i:
 Då skön - het jor - den fyl - ler, Då sam - las vi på - ny';
 Dig fröj - da här på jor - den! Bruk väl den kor - ta tid;

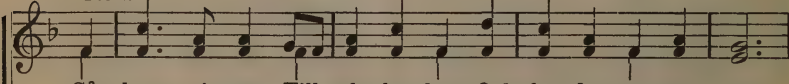
Lof - pri - sen högt den go - de Gud! Och till hans väl - be - hag
 Och gläd - jas här, som vän - ner små, Vår Gud till väl - be - hag —
 Låt san - nings ljus dig le - da fram, Och verk för Her - rens sak!

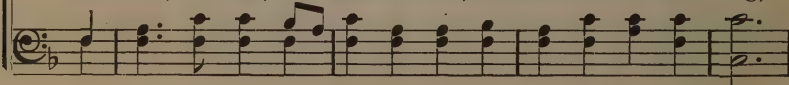
Vi håll - la vill det sto - ra bud, Om Her - rens hvi - lo - dag.
 Hvar vi hans vil - ja lä - ra må, På Her - rens hvi - lo - dag.
 Din sön - dags - sko - la al - drig glöm, På Her - rens hvi - lo - dag!

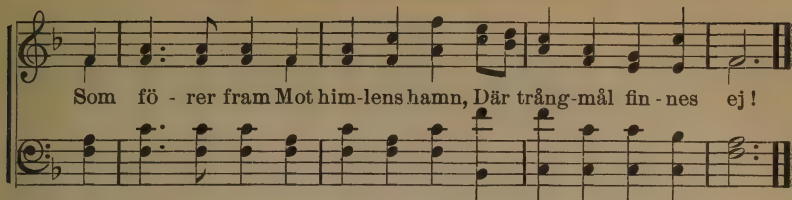
KÖR.

Så kom, min vän, Till sko - lan hän, Och lär den rät - ta väg,

Låt hvarje hjärta fröjdas.

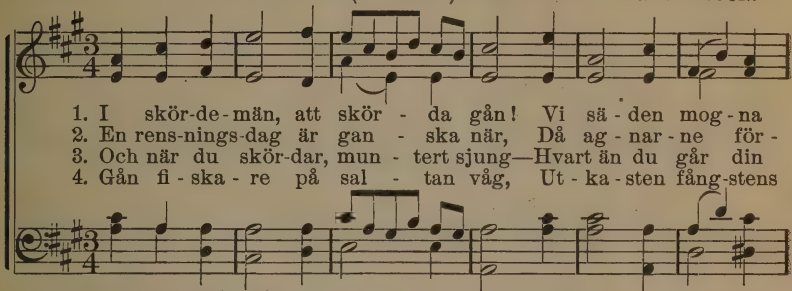

Som fö - rer fram Mot him-lens hamn, Där trång-mål fin - nes ej!

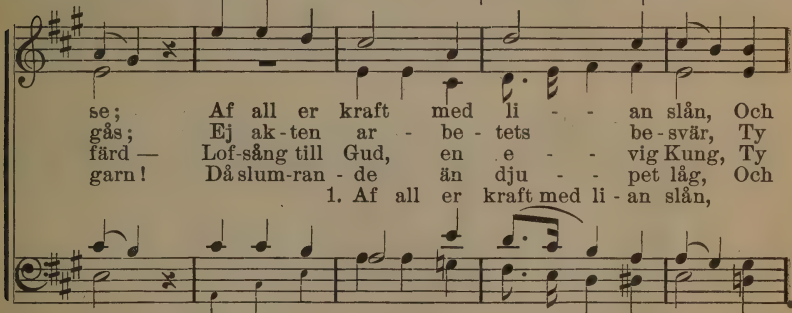
Nr. 127. I skördemän, att skörda gån!

(S. B. 178.)

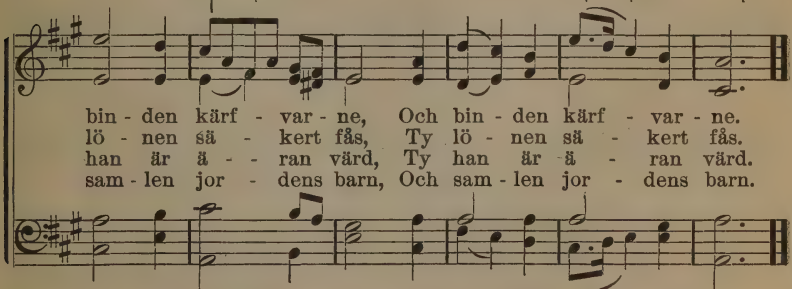
Dr. RIPPON.

1. I skör-de-män, att skör - da gån! Vi sä - den mog-na
2. En rens-nings-dag är gan - ska när, Då ag - nar-ne för -
3. Och när du skör-dar, mun - tert sjung—Hvart än du går din
4. Gån fi - ska - re på sal - tan våg, Ut - ka - sten fång-stens

se; Af all er kraft med li - an slån, Och
gås; Ej ak-ten ar - be - tets be - svär, Ty
färd — Lof-sång till Gud, en e - vig Kung, Ty
garn! Då slum-ran - de än dju - pet låg, Och
1. Af all er kraft med li - an slån,

bin - den kärf - var - ne, Och bin - den kärf - var - ne.
lö - nen sä - kert fås, Ty lö - nen sä - kert fås.
han är ä - ran värd, Ty han är ä - ran värd.
sam - len jor - dens barn, Och sam - len jor - dens barn.

5. Med ifrig själ och skicklig hand
Utkasten edert nät!
Och drag det åter in på land,
.: Tag gode fisk af det. .:

6. Brist ut med oförfäradt mod,
Trots bränningarnes skum:
Pris ske vår Gud, som med oss stod,
.: Och bjöd oss Zions rum. .:

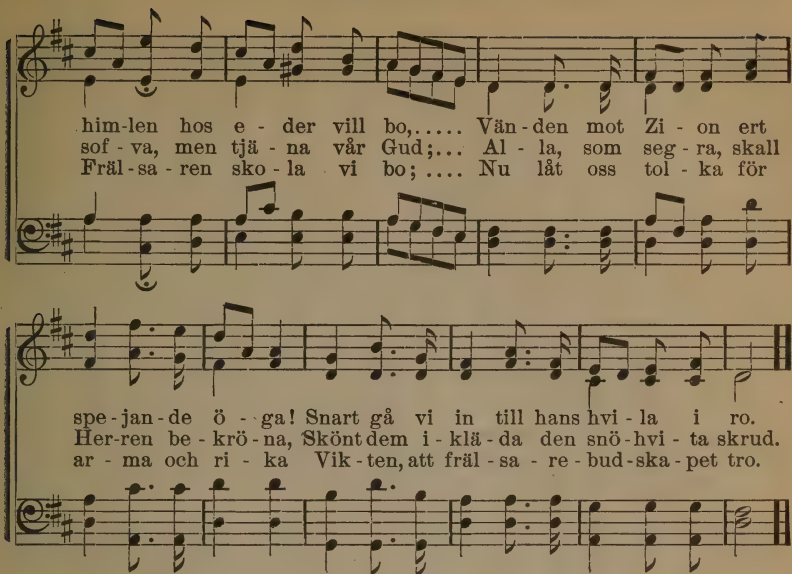
1. Gla - da vi se till den hög-hvälf-da him-mel, Snart kom-mer
 2. Brö - der och sy-strar! ack, lå - tom oss va - ka! Haf - va på
 3. Värld! fast du skry-ter, ditt prål kan ej bå - ta, Tan-ken om

Je - sus, vår Fräl-sar' och vän; Län - ge vi suc-kat med
 ti - der - nas tec-ken all akt, Lå - tom oss Ba - by - lons
 Zi - on för- blif-ver mitt stöd; Midt i all prakt di - na

ska-pel-sens hvim-mel, Nu vå - ra hjär-tan sig vid - ga i - gen;
 lu - star för-sa - ka! Men sträf-va fram till vårt mål o - för-sagt.
 barn må-ste grå - ta, Midt i din ri - ke-dom li - der du nöd.

Ty det kom bud-skap till oss från det hö - ga: Her-ren af
 Zi - on - ska Kun-gen skall rätt - vist be - lö - na, När vi ej
 Sö - ner af Zi - on, och dött - rar til - li - ka! Sam-man med

Glada vi se.

him-len hos e - der vill bo,.... Vän-den mot Zi - on ert
 sof - va, men tjä - na vår Gud;... Al - la, som seg - ra, skall
 Fräl-sa - ren sko - la vi bo; Nu låt oss tol - ka för

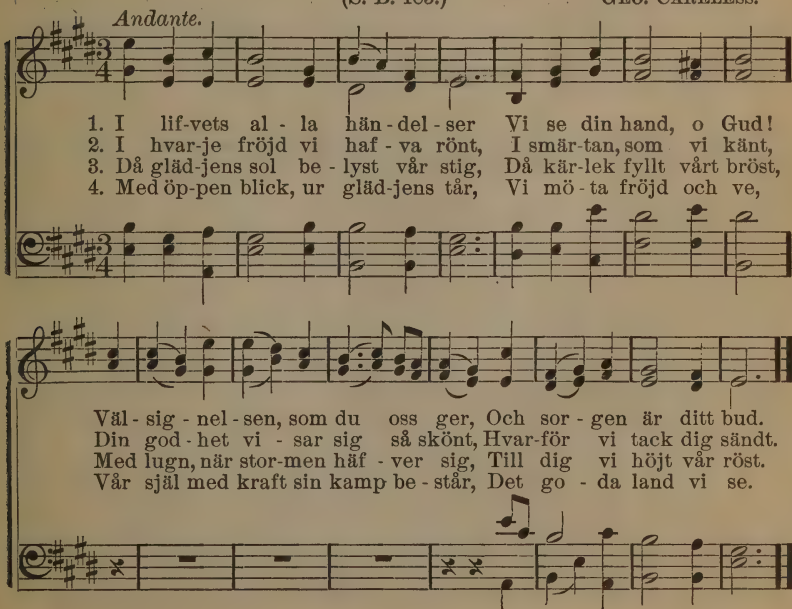
spe-jan-de ö - ga! Snart gå vi in till hans hvi - la i ro.
 Her-ren be - krö - na, Skönt dem i - klä - da den snö - hvi - ta skrud.
 ar - ma och ri - ka Vik - ten, att fräl - sa - re - bud - ska - pet tro.

Nr. 129. I lifvets alla händelser.

(S. B. 185.)

GEO. CARELESS.

Andante.

1. I lif-vets al - la hän-del-ser Vi se din hand, o Gud!
 2. I hvar-je fröjd vi haf - va rönt, I smär-tan, som vi känt,
 3. Då gläd-jens sol be - lyst vår stig, Då kär-lek fyllt vårt bröst,
 4. Med öp-pen blick, ur gläd-jens tår, Vi mö - ta fröjd och ve,

Väl - sig - nel - sen, som du oss ger, Och sor - gen är ditt bud.
 Din god - het vi - sar sig så skönt, Hvar-för vi tack dig sändt.
 Med lugn, när stor-men häf - ver sig, Till dig vi höjt vår röst.
 Vår själ med kraft sin kamp be - står, Det go - da land vi se.

Nr. 130. Skönt och härligt lifvet är.

1. Skönt och här - ligt lif - vet är, När som kär - lek rå'r.
 2. Ut - i hyd - dan allt är frid, När som kär - lek rå'r.
 3. Vän - ligt him - len mot oss ler, När som kär - lek rå'r.

Hvar - je vind - fläkt fröj - der bär, När som kär - lek rå'r.
 Al - drig hö - res kif och strid, När som kär - lek rå'r.
 He - la värl - den god sig ter, När som kär - lek rå'r.

Ro och gläd - je stän - digt då Mot oss le, hvart än vi gå,
 Ro - sor blom - stra vid vår fot, E - den fyl - ler jor - dens klot,
 Ljuf - ligt sor - lar bär - kens språng, Hvar - je ord har här - lig gång,

Lif - vet lugnt vi nju - ta få, När som kär - lek rå'r. Kär - lek rå'r,
 Fjär - ran vi - ker hån och hot, När som kär - lek rå'r. Kär - lek rå'r,
 Of - van klin - gar äng - lars sång, När som kär - lek rå'r. Kär - lek rå'r,

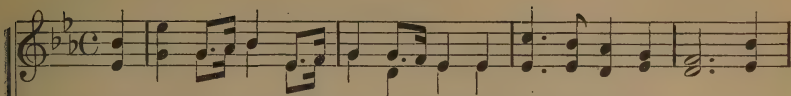
kär - lek rå'r, Lif - vet lugnt vi nju - ta få, När som kär - lek rå'r.
 kär - lek rå'r, Fjär - ran vi - ker hån och hot, När som kär - lek rå'r.
 kär - lek rå'r, Of - van klin - gar äng - lars sång, När som kär - lek rå'r.

Nr. 131. Jehova, himlens, jordens Gud!

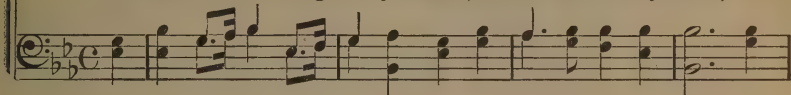
LOGAN.

(S. B. 183.)

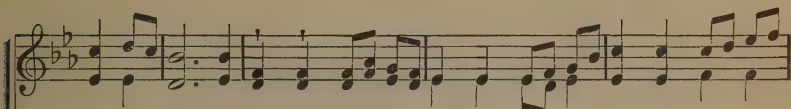
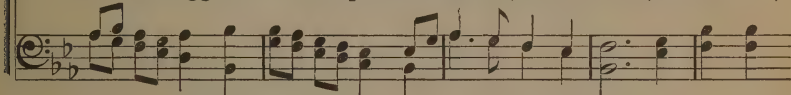
JOS. J. DAYNES.

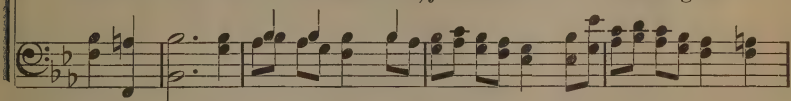
1. Je - ho - va! him-lens, jor-dens Gud! Din san-ning låt ut - gå, Med
2. Må ar - be - tet, du oss be-trott, Att tol - ka san-nin-gen, Af
3. En all - män lof-sång hö - jas skall, Af folk från hvar-je stam, Vår

fräls-nin-gens och nå-dens bud, Tills al - la det för-stå, Tills al - la
oss ut - fö - ras gan-ska godt, Som go-de vingårdsmän, Som go - de
o - vän läggs till fo - ta - pall För Je-sus, Zi-ons Lamm, För Je - sus,

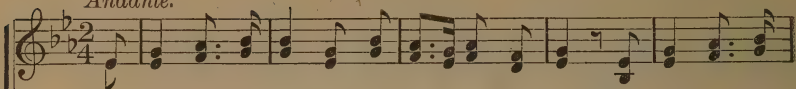

det för-stå. Vi ön-ska se din kyr-ka bli Ut - vid-gad, stor i
vingårdsmän. Ut-för ditt verk med o - delt kraft, Och för na - tio - ner-
Zi - ons Lamm. Je-ho - va. him-lens, jor-dens Gud! Din san-ning låt ut -

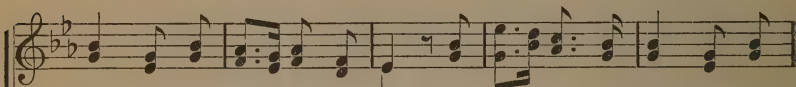
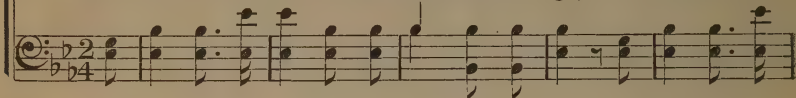

makt, Tills jor-den står i har-mo-ni Med him-lens äng-la-vakt.
ne, Till Zi-on med din gu-da-makt, Låt dem din ä - ra se!
gå, Med fräls-nin-gens och nå-dens bud, Tills al - la det för-stå.

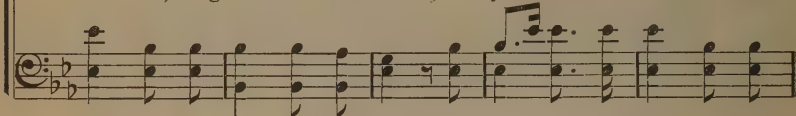

Andante.

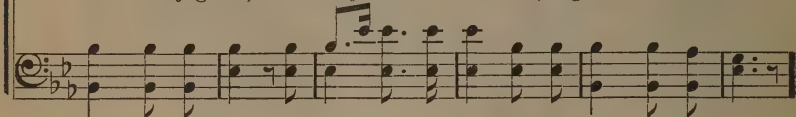
1. När sky - ar - na tjock-na Vid blix - rar - nes sken, Min lam - pa tycks
2. När vild - dju - ren ry - ta Vid vä - gen så grymt, Och kraf - ter - na
3. När dö - den med li - a Ock kom - mer till sist, Han vill blott be -
4. Godt skall det oss va - ra När vän - ner bort - gå, Att löf - ten, så

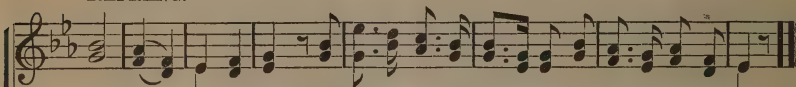
slock - na, Och jag blir al - len'; Jag blic - kar - ne vän - der, Och
try - ta, Och lju - set blir skymt, Och knap - past en stjär - na Be -
fri - a Från svag - het och brist, Mest lyck - lig jag blef - ve I
kla - ra, Hug sva - la oss då: I yt - ter - sta nö - den Hos

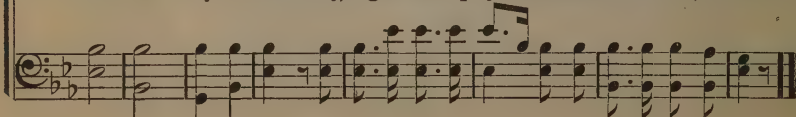
vet in - tet råd, Så när det mig hän - der, Be - tvif - la Guds nåd.
ly - ser min stig, Då ro - par jag ger - na, O Her - re, till dig!
him - me - lens hof, Där sa - ligt vi lef - ve, Och hö - je Guds lof.
e - der jag är, Och fröj - dar i dö - den, Jag Her - ren är när!

REFRÄNG.

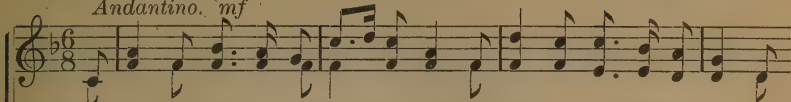
Hem! hem! dy-ra hem! Nej, ingen fläck på jord ärs så skön som du, mitt hem.

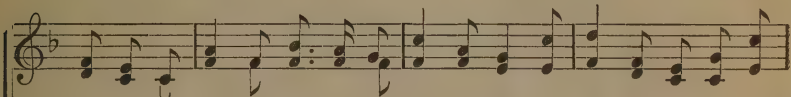
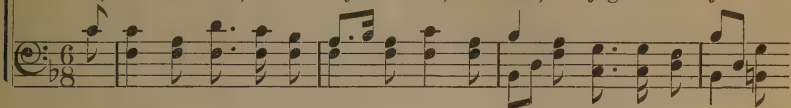
H. H. PETERSON.

(S. B. 243.)

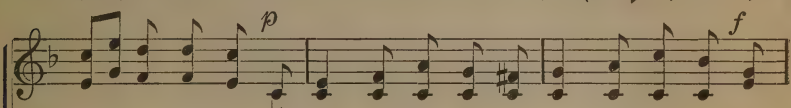
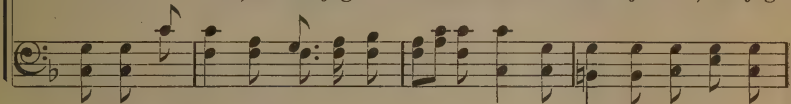
C. E. F. WEYSE.

Andantino. mf

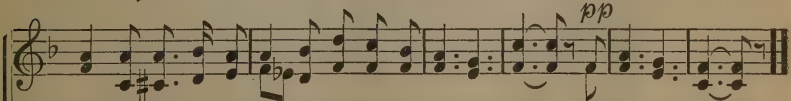
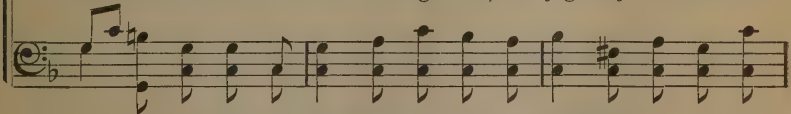
1. O, Zi-ons land, där Guds tem-pel står, När får jag gläd-jen till dig att
2. I Her-ren mäk-tig, i mig dock svag, Jag gläds att frälsningens ord få
3. O, Zi-ons land, du min lef-nads mål, Där lif-vets flam-ma så klar skall
4. O, Is-raels Gud, du vår sty-res-man, Haf tack, att jag är din tjä-nar'

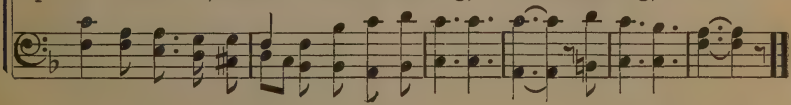
kom-ma, Och lef-va där i en e-vig vår, I di-na da-lar, bland
bä-ra, För-kun-na san-nin-gen hvar-je dag, Att män och kvinnor Guds
brin-na; Till dig jag läng-tar från Ba-bels prål, Hvad hjär-tat sak-nat jag
blif-ven! Gif kraft, att rätt jag ut-fö-ra kan Din vil-ja här, så jag

hel-gon fromma? Re'n hel-gon frå-ga: När syns din lå-ga, Din
bud må lä-ra. Ja, Gud för-kun-nar Med äng-la-mun-nar, Att
där skall fin-na, Då fot jag sät-ter, In-om dess slät-ter, Så
finns in-skrif-ven I ditt re-gi-ster, Att jag ej mi-ster Min

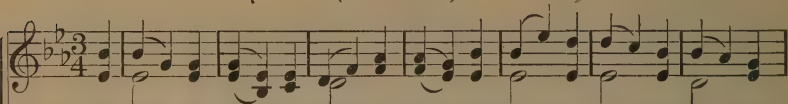
glans och ä-ra, Är den oss nä-ra? O, Herre Gud! O, Her-re Gud!
fullmactsordning, På hans förordning, Åt-ly-das bör, Åt-ly-das bör.
ser jag un-der I mark och lunder, O, här-lig-het! O, här-lig-het!
plats och kro-na, Men sist får trona Hos dig, o Gud! Hos dig, o Gud!

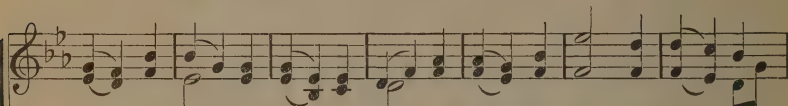
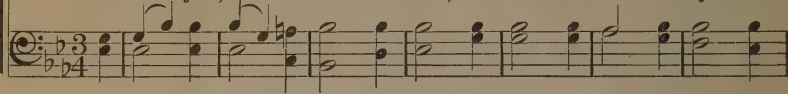
Nr. 134. Att bedja Gud, han själf oss bjöd.

(S. S. B. 50.)

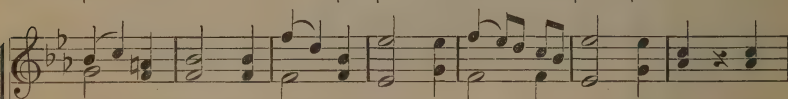
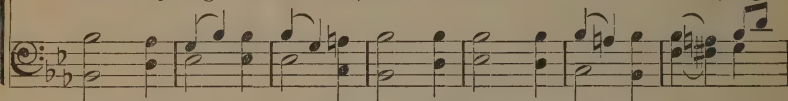
MOZART.

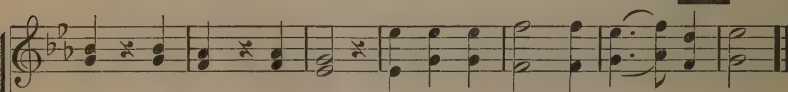
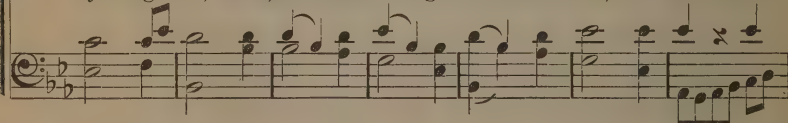
1. Att bed - ja Gud, han själf oss bjöd: Det for - drar ock vår e - gen
2. Bed trä - gen, bed i Je - su namn! Då öpp - nar Gud en fa - ders -
3. Bed öd - mjuk, bed för - trö - stans - full, Att Gud för di - na syn - ders

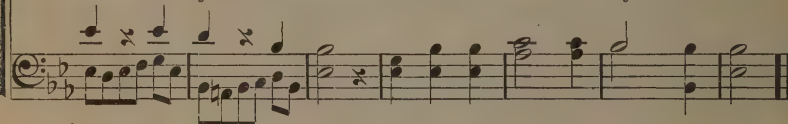
nöd; Den, som med tro - get hjär - ta här, Blir hörd af Gud, som
famn, Och gif - ver dig sin An - des nåd Till ljus och hjälp i
skull Ej väg - rar bö - nen, men be - skär Hvad ho - nom täckt, dig

hjär - tat ser; Kan nå - gon säll - het lik - na den, Att gå till
råd och dåd, Till hopp och tröst i sor - gens tid, Till kraft och
nyt - tigt är; Ack, bed med ån - ger och med tro, Så får du

Gud som till en vän? Att gå till Gud som till en vän?
mod i and - lig strid, Till kraft och mod i and - lig strid.
i ditt hjär - ta ro! Så får du i ditt hjär - ta ro!

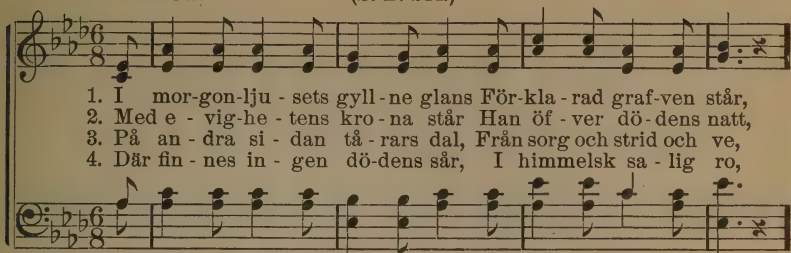
4. Med andakt fall för Herren ned,
Men för dig själf ej endast bed!
Försonlig, broderlig och öm,
Uti din bön ej nästan glöm:
Hans nöd, ack, som din egen känn,
∴ Han vare ovän eller vän! ∴

5. Hvad tröst för oss, o store Gud,
Att nalkas dig med bönsens ljud!
Ack, mana själf därtill vår själ,
Och låt vår bön dig tackas väl!
Gud, låt vår bön af hjärtat gå,
∴ Och ej i blotta ord bestå! ∴

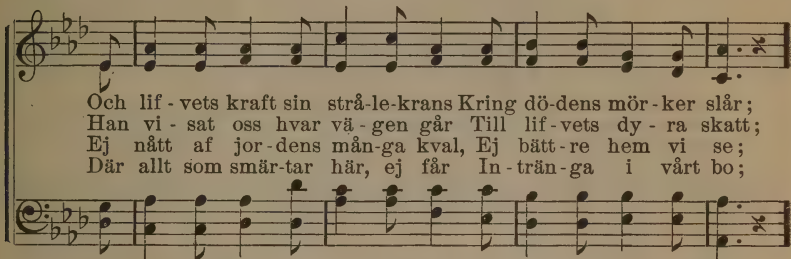
Nr. 135. I morgonljusets gyllne glans.

ELIZA R. SNOW.

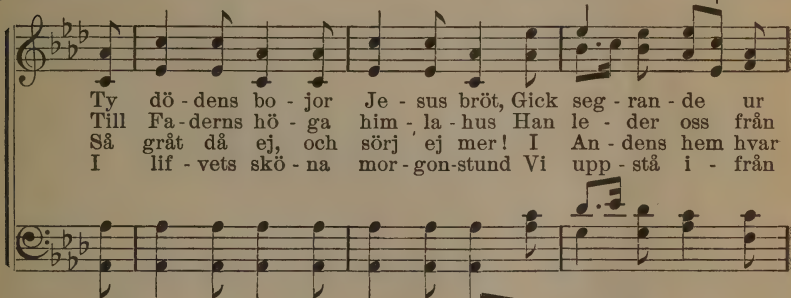
(S. B. 244.)

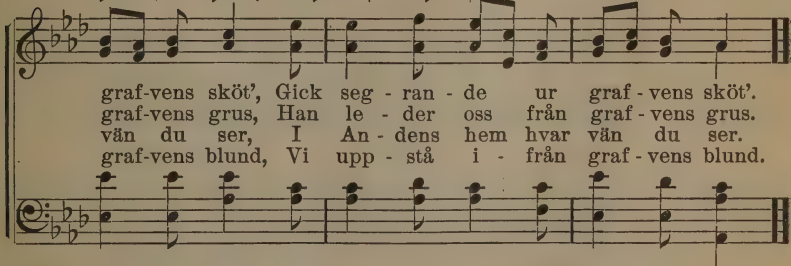
1. I mor-gon-lju - sets gyll-ne glans För-klä-rad graf-ven står,
 2. Med e - vig-he - tens kro-na står Han öf - ver dö-dens natt,
 3. På an - dra si - dan tå - rars dal, Från sorg och strid och ve,
 4. Där fin - nes in - gen dö-dens sår, I himmelsk sa - lig ro,

Och lif - vets kraft sin strå-le-krans Kring dö-dens mör-ker slår;
 Han vi - sat oss hvar vä - gen går Till lif-vets dy - ra skatt;
 Ej nått af jor-dens mån-ga kval, Ej bätt-re hem vi se;
 Där allt som smär-tar här, ej får In-trän-ga i vårt bo;

Ty dö - dens bo - jor Je - sus bröt, Gick seg - ran - de ur
 Till Fa - derns hö - ga him - la - hus Han le - der oss från
 Så gråt då ej, och sörj 'ej mer! I An - dens hem hvar
 I lif - vets skö - na mor-gon-stund Vi upp - stå i - från

graf-vens sköt', Gick seg - ran - de ur graf - vens sköt'.
 graf-vens grus, Han le - der oss från graf - vens grus.
 vän du ser, I An - dens hem hvar vän du ser.
 graf-vens blund, Vi upp - stå i - från graf - vens blund.

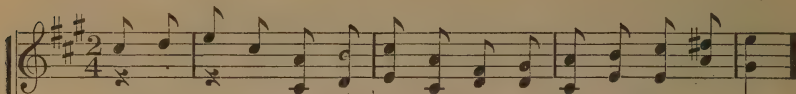
5. För att en fallen Adamssläkt
 Från döden frälsa få,
 Har Jesus dödsinseglet bräckt —
 Han har oss älskat så.
 Hör jubelsången blir kungjord:
 :: Han lever, han uppstod på jord! ::

6. O salighet, o stilla frid,
 Som genom grafven går,
 Dit lifvets glans oss följer blid,
 På oss ej döden rår.
 För helgonen, som dö, ej gråt!
 :: Igenom död går lifvets stråt. ::

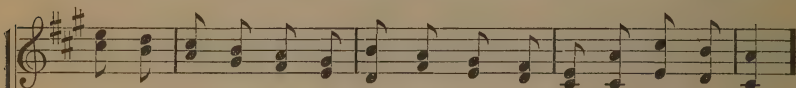
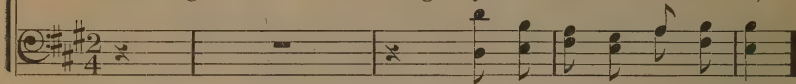
Nr. 136. Skön är skogens dunkla gömma.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

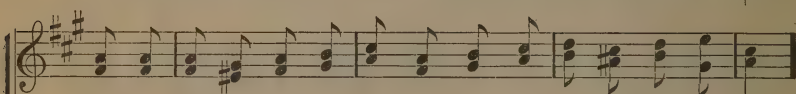
GEO. CARELESS.

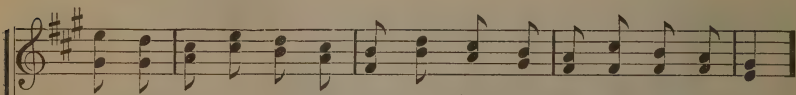
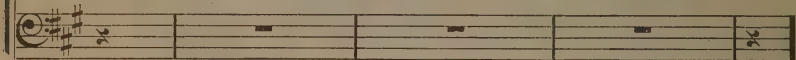
1. Skön är sko-gens dunk-la göm-ma, Där dess träd i fäg-ring stå;
2. Skön är käl-lan, där den por-lar Mildt sin sång i af-ton ljum,
3. Skön är glän-sen i ett ö-ga Fyllt af kär-leks svär-me-ri,

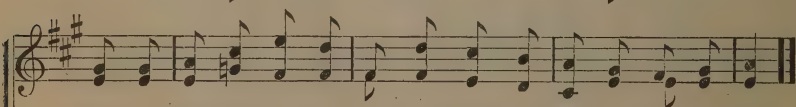
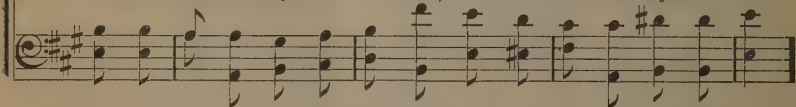
Skön är än-gens grö-na mat-ta, Med dess mån-ga blom-ster små;
 Me-dan regn-bågs-fär-ger glitt-ra I dess kla-ra silf-ver skum;
 Skön är käns-lans var-ma rod-nad, Skön en tår af sym-pa-ti;

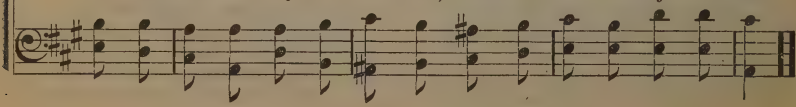
Skön är so-lens kla-ra strå-le, Som från him-len blå oss når;
 Skön är bäc-ken i sin få-ra, Sor-lan-de i lun-dens snår;
 Skön den öm-ma röst som stäm-ning Ut-af hjär-tats gläd-je får;

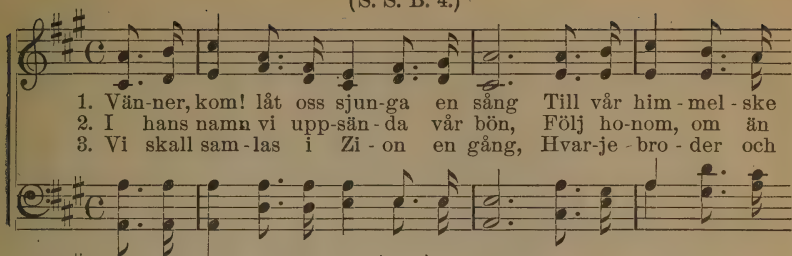

1-3. O hur skön är ej all värl-den, När af kär-lek hjär-tat slår!

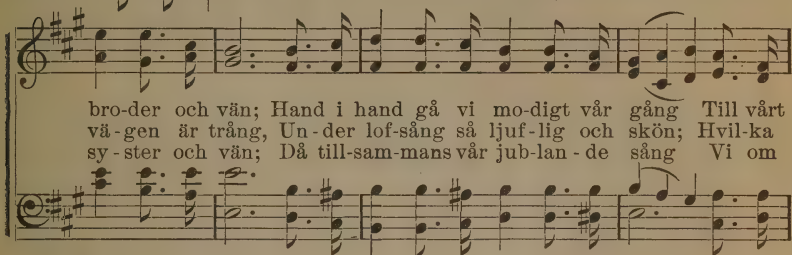

O hur skön är ej all värl-den, När af kär-lek hjär-tat slår!

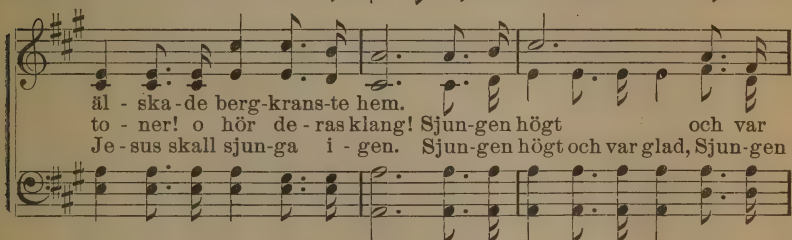

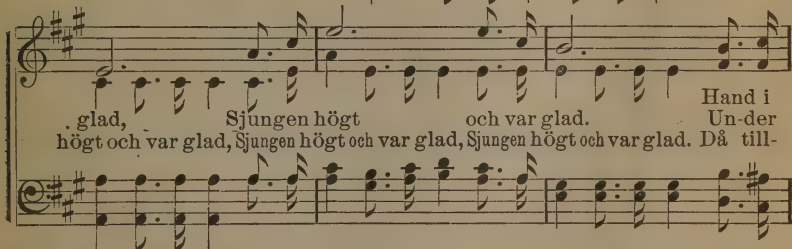
1. Vän-ner, kom! låt oss sjun-ga en sång Till vår him-mel-ske
 2. I hans namn vi upp-sän-da vår bön, Följ ho-nom, om än
 3. Vi skall sam-las i Zi-on en gång, Hvar-je bro-der och

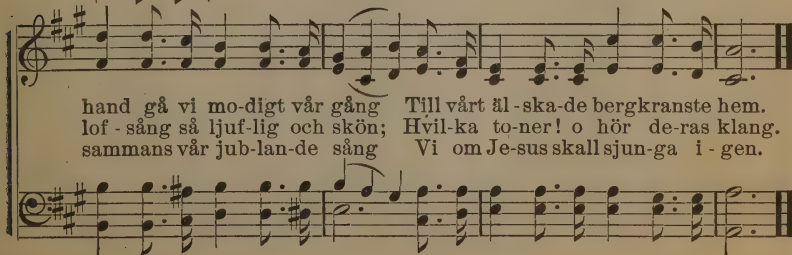
bro-der och vän; Hand i hand gå vi mo-digt vår gång Till vårt
 vä-gen är trång, Un-der lof-sång så ljuf-lig och skön; Hvil-ka
 sy-ster och vän; Då till-sam-mans vår jub-lan-de sång Vi om

äl-ska-de berg-krans-te hem.
 to-ner! o hör de-ras klang! Sjun-gen högt och var
 Je-sus skall sjun-ga i-gen. Sjun-gen högt och var glad, Sjun-gen

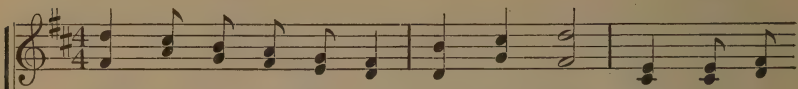
glad, Sjungen högt och var glad. Hand i
 högt och var glad, Sjungen högt och var glad, Sjungen högt och var glad. Un-der
 Då till-

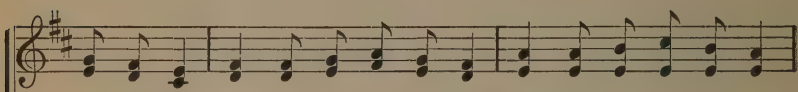
hand gå vi mo-digt vår gång Till vårt äl-ska-de bergkrans-te hem.
 lof-sång så ljuf-lig och skön; Hvil-ka to-ner! o hör de-ras klang.
 sammans vår jub-lan-de sång Vi om Je-sus skall sjun-ga i-gen.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

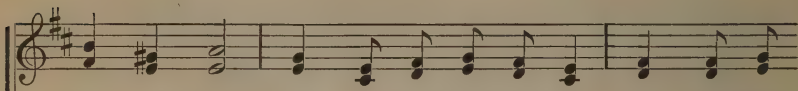
W. G. BICKLEY.

1. Skyn - da till sko - lan nu! Kom, kom, kom! Säg, hvar - för
 2. Skyn - da till sko - lan nu! Kom, kom, kom! Där vi med
 3. Skyn - da till sko - lan nu! Kom, kom, kom! Där bil - das

drö - jer du? Kom med oss an - dra nu, Gladt vi dig häl - sa ju,
 sån - gers ljud Mö - ta att pri - sa Gud, Lä - ra hans hel - ga bud,
 sin - nets smak För Her - rens hel - ga sak; Bort - lägg ditt sak - ta mak,

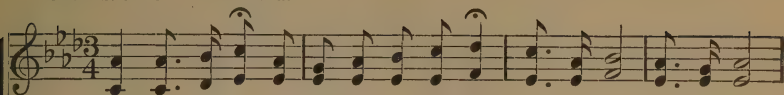

Kom, kom, kom! Lä - ra - ren blott be - gär, Att upp - märk -
 Kom, kom, kom! Ack, tve - ka ic - ke så, Kom, nu är
 Kom, kom, kom! Säg, hvar - för drö - jer du? Kom med oss

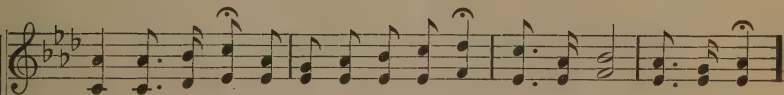
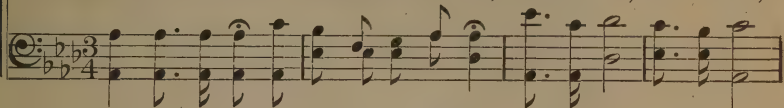

sam du är; Fritt allt du hör och lär, Kom, kom, kom!
 tid att gå; Marsch! Snart vi må - let nå, Kom, kom, kom!
 an - dra nu; Gladt vi dig häl - sa ju, Kom, kom, kom!

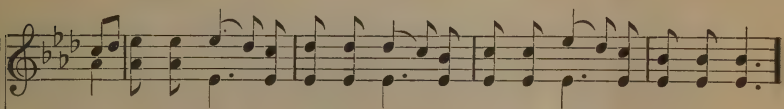
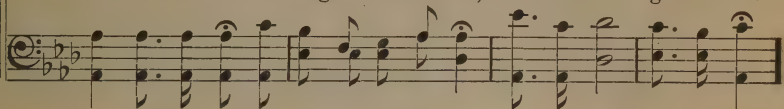
Öfvers. af C. A. KRANTZ.

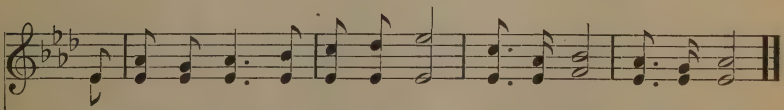
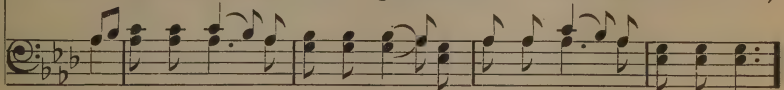
1. Kom, kom Guds folk, ej kamp och mö-da räds, Blott med fröjd framåt drag,
2. Sörj ej och tänk din väg är svår att gå; Så ej är, da-gen gryr;
3. Vi plat-sen nått, som Gud för oss be-redt, Fjär-ran hän, långt i vest;
4. Och om vi dö förr'n re-sans mål vi nå; Ske allt så, vi fått ro;

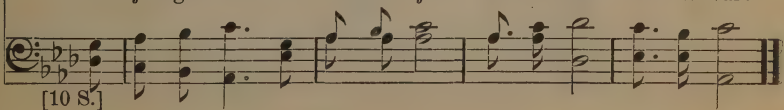
Fast lång och svår dig re-san syns, dock gläds, Nåd du får, ny hvar dag.
 Hur kan en gång du se-ger-skro-na få, Om du fegt stri-den skyr.
 Undslupne dem oss ska-dat och be-lett, Där Guds folk trif-ves bäst.
 Be - fri - a - de från sorg och mö-da då, Vi hos Gud gå att bo.

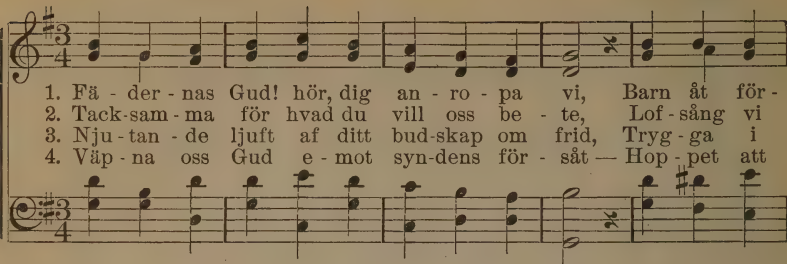

Långt bätt-re är att ja-ga bort Be-kym-mer, kval af hvar-je sort;
 Om - gjor-da dig, tag mod i - gen—Vår Gud de si - na bi-står än;
 Vi sko-la där, vid sångens ljud, Lof-pri-sa högt vår kung och Gud;
 Men lef-va vi och få i - gen Guds folk i Zi - on mö-ta se'n,

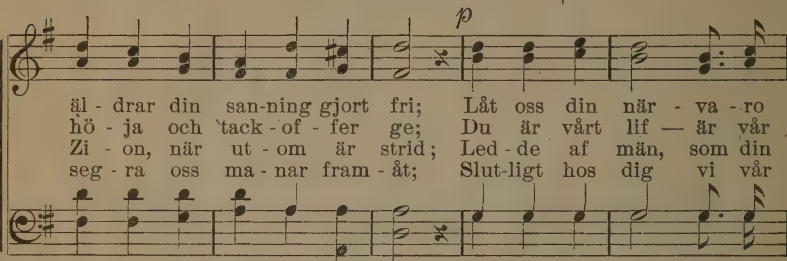

Gör så och fröj-das hvar-je själ — Allt är väl! Allt är väl!
 Och snart vi jub - la få med skäl — Allt är väl! Allt är väl!
 Ej mer oss tram-par o-väns häl — Allt är väl! Allt är väl!
 Då sjun-ga vi af all vår själ — Allt är väl! Allt är väl!

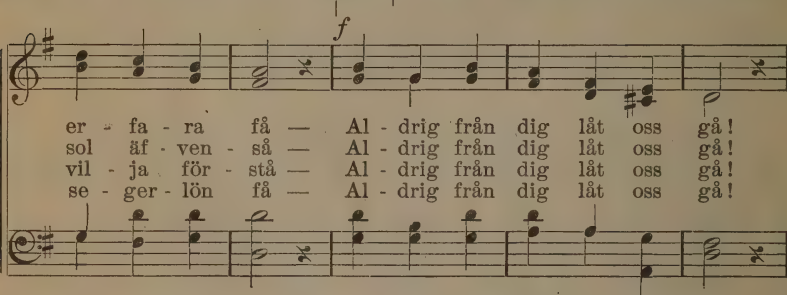

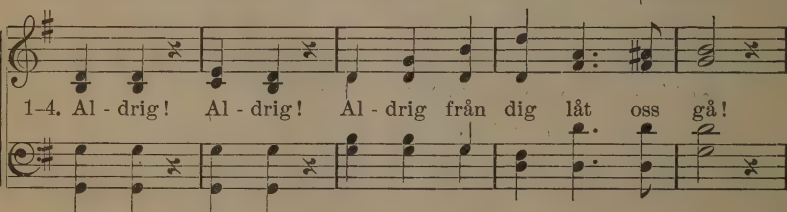
1. Fä - der - nas Gud! hör, dig an - ro - pa vi, Barn åt för -
 2. Tack-sam - ma för hvad du vill oss be - te, Lof - sång vi
 3. Nju - tan - de ljuft af ditt bud - skap om frid, Tryg - ga i
 4. Väp - na oss Gud e - mot syn - dens för - såt — Hop - pet att

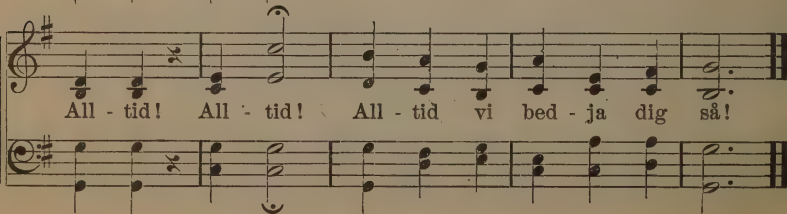
äl - drar din san - ning gjort fri; Låt oss din när - va - ro
 hö - ja och tack - of - fer ge; Du är vårt lif — är vår
 Zi - on, när ut - om är strid; Led - de af män, som din
 seg - ra oss ma - nar fram - åt; Slut - ligt hos dig vi vår

er - fa - ra få — Al - drig från dig låt oss gå!
 sol af - ven - så — Al - drig från dig låt oss gå!
 vil - ja för - stå — Al - drig från dig låt oss gå!
 se - ger - lön få — Al - drig från dig låt oss gå!

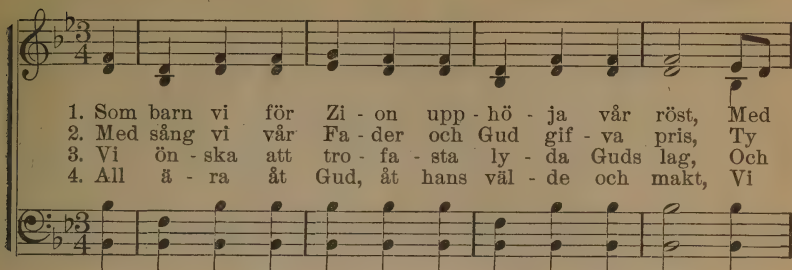
1-4. Al - drig! Al - drig! Al - drig från dig låt oss gå!

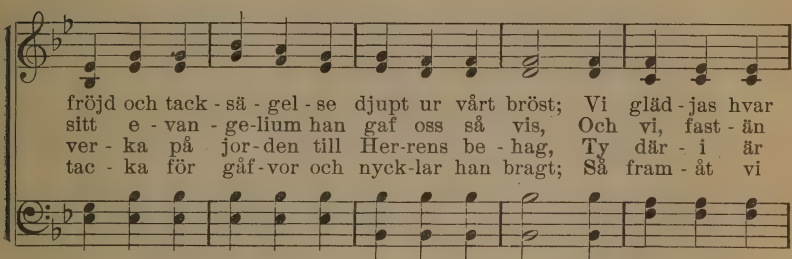
All - tid! All - tid! All - tid vi bed - ja dig så!

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

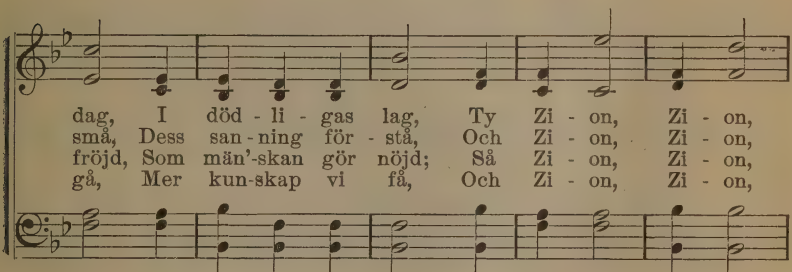
Arr. af Prof. C. J. THOMAS.

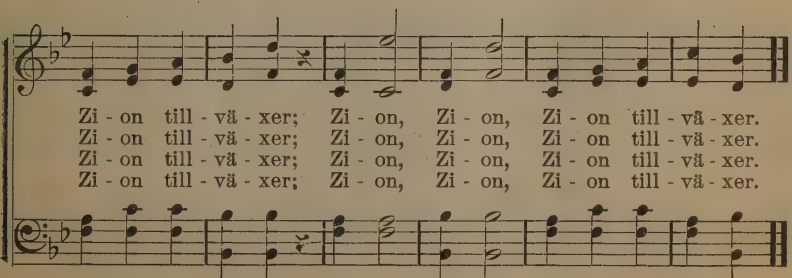
1. Som barn vi för Zi - on upp - hö - ja vår röst, Med
 2. Med sång vi vår Fa - der och Gud gif - va pris, Ty
 3. Vi ön - ska att tro - fa - sta ly - da Guds lag, Och
 4. All ä - ra åt Gud, åt hans väl - de och makt, Vi

fröjd och tack - sä - gel - se djupt ur vårt bröst; Vi gläd - jas hvar
 sitt e - van - ge - lium han gaf oss så vis, Och vi, fast - än
 ver - ka på jor - den till Her - rens be - hag, Ty där - i är
 tac - ka för gåf - vor och nyck - lar han bragt; Så fram - åt vi

dag, I död - li - gas lag, Ty Zi - on, Zi - on,
 små, Dess san - ning för - stå, Och Zi - on, Zi - on,
 fröjd, Som män'-skan gör nöjd; Så Zi - on, Zi - on,
 gå, Mer kun - skap vi få, Och Zi - on, Zi - on,

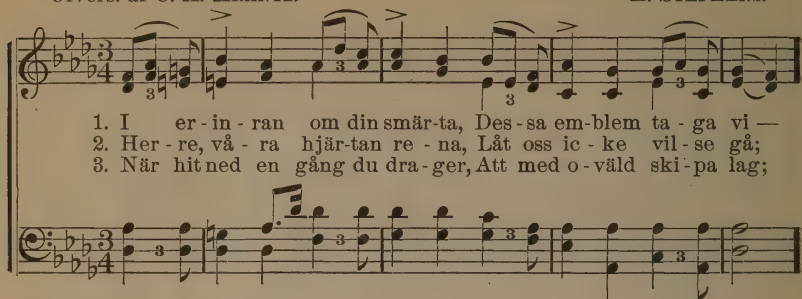

Zi - on till - vä - xer; Zi - on, Zi - on, Zi - on till - vä - xer.
 Zi - on till - vä - xer; Zi - on, Zi - on, Zi - on till - vä - xer.
 Zi - on till - vä - xer; Zi - on, Zi - on, Zi - on till - vä - xer.
 Zi - on till - vä - xer; Zi - on, Zi - on, Zi - on till - vä - xer.

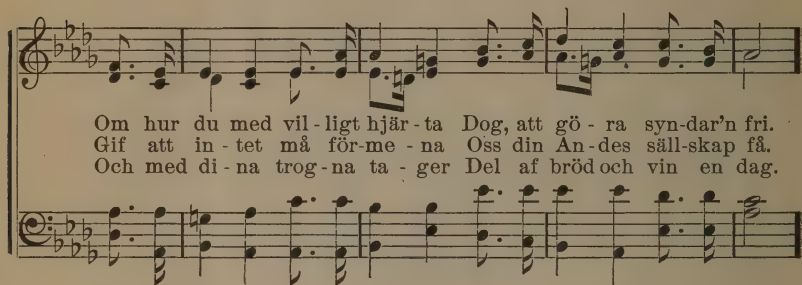
Nr. 142. I erinran om din smärta.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

E. STEPHENS.

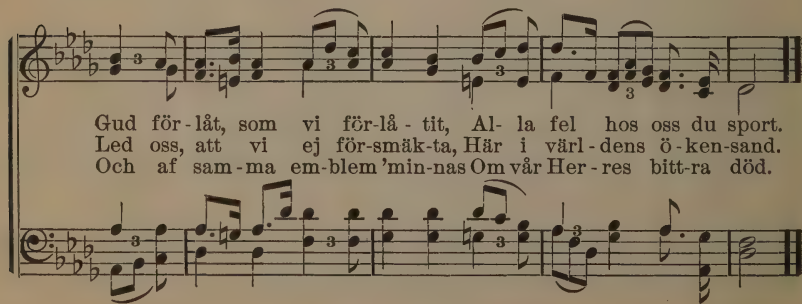
1. I er-in-ran om din smär-ta, Des-sa em-blem ta-ga vi —
 2. Her-re, vå-ra hjär-tan re-na, Låt oss ic-ke vil-se gå;
 3. När hit ned en gång du dra-ger, Att med o-väld ski-pa lag;

Om hur du med vil-ligt hjär-ta Dog, att gö-ra syn-dar'n fri.
 Gif att in-tet må för-me-na Oss din An-des säll-skap få.
 Och med di-na trog-na ta-ger Del af bröd och vin en dag.

Vi för-lå-ta, som du bju-dit, Al-la, som oss o-rätt gjort;
 När oss fre-stel-ser an-fäk-ta, Gif oss kraft få öf-ver-hand;
 Må vi då bland ska-ran fin-nas, Hvil-ken bjud-nings-or-det löd —

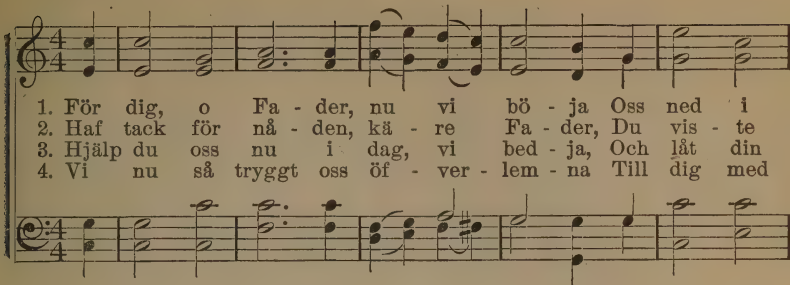

Gud för-låt, som vi för-lå-tit, Al-la fel hos oss du sport.
 Led oss, att vi ej för-smäk-ta, Här i värl-dens ö-ken-sand.
 Och af sam-ma em-blem 'min-nas Om vår Her-res bitt-ra död.

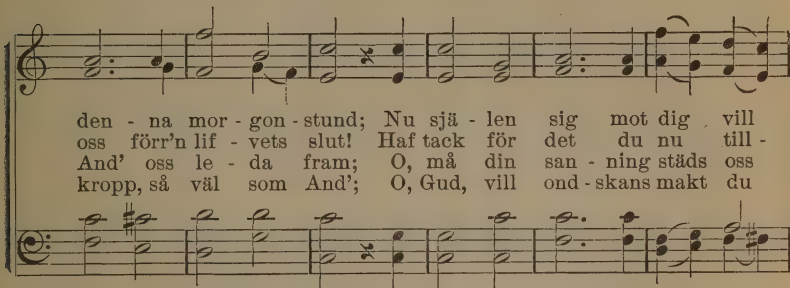
Nr. 143. För dig, o Fader, nu vi böja.

JOHAN JOHANSON.

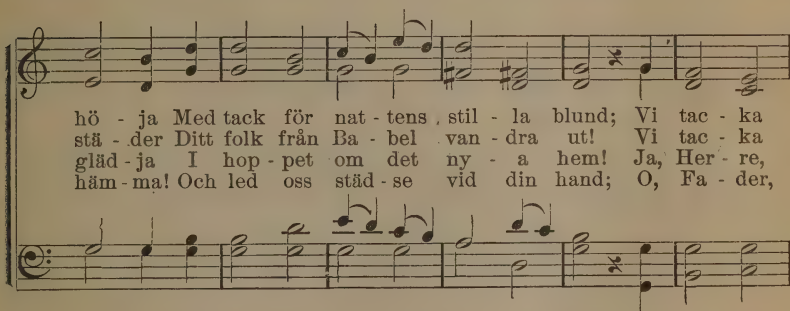
(S. B. 246.)

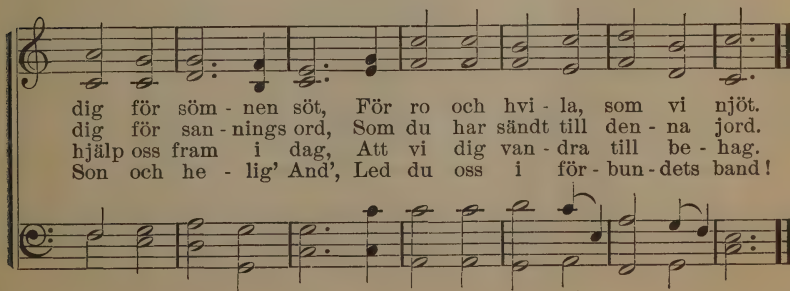
1. För dig, o Fa - der, nu vi bö - ja Oss ned i
2. Haf tack för nå - den, kä - re Fa - der, Du vis - te
3. Hjälp du oss nu i dag, vi bed - ja, Och låt din
4. Vi nu så tryggt oss öf - ver - lem - na Till dig med

den - na mor - gon - stund; Nu sjä - len sig mot dig vill
oss förr'n lif - vets slut! Haf tack för det du nu till -
And' oss le - da fram; O, må din san - ning städs oss
kropp, så väl som And'; O, Gud, vill ond - skans makt du

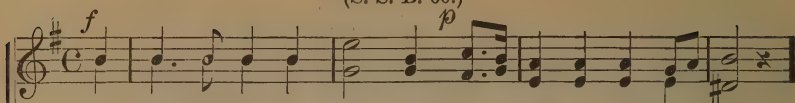
hö - ja Med tack för nat - tens stil - la blund; Vi tac - ka
stä - der Ditt folk från Ba - bel van - dra ut! Vi tac - ka
gläd - ja I hop - pet om det ny - a hem! Ja, Her - re,
häm - ma! Och led oss städ - se vid din hand; O, Fa - der,

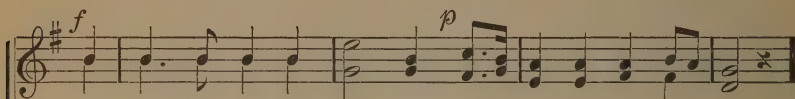
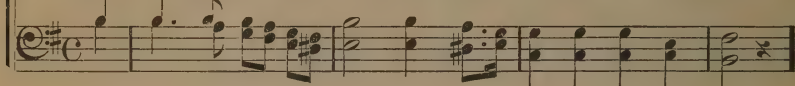
dig för sön - nen söt, För ro och hvi - la, som vi njöt.
dig för san - nings ord, Som du har sändt till den - na jord.
hjälp oss fram i dag, Att vi dig van - dra till be - hag.
Son och he - lig' And', Led du oss i för - bun - dets band!

Nr. 144. Snart ligger bojan krossad.

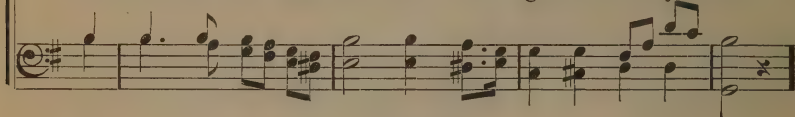
(S. S. B. 60.)

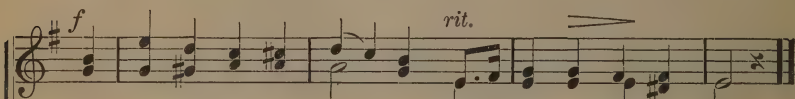
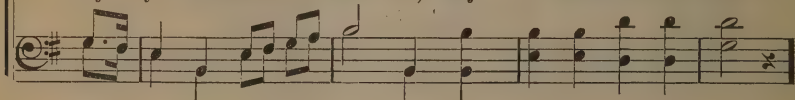
1. Snart lig - ger bo - jan kros - sad I graf - vens mör - ka klyft,
2. Och Her - dens röst jag kän - ner, Som ro - par mig vid namn,
3. Så li - den, tå - ligt li - den, Och va - ren vid godt mod,
4. Ty sor - ger - na och nö - den Ej hit - ta den - na stråt,

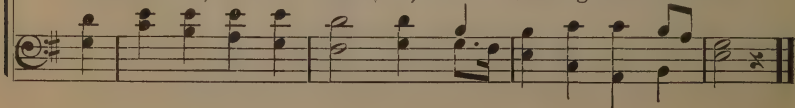
Och an - den är för - los - sad Och öf - ver jor - den lyft.
 Och mi - na for - na vän - ner De räk - ka mig sin famn;
 Och Her - rens dag för - bi - den Och tron, att Gud är god!
 Och ic - ke mer skall dö - den De go - da skil - ja åt.

Jag re'n af äng - lar bu - ren, Hör him - la - har - pors ljud;
 Och här jag dem får bi - da, Som läm - nats ef - ter mig,
 Ack, för så li - ten mö - da, Hvad här - lig lön han ger!
 Ej syn - den skall be - smit - ta, Ej o - ron skall be - bo

Han fal - ler, skil - je - mu - ren, Och jag får skå - da Gud.
 En li - ten tid att li - da Än - nu på kor - sets stig.
 Här skall ej hjär - tat blö - da, Ej ö - gat grå - ta mer.
 Det ri - ke, de be - sit - ta, I he - lig - het och ro.

He - li - ge An-de! Du himmelske re - na! E - vig som Fadern och

The first system of music is in G major (one sharp) and 3/4 time. It consists of a vocal melody on a treble clef staff and a piano accompaniment on a bass clef staff. The vocal line begins with a half note G, followed by quarter notes A, B, and C, then a half note D. The piano accompaniment features a steady eighth-note pattern in the right hand and a simple bass line in the left hand.

Sonen, vår Gud, Kom vå-ra hjärtan till ett att för-e - na, Kom, att be-

The second system continues the melody. The vocal line has a half note E, followed by quarter notes F, G, and A, then a half note B. The piano accompaniment maintains the same rhythmic pattern.

re-da den Zi - on-ska brud. Kal-la, för-sam-la och Je-sus för-

The third system begins with a piano (*p*) dynamic marking. The vocal line starts with a half note C, followed by quarter notes D, E, and F, then a half note G. The piano accompaniment continues with the same eighth-note pattern.

kla - ra, Bygga Guds kyrka, upp-ly-sa hans folk! O, låt vårt hjärta din

The fourth system continues the melody. The vocal line has a half note A, followed by quarter notes B, C, and D, then a half note E. The piano accompaniment remains consistent.

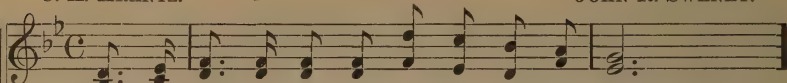
all-makt er-fa - ra, San-nin-gens vitt-ne och kär-le-ke-ns tolk!

The fifth system concludes the piece with a forte (*f*) dynamic marking. The vocal line starts with a half note F, followed by quarter notes G, A, and B, then a half note C. The piano accompaniment ends with a final chord. The system concludes with a double bar line.

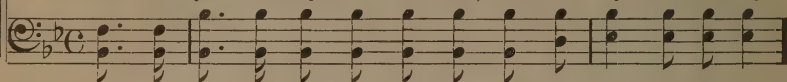
Nr. 146. Möter sorger dig på vägen.

C. A. KRANTZ.

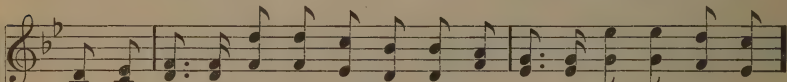
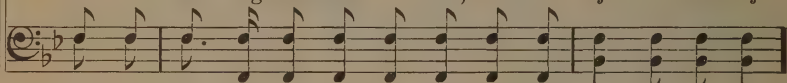
JOHN R. SWENEY.

1. Mö - ter sor - ger dig på vä - gen, Trött-na ej! Trött-na ej!
2. Om i dag du hårdt blir sla - gen, Trött-na ej! Trött-na ej!
3. Fast oss lyc - kans stjär-na svi - ker, Trött-na ej! Trött-na ej!

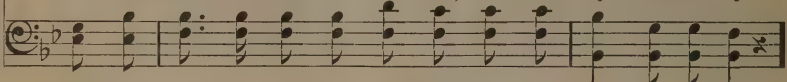
Står du fat - tig och för - lä - gen, Trött-na ej! Trött-na ej!
 Skö - na - re blir mor - gon - da - gen, Trött-na ej! Trött-na ej!
 Je - sus al - drig från oss vi - ker, Trött-na ej! Trött-na ej!

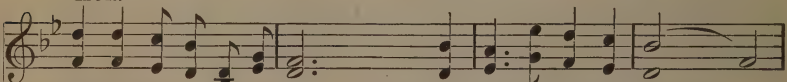
Fast i dag ditt hjär - ta svi - der, Gläd - jen snart sitt skim - mer sprider,
 Här vi ut - stå brist och mö - da, Käm - pa jämt mot fre - star'n snö - da,
 Han skall al - drig mer oss läm - na, Al - drig kan hans kär - lek räm - na,

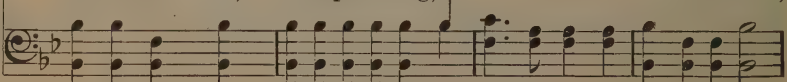
Snabbt mot må - let vä - gen li - der; Trött-na ej! Trött-na ej!
 Sist dock gläd - je - ström - mar flö - da; Trött-na ej! Trött-na ej!
 Vörd - nads - fullt hans namn vi näm - na; Trött-na ej! Trött-na ej!

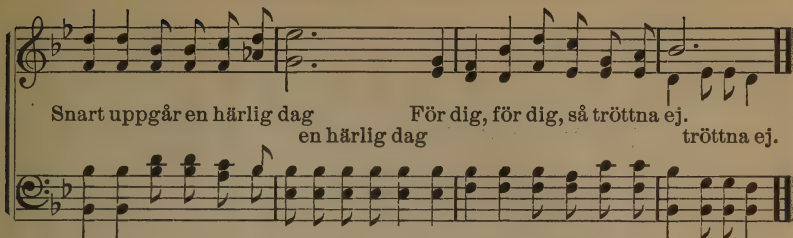
KÖR.

Trött-na ic - ke på din väg, Hvad helst än blir din lott;
 Trött-na ic - ke, ic - ke på din väg, blir din lott;

Möter sorger dig på vägen.

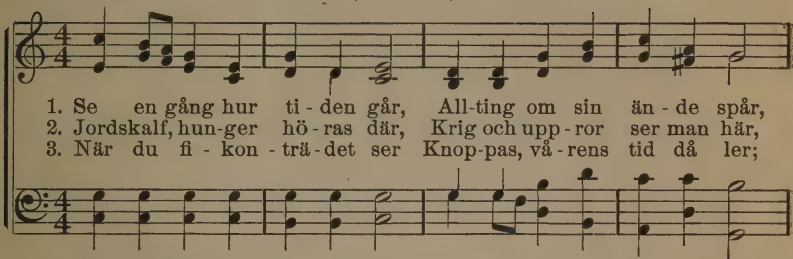

Snart uppgår en härlig dag För dig, för dig, så tröttna ej.
 en härlig dag tröttna ej.

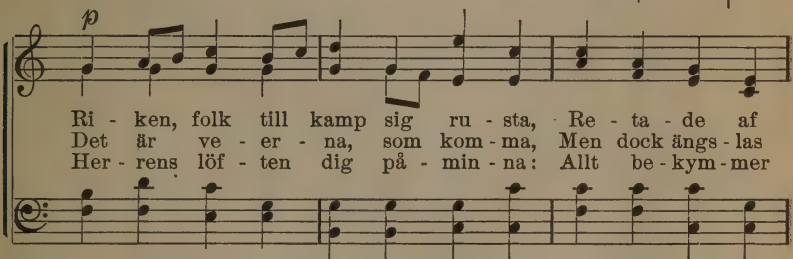
Nr. 147. Se en gång hur tiden går.

H. C. HAGER.

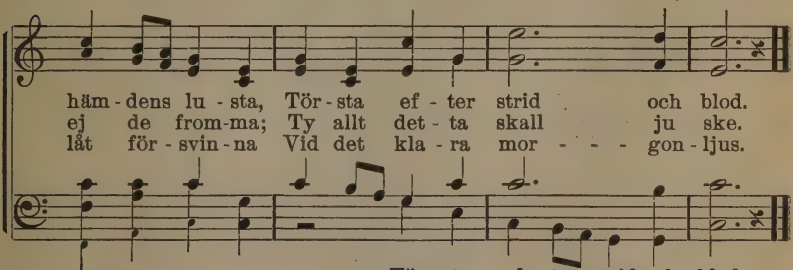
(S. B. 240.)

1. Se en gång hur ti - den går, All - ting om sin än - de spår,
 2. Jordskalf, hun - ger hö - ras där, Krig och upp - ror ser man här,
 3. När du fi - kon - trä - det ser Knop - pas, vå - rens tid då ler;

p
 Ri - ken, folk till kamp sig ru - sta, Re - ta - de af
 Det är ve - er - na, som kom - ma, Men dock ängs - las
 Her - rens löf - ten dig på - min - na: Allt be - kym - mer

häm - dens lu - sta, Tör - sta ef - ter strid och blod.
 ej de from - ma; Ty allt det - ta skall ju ske.
 låt för - svin - na Vid det kla - ra mor - - - gon - ljus.

Tör - sta ef - ter strid och blod.

4. Käckt ditt hufvud då upplyft!
 Du är frälst från dödens klyft
 Och för himlen återvunnen;
 Säll om du är trogen funnen
 Med de pund, dig Herren gaf!

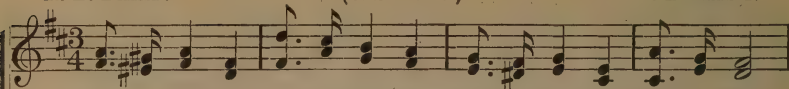
5. Låt oss, bröder, hand i hand
 Vandra uti kärleksband;
 Hem till Zion loppet rikta,
 Guds profeter oss ej svikta —
 Varden fylde med Guds And'!

Nr. 148. Var välkommen, söndags morgon.

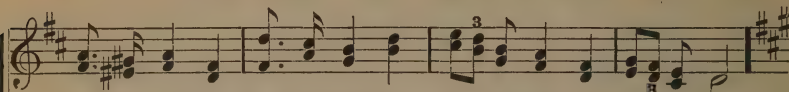
R. B. BAIRD.

(S. S. B. 16.)

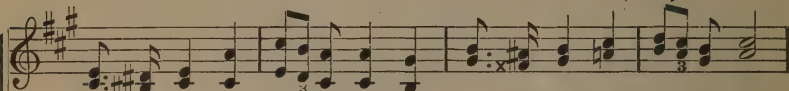
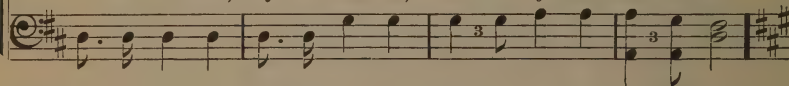
E. BEESLEY.

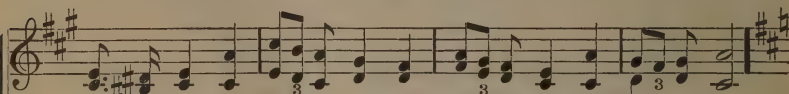
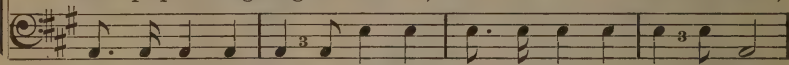
1. Var väl-kom-men, söndags mor-gon, Med din him-mel-sänd-ta fred;
2. Hör! sab-ba-tens kloc-kor rin-ga, Hör! det klin-gar rundt omkring;
3. Här i he-lig, öd-mjuk an-dakt Sjun-ga vi vår Fräl-sar's pris;
4. Här vi mö-ta släkt och vän-ner, Och för-äl-drar kom-ma med.

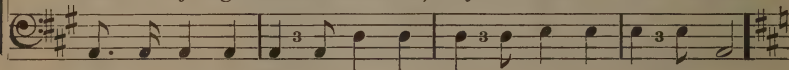
Var väl-kom-men, bort med sor-gen, Nu till bön vi fal-la ned.
Nu är sön-dags-sko-lans tim-ma, Bar-na-ska-ror kom-ma in.
Med vårt hjär-tas å-trå frambragt, Sö-ka den som gör oss vis.
Vi vill sträf-va, ty vi kän-na, Att det tjä-nar till vår fred.

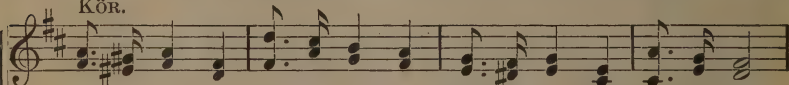
Lä-rar-ne nu kär-ligt bju-da Oss till sön-dags-sko-lan hän,
Hör, de sjun-ga, o, hur ljuf-ligt Lju-der bar-na-rö-sters klang;
Här ur san-nings re-na käl-la Fritt vi ö-ka vårt för-stånd.
När på pröf-nings stig vi van-dra, Blif-va vi i tron så stark,

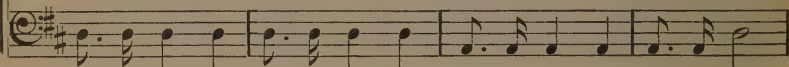
Där med flit för oss ut-ty-da Sannings ord från him-me-len.
Ren-het, o-skuld, in-tet syn-digt Hö-rer till vår sko-le-sång.
O, hvem vill den tid för-spil-la, Som i sko-lan nju-tas kan!
Glad vi sjun-ga med hvar-an-dra, Ty vi kän-na Her-rens verk.

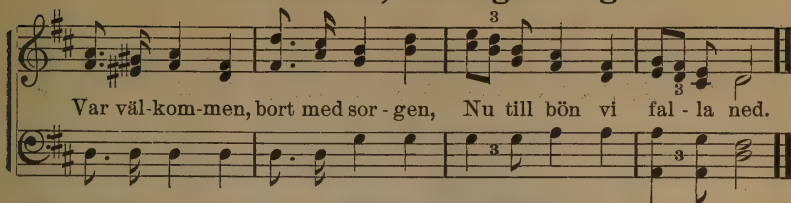
Kör.

Var väl-kom-men, sön-dags mor-gon, Med din him-mel-sänd-ta fred;

Var välkommen, söndags morgon.

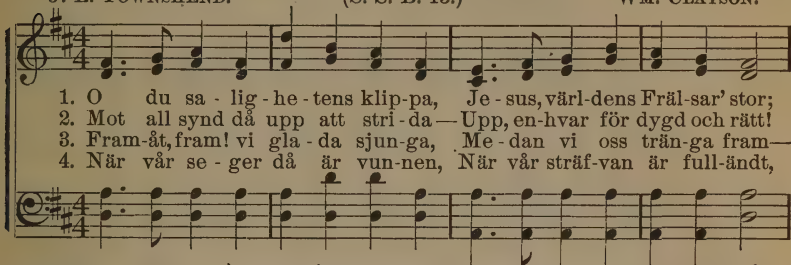
Var väl-kom-men, bort med sor-gen, Nu till bön vi fal-la ned.

Nr. 149. O du salighetens klippa.

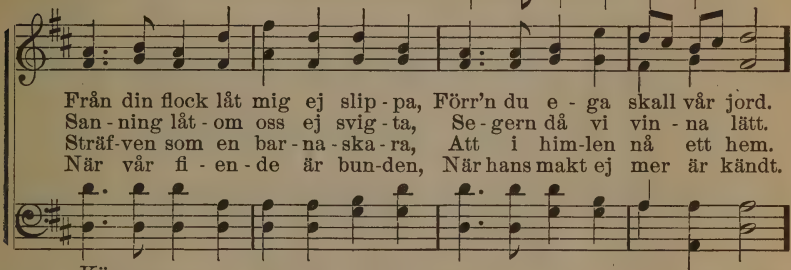
J. L. TOWNSHEND.

(S. S. B. 13.)

WM. CLAYSON.

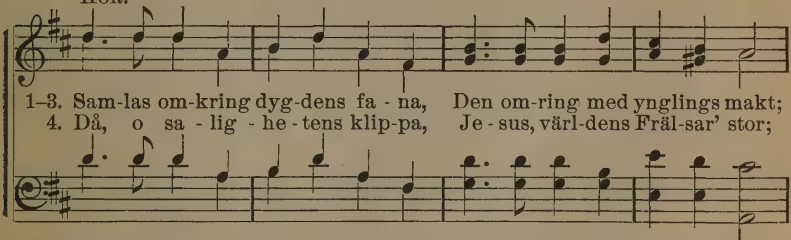

1. O du sa-lig-he-tens klip-pa, Je-sus, värl-dens Fräl-sar'stor;
2. Mot all synd då upp att stri-da—Upp, en-hvar för dygd och rätt!
3. Fram-åt, fram! vi gla-da sjun-ga, Me-dan vi oss trån-ga fram—
4. När vår se-ger då är vun-nen, När vår sträf-van är full-ändt,

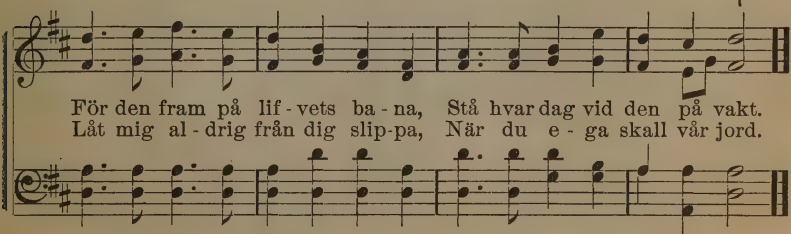

Från din flock låt mig ej slip-pa, Förr'n du e-ga skall vår jord.
San-ning låt-om oss ej svig-ta, Se-ger'n då vi vin-na lätt.
Sträf-ven som en bar-na-ska-ra, Att i him-len nå ett hem.
När vår fi-en-de är bun-den, När hans makt ej mer är känt.

Kör.

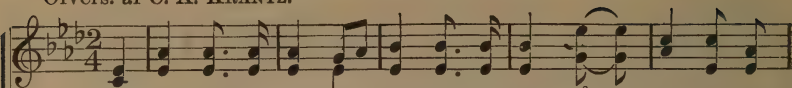

1-3. Sam-las om-kring dyg-dens fa-na, Den om-ring med ynglings makt;
4. Då, o sa-lig-he-tens klip-pa, Je-sus, värl-dens Fräl-sar'stor;

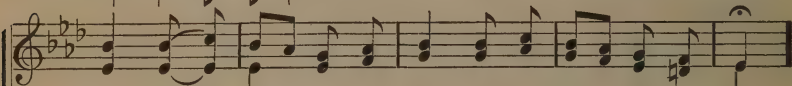
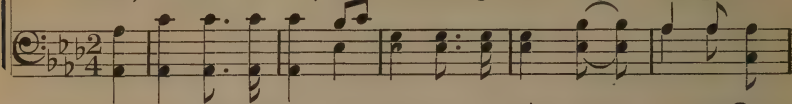

För den fram på lif-vets ba-na, Stå hvar dag vid den på vakt.
Låt mig al-drig från dig slip-pa, När du e-ga skall vår jord.

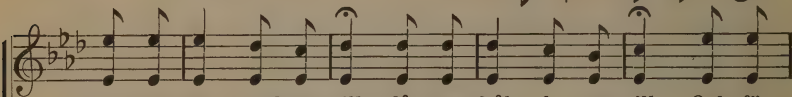
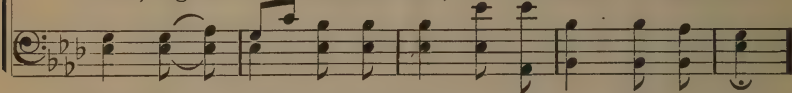
Öfvers. af C. A. KRANTZ.

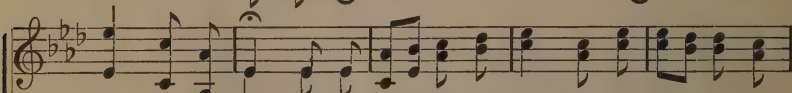
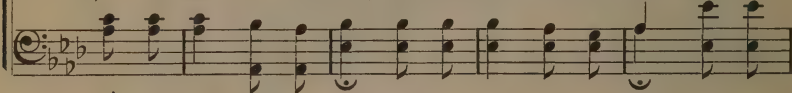
1. Kom, låt oss i-gen på lifs-van-drin-gen Å - stad oss be -
 2. Vårt lif som en dröm, vår tid som en ström, Så fort i - lar
 3. Ack, kun-de en-hvar, vid do-men ge svar: "Jag har käm-pat och

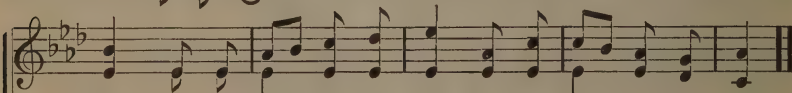
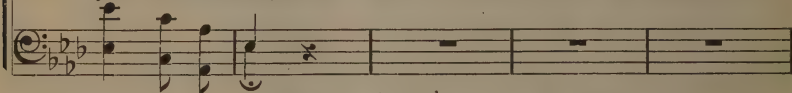
ge Och al - drig stå still, tills vi Mä - sta-ren se;
 bort, Och den flyk - ti - ga stun-den för-går in-nan kort;
 stridt, Jag har ut - fört det värf, du be-stäm - de som mitt."

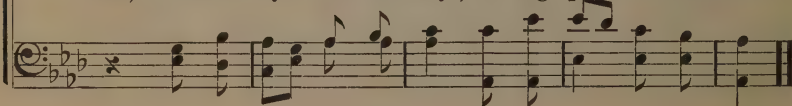
Hvad han sagt, hvad han vill, låt oss håll - la oss till, Och för -
 Ack, mi-nu - ten så dyr, snabbtsom pi - len den flyr— De ett
 O, må al - la från Gud, få det gläd-jan-de bud: "Godt du

kof - ra vårt pund Ge-nom gär-ning och tro, hvar-je dag, hvar-je
 tu - sen-de år Dra-ga fram för vår syn—allt om slut - sce-nen
 fyllt din mis-sion; Kom och njut af min fröjd, och tag plats vid min

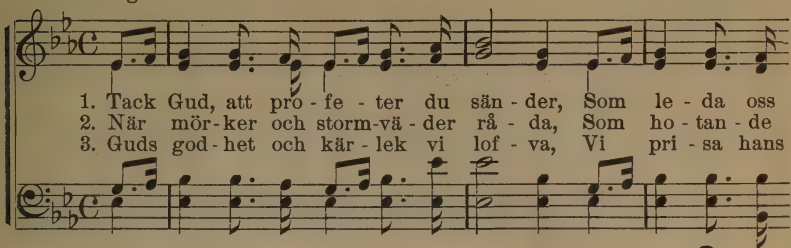
stund, Ge-nom gär-ning och tro, hvar-je dag, hvar-je stund.
 spår, Dra-ga fram för vår syn—allt om slut - sce-nen spår.
 tron," Kom och njut af min fröjd, och tag plats vid min tron."

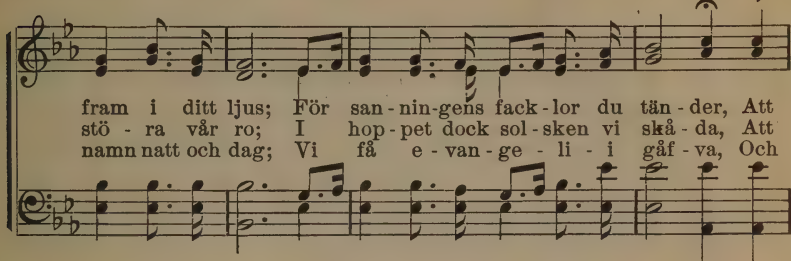
Nr. 151. Tack Gud, att profeter du sänder.

Från eng. af C. A. KRANTZ.

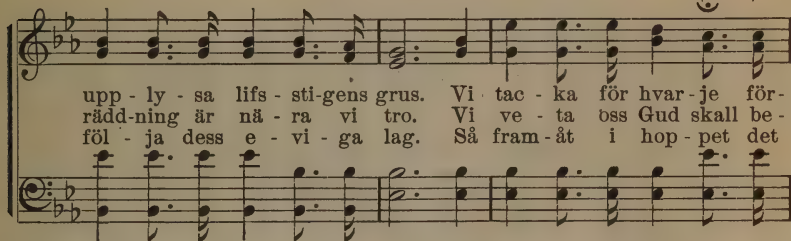
Mrs. NORTON.

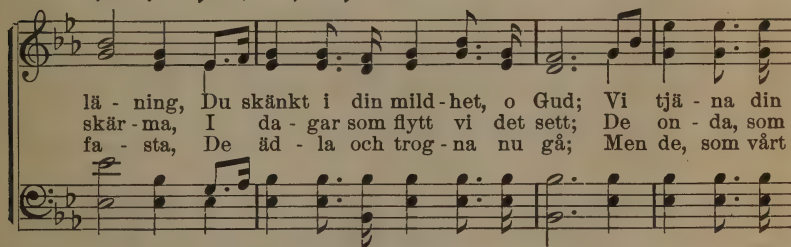
1. Tack Gud, att pro - fe - ter du sän - der, Som le - da oss
2. När mör - ker och storm - vä - der rå - da, Som ho - tan - de
3. Guds god - het och kär - lek vi lof - va, Vi pri - sa hans

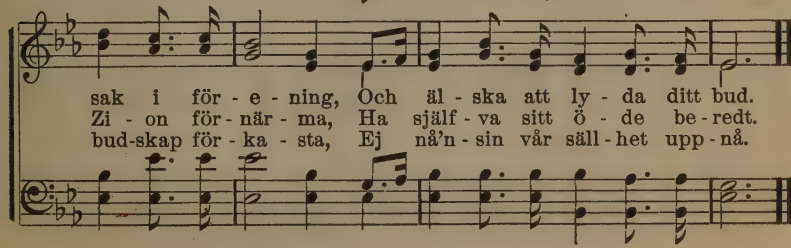
fram i ditt ljus; För san - nin - gens fack - lor du tän - der, Att
stö - ra vår ro; I hop - pet dock sol - sken vi skå - da, Att
namn natt och dag; Vi få e - van - ge - li - i gåf - va, Och

upp - ly - sa lifs - sti - gens grus. Vi tac - ka för hvar - je för -
rädd - ning är nä - ra vi tro. Vi ve - ta oss Gud skall be -
föl - ja dess e - vi - ga lag. Så fram - åt i hop - pet det

lä - ning, Du skänkt i din mild - het, o Gud; Vi tjä - na din
skär - ma, I da - gar som flytt vi det sett; De on - da, som
fa - sta, De äd - la och trog - na nu gå; Men de, som vårt

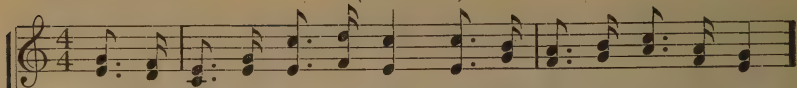

sak i för - e - ning, Och äl - ska att ly - da ditt bud.
Zi - on för - när - ma, Ha själf - va sitt ö - de be - redt.
bud - skap för - ka - sta, Ej nå'n - sin vår säll - het upp - nå.

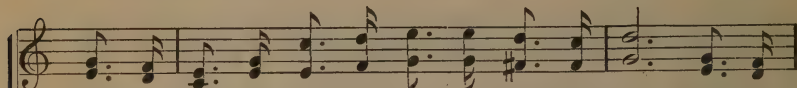
ELIZA R. SNOW.

(S. S. B. 2.)

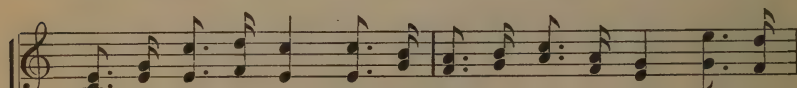
G. F. ROOT.

1. I vårt skö - na De - se - ret, hvar ett hem är oss be - redt,
 2. Mandem ti - digt lä - ra må, de - ras tun - ga pas - sa på,
 3. Och hvar mor - gon de upp - stå, och när de till hvi - la gå,

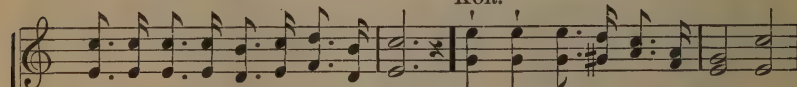

Ser man barn i gla - da ska - ror sprin - ga om; Des - sa
 Samt be - här - ska hvar - je li - del - se och lust; De må
 Bö - ja de sig öd - mjukt ned i bön till Gud, Bed - ja

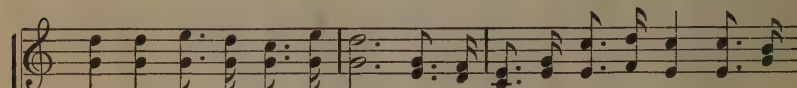

mun - tra, äd - la små, som må lä - ra att för - stå E - van -
 lä - ra höf - lig - het, med hvar - an - dra håll - la fred Och rätt -
 ho - nom om be - skydd för sig själf och äl - skad släkt, Och om

KÖR.

ge - li - et, Gud sän - de för sin dom.
 sin - nig - het och vördnad i sitt bröst. Lyss - na nu till bar - na - sän - gen!
 kraft att ly - da e - van - ge - lii bud.

O, hur den dock lju - der skön! När i o - skulds re - na vår de lik

I vårt sköna Deseret.

äng-lar om oss står, Hö-jer sjä-len sig till Gud med tack och bön.

Nr. 153.

Kom aldrig sent.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

A. C. SMYTH.

Lifligt.

1. Kom aldrig sent till din söndagsskolklass! Kom med ett gladt, soligt sinne;
2. Re - do att blanda er röst ut-i pris, Sjungen med kraft och med värma;
3. All - tid var re-do att lä-ra med flit, Plik-ter-na lät-tas af bö-nen;
4. Ä - ren I trog-ne i allt e-der bjuds, Gö-ren det Her-ren be-ha-gar;

Fröj-dan-de lä-rar-ne, gläd-jan-de Gud, Skynda när ti-den är in-ne.
Re - do att del-ta' i bönen, som beds, Ödmjukt till Gud e-der när-ma.
Sök att upp-fyl-la vår Fräl-sa-res bud, Han ger den äd-la-ste lö-nen.
Då skall sab-ba-ten gå gladligt för-bi, Skö-nast af sju veckans da-gar.

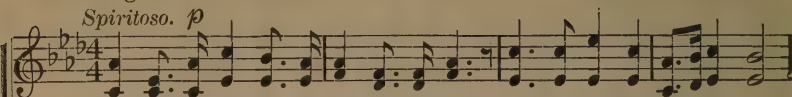
Kör.

Kom al-drig sent, kom al-drig sent! Barn, den-na varning er an - går;

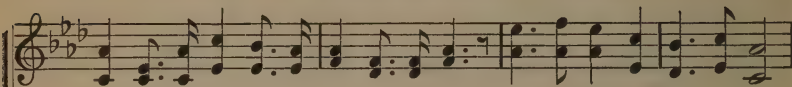
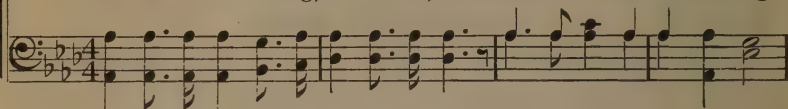
Sök va-ra där, var all-tid där, Hvar sab-bats-mor-gon som in - går.

Från eng. af C. A. KRANTZ.

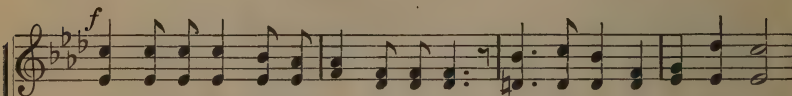
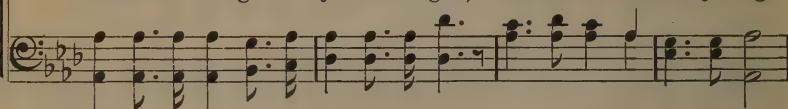
EDWIN F. PARRY.

Spiritoso. p

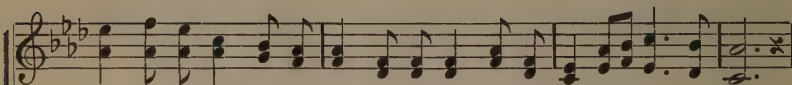
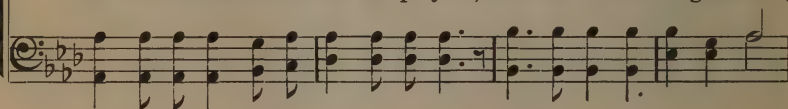
1. När få vi mö-ta dig, Fräl-sa-re, kär? När få vi ditt an-let' se?
 2. När få vi mö-ta dig, Her-re och Gud? När få vi ditt råd för-stå?
 3. När få vi mö-ta dig, Mä-sta-re, vän? När få vi vårt hem hos dig?

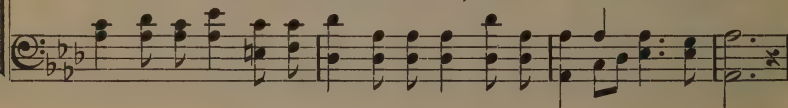
När få med kär-lek vi häl-sa dig här, Ut - i dygd och hel-gel-se?
 När få vi bä-ra den himmelska skrud, Och med kro-nan prydde stå?
 När få vi in-gå i ljus-bo-nin-gen, Där vår Fa-der döl-jer sig?

När vi full-bor-dat vårt jord-lifs mission; När vår pröfningstid för-gått;
 När skall du komma med ä-ra och makt, Att på jor-den stif-ta frid?
 När all vår mö-da är slu-tad på jord; När vi lif-vets timglas tömt;

Vill du vårt verk ge din hel-ga sanktion, När vi till din tron ha nått?
 Må vi i he-lig-het stå på vår vakt, Och få se din å-syn blid.
 När vi ha nått till det do-ma-re-bord, Där vårt mål till slut blir dömt.

När få vi möta dig?

KÖR.

1-2. { När..... få vi mö - - - ta dig, Fräl - - sa-re
När få vi mö-ta dig, min Fräl-sa-re,
3. { Då..... få vi mö - - - ta dig, Fräl - - sa-re
Då få vi mö-ta dig, min Fräl-sa-re,

f

kär?... Fräl-sa-re kär? } När få vi ditt an - let' se?....
kär;..... Fräl-sa-re kär; } Då få vi ditt an - let' se;....

{ När..... få med kär - - - lek vi häl - - - sa dig
När få med kär-lek vi häl-sa dig, vi
{ Då..... få med kär - - - lek vi mö - - - ta dig
Då få med kär-lek vi mö-ta dig, vi

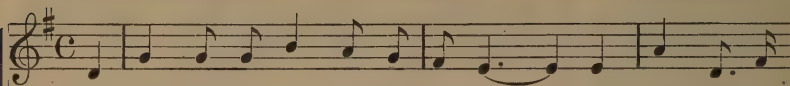
här,..... Ut - i dygd och hel - gel - se?....
häl-sa dig här, Ut - i dygd och hel - gel - se....
där,..... Ut - i dygd och hel - gel - se....
mö-ta dig där,

Nr. 155. Männ' några i dalen mig sakna.

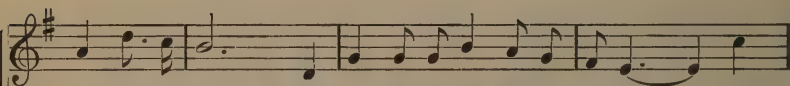
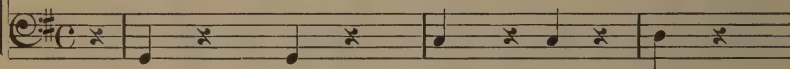
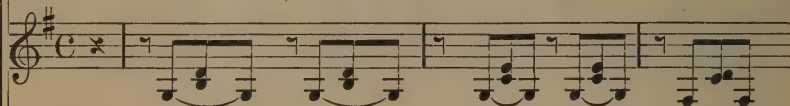
C. C. A. CHRISTENSON.

(S. B. 233.)

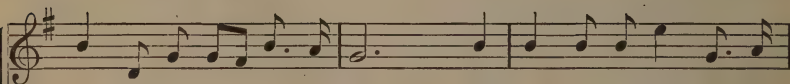
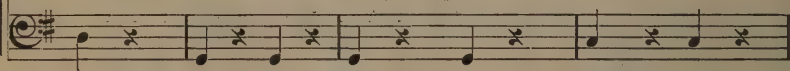
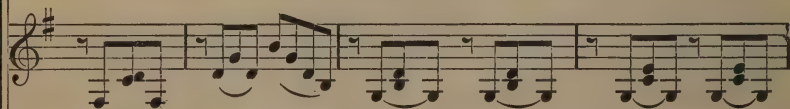
E. BEESLEY.

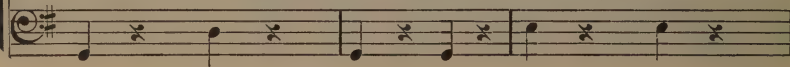
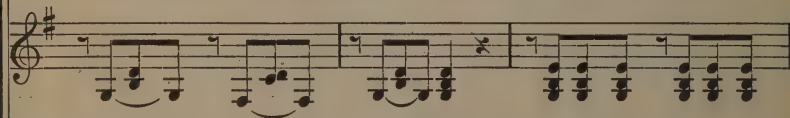
1. Männ' någ - ra - i da - len mig sak - na,..... Af dem, som af
 2. När mål - ti - den nju - tes med gläd - je..... Af dem, som om -
 3. När so - len sig rod - nan - de sän - ker..... Bak ber - ge - nas

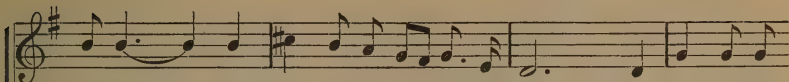
- mig hål - las kär? När bar - nen så gla - da upp - vak - na..... Och
 rin - ga mitt bord, Männ' de in - för Her - ren då väd - je..... För
 e - vi - ga rand, Männ' någon med öm - het då tän - ker..... På

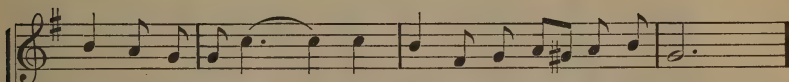
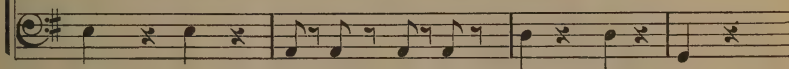
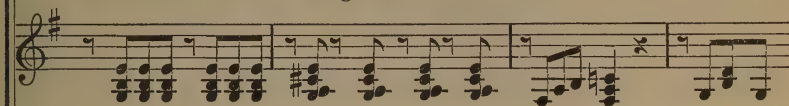
- kys - sas, o, att jag var där! När de sig till bön se'n ned -
 fa - der?—o, dyr - ba - ra ord!— När mun - tra de se - dan ses
 fa - der, för - sör - jar' och man? Ja, på läng - tans vin - gar de

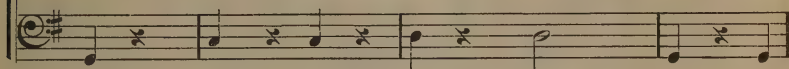
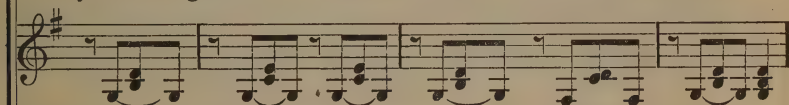
Männ' några i dalen mig sakna.

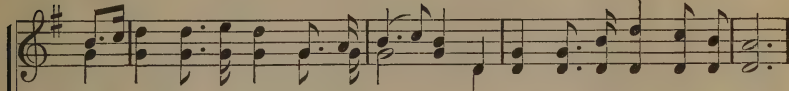
bö-ja,..... Och äng-lar-ne le åt de små, Männ' de då för
i - la,..... Att blom-mor åt mo-der sin få, Hon tän-ker, när
fö-ra..... En häls-ning till den de ha kär- I an-den jag

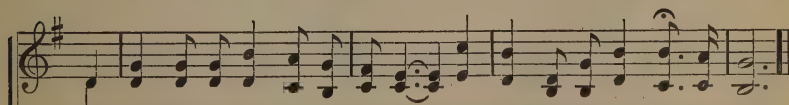
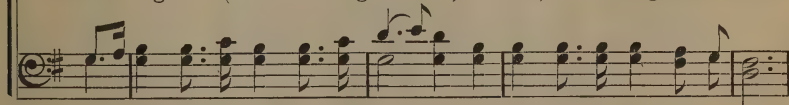
mig ock upp-hö-ja..... En bön, att jag styr-ka må få?
bar-nen de smi-la,..... På den, som nu en - sam må gå.
tyc-ker mig hö-ra:.... "Gif fa-der i af - ton var här!"

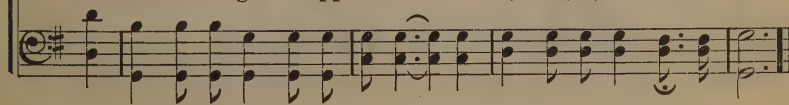
Kör.

Männ' någ-ra i da - len mig sak - na, Af dem, som af mig hål-las kär?

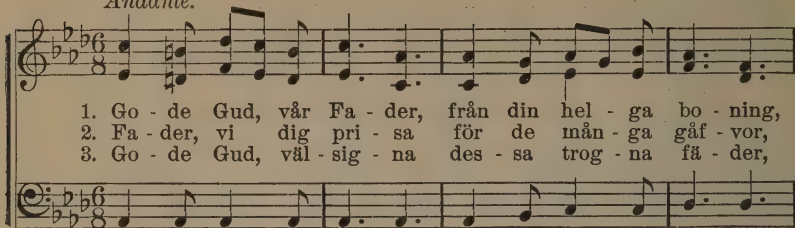

När bar-nen så gla-da upp-vak-na Och kys-sas, o, att jag var där!

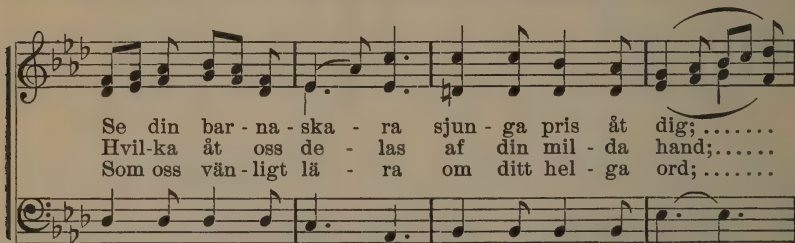

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

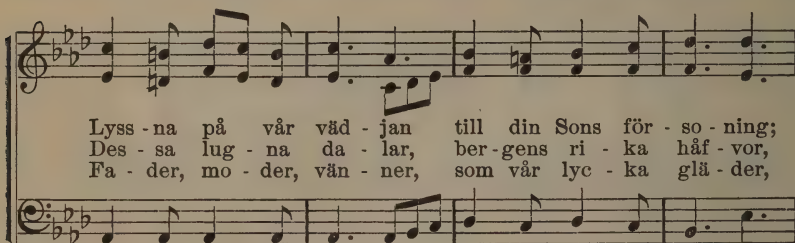
E. STEPHENS.

Andante.

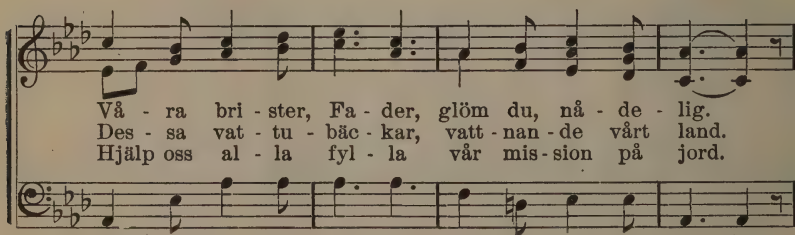
1. Go - de Gud, vår Fa - der, från din hel - ga bo - ning,
 2. Fa - der, vi dig pri - sa för de mån - ga gåf - vor,
 3. Go - de Gud, väl - sig - na des - sa trog - na fä - der,

Se din bar - na - ska - ra sjun - ga pris åt dig;
 Hvil - ka åt oss de - las af din mil - da hand;
 Som oss vän - ligt lä - ra om ditt hel - ga ord;

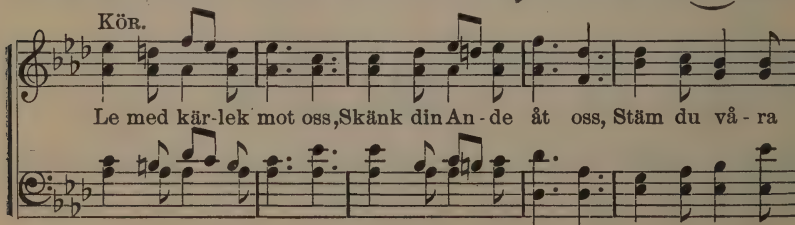

Lyss - na på vår väd - jan till din Sons för - so - ning;
 Des - sa lug - na da - lar, ber - gens ri - ka hån - vor,
 Fa - der, mo - der, vän - ner, som vår lyc - ka glä - der,

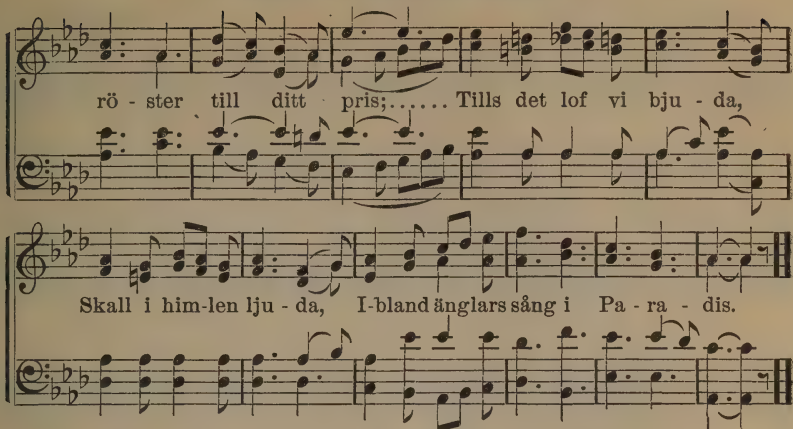
Vå - ra bri - ster, Fa - der, glöm du, nå - de - lig.
 Des - sa vat - tu - bär - kar, vatt - nan - de vårt land.
 Hjälp oss al - la fyl - la vår mis - sion på jord.

KÖR.

Le med kär - lek mot oss, Skänk din An - de åt oss, Stäm du vå - ra

Gode Gud, vår Fader.

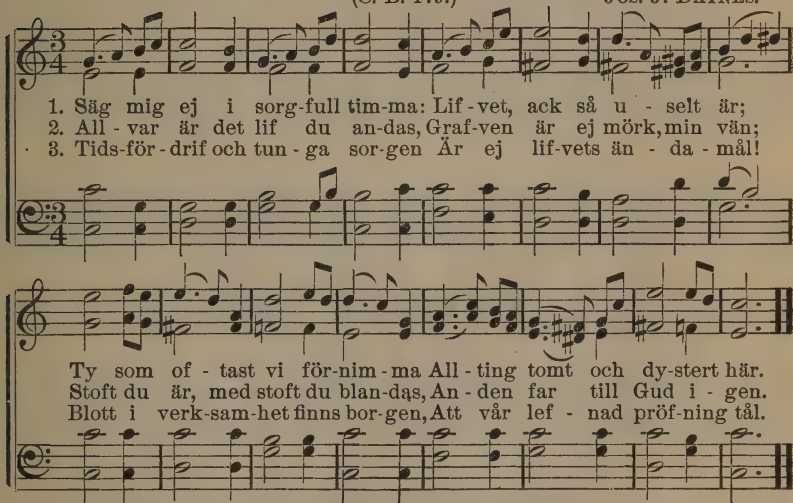

rö - ster till ditt pris;..... Tills det lof vi bju - da,
 Skall i him-len lju - da, I-bland änglars sång i Pa - ra - dis.

Nr. 157. Säg mig ej i sorgfull timma.

(S. B. 179.)

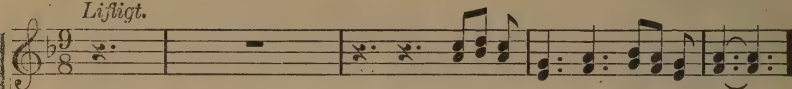
JOS. J. DAYNES.

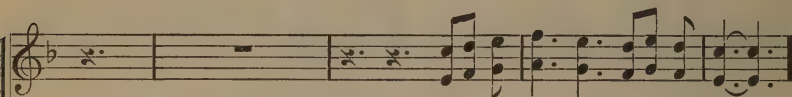
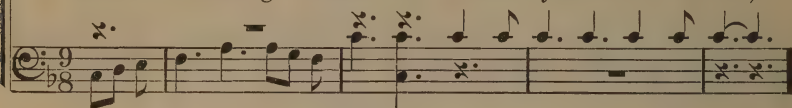
1. Säg mig ej i sorg-full tim-ma: Lif-vet, ack så u - selt är;
 2. All - var är det lif du an-das, Graf-ven är ej mörk, min vän;
 3. Tids-för-drif och tun - ga sor-gen Är ej lif-vets än - da - mål!
 Ty som of - tast vi för-nim-ma All - ting tomt och dy-stert här.
 Stoft du är, med stoft du blan-das, An - den far till Gud i - gen.
 Blott i verk-sam-het finns bor-gen, Att vår lef - nad pröf-ning tål.

4. Tycks dig långsamt tiden flyter,
Och din farkost ej är stark,
Då den emot skären bryter,
Vet du går på dödens mark.	7. Lif af store män påminna
Det vi kunde handla så,
Att en eftervärld skall finna
Oss bland ädla andar stå.
5. Ut på världens kampplats drifven
Under farlig nattvaktstund,
Känn dig aldrig öfvergifven!
Hjälte, stå på egen grund.	8. Seende en vän, en broder,
Seglande på tidens haf;
Tumlad om af storm och floder,
Säll, om du ditt bistånd gaf.
6. Lita ej, ehuru nöjsamt,
På den tid du ej har sett;
Gör i dag din plikt, fast dröjsamt,
Har din lycka du beredt.	9. Låtom oss stå upp och handla
Med ett manligt hjärtas mod;
Godt uträtta, och förvandla
Ringheten till ärestod!

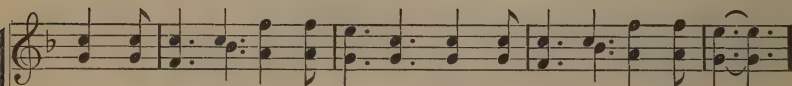
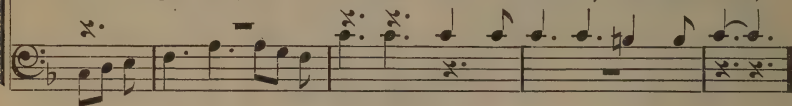
Lifligt.

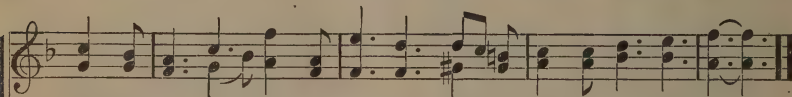
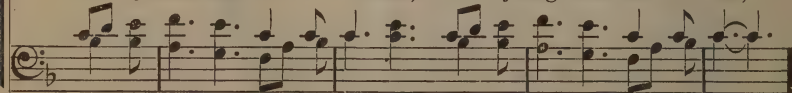
1. Hvad be-slu-ta-des i him-len? Jo, ett äng-la-bud till jord;
2. Ha-de vi ej e-van-ge-lium? Jo, då, mån-ga män'-sko-bud;
3. Hvar har e-van-ge-liet va-rit? Det var flytt i Guds för-var;

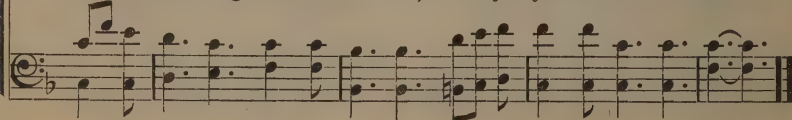
Hvad tog än-geln med på fär-den? Jo, Guds e-van-ge-li ord;
Hvad är då det här, det si-sta? Just det gam-la, sändt från Gud;
Men hur gårdem, som ej hört det? Gud är rätt-vis, är vårt svar;

Det skall nu med kraft pre-di-kas Här på jord—var än-gelns svar—
Det pre-di-ka-des af Kri-stus, Af a-post-lar-ne ock-så;
Sök ej frukt där in-tet ut-sås, Och ej dag där nat-ten rår;

Till dess al-la folk och släk-ter Lä-ra kän-na Her-ren Gud.
Sam-ma bud-skap vi för-kun-na—Vi i de-ras fot-spår gå.
Nu Guds san-nings sol-sken strå-lar, Hvar-je själ dess klar-het får.

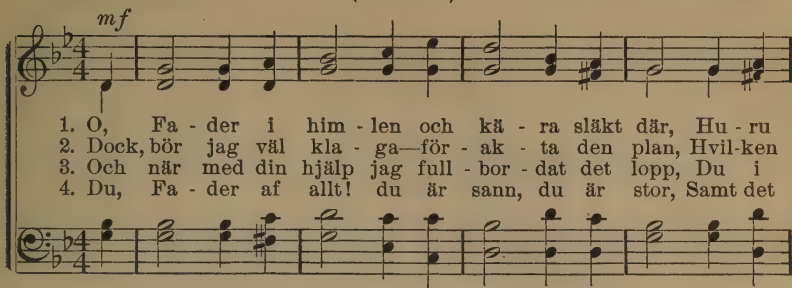

M. A. MORTON.

(S. B. 212.)

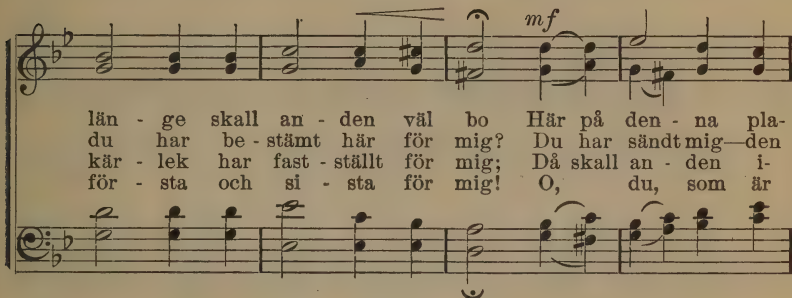
HUGO D. E. PETERSON.

mf

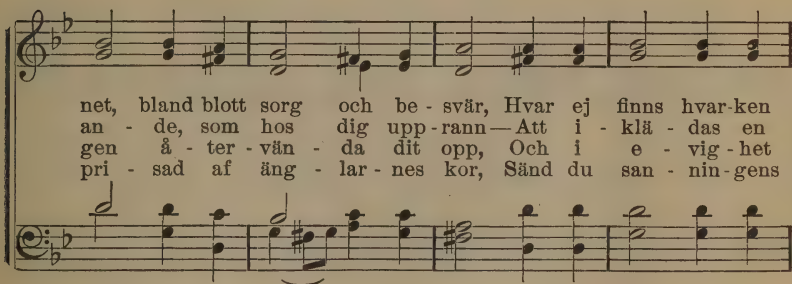

1. O, Fa - der i him - len och kä - ra släkt där, Hu - ru
 2. Dock, bör jag väl kla - ga - för - ak - ta den plan, Hvil - ken
 3. Och när med din hjälp jag full - bor - dat det lopp, Du i
 4. Du, Fa - der af allt! du är sann, du är stor, Samt det

mf

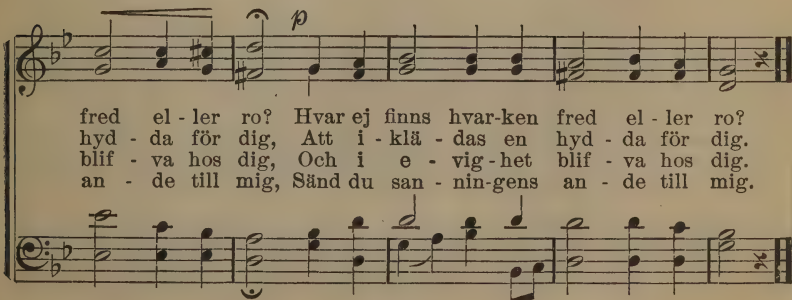

län - ge skall an - den väl bo Här på den - na pla -
 du har be - stämt här för mig? Du har sändt mig - den
 kär - lek har fast - ställt för mig; Då skall an - den i -
 för - sta och si - sta för mig! O, du, som är

net, bland blott sorg och be - svär, Hvar ej finns hvar - ken
 an - de, som hos dig upp - rann - Att i - klä - das en
 gen å - ter - vän - da dit opp, Och i e - vig - het
 pri - sad af äng - lar - nes kor, Sänd du san - nin - gens

p

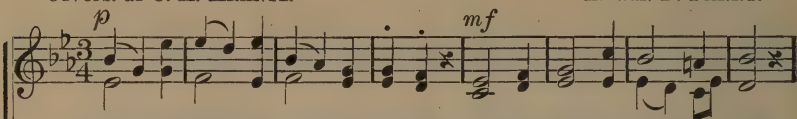

fred el - ler ro? Hvar ej finns hvar - ken fred el - ler ro?
 hyd - da för dig, Att i - klä - das en hyd - da för dig.
 blif - va hos dig, Och i e - vig - het blif - va hos dig.
 an - de till mig, Sänd du san - nin - gens an - de till mig.

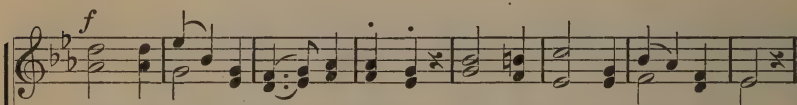
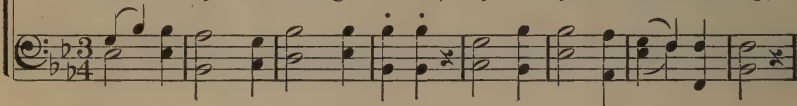
Nr. 160. Låt den Hel'ge Andes stäm-ma.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

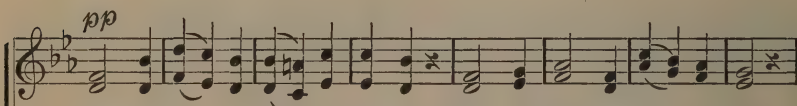
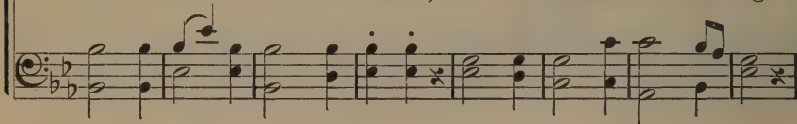
EDWIN F. PARRY.

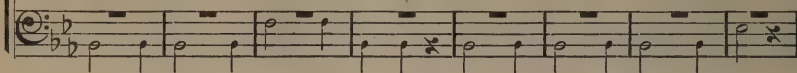
1. Låt den Hel'-ge An-des stäm-ma Le-da dig för hvar-je dag;
2. Låt den Hel'-ge And'dig le-da Ut-i tan-ke, hand-ling, ord;
3. Så-ra ej den Hel'-ge An-de, Ty då flyr den bort från dig;

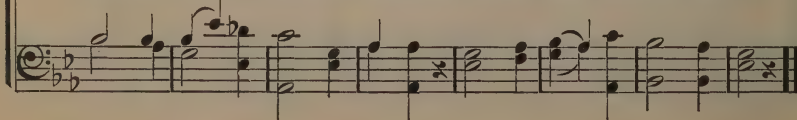
Låt dess mil-da, äd-la väd-jan All-tid bli ditt hjär-tas lag.
Må din lott du al-drig ka-sta Her-rens An-de o-åt-spord.
Bed i stäl-let till din Fa-der, Att din sak han å-tar sig.

Den skall vi-sa plik-tens ba-na, Hin-dra dig att vil-se gå;
Sök dig den till dag-ligt säll-skap, Lyd dess stil-la, sak-ta röst;
Bed i tro och han skall sva-ra—Dig från of-van skän-ka nåd;

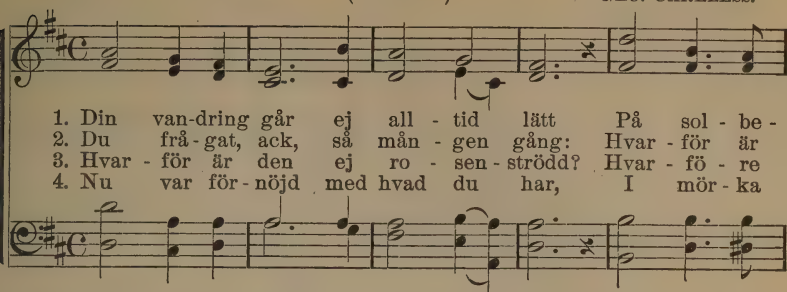
Den skall skyd-da från all fa-ra—Från allt ondt som kan dig nå.
Lyss-na all-tid till dess var-ning, Fröjd då fyl-la skall ditt bröst.
Han skall ge dig tro och kär-lek, Och sin An-des tröst och råd.

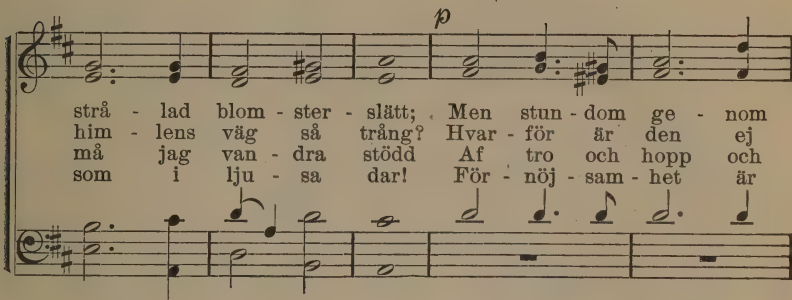
Nr. 161. Din vandring går ej alltid lätt.

(S. B. 217.)

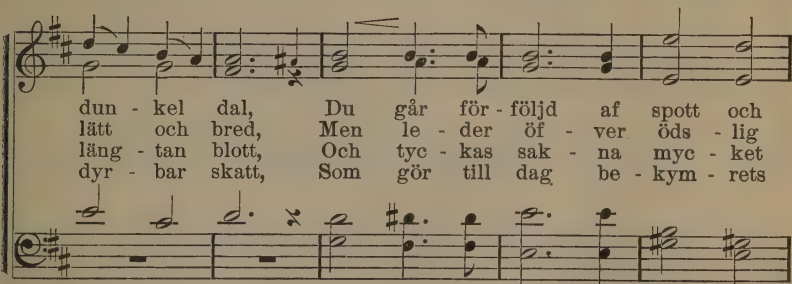
GEO. CARELESS.

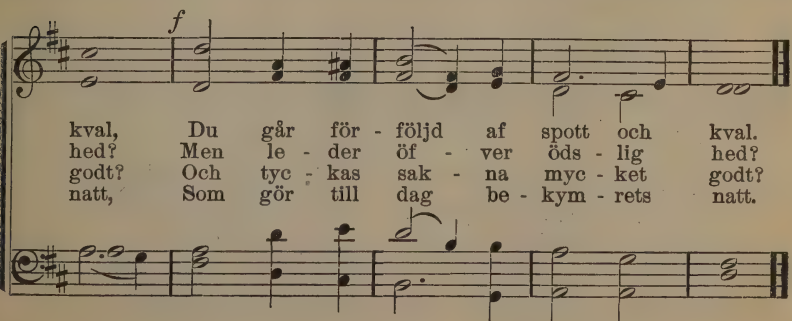
1. Din van-dring går ej all - tid lätt På sol - be -
 2. Du frå - gat, ack, så mån - gen gång: Hvar - för är
 3. Hvar - för är den ej ro - sen - strödd? Hvar - fö - re
 4. Nu var för - nöjd med hvad du har, I mör - ka

strå - lad blom - ster - slätt; Men stun - dom ge - nom
 him - lens väg så trång? Hvar - för är den ej
 må jag van - dra stödd Af tro och hopp och
 som i lju - sa dar! För - nöj - sam - het är

dun - kel dal, Du går för - följd af spott och
 lätt och bred, Men le - der öf - ver öds - lig
 läng - tan blott, Och tyc - kas sak - na myc - ket
 dyr - bar skatt, Som gör till dag be - kym - rets

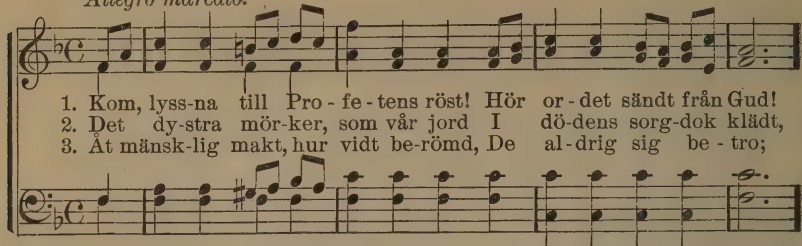
kval, Du går för - följd af spott och kval.
 hed? Men le - der öf - ver öds - lig hed?
 godt? Och tyc - kas sak - na myc - ket godt?
 natt, Som gör till dag be - kym - rets natt.

Nr. 162. Kom, lyssna till Profetens röst!

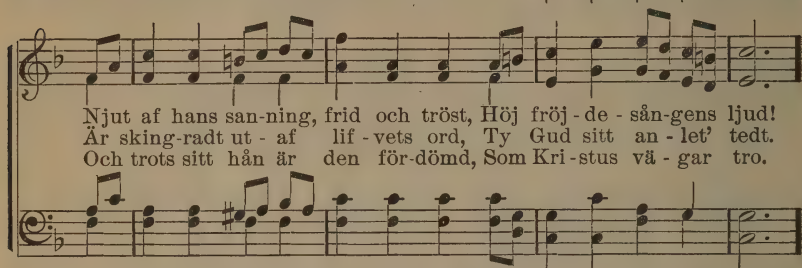
Öfvers. af C. A. KRANTZ.

JOS. J. DAYNES.

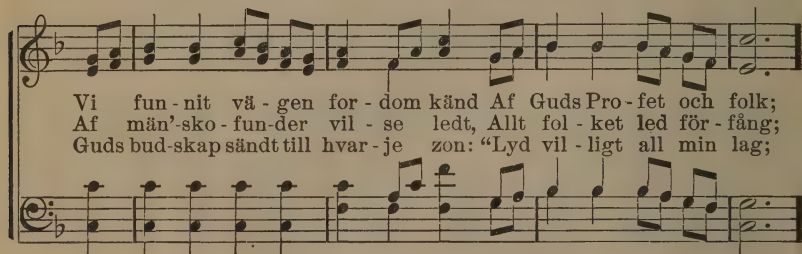
Allegro marcato.

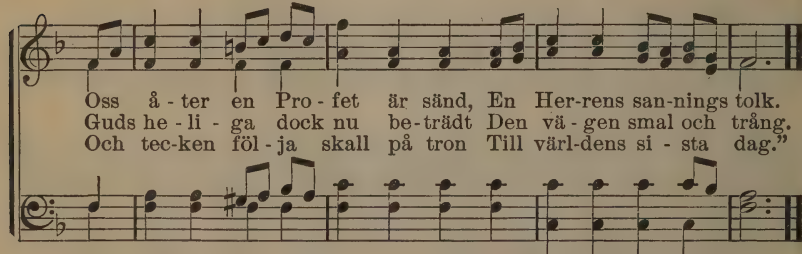
1. Kom, lyss-na till Pro-fe-tens röst! Hör or-det sändt från Gud!
 2. Det dy-stra mör-ker, som vår jord I dö-dens sorg-dok klädt,
 3. Åt mänsk-lig makt, hur vidt be-römd, De al-drig sig be-tro;

Njut af hans san-ning, frid och tröst, Hög fröj-de-sån-gens ljud!
 Är sking-radt ut-af lif-vets ord, Ty Gud sitt an-let' tedt.
 Och trots sitt hån är den för-dömd, Som Kri-stus vä-gar tro.

Vi fun-nit vä-gen for-dom känd Af Guds Pro-fet och folk;
 Af män'sko-fun-der vil-se ledt, Allt fol-ket led för-fång;
 Guds bud-skaps sändt till hvar-je zon: "Lyd vil-ligt all min lag;

Oss å-ter en Pro-fet är sänd, En Her-rens san-nings tolk.
 Guds he-li-ga dock nu be-trädt Den vä-gen smal och trång.
 Och tec-ken föl-ja skall på tron Till värl-dens si-sta dag."

4. De sjuka man med olja smort
 Och händer på har lagt;
 De helas som de fordom gjordt,
 Af tro, som Jesus sagt.
 Ej slafviskt mer vi frukta Gud,
 I trældom tung och lång;
 Ej mer af list och män'skobud
 Vi lida dagligt tvång.

5. Af hvarje nådshushållning störst,
 Störst af hvar löfte skänkt;
 Det första sist, det sista först,
 All död i lif är sänkt.
 Och frälsare i Zion bo
 Bland frälsta släkter då,
 Som genom tusenårens ro
 En salig hvila få.

Nr. 163. Han lefver, min Förlossare.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

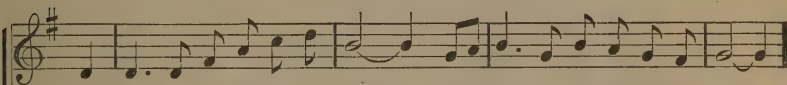
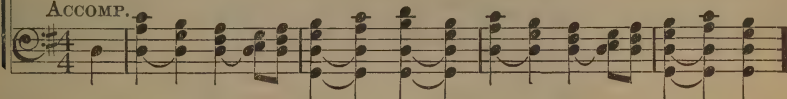
L. D. EDWARDS.

Largo.

1. Han lef-ver, min För-los-sa-re—Hvad gläd-je för mig syn da-re.
2. Han lef-ver, och jag hug-nad fick; Han lef-ver, le-der med sin blick.
3. Han lef-ver, go-de, vi-se vän; Han lef-ver, äl-skar, vår-dar än.
4. Han lef-ver, ä-ra ske hans namn; Han lef-ver, öp-pen är hans famn.

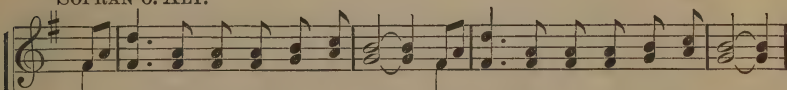
ACCOMP.

Han lef-ver, som en gång var död;	Han lef-ver, och mig lef-va bjöd.
Han lef-ver, all min vank gör hel;	Han lef-ver, öm-mar för min själ.
Han lef-ver, lät-tar bör-dan tung;	Han lef-ver, min Pro-fet och Kung.
Hvad gläd-je för mig syn-da-re —	Han lef-ver, min För-los-sa-re.

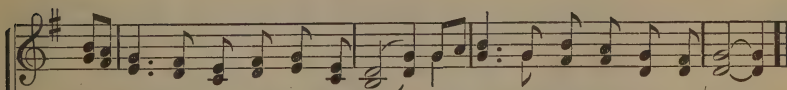
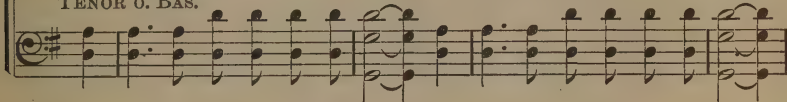

SOPRAN O. ALT.

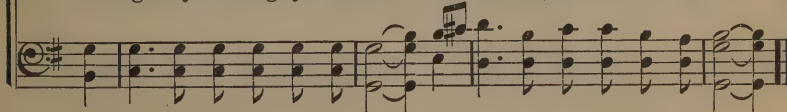

Han lef-ver, huld och nå-de-lig;	Han lef-ver, ber hos Gud för mig.
Han lef-ver, trö-star när jag räds;	Han lef-ver, tor-kar tå-ren städs.
Han lef-ver, skän-ker dagligt bröd;	Han lef-ver, fjärmar sorg och död.
Han lef-ver, ä-ra ske hans namn;	Han lef-ver, öp-pen är hans famn.

TENOR O. BAS.

Han lef-ver, and-lig spis för-ser;	Han lef-ver, dag-lig nöd-torft ger.
Han lef-ver, lug-nar hjärtats slag;	Han lef-ver, hjäl-per hvar-je dag.
Han lef-ver, han etthem mig redt;	Han lef-ver, han mig vä-gen ledt.
Hvad gläd-je för mig syn-da-re—	Han lef-ver, min För-los-sa-re.

*Andante maestoso.**f*

· INSTRUMENT.

1. Hvad ljus öf-ver grif-ten, han
2. Här var mel-lan lju-set och

lef-ver, o fröjd! Full-kom-nad är skrif-ten, o sa-lig-hets höjd!
mörk-ret en strid, Dock seg-ra-de lju-set för e-vig tid.

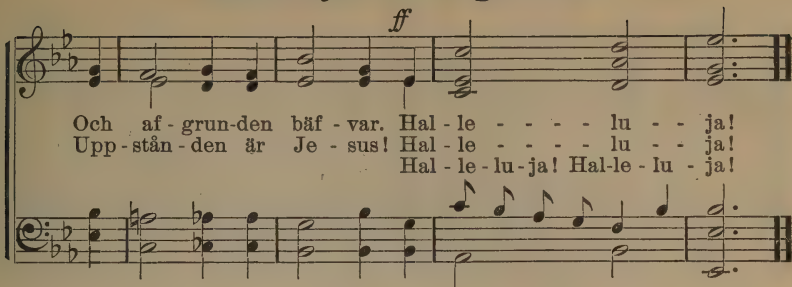
Från him-me-len häl-sad han fram-går i glans, Hvar själ kan bli
Ned-stör-tad är dö-den, och tron har stått opp, Bland jor-di-ska

fräl-sad, ty se-gern är hans. Bort-väl-tad är ste-nen och
ö-den med him-mel-ska hopp. I sör-jan-de kvin-nor, hvem

in-seg-let bräckt, Och vak-ten har flytt för hans an-des-fläkt,
sö-ken I här? Den lef-van-de ej bland de dö-da är—

Hvad ljus öfver griften.

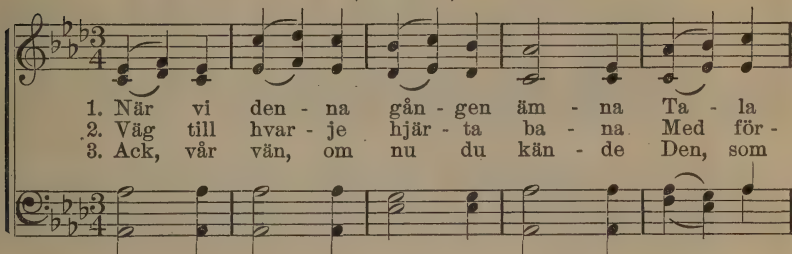
ff

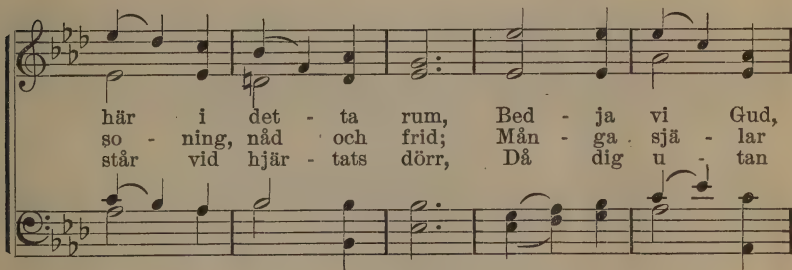
Och af-grun-den bäf-var. Hal-le - - - lu - - ja!
 Upp-stån-den är Je-sus! Hal-le - - - lu - - ja!
 Hal-le-lu-ja! Hal-le-lu-ja!

Nr. 165. När vi denna gången ämna.

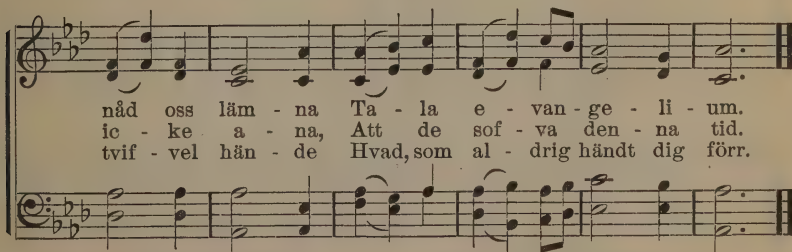
(S. B. 236.)

1. När vi den-na gån-gen äm-na Ta-la
 2. Väg till hvar-je hjär-ta ba-na Med för-
 3. Ack, vår vän, om nu du kän-de Den, som

här i det-ta rum, Bed-ja vi Gud,
 so-ning, nåd och frid; Mån-ga sjä-lar
 står vid hjär-tats dörr, Då dig u-tan

nåd oss läm-na Ta-la e-van-ge-li-um.
 ic-ke a-na, Att de sof-va den-na tid.
 twif-vel hän-de Hvad, som al-drig hänt dig förr.

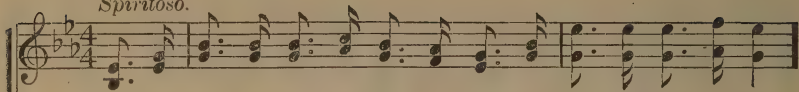
4. Själur, eder vederkvicken
 Utur Zions öppna brunn!
 Upp mot Herren höjen blicken,
 Byggen ej på sandig grund!

5. Syndens lustar fröjd ej gifver,
 Men fördärfvar blott din själ;
 Tro på Jesus! — säll du blifver,
 Intet rubbar se'n ditt väl.

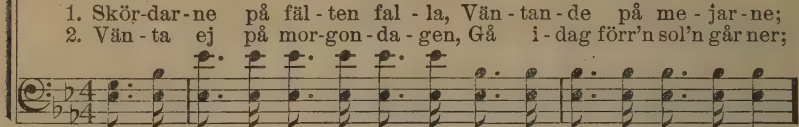
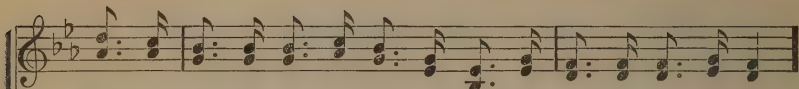
Nr. 166. Skördarne på fälten falla.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

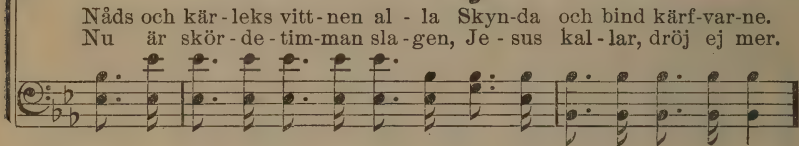
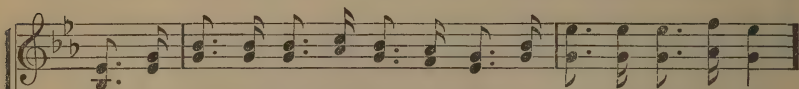
Spiritoso.

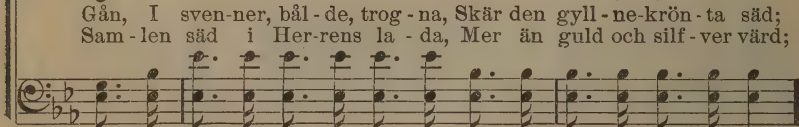

1. Skör-dar-ne på fäl-ten fal-la, Vän-tan-de på me-jar-ne;
2. Vän-ta ej på mor-gon-da-gen, Gå i-dag förr'n sol'n går ner;

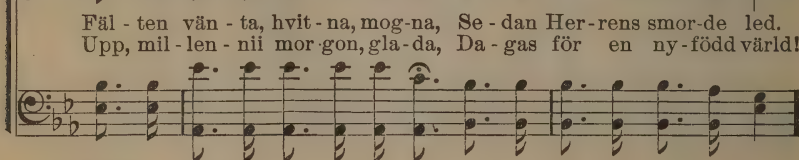
Nåds och kär-leks vitt-nen al-la Skyn-da och bind kärf-var-ne.
Nu är skör-de-tim-man sla-gen, Je-sus kal-lar, dröj ej mer.

Gån, I sven-ner, bål-de, trog-na, Skär den gyll-ne-krön-ta säd;
Sam-len säd i Her-rens la-da, Mer än guld och silf-ver värd;

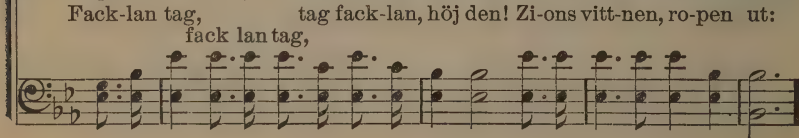
Fäl-ten vän-ta, hvit-na, mog-na, Se-dan Her-rens smor-de led.
Upp, mil-len-ni mor-gon, gla-da, Da-gas för en ny-född värld!

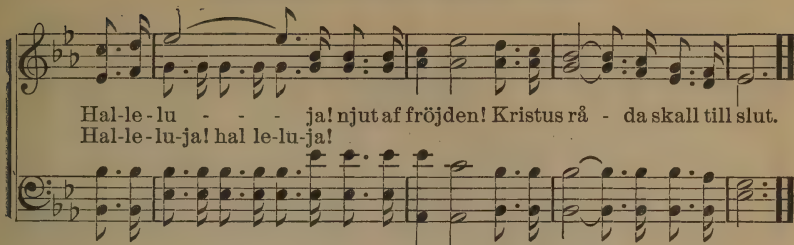
KÖR.

Fack-lan tag, tag fack-lan, höj den! Zi-ons vitt-nen, ro-pen ut:
fack lan tag,

Skördarne på fälten falla.

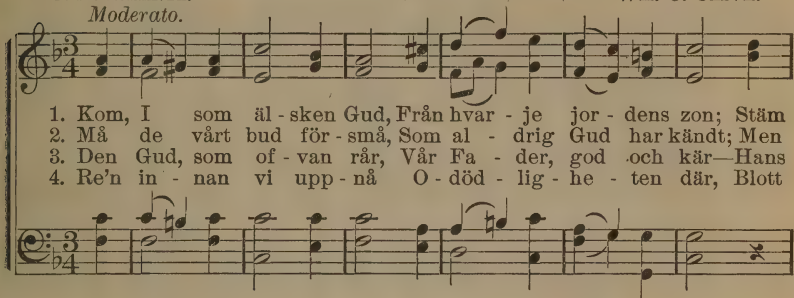

Hal-le-lu - - - ja! njut af fröjden! Kristus rå - da skall till slut.
Hal-le-lu-ja! hal le-lu-ja!

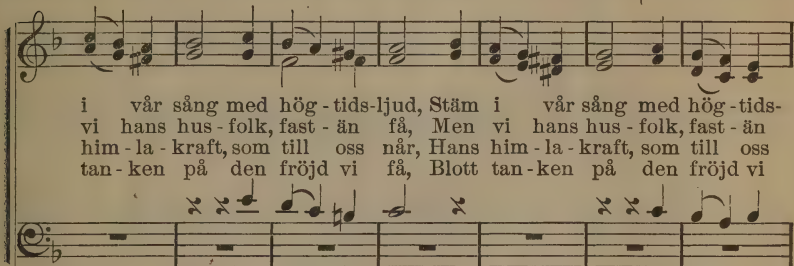
Nr. 167. Kom, I som älsken Gud.

C. Å. KRANTZ.
Moderato.

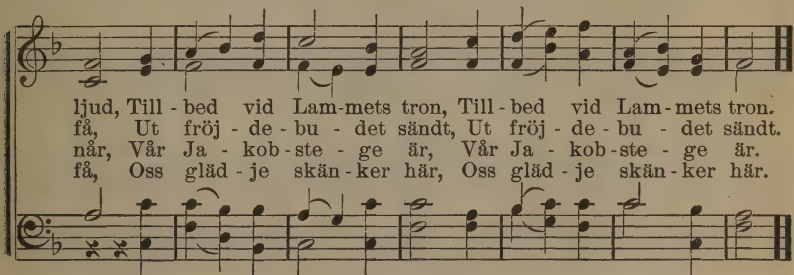
WM. C. CLIVE.

1. Kom, I som älsken Gud, Från hvar - je jor - dens zon; Stäm
2. Må de vårt bud för - små, Som al - drig Gud har kändt; Men
3. Den Gud, som of - van rår, Vår Fa - der, god och kär - Hans
4. Re'n in - nan vi upp - nå O - död - lig - he - ten där, Blott

i vår sång med hög - tids - ljud, Stäm i vår sång med hög - tids -
vi hans hus - folk, fast - än få, Men vi hans hus - folk, fast - än
him - la - kraft, som till oss når, Hans him - la - kraft, som till oss
tan - ken på den fröjd vi få, Blott tan - ken på den fröjd vi

ljud, Till - bed vid Lam - mets tron, Till - bed vid Lam - mets tron.
få, Ut fröj - de - bu - det sändt, Ut fröj - de - bu - det sändt.
når, Vår Ja - kob - ste - ge är, Vår Ja - kob - ste - ge är.
få, Oss gläd - je skän - ker här, Oss gläd - je skän - ker här.

5. I tron har mången kändt

En ljuflig försmak här;

∴ Ty himmelskt ljus, på jorden tändt, ∴

∴ Oss tro och hopp beskär. ∴

6. Högt sången klinga låt,

Borttorka tårarne;

∴ Vi tåga på Immanuel's stråt ∴

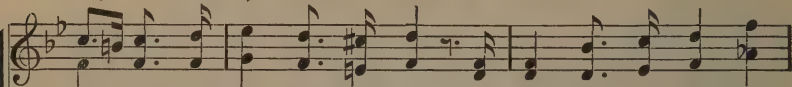
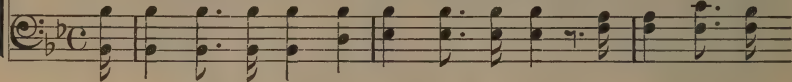
∴ Till världar skönare. ∴

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

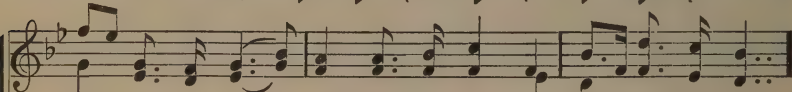
E. STEPHENS.

Marschtakt, lifligt.

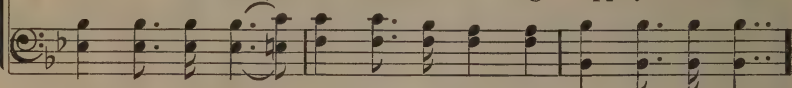
1. I dag, me-dan sol'n ler, ver-ka med flit; I dag fyll ditt
 2. I dag, sök dig skat-ter, bät-tre än guld; Sök fri-den och
 3. I dag, sök dig god-het, san-ning och dygd, Som kro-na på

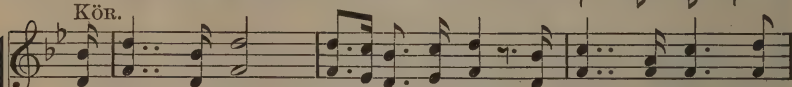
upp-drag med vil-ja och nit. I dag, lyss till få-geln
 fröj-den hos Fräl-sa-ren huld. I dag, sök det gods som
 lif-vet, dess nåd och dess skygd. I dag, me-dan hjär-tat

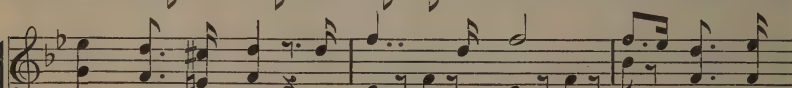
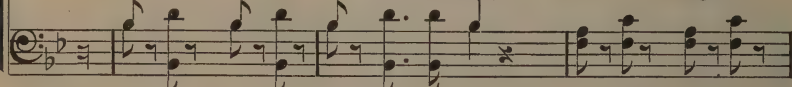
glöm al-la kval, Gud gaf dig lif-vet, gör vist ditt val.
 rik-tar din själ, Me-dan vi ver-ka, välj e-vigt väl.
 slår för din Gud, Tro-fast och är-ligt upp-fyll hans bud.

Kör.

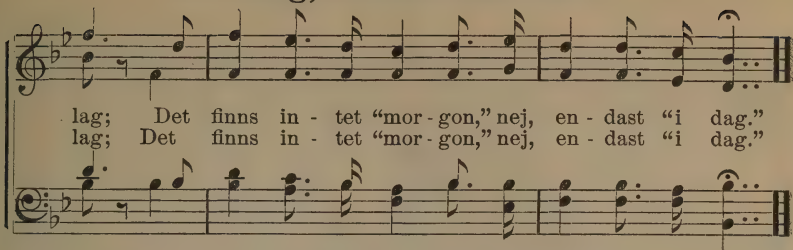
I dag, i dag, ver-ka med flit; I dag, i dag ar-
 Ver-ka, ver-ka, ver-ka med flit; Och i dag ar-

be-ta med nit; I dag, i dag, upp-fyll Guds
 be-ta med nit; Ver-ka, ver-ka, upp-fyll Guds

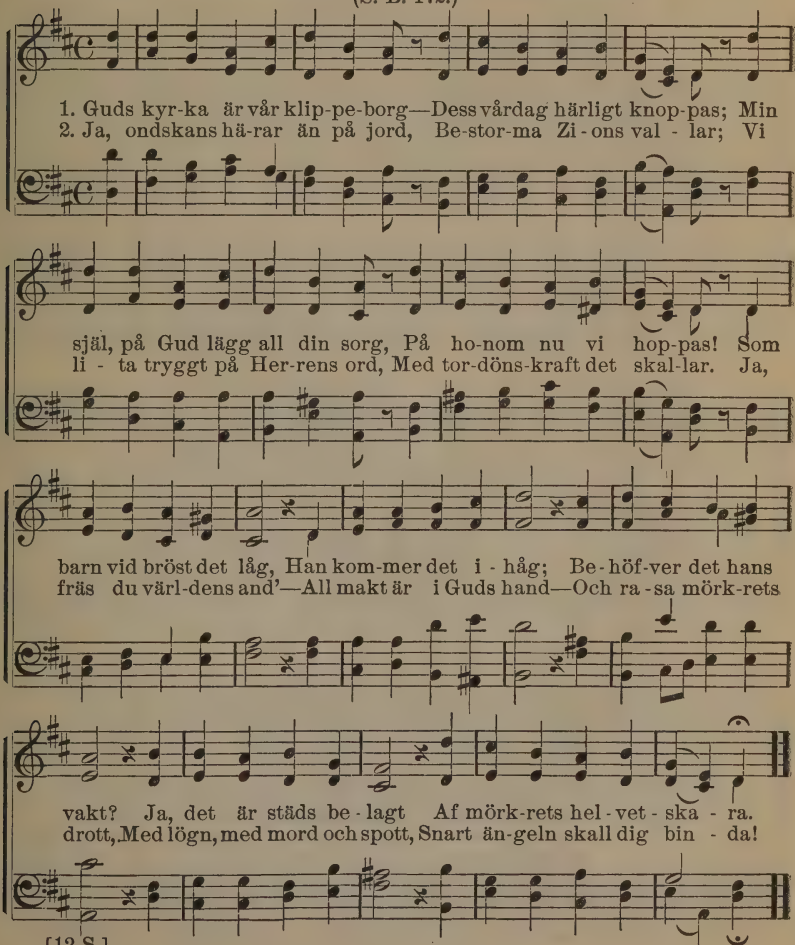
I dag, medan sol'n ler.

lag; Det finns in - tet "mor - gon," nej, en - dast "i dag."
lag; Det finns in - tet "mor - gon," nej, en - dast "i dag."

Nr. 169. Guds kyrka är vår klippeborg.

(S. B. 172.)

1. Guds kyr - ka är vår klip - pe - borg — Dess vårdag härligt knop - pas; Min
2. Ja, onskans hä - rar än på jord, Be - stor - ma Zi - ons val - lar; Vi

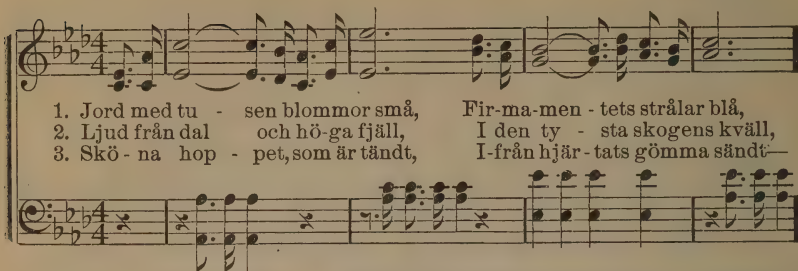
själ, på Gud lägg all din sorg, På ho - nom nu vi hop - pas! Som
li - ta tryggt på Her - rens ord, Med tor - döns - kraft det skal - lar. Ja,

barn vid bröstet låg, Han kom - mer det i - håg; Be - höf - ver det hans
fräs du världens and' — All makt är i Guds hand — Och ra - sa mörk - rets

vakt? Ja, det är städs be - lagt Af mörk - rets hel - vet - ska - ra.
drott, Med lögn, med mord och spott, Snart än - geln skall dig bin - da!

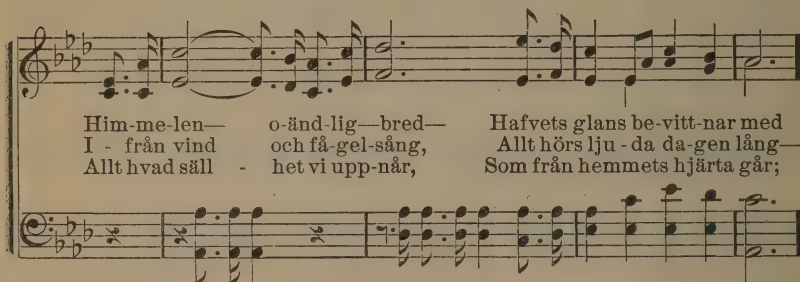
Nr. 170. Jord med tusen blommor små.

J. G. FONES.

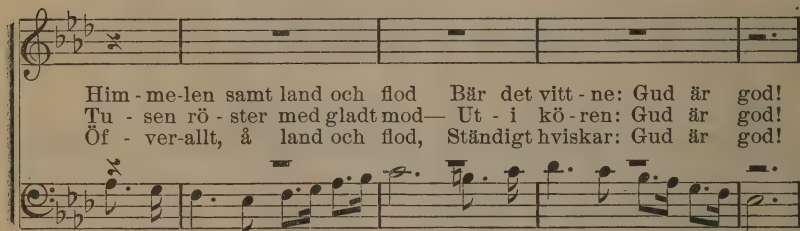
1. Jord med tu - sen blommor små, Fir-ma-men - tets strålar blå,
 2. Ljud från dal och hö-ga fjäll, I den ty - sta skogens kväll,
 3. Skö - na hop - pet, som är tändt, I-från hjär- tats gömma sändt—

1. Jord med tu - - sen blommor små, Firmamentets strålar blå,

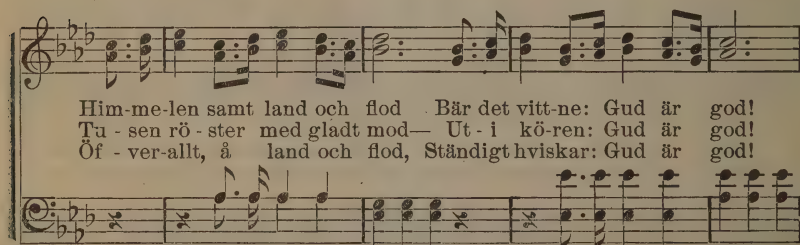

Him-me-len— o-änd-lic—bred— Hafvets glans be-vitt-nar med
 I - från vind och få-gel-sång, Allt hörs lju - da da-gen lång—
 Allt hvad säll - het vi upp-når, Som från hemmets hjärta går;

Him-me-len— oändlig—bred—Hafvets glans bevittnar med

Him-me-len samt land och flod Bär det vitt-ne: Gud är god!
 Tu - sen rö - ster med gladt mod— Ut - i kö-ren: Gud är god!
 Öf - ver-allt, å land och flod, Ständigt hviskar: Gud är god!

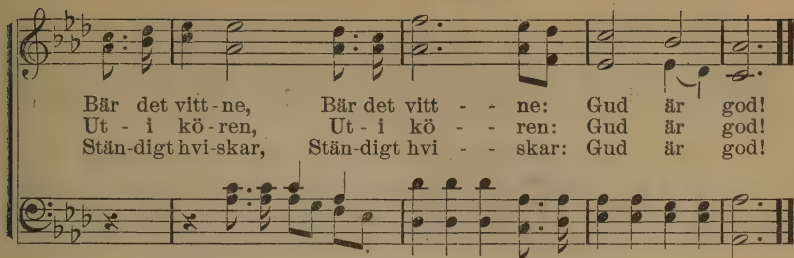

Him-me-len samt land och flod Bär det vitt-ne: Gud är god!
 Tu - sen rö - ster med gladt mod— Ut - i kö-ren: Gud är god!
 Öf - ver-allt, å land och flod, Ständigt hviskar: Gud är god!

Him-me-len samt land och flod

Bär det vittne: Gud är god!

Jord med tusen blommor små.

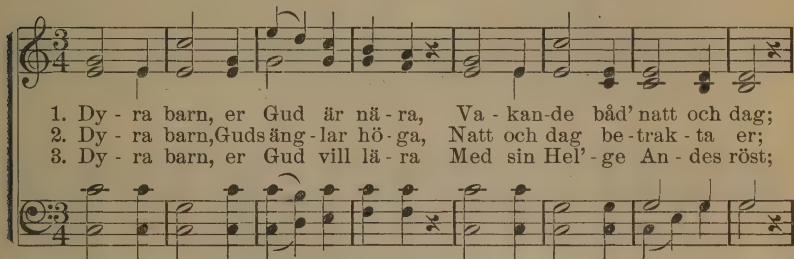
Bär det vitt-ne, Bär det vitt - - ne: Gud är god!
 Ut - i kö-ren, Ut - i kö - - ren: Gud är god!
 Stän-digt hvi-skar, Stän-digt hvi - - skar: Gud är god!

Bär det vitt-ne: Gud är god! Bär det vitt-ne: Gud är god!

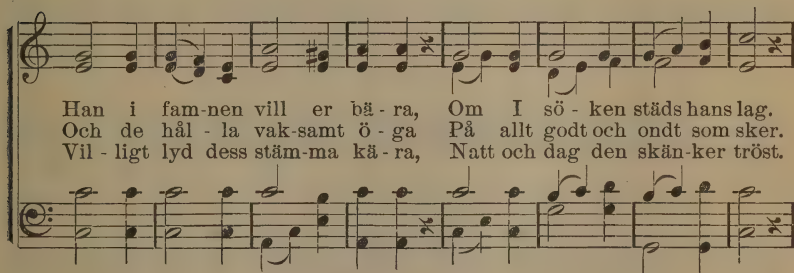
Nr. 171. Dyra barn, er Gud är nära.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

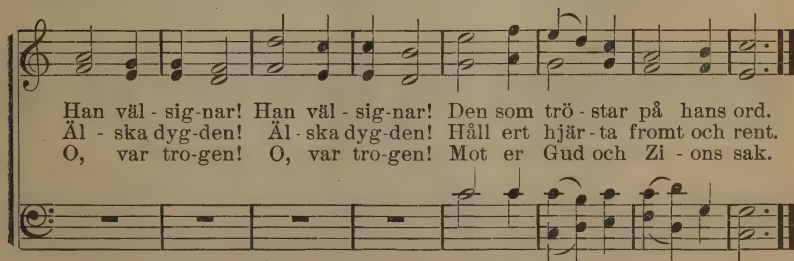
J. M. McFARLANE.

1. Dy - ra barn, er Gud är nä-ra, Va - kan-de båd'natt och dag;
 2. Dy - ra barn, Guds äng-lar hö-ga, Natt och dag be-trak-ta er;
 3. Dy - ra barn, er Gud vill lä-ra Med sin Hel'-ge An-des röst;

Han i fam-nen vill er bä-ra, Om I sö-ken städs hans lag.
 Och de hål-la vak-samt ö-ga, På allt godt och ondt som sker.
 Vil-ligt lyd dess stäm-ma kä-ra, Natt och dag den skän-ker tröst.

Han väl-sig-nar! Han väl-sig-nar! Den som trö-star på hans ord.
 Äl-ska dyg-den! Äl-ska dyg-den! Håll ert hjär-ta fromt och rent.
 O, var tro-gen! O, var tro-gen! Mot er Gud och Zi-ons sak.

Nr. 172. Låt ej ditt hjärta sörja.

Från engelskan.

LAURA E. NEWELL (arr.).

mf

Låt ej ditt hjär-ta sör-ja — O ljuf-va trö-stens ord—

rit.

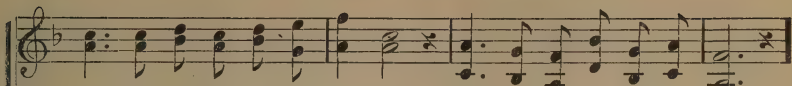
Låt ej ditt hjär-ta sör-ja, Gud vak-tar ju sin hjord.

Om vä-gen är be-svär-lig, Jag van-drat den för-ut.

På dem han smi-lar kär-ligt, Som ly-da vill hans bud.

I vår Fa-ders hel'-ga bo-ning Vi få hvi-la ut i frid;

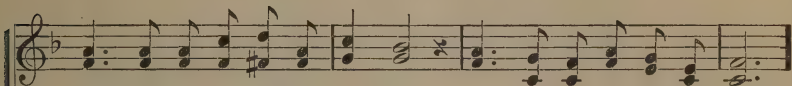
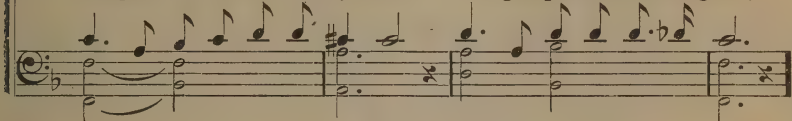
Låt ej ditt hjärta sörja.

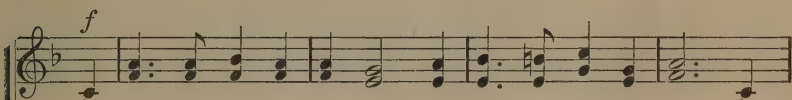
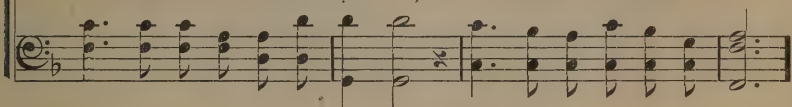
Bär ditt kors, tro hans för-so-ning, Och se'n kām-pa väl din strid.

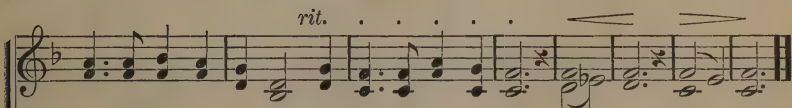
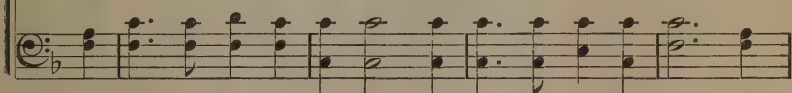
Sor-gens tår-rar of-ta skym-ma Ö-gat på vår van-dring här,

Vi dock all-tid skall för-nim-ma, Att hans kraft är städs oss när.

Låt ej ditt hjär-ta sör-ja, Men jub-la till Guds pris; I

öd-mjuk-het vi hö-ja Vår röst på bar-na-vis. A-men. A-men.

Melodien af DAVID SMITH.*)

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

Musiken arr. af

CHAS. J. THOMAS.

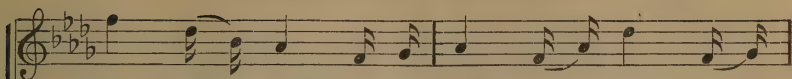
Andante con moto. mf

1. I en ens - lig lund är en
 2. Dju-ren be - ta lugnt tätt in -
 3. Och där ljuft han hvi - lar, pro -
 4. Gif - ve Gud, att vi va - ka,

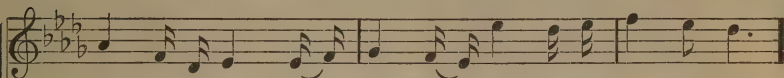
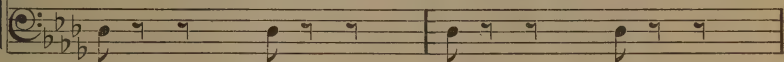
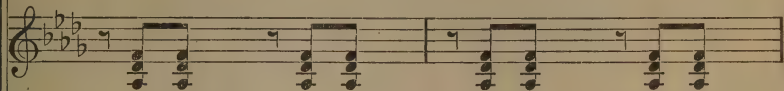
o - känd graf, Men det stoft där göms vet
 vid dess brädd, Och med vil - da ro - sor är
 fe - ten sann, Her-ren var hans stöd, han hos
 bed - ja må, Och att städs vår fot må

*) Författaren af de originala verserna är (numera afliden) profeten Joseph Smiths son, David, och "Den okända grafven" är profetens graf. Enär det fruktades, att kyrkans fiender efter profeten Josephs död skulle bortröfva hans kropp, begrafdes han vid midnattstid i all hemlighet, i närvaro af ett fåtal af hans vänner.

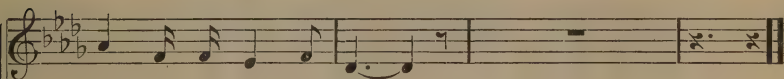
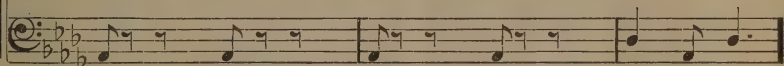
Den okända grafven.

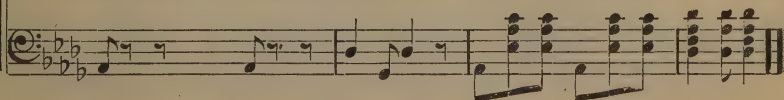
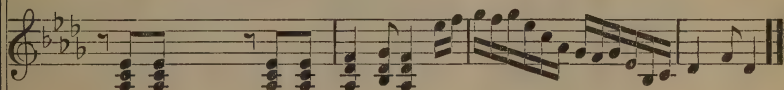
ej glöm-ska af; Där a - ka - ri - as och
kul - len be-klädd; Där de skyd - da - så är
Gud tröst fann; Ge-nom ho - nom Gud oss
Guds vä-gar gå; Att vår kropp och själ, ej

ai - lan-thus haf, Ut-af blom - ster - lög tär-ker o - känd graf.
Gudskär-leks-kraf—I-från o - väns fot-steg en o - känd graf.
sin kyr-ka gaf, Men nu slum-rar han i en o - känd graf.
mer syn-densslaf, Må få ho - nom se kom-ma ur sin graf.

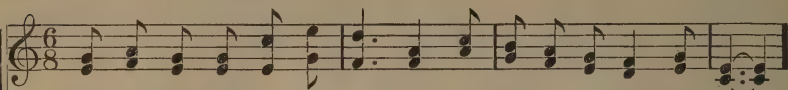
Lög tär-ker o - känd graf.
Skyd-da en o - känd graf.
Slum-rar i o - känd graf.
Frid öf-ver o - känd graf!

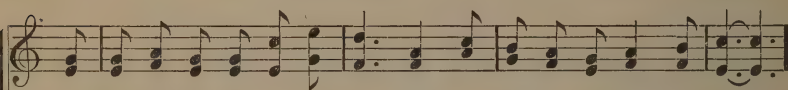
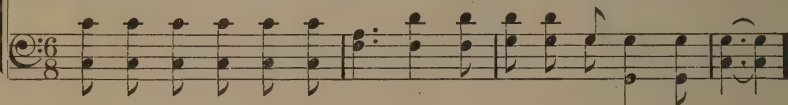
Nr. 174. Herre, hör stormarna rasa.

Från eng. af C. A. KRANTZ.

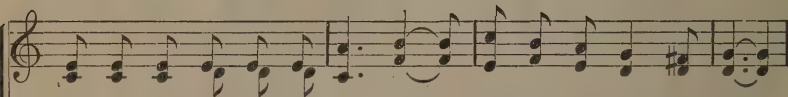
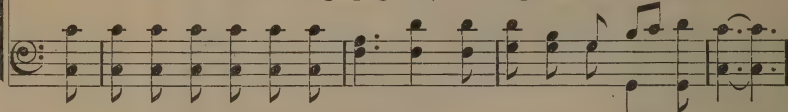
H. R. PALMER.

1. Her-re, hör stor-mar-na ra-sa Och haf-vet i upp-ror är;
2. Her-re, be-dröf-vad i an-den, Jag bö-jer i sorg mig ner;
3. Her-re, min far-kost tryggt seg-lar, I haf-vet och skyn är ro;

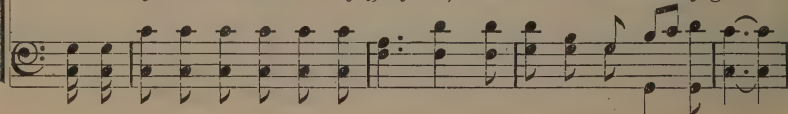
I skyn rå-der mör-ker och fa-sa, Ejskydd el-ler hjälp är när'.
 ♪ Räck mig, o räck mig blott han-den, O, vak-na blott du, jag ber!
 Nu so-len i vatt-net sig speg-lar, Och lugn i mitt bröst fått bo.

Ak-tar du ej oss att räd-da, O, öm-kan och mis-kund haf;
 För-tvif-lans och syn-dens flo-der Sköl-ja min ar-ma själ,
 Stan-na, min Fräl-sa-re, dy-ra, Ack, läm-na mig al-drig mer;

Her-re, hvar-je mi-nut ho-tar bäd-da, I ett ödsligt djup, vår graf.
 Och jag sjun-ker, o Her-re, min bro-der, O, skynda, gör all-ting väl.
 Och med fröjd skall mot hamnen jag sty-ra, Den frid-ful-la strand jag ser.

Herre, hör stormarna rasa.

Kör.

p

pp

Hör, vå-gor och vind på min makt be-ro; Frid!... Var lugn!...
Frid! Var lugn! Frid! Var lugn!

Äf-ven den ho-tan-de, vre-da sjö, De-mo-ner och män-ni-skor

cres *cen* *do.*
och pi-na, dö' Ej haf-vet kan slu-ka det skepp som bär Båd' landets och

ff
hafvets och himlens pär; De ly-da al-la min vil-jas bud, Frid! Var lugn!

p

rit.

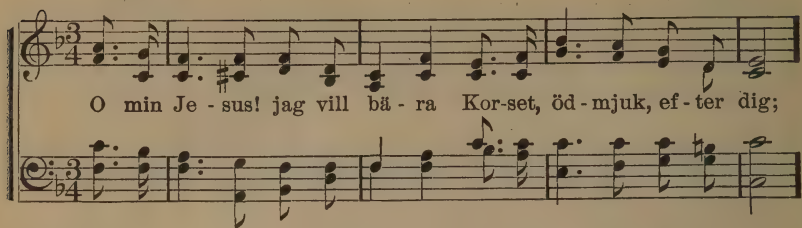
pp

Frid! Var lugn! De ly-da al-la min vil-jas bud, Frid! Frid! Var lugn!

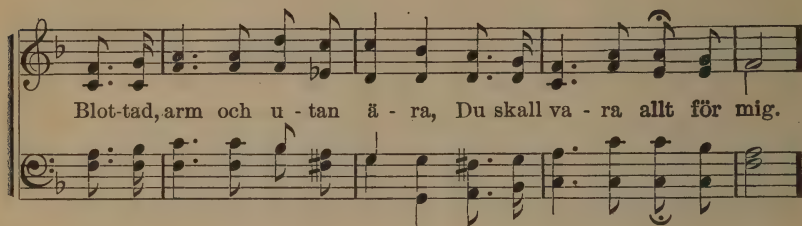
Nr. 175. O min Jesus! jag vill bära.

J. M. SJÖDAHL.

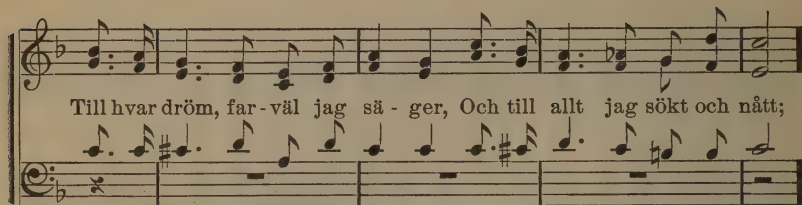
S. L. FISH.

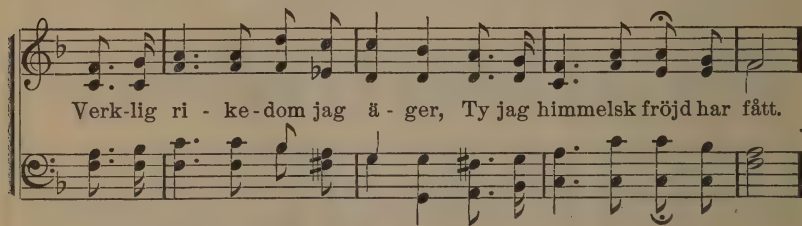
O min Je - sus! jag vill bä - ra Kor-set, öd - mjuk, ef - ter dig;

Blot-tad, arm och u - tan ä - ra, Du skall va - ra allt för mig.

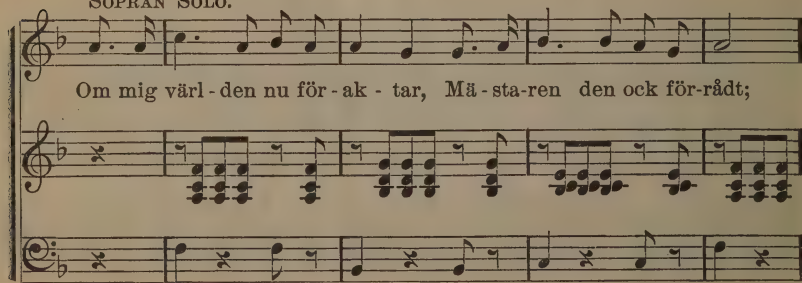

Till hvar dröm, far-väl jag sä - ger, Och till allt jag sökt och nått;

Verk-lig ri - ke-dom jag ä - ger, Ty jag himmelsk fröjd har fått.

SOPRAN SOLO.

Om mig värl-den nu för - ak - tar, Mä - sta-ren den ock för-rådt;

O min Jesus! jag vill bära.

Ej dess gunst jag ef-ter-trak-tar, Her-rens nåd jag sö-ker blott,

Ej dess gunst jag ef-ter-trak-tar, Her-rens nåd jag sö-ker blott.

Om till mig du ser i nå-de, fruk-tar jag ej stri-dens brus;

cres.
O-vän ha-te, vän för-rå-de, I din när-het allt är ljus,

ff *dim.* *rit.*
O-vän ha-te, vän för-rå-de, I din när-het allt är ljus.

Högtidligt.

Ho-si - an-na! Ho-si - an-na! Ho-si - an-na! Ho-si - an-na Davids Son!

The first system of the musical score is in 4/4 time, key of B-flat major. It features a vocal melody on a treble clef staff and a piano accompaniment on a bass clef staff. The melody begins with a whole rest, followed by a half note G4, a quarter note A4, and a quarter note Bb4. The piano accompaniment starts with a half note G3, a half note F3, and a half note E3. Dynamics include *ff* (fortissimo) and *mf* (mezzo-forte).

Välsignad va-re han, Välsignad Davids Son! Som kommer i Herrens namn!

The second system continues the melody and accompaniment. The piano accompaniment features a steady eighth-note pattern in the left hand. Dynamics include *p* (piano).

Ho-si - an - na, i höj - den, Ho-si - an - na, Ho-si - an - na!

Väl - sig - nad, väl - sig - nad, väl - sig-nad, Da-vids Son!

Ho-si - an - na, i höj - den, Ho-si - an - na, Ho-si - an - na!

The third system features a more active vocal melody with eighth-note patterns. The piano accompaniment also has a more active eighth-note pattern. Dynamics include *f* (forte).

Väl - sig-nad, väl - sig-nad, väl - sig-nad Da-vids Son!

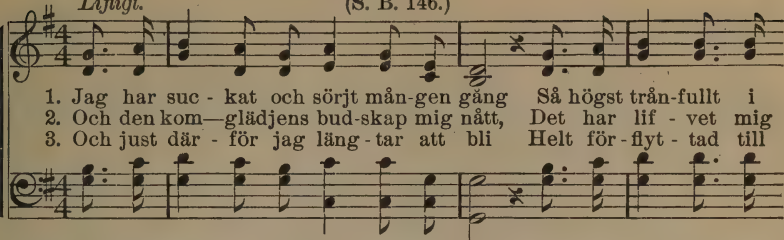
Väl - sig-nad Da-vids Son! Som kom-mer i Her-rens namn!

The fourth system concludes the piece. The piano accompaniment features a steady eighth-note pattern. Dynamics include *mf* (mezzo-forte) and *p* (piano).

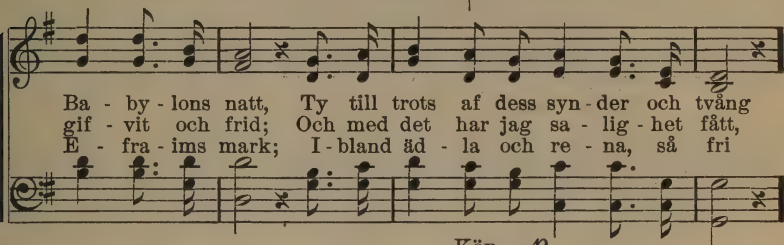
Nr. 177. Jag har suckat och sörjt.

Lafligt.

(S. B. 146.)

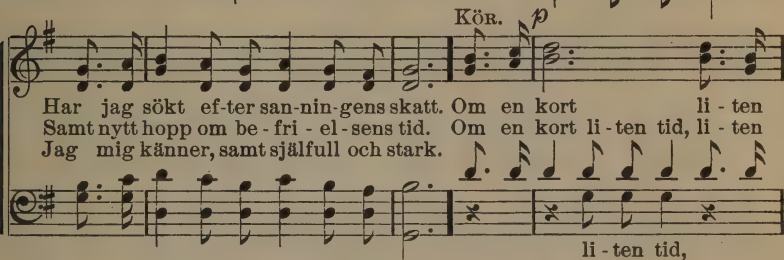

1. Jag har suc - kat och sörjt mån - gen gång Så högst trån - fullt i
 2. Och den kom - glädjens bud - skap mig nått, Det har lif - vet mig
 3. Och just där - för jag läng - tar att bli Helt för - flyt - tad till

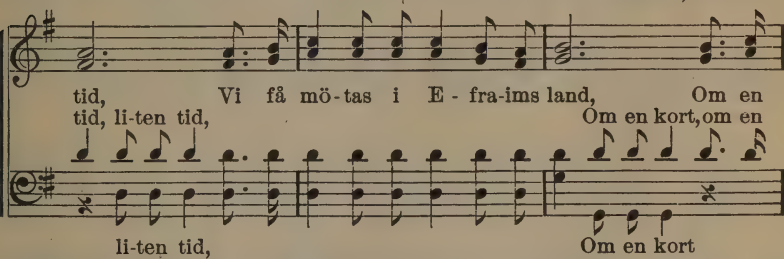

Ba - by - lons natt, Ty till trots af dess syn - der och tvång
 gif - vit och frid; Och med det har jag sa - lig - het fått,
 E - fra - ims mark; I - bland äd - la och re - na, så fri

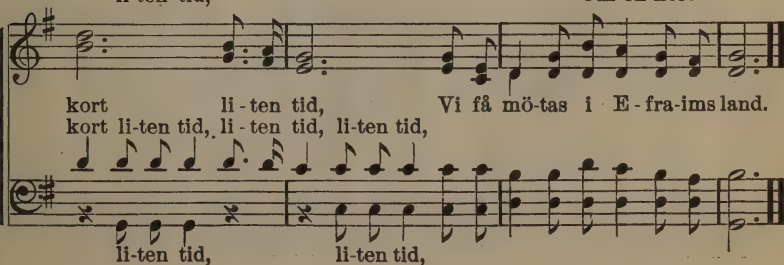
KÖR. *p*

Har jag sökt ef - ter san - nin - gens skatt. Om en kort li - ten
 Samt nytt hopp om be - fri - el - sens tid. Om en kort li - ten tid, li - ten
 Jag mig känner, samt själf full och stark.

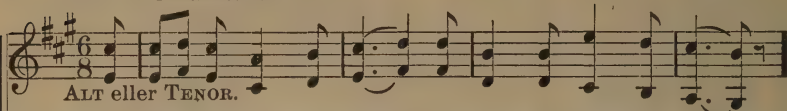
li - ten tid,
 tid, Vi få mö - tas i E - fra - ims land, Om en
 tid, li - ten tid, Om en kort, om en

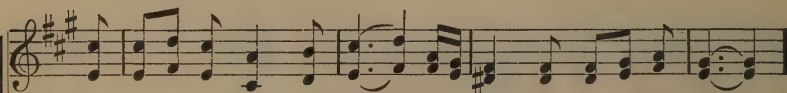
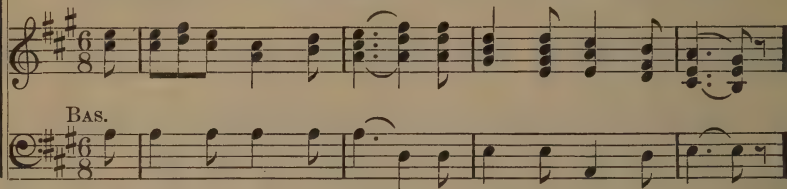
li - ten tid, Om en kort
 kort li - ten tid, li - ten tid, Vi få mö - tas i E - fra - ims land.
 kort li - ten tid, li - ten tid, li - ten tid,
 li - ten tid, li - ten tid,

Öfvers. af G. W. TEUDT.

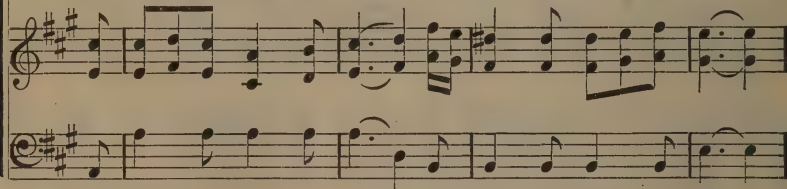
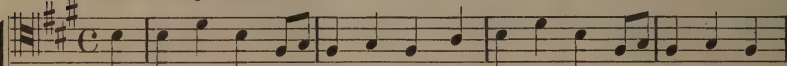
JOHN TULLIDGE.

SOPRAN. *Andante con moto.*

1. En än - gel of - van - från, Den lån - ga tyst - het bröt;
 2. Gömd af Mo - ro - ni hand, I Jo - sefs arf - ve - land;
 3. Den skrefs af E - fraims säd, Den gren af Is - rael's träd,

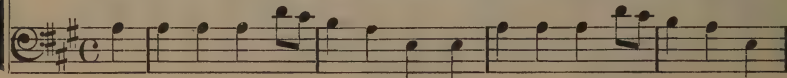
- Ned - sti - gen från Guds tron, Det från hans läp - par flöt.
 Och vän - tat har det bud, Från al - la him - lars Gud.
 Som af Gudshand var ledd, Till land åt dem be - redd.

KÖR. *Allegro animato.*

Att i Cu-mo-rahshöjd förglömd, En he-lig ur-kund ligger gömd;

Den skall i lju - set nu framstå, Att Israels barn må frälsning få;
 Bort - om den sto - ra o - ce - an, Där han dem gaf sin frälsningsplan,

En ängel ofvanfrån.

Af Gud be-hål-len i för-var, Menskall nu blif-va up-pen-bar.

Och Kristus själf på jor-den bo, Ett tu-sen år i frid och ro.
I tyd-lig-het den kommer fram Och le-der män'skan till Guds Lamm.

Nr. 179. O Gud, gif akt på Zions sång.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

JOS. J. DAYNES.

1. O Gud, gif akt på Zi - ons sång Om gläd - jen,
2. O, gif mig blott en rin - ga skrud, Ut - i ditt
3. Gud är vår sol, han gör vår dag; Gud är vårt
4. Oss rik - lig nåd vill Gud be - stå Och jäm - te

i din hvi - la lång; Mer njut - ning ger din
hus, o nå - dens Gud; Ej mak - tens tron, ej
skydd mot ond - skans slag, Mot allt för - fång af
nå - den kraft ock - så; Han ger, och in - tet

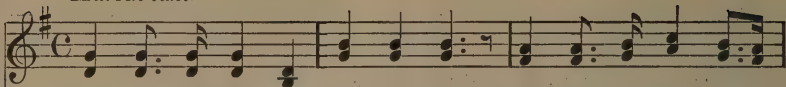
fröjd en dag, Än år af värl - dens väl - be - hag.
lätt - jans stig, Kan loc - ka mig bort i - från dig.
synd och död, Mot ytt - re ondt och in - re nöd.
är för - ment, Mer än nå'n män' - ska har för - tjänt.

Nr. 180. Förfäras ej du lilla hop!

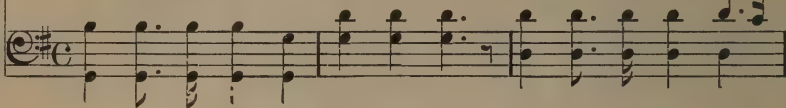
GUSTAF II ADOLF.

(S. S. B. 26.)

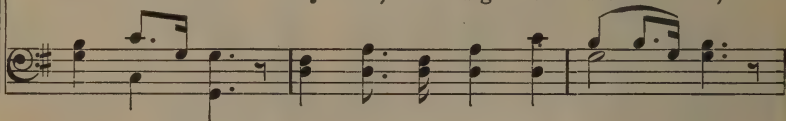
Marsch takt.

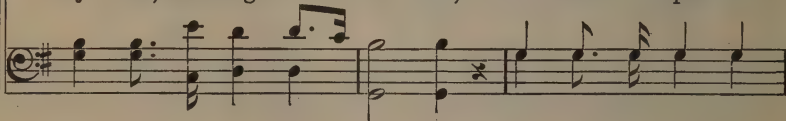
1. För - fä - ras ej du lil - la hop, Fast fi - en - der - nas
2. Din sak är Guds, gack i ditt kall, Och i hans hand dig
3. I Je - su namn vårt hopp är visst, Att de gud - lö - sas

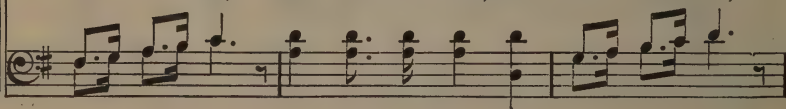
larm och rop Från al - la si - dor skal - la,
an - be - fall, Så räds du in - gen fa - - ra!
våld och list Ej oss, men sig för - stö - - ra,

Från al - la si - dor skal - la; De fröj - das åt din
Så räds du in - gen fa - ra! Hans Gi - de - on skall
Ej oss, men sig för - stö - ra; Till hån och spott de

un - der - gång, Men de - ras fröjd ej blif - ver lång,
än bli spord, Som Her - rens folk och Her - rens ord,
sko - la bli, Med oss är Gud, med ho - nom vi,

Förfäras ej, du lilla hop!

Ty låt ej mo-det fal - la, Ty låt ej mo-det fal - la.
 Skall man-li-gen för-sva-ra, Skall man-li-gen för-sva-ra.
 Och se-gern oss till-hö-rer, Och se-gern oss till-hö-rer.

Nr. 181. Fader, uti Jesu namn.

P. V. POULSON.

(S. B. 166.)

ALEXIS LVOFT.

1. Fa-der, ut - i Je - su namn, Vill vår bön du hö - ra; Styr du
 2. För det mel-lan al - la skär, Att det al-drig stran-dar; Kros - sa
 3. Låt ditt tem-pel var-da byggt Up-på Jacksons höj-der; Och ditt
 4. Je - sus, du är kungars Drott I din Fa-ders ri - ke; Zi - ons

Zi - ons skepp i hamn, Stå vid ro-dret i dess stam,
 du vår o - väns här, Högt upp-res ditt ba - nér här,
 Zi - on bo där tryggt, Af fi-en-der o - för-tryckt,
 tem - pel är ditt slott, Där-från la-gen brin-gar godt,

Låt din hand oss fö - ra; Styr du Zi - ons skepp i hamn.
 Stop-pa lög-nens an - dar! För det mel - lan al - la skär.
 Rikt på him-la - fröj-der; Låt ditt Zi - on bo där tryggt.
 Du ditt folk ej svi - ke; Je - sus, du är kun-gars Drott.

Nr. 182. Tack Fader, tack, du sände Sonen!

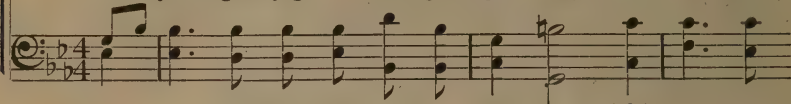
P. V. POULSEN.

(S. B. 169.)

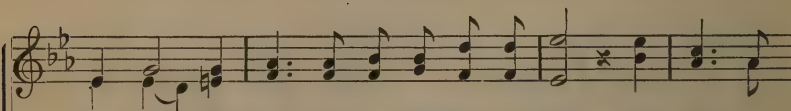
Arr. af WM. C. CLIVE.

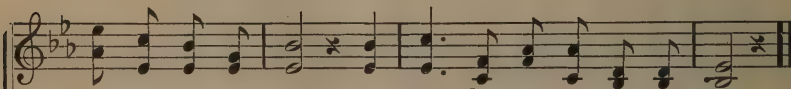
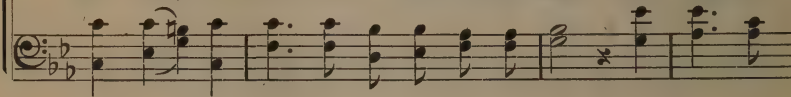
1. Tack Fa - der, tack, du sän - de So - nen! Och fritt han
2. Men den, som vak - nar upp af dröm - mar Och ser sig
3. Så skänk du kraf - ten i mitt hjär - ta Och An - dens
4. Nu sjun - ger jag i mor - gon - glö - den, Af tu - sen -

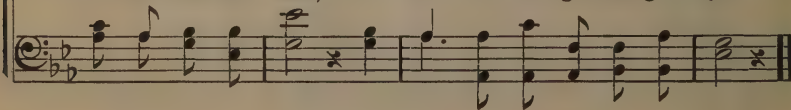
val - de själf att gå, — O män - ni - skor! Ert ö - ra
na - ken, arm och blind, Och van - drar ned i do - pets
fri - a hjäl - te - mod, Att jag kan le åt spott och
å - rets kla - ra glans; Och snart den si - sta o - vän,

lå - nen, Så kun - nen I Guds nåd för - stå; Han tän - de
ström - mar Med ett upp - rik - tigt bar - na - sinn', Skall kän - na
smär - ta, Som hån - fullt mig i vä - gen stod; Du tram - pa -
dö - den, I Zi - on ic - ke me - ra fanns; För Lam - met

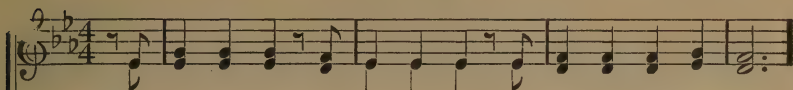
ljus i värl - dens natt, Men hon för - stod ej lif - vets skatt.
hjär - tat blif - va fritt, Och va - ra syn - dens bör - da kvitt.
de ju or - men ned, Som vill för - stö - ra sjä - lens fred.
och för him - lens Gud, Då hö - ras hel' - ga sän - gers ljud.

Nr. 183. Frimodig var för sannings sak.

(S. B. 181.)

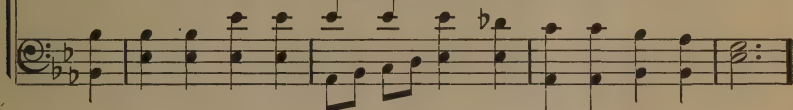
L. D. EDWARDS.

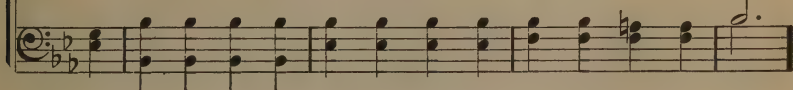
1. Fri - mo - dig var för sannings sak, Be - håll din plats bland dem,
2. Låt de o - hel' - ga män' - sko - barn För - gå - ta lif - vets vigt,
3. När värl - dens fi - end - skap är stark, Och hö - jer vål - dets ljud,

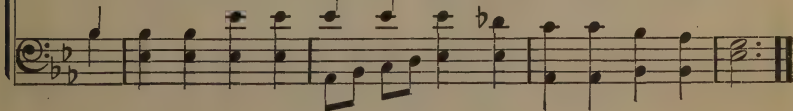
Som då, när Ba - bel går i vrak, Upp - nå ett himmelskt hem.
Och säl - la sig i mörk - rets garn Och spri - da lög - nens dikt.
Gå o - för - skräckt på stri - dens mark, Du har en vän i Gud.

Låt lust - ans of - fer, syn - dens träl, Guds fräls - nings - plan för - små,
Men du, en vän af san - nin - gen, Som har dess led - ning valt,
På ho - nom li - ta, jor - dens son, Var tap - per i din strid!

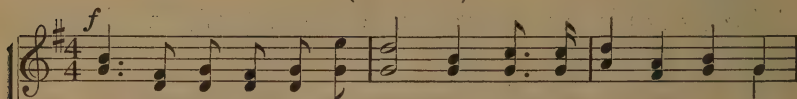
Och ha - ta Gud, som gör dem väl, På vil - lo - vä - gar gå.
För - sva - ra den på van - drin - gen, Så tidt den blir för - talt.
Då Ba - bel fal - ler un - der dån, Så får du e - vig frid.

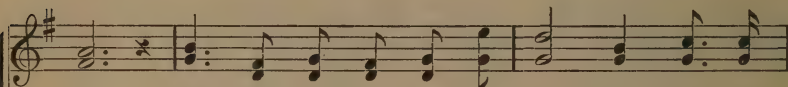
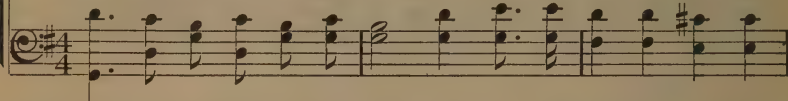
Nr. 184. Hör, hur julelockan ringer.

(S. S. B. 18.)

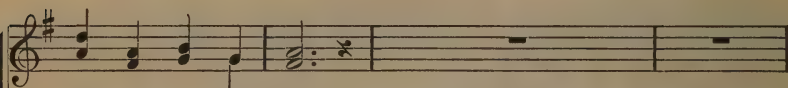
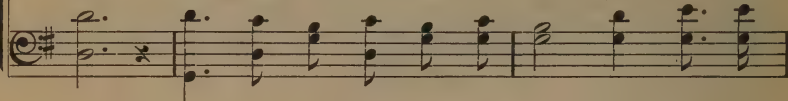
JOHN W. JOHNSON.

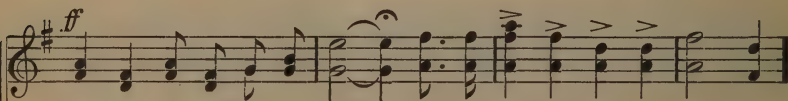
1. Hör, hur ju - le - kloc - kan rin - ger Öf - ver he - la värld - en
2. Dock till oss ej ju - len brin - gar Stör - re gläd - je, än vi
3. Dock den stund, då Her - ren val - de Jo - sef till sitt sän - de -
4. Gläd - lig Jul! nu ön - skas al - la! Gläd - lig Jul! hvar själ på

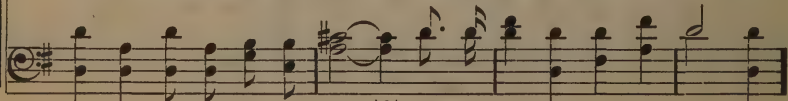
ut! Bud - skap å - ter till oss brin - gar Om vår
 har; Ju - le - kloc - kan för oss klin - gar All - tid
 bud, Han sitt vitt - nes - börd har bu - rit, Att han
 jord! O, att in - ga tå - rar fal - la, Bröd ej

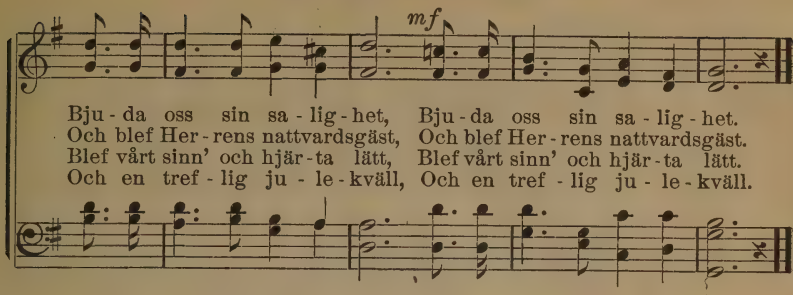
Fräl - sar' och vår Gud, Som till jor - den ned är kom - men
 li - ka hög och klar. Ty hvar dag, vi gå på jor - den,
 tal - te med sin Gud. Den - na dag vår stör - sta gläd - je
 fat - tas på vårt bord. Men att al - la hjär - tan sjun - ga

För att brin - ga hopp och fred, Och han vill nu, förr - än do - men,
 Är för oss en ju - le - fest, Från den tid, vi döps - ta vor - den
 Och vår rät - ta ju - le - fest, I för - bund med Gud vi träd - de
 Må från an - dens dju - pa käl - la: Gläd - lig Jul! nu gam - la, un - ga!

Hör, hur juleklockan ringer.

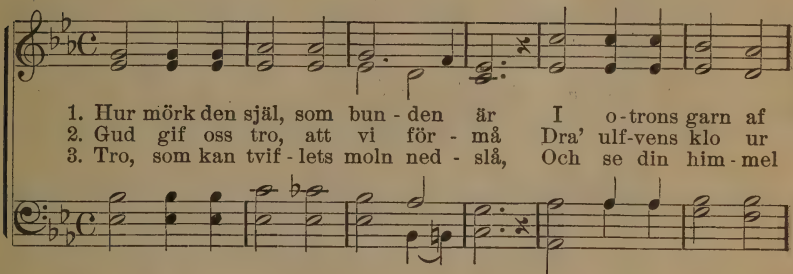
mf

Bju - da oss sin sa - lig - het, Bju - da oss sin sa - lig - het.
 Och blef Her - rens nattvardsgäst, Och blef Her - rens nattvardsgäst.
 Blef vårt sinn' och hjär - ta lätt, Blef vårt sinn' och hjär - ta lätt.
 Och en tref - lig ju - le - kväll, Och en tref - lig ju - le - kväll.

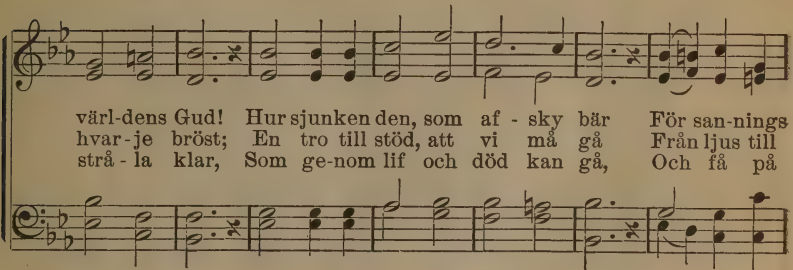
Nr. 185. Hur mörk den själ, som bunden är.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

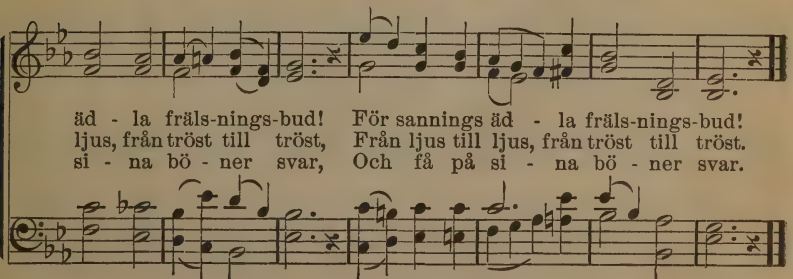
H. E. GILES.

1. Hur mörk den själ, som bun - den är I o - trons garn af
 2. Gud gif oss tro, att vi för - må Dra' ulf - vens klo ur
 3. Tro, som kan twif - lets moln ned - slå, Och se din him - mel

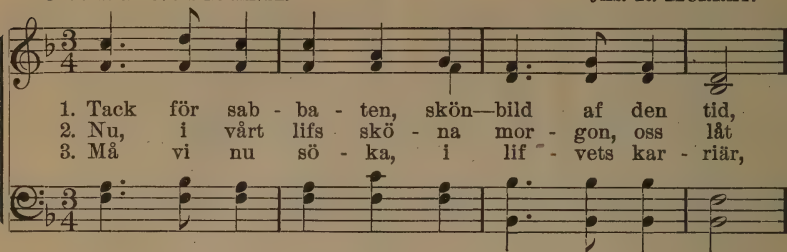
värld - ens Gud! Hursjunken den, som af - sky bär För san - nings
 hvar - je bröst; En tro till stöd, att vi må gå Från ljus till
 strå - la klar, Som ge - nom lif och död kan gå, Och få på

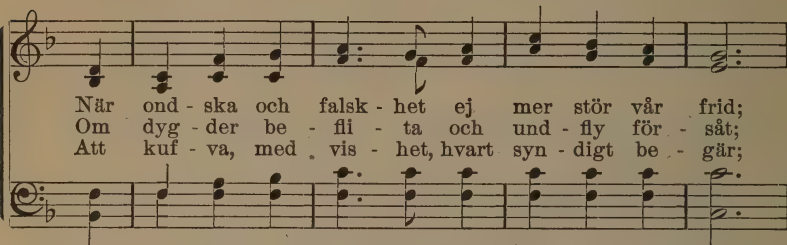
äd - la fräls - nings - bud! För sannings äd - la fräls - nings - bud!
 ljus, från tröst till tröst, Från ljus till ljus, från tröst till tröst.
 si - na bö - ner svar, Och få på si - na bö - ner svar.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

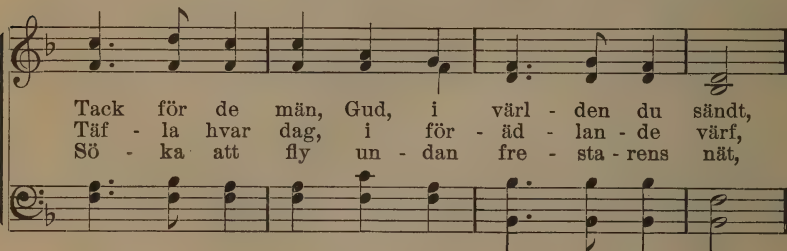
JAS. R. MURRAY.

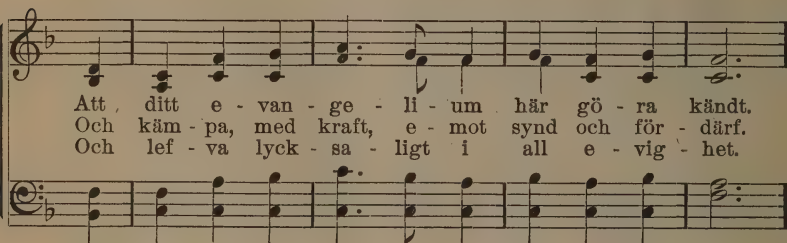
1. Tack för sab - ba - ten, skön - bild af den tid,
 2. Nu, i vårt lifs skö - na mor - gon, oss låt
 3. Må vi nu sö - ka, i lif - vets kar - riär,

När ond - ska och falsk - het ej mer stör vår frid;
 Om dyg - der be - fi - ta och und - fly för - såt;
 Att kuf - va, med vis - het, hvart syn - digt be - gär;

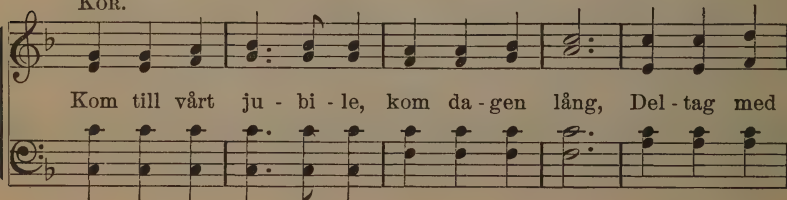

Tack för de män, Gud, i värl - den du sändt,
 Täf - la hvar dag, i för - äd - lan - de värf,
 Sö - ka att fly un - dan fre - sta - rens nät,

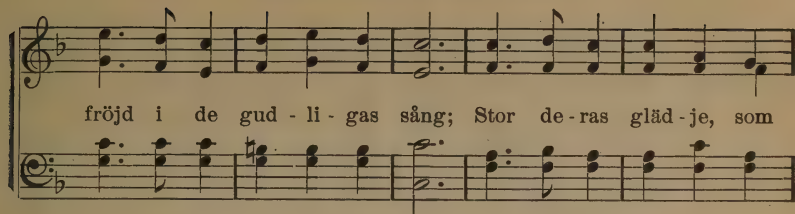
Att ditt e - van - ge - li - um här gö - ra kändt.
 Och käm - pa, med kraft, e - mot synd och för - därf.
 Och lef - va lyck - sa - ligt i all e - vig - het.

Kör.

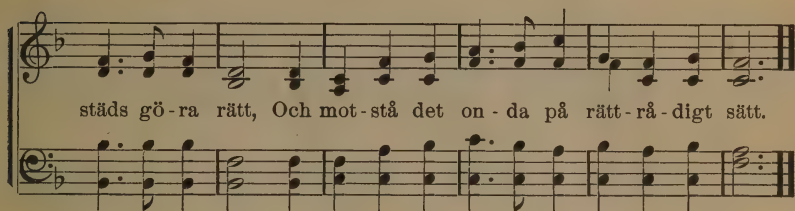

Kom till vårt ju - bi - le, kom da - gen lång, Del - tag med

Tack för sabbaten!

fröjd i de gud - li - gas sång; Stor de - ras gläd - je, som

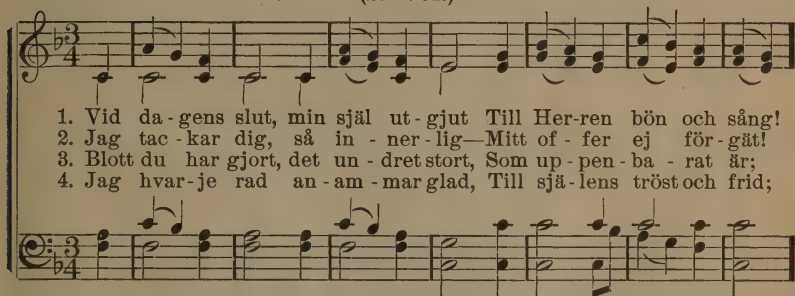

städs gö - ra rätt, Och mot - stå det on - da på rätt - rå - digt sätt.

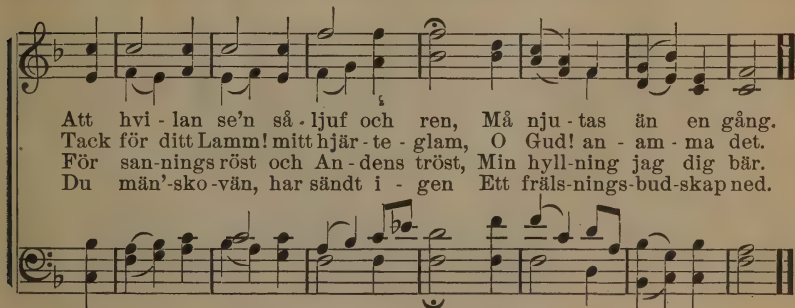
Nr. 187.

Vid dagens slut.

(S. B. 91.)

1. Vid da - gens slut, min själ ut - gjut Till Her - ren bön och sång!
 2. Jag tac - kar dig, så in - ner - lig - Mitt of - fer ej för - gät!
 3. Blott du har gjort, det un - dret stort, Som up - pen - ba - rat är;
 4. Jag hvar - je rad an - am - marglad, Till sjä - lens tröst och frid;

Att hvi - lan se'n så - ljuf och ren, Må nju - tas än en gång.
 Tack för ditt Lamm! mitt hjär - te - glam, O Gud! an - am - ma det.
 För san - ningsröst och An - dens tröst, Min hyll - ning jag dig bär.
 Du män' - sko - vän, har sändt i - gen Ett fräls - nings - bud - skap ned.

5. Med själ och sinn' stäm alla in,
 Af hjärtats fröjd med makt!
 Snart låt dig se, med änglarne,
 I härlighet och prakt.

6. Vi bedja så: Ack, låt oss få
 Insomna lugnt i frid!
 Och vakna opp, till fröjd och hopp,
 Till evigheters tid.

B. MONSON.

DUETT. *Andante.* *p*

Djupt sjun - ker skug - gan, so - len är bor - ta,

Slut är på da - gen den kor - ta, den kor - ta;

Snart strå - lar nat - ten af stjär - nor - nas ljus,

Som tin - dra så - kla - ra från All - fa - derns hus.

Låt oss nu ut - i frid hvi - la ut från all strid,

Djupt sjunker skuggan.

cres. *dim.*

Kom till vårt bo, låt oss hvi - la i ro.

KÖR. *mf*

Fa - der, alls - mäk - tig, Fa - der barm - här - tig,

Fa - der, så nå - de - full, se nu till ditt barn. A - men.

Nr. 189.

Gif oss rum.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

W. N. B. SHEPHERD.

mp *mf*

1. Gif oss rum, o rum oss gif! Hö-res Zi - ons ung - doms rop;
2. O, hur här - ligt da-gengryr, Sak-ta ur den mör - ka natt;
3. Se, din sol ej mer går ned, Her-ren själf skall bli ditt ljus;
4. Zi - on upp, stå upp, var glad! Se, ditt ljus om-strå - lar dig;

p *f*

Fram de gå med kraft och lif, De för-ö - kas hop vid hop.
Zi - on står, likt drömmar'n, yr, Ut - i un-drans mod för-satt.
Allt, som brag-te det, du led, Lig - ger gömdt i jor-dens grus.
Du upp-byg-ges stad vid stad, Di - na barn få rum åt sig.

Nr. 190. O bönestund, hur skön till mig.

AXEL A. NYLANDER.

F. D. J.

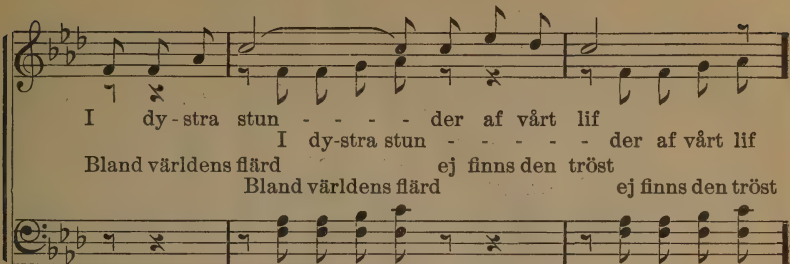
1. O bö - ne - stund, hur skön till mig,
1. O bö - ne - stund, hur skön till mig,
2. O bö - ne - stund, hur skön till mig,
2. O bö - ne - stund, hur skön till mig,

Som kal - lar mig från värl - dens strid,
Som kal - lar mig från världens strid,
Som kal - lar mig från värl - dens strid,
Som kal - lar mig från världens strid,

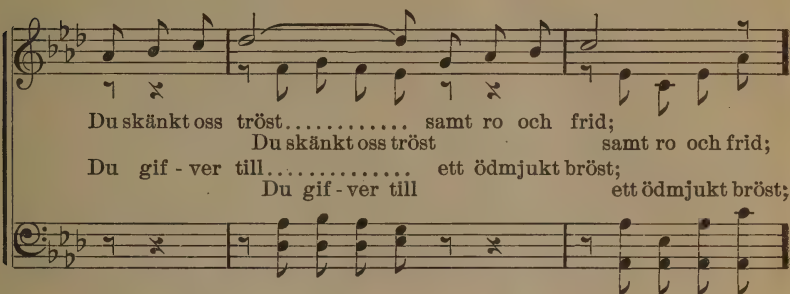
Då den fram - går till Fa - derns hus,
Då den framgår till Fa - derns hus,
Till mig du är en dyr - bar skatt,
Till mig du är en dyr - barskatt,

Den till vår själ ger lif och ljus;
Den till vår själ ger lif och ljus;
Du gör till dag be - kym - rets natt;
Du gör till dag be - kym - rets natt;

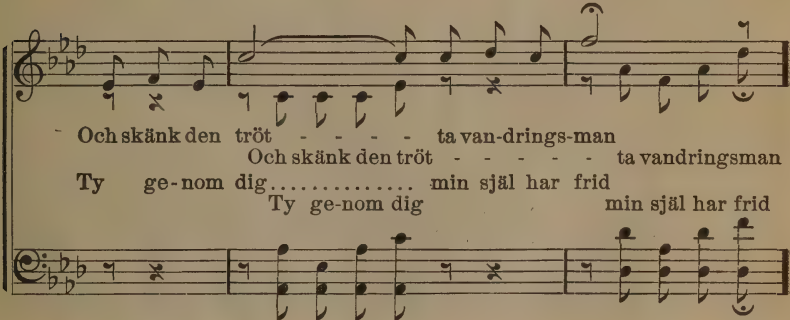
O bönestund, hur skön till mig.

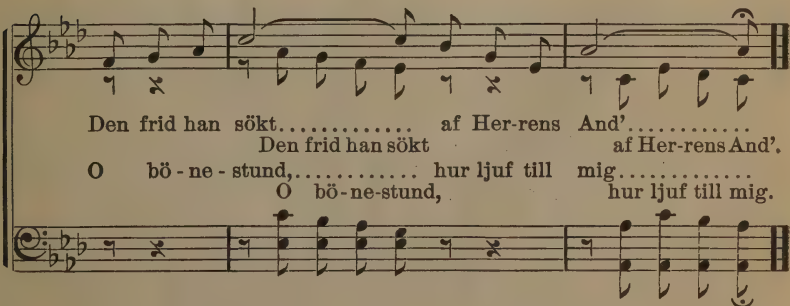
I dy-stra stun - - - - der af vårt lif
 I dy-stra stun - - - - der af vårt lif
 Bland världens flärd ej finns den tröst
 Bland världens flärd ej finns den tröst

Du skänkt oss tröst..... samt ro och frid;
 Du skänkt oss tröst samt ro och frid;
 Du gif-ver till..... ett ödmjukt bröst;
 Du gif-ver till ett ödmjukt bröst;

Och skänk den tröt - - - - ta van-drings-man
 Och skänk den tröt - - - - ta vandringsman
 Ty ge-nom dig..... min själ har frid
 Ty ge-nom dig min själ har frid

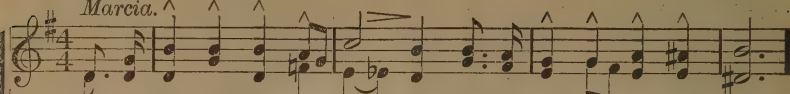
Den frid han sökt..... af Her-rens And'.....
 Den frid han sökt af Her-rens And'.
 O bö-ne-stund,..... hur ljuf till mig.....
 O bö-ne-stund, hur ljuf till mig.

Nr. 191. Skola Zions söner vackla?

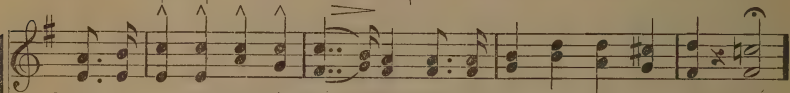
Öfvers. af C. A. KRANTZ.

EVAN STEPHENS.

Marcia.

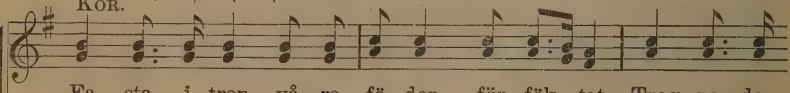
1. Sko - la Zi - ons sö - ner vack - la I vår kamp för san - ning - rätt?
2. Mörkets kämpar djarft o - re - ra Om att Her - rens verk ned - slå;
3. Vi vår lef - nads upp - gift ve - ta, I Guds san - ning vi stå fast;
4. Låt oss vär - digt 'red - da va - ra För en plats vid ri - kets bord;

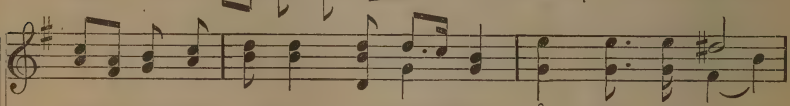
Hö - jer o - vän våld - ets fack - la - Sko - la vi slå till re - trätt? Nej!
 Sko - la lög - tets barn ej me - ra En - ligt gyll - ne re - geln gå? Jo!
 Va - ka, bed - ja och ar - be - ta, U - tan hvi - la el - ler rast. Ja!
 Bland de å - ter - lö - stas ska - ra, Som ha hört och gömt Guds ord. Ja!

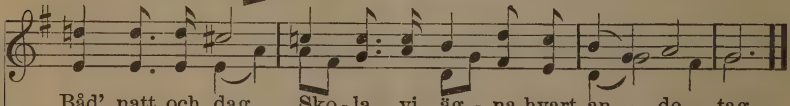
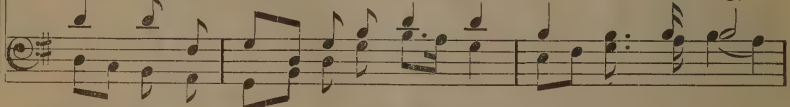
KÖR.

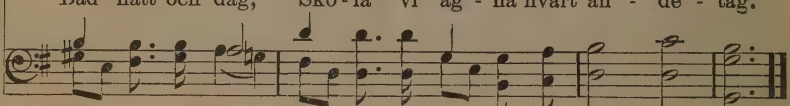
Fa - sta i tron vå - ra fä - der för - fäk - tat, Trog - na den

sak, hvar - för hel - gon för - smäk - tat. Åt Her - rens lag,

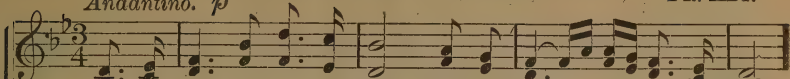
Båd' natt och dag, Sko - la vi äg - na hvart an - de - tag.

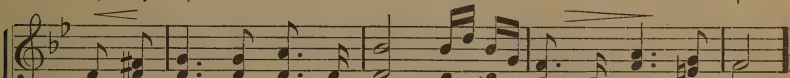
Nr. 192. När till hemmet svalan far.

FR. ABT.

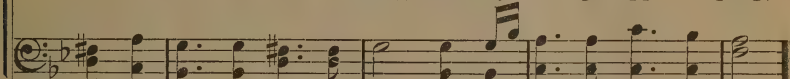
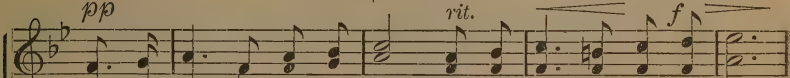
Andantino. p

1. När till hem-met sva-lan far, Ro-sens doft ej mer är kvar,
2. Ar - ma hjär - ta, sörj ej så! Äf-ven du skall hvi-la få,

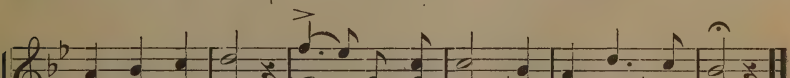
När den ljuf - va näk-ter-gal Ej mer hörs i skog och dal;
Fast din natt är mörk och lång, Skall ny sol gå opp en gång;

Äf-ven hjär - tat har sin höst, Sö - ker få - fängt ef - ter tröst,
Vårskall kom - ma' ef - ter höst, Åt den sorgs-ne skän-ka tröst,

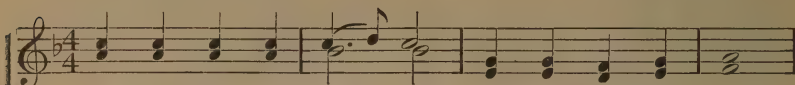
Hop - pas än på bätt - re dar; Skil-jas, ack skil - jas,
Gladt då hop - pet mot dig ler; Skil-jas, ja skil - jas,

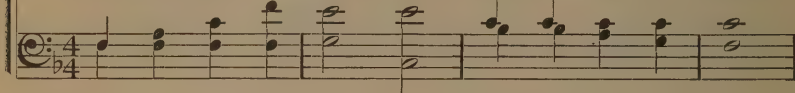
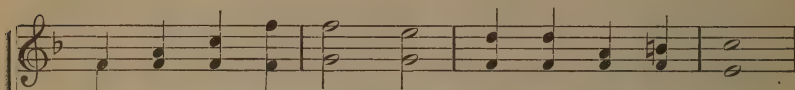
smär-tar mitt bröst, Skil - jas, ack skil - jas, smär-tar mitt bröst.
skall du ej mer, Skil - jas, ja skil - jas, skall du ej mer.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

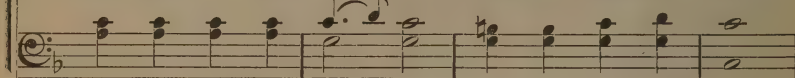
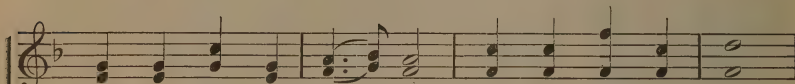
A. S. SULLIVAN.

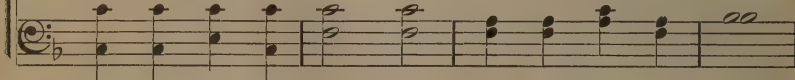
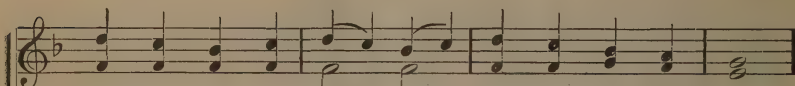
1. Fram-åt, Her-rens strids-män! Sky ej blod och sår;
 2. Se, hur se-geren vin-kar, Sa-tans hä-rar fly;
 3. Likt en kri-gar-ska-ra Drar Guds kyr-ka fram;
 4. Fram-åt då, i kää-ke! Slut er till vår trupp;

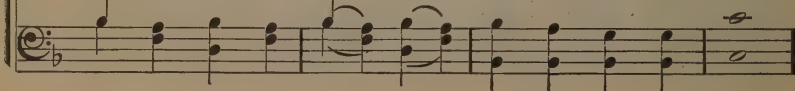
Je-su kri-gar-fa-na Fram-för fron-ten går.
 Fram då, Kri-sti strids-män, Fram, trots sla-gets gny.
 Vä-gen vi be-van-dra, Hel-gats af Guds Lamm.
 Del-tag i vårt ju-bel, Som vi stäm-ma upp.

Her-ren Kri-stus, kun-gen, Själf till an-fall för;
 Ond-skans fä-sten dar-ra Vid vårt an-falls-skri;
 Vi ej skil-da stri-da, Städs för-e-na-de;
 Å-ra, ho-si-an-na, Till vår Gud och Kung;

Främst i krigs-tu-mul-tet, Hans stan-dar sig rör
 Brö-der, ta-gen al-la Kraf-tigt del där-i.
 Ett i tro och lä-ra, Ett i lef-ver-ne.
 Ge-nom e-vig-he-ten, Män'-skor, äng-lar, sjung!

Herrens stridsmän.

KÖR.

Fram-åt, Her-rens strids - män! Sky ej blod och sår; Je - su

Je - su kri - gar - fa - na Fram-för fron - ten går.
kri - - gar - - - fa - na Fram-för fron - ten går.

Nr. 194. Morgon mellan fjällen!

(S. B. 199.)

Andantino. p *cres.* *p*

1. Mor-gon mel-lan fjäl-len! Kla-ra bäck och flod, Sor-lan-
2. Da-gen se vi bräc-kas, Fram går lju-sets flod; Da-lar-
3. Dag-gens kla-ra drop-pe Lik en pär-la stod; Lär-kans
4. Blomman på sin stän-gel, Som på än-gen stod, Skön, lik-

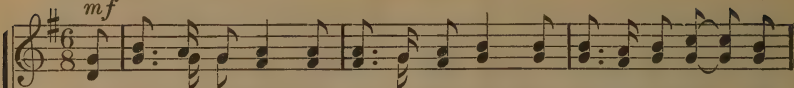
p *dim.*

de mot häl-len! Sjun-gen: Gud är god! Gud är god!
ne, som väc-kas, Sva-ra: Gud är god! Gud är god!
sång där op-pe Tol-kar: Gud är god! Gud är god!
som en än-gel, Vitt-nar: Gud är god! Gud är god!

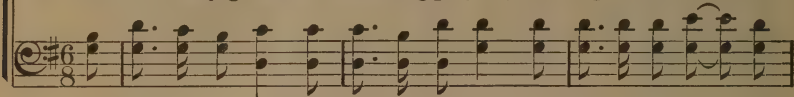
5. Skogens fåglar sjunga
Med ett glädtigt mod;
Där på kvist de gunga,
Kvittra: Gud är god!

6. Sjal, vak upp, och svara
Dem med nyfödt mod!
Höj din lofsång, klara:
Gud, vår Gud är god!

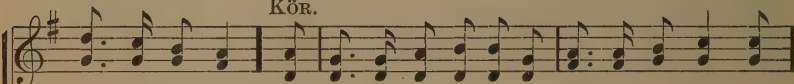
Öfvers. af G. W. TEUDT.

mf

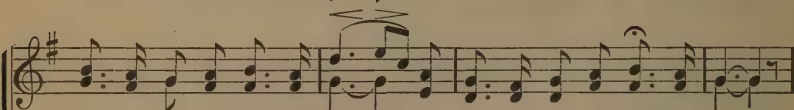
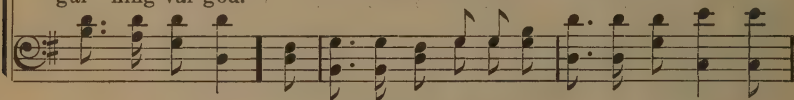
1. Så snabbt går min dag, på vin - gar den flyr, Och fram-åt det bär på
 2. Och sor-gen den kom med mån-gen en tår, Dock föl - ja jag vill i
 3. När slu - tat jag har min van-dring på jord, Och äng-lar-ne hviska din

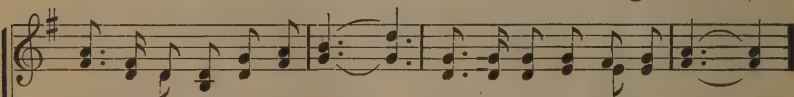
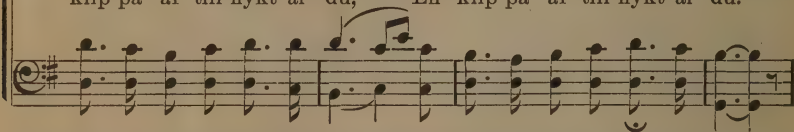
KÖR.

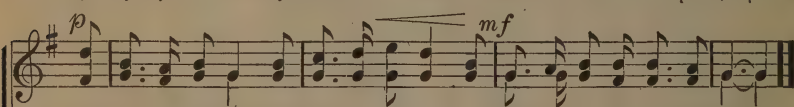
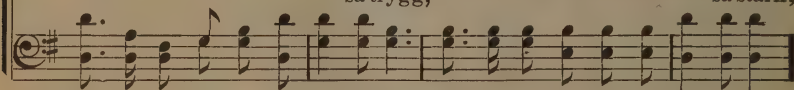
skum-man-de haf.
 Fräl - sa-rens spår. O Fa - der, i himmel'n, en sång till ditt namn: En
 gär - ning var god.

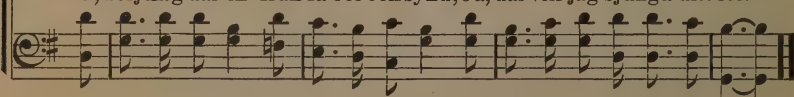
klip-pa af till-flykt är du, En klip-pa af till-flykt är du.

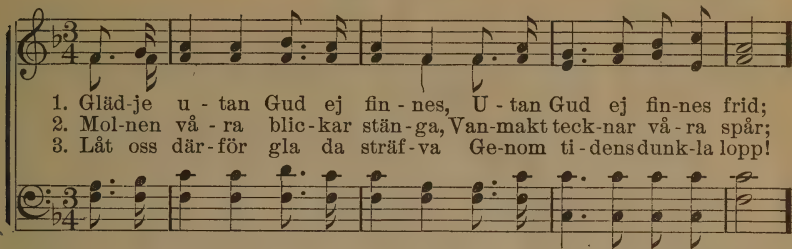

Klip-pa af till-flykt så trygg, Klip-pa af till-flykt så stark;
 så trygg, så stark;

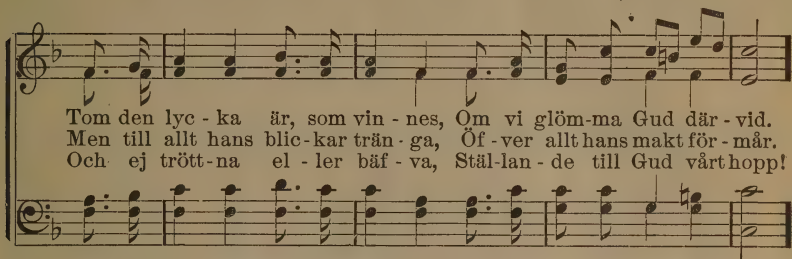

O, dölj mig där-in' från fa-ror och synd; Ja, där vill jag sjunga ditt lof.

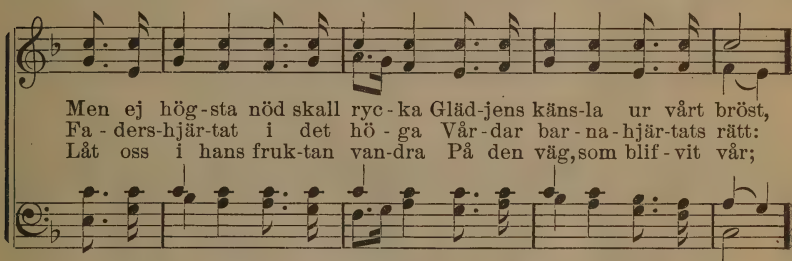

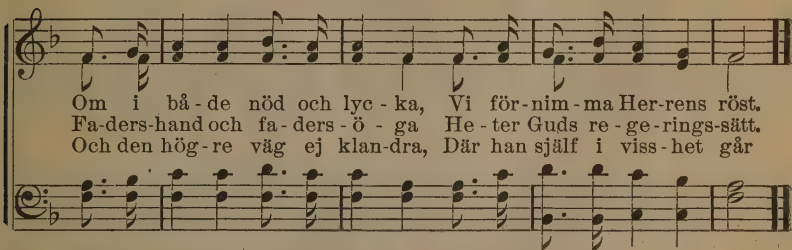
1. Gläd-je u - tan Gud ej fin - nes, U - tan Gud ej fin-nes frid;
 2. Mol-nen vå - ra blic-kar stän-ga, Van-makt teck-nar vå-ra spår;
 3. Låt oss där-för gla da sträf-va Ge-nom ti-densdunk-la lopp!

Tom den lyc - ka är, som vin - nes, Om vi glöm-ma Gud där - vid.
 Men till allt hans blic-kar trän-ga, Öf-ver allt hans makt för-mår.
 Och ej trött-na el - ler bäf-va, Stäl-lan-de till Gud vårthopp!

Men ej hög-sta nöd skall ryc-ka Gläd-jens käns-la ur vårt bröst,
 Fa-ders-hjär-tat i det hö - ga Vår-dar bar-na-hjär-tats rätt:
 Låt oss i hans fruk-tan van-dra På den väg, som blif-vit vår;

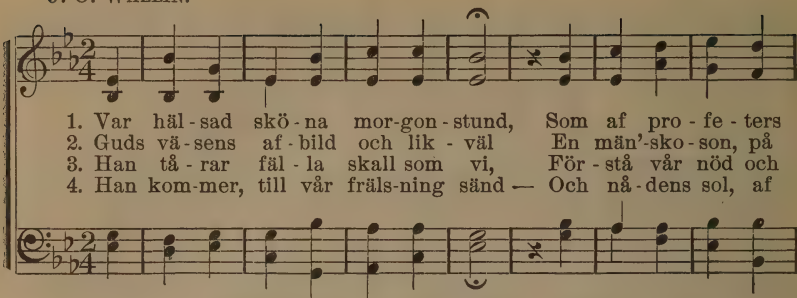

Om i bå-de nöd och lyc - ka, Vi för-nim-ma Her-rens röst.
 Fa-ders-hand och fa-ders-ö - ga He-ter Guds re-ge-rings-sätt.
 Och den hög-re väg ej klan-dra, Där han själf i viss-het går

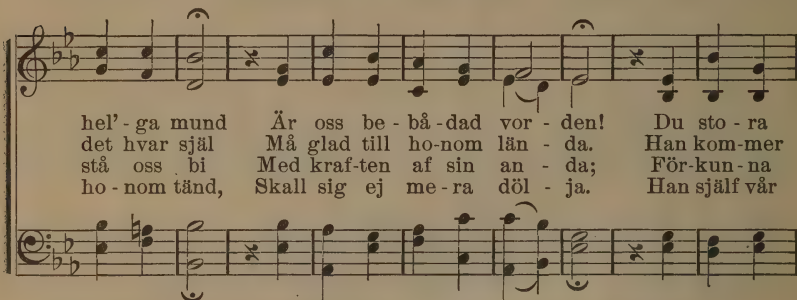
4. Stilla är hans gång och säker,
 Som hans milda stjärnors gång;
 Våra hjärtans sorg han läker,
 Löser våra bördors tvåger.
 Endast vi de bud hörsamma,
 Som han skref i våra bröst;
 Och det nådens ord anamma,
 Som är själens ljus och tröst.

5. Så vi känna, hur försoning,
 Helgelse och sinnesro
 På vår vandring, i vår boning,
 Med oss vandra, bland oss bo.
 Så vårt hjärta tröstligt minnes
 Under lifvets sorg och strid:
 Glädje utan Gud ej finnes,
 Utan Gud ej finnes frid.

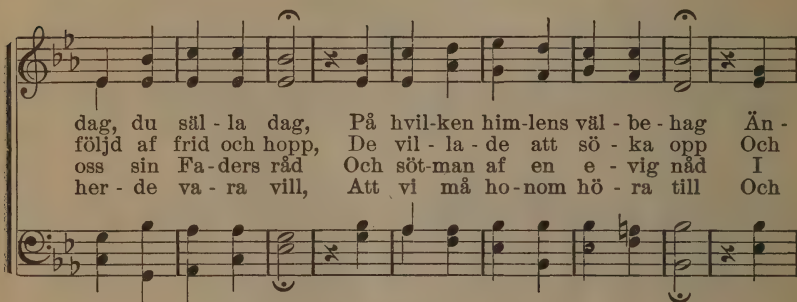
J. O. WALLIN.

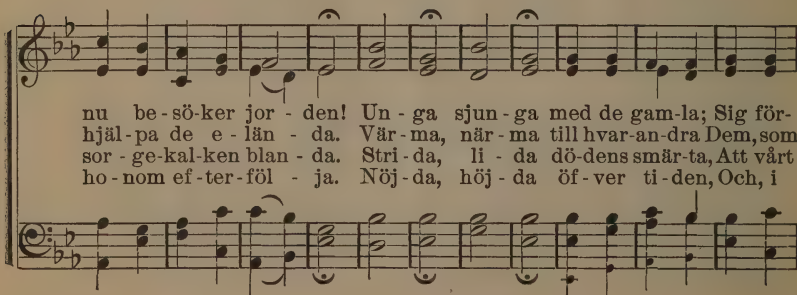
1. Var häl-sad skö-na mor-gon-stund, Som af pro-fe-ters
 2. Guds vä-sens af-bild och lik-väl En män'-sko-son, på
 3. Han tå-rar fäl-la skall som vi, För-stå vår nöd och
 4. Han kom-mer, till vår fräls-ning sänd — Och nå-dens sol, af

hel'-ga mund Är oss be-bå-dad vor-den! Du sto-ra
 det hvar själ Må glad till ho-nom län-da. Han kom-mer
 stå oss bi Med kraf-ten af sin an-da; För-kun-na
 ho-nom tänd, Skall sig ej me-ra döl-ja. Han själf vår

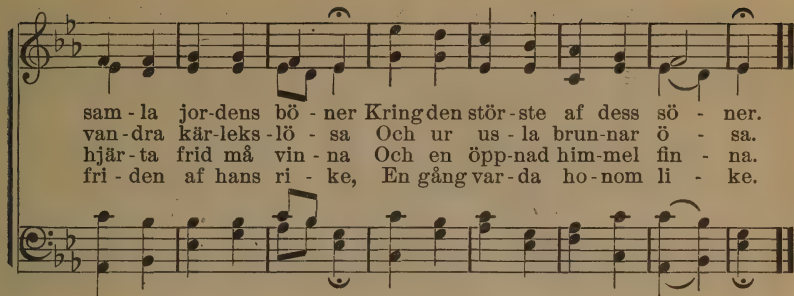

dag, du säl-la dag, På hvil-ken him-lens väl-be-hag Än-
 följd af frid och hopp, De vil-la-de att sö-ka opp Och
 oss sin Fa-ders råd Och söt-man af en e-vig nåd I
 her-de va-ra vill, Att vi må ho-nom hö-ra till Och

nu be-sö-ker jor-den! Un-ga sjun-ga med de gam-la; Sig för-
 hjäl-pa de e-län-da. Vär-ma, när-ma till hvar-an-dra Dem, som
 sor-ge-kal-ken blan-da. Stri-da, li-da dö-dens smär-ta, Att vårt
 ho-nom ef-ter-föl-ja. Nöj-da, höj-da öf-ver ti-den, Och, i

Jesu födelse.

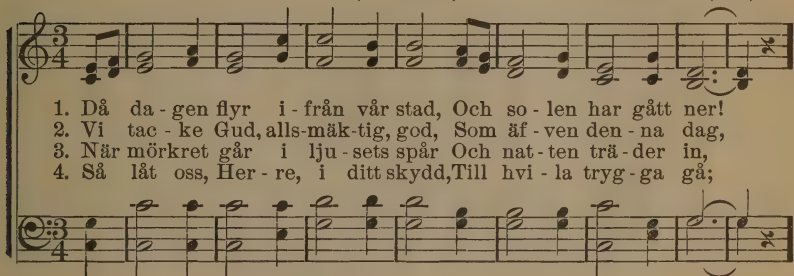

sam - la jor - dens bö - ner Kring den stör - ste af dess sö - ner.
 van - dra kär - leks - lö - sa Och ur us - la brun - nar ö - sa.
 hjär - ta frid må vin - na Och en öpp - nad him - mel fin - na.
 fri - den af hans ri - ke, En gång var - da ho - nom li - ke.

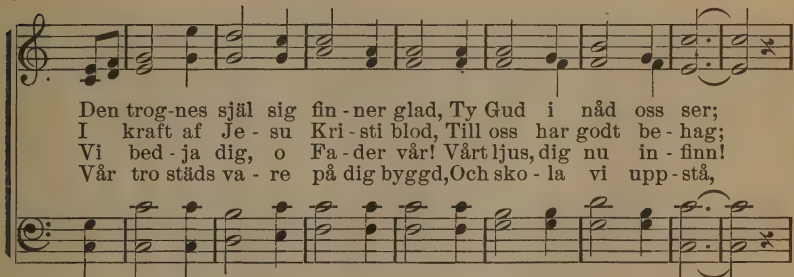
Nr. 198. Då dagen flyr ifrån vår stad.

(S. B. 211.)

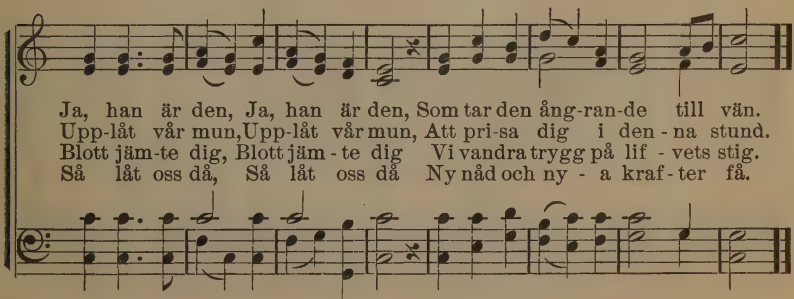
C. J. THOMAS (arr.).

1. Då da - gen flyr i - från vår stad, Och so - len har gått ner!
 2. Vi tac - ke Gud, alls - mäk - tig, god, Som äf - ven den - na dag,
 3. När mörkret går i lju - sets spår Och nat - ten trä - der in,
 4. Så låt oss, Her - re, i ditt skydd, Till hvi - la tryg - ga gå;

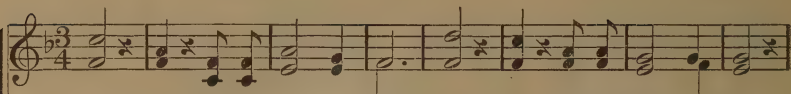
Den trog - nes själ sig fin - ner glad, Ty Gud i nåd oss ser;
 I kraft af Je - su Kri - sti blod, Till oss har godt be - hag;
 Vi bed - ja dig, o Fa - der vår! Vårt ljus, dig nu in - finn!
 Vår tro städs va - re på dig byggd, Och sko - la vi upp - stå,

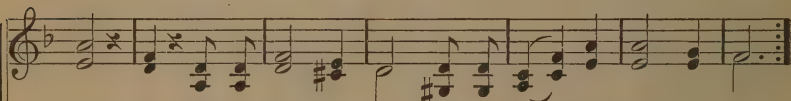
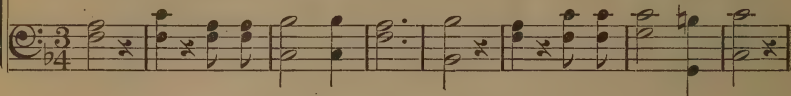
Ja, han är den, Ja, han är den, Som tar den ång - ran - de till vän.
 Upp - låt vår mun, Upp - låt vår mun, Att pri - sa dig i den - na stund.
 Blott jäm - te dig, Blott jäm - te dig Vi vandra trygg på lif - vets stig.
 Så låt oss då, Så låt oss då Ny nåd och ny - a kraf - ter få.

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

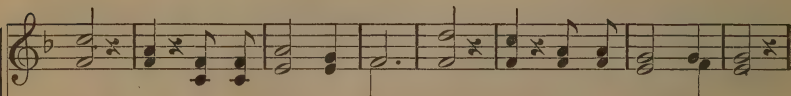
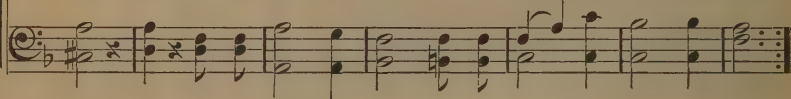
G. CARELESS.

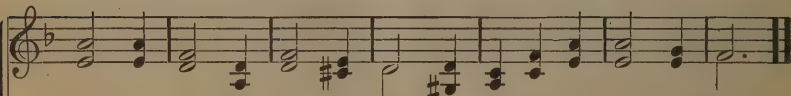
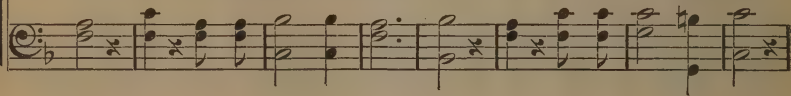
1. Frid, frid, för den tröt-ta själ; Ro, ro, för den kval-da kropp;
 2. Frid, frid, nu är stri-den slut; Ro, ro, sprängdt är kampens led;
 3. Frid, frid, in-gen tvist där stör; Ro, ro, in-gen kla-gan där;

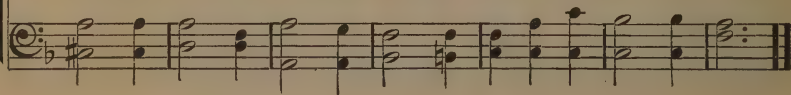
- Ro, ro, un-der torf-van, ro, Där de bo, som fyllt sitt lopp.
 Ro, ro, där det stän-ges, ro, När i ve-ster sol'n går ned.
 Ro, ro, där är slu-tet, ro, I-från sor-ger och be-svär.

4. Frid, frid, för de ängs-lan-de; Ro, ro, för de sorgs-na, tröst;
 5. Frid, frid, hör mu-si-kens ljud; Ro, ro, till dess sol'n upp-går;

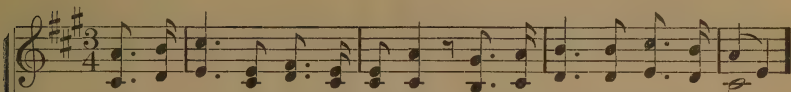
- Ro, ro, äng-lar vår-da dem Som slum-ra vid mo-ders bröst.
 Ro, ro, till mil-len-niet, ro, Då dö-den ej läng-re rår.

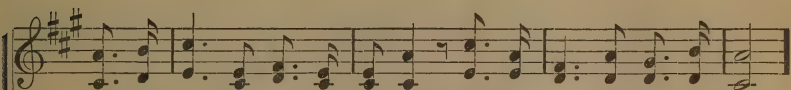
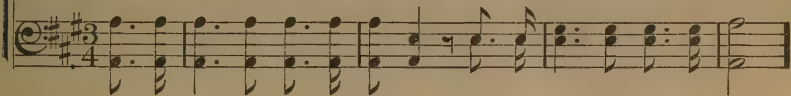
Nr. 200. Mötas vi en gång därhemma?

G. W. TEUDT.

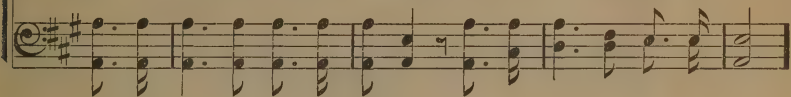
ELIHU S. RICE.

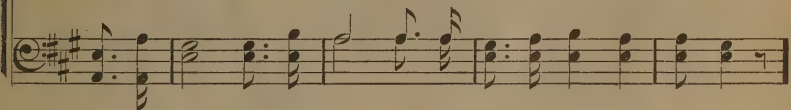
1. Mö-tas vi en gång där-hem-ma, Bort-om dö-dens mör-ka älf,
2. Få vi mö-tas ef-ter stor-men, Ut-i him-lens lug-na hamn,
3. Få vi mö-ta des-sa trog-na, Som här sle-tos från vårt bröst;
4. Få vi mö-ta med vår Fräl-sar', Då han ta-ger hem sin brud;

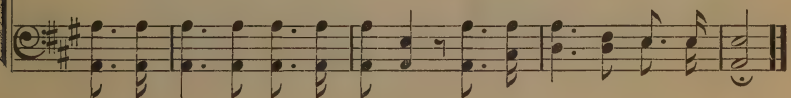
Att från ti-dens ve-der-mö-da, Hvi-la ut hos Her-ren själf?
Och till-sam-mans ka-sta an-kar, Pri-san-de vår Fa-ders namn?
Få vi se de kän-da dra-gen, Lyss-na till den kän-da röst?
Pri-sa nå-dens dju-pa un-der, Och för e-vigt tjä-na Gud?

Möt's vi då, möt's vi då, På den an-dra si-dan flo-den;

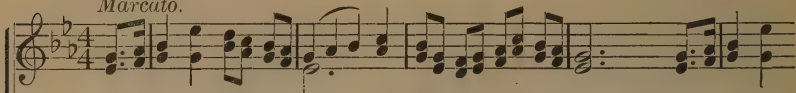

Få vi mö-tas bort-om flo-den, Dit ej någ-ra stor-mar nå?

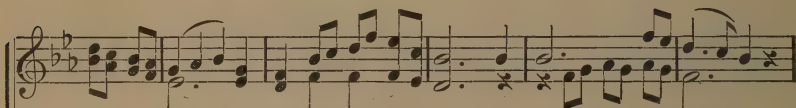
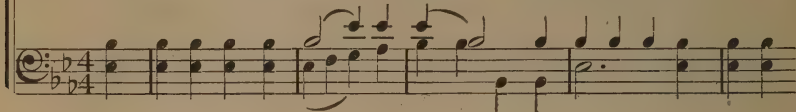

Öfvers. af C. A. KRANTZ.

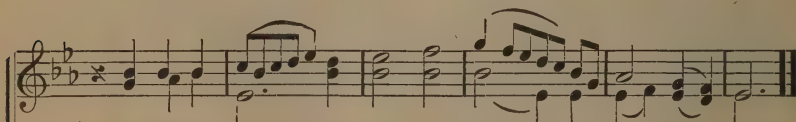
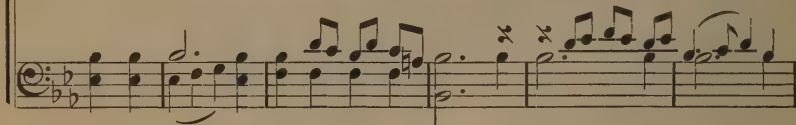
E. STEPHENS.

Marcato.

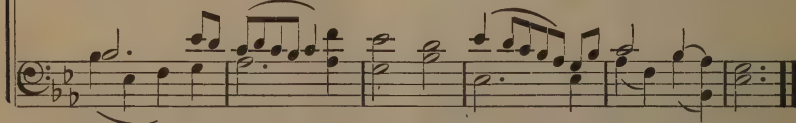
1. Välkommen, skö-na dag, Be-bå-dad vÄrl-den all, När ut-i
 2. När Is-rael, fjÄr-ran flydd, Och Ju-da sprid-da sÄd, Skall un-der
 3. Från Zi-ons hel'-ga berg Hörs hÄl-so-vat-tens brus; Ny kraft i
 1. Be-bå - - dad vÄrlden all,

- brö-dra-lag Hem Is-rael sam-las skall, På Zi - - ons berg
 Guds be-skydd Be-bo sitt land i fred. Ja, led - - de af
 blod och märg Ge lifstrÄdslundars sus, Hvars löf ge bot
 På Zi-ons berg de

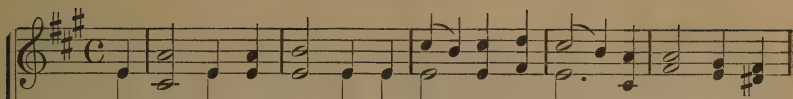

- de fun-nit hamn; Sjung, ho-si-an - 'na, till Guds namn!
 Je-ho-vas hand, I-gen de byg-ga Zi-ons land.
 Åt al-la sÄr, Hvars him-la-bal - sam fol-ket får.
 fun - nit hamn;

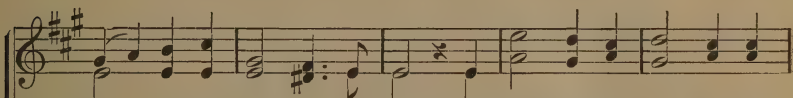
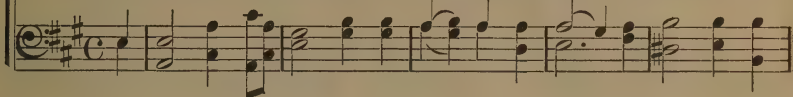

4. Jerusalem skall då
 Bli återlösar'ns tron;
 Båd' land och haf skall få
 Besked om hans mission.
 Nationer, kungar göra bot
 Och bedja vid Messie fot.

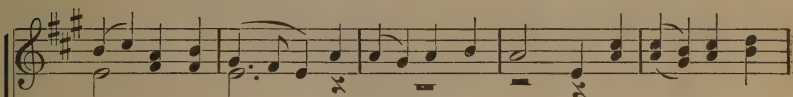
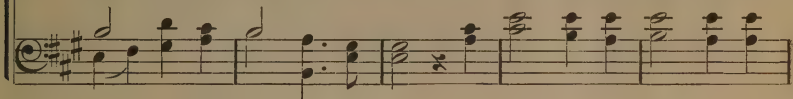
5. Rör gyllne lyran då
 Och sjung, I änglars tal;
 Af fröjd låt hjärtat slå,
 Håll fest i himlens sal;
 Från jord och haf och sjö och sky
 Sjung Frälsarn's pris hvar morgon ny.

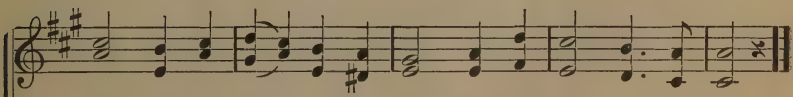
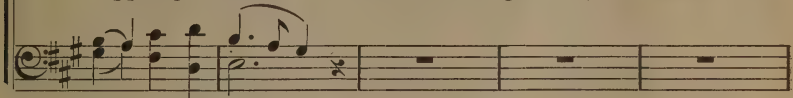
1. Du him-lar-nes Her-re, vi bed-ja till dig: Ack, led du oss
 2. Du äl-skar oss al-la så fa-der-ligt ömt, Till nåd vill du
 3. Du kän-ner oss, Fa-der, i främ-man-de land, Ack, för oss med

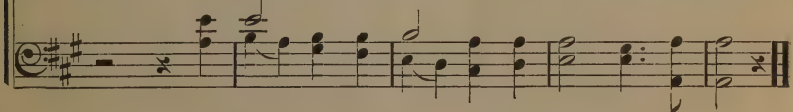
in på den he-li-ga stigt, Och skänk till oss san-nin-gens
 kal-la, ditt blod har du tömt; Vi vil-ja hör-sam-ma, hvad
 var-samt upp-fost-ran-de hand! Och låt oss snarthin-na för-

kost-ba-ra skatt! Ty världen än van-kar i själf-vi-ska
 hit-tills vi glömt. Af nåd oss an-am-ma! Du är ju den-
 hoppningens strand. Blott ett vi be-gä-re, att städs du oss

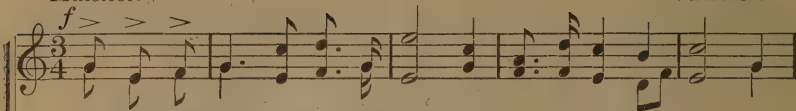

tan-kar, I själf-vi-ska tan-kar, i dunk-la-ste natt.
 sam-ma, Du är ju den-sam-ma, ditt namn är be-römt.
 bä-re! Att städs du oss bä-re i kär-le-kens band.

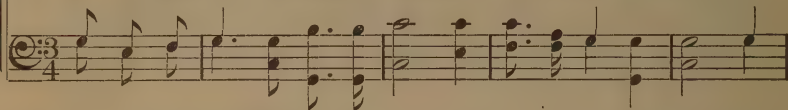

Maestoso.

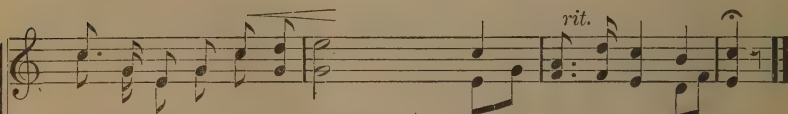
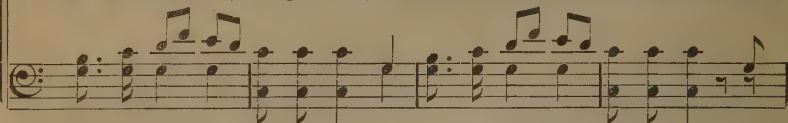
F. PACIUS.

1. Vårt land, vårt land, vårt arf - ve - land, Ljud högt, du ljuf - va ord! Ej
 2. Vårt land är fritt, här slaf - ve - ri Ej smi - der tvån - gets block; All
 3. Vi äl - ska vå - ra strömmars brus Och vå - ra käl - lors språng, Vi

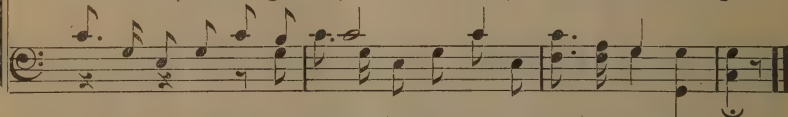

lyfts en höjd mot himlens rand, Ej sänks en dal, ej sköljs en strand Mer
 värl - den far oss stolt för - bi, Och da - len, som vi sam - las i, Den
 äl - ska slät - ten, sko - gens sus, Vår stjär - ne - natt, vårt sommarljus; Hvad

äl - skad än vår bygd i nord,
 skys af hed - nin - gar - nes flock —
 ö - rat hör, hvad ö - gat ser,

Än vå - ra fä - ders jord.
 Vi äl - ska lan - det dock.
 Oss fri - ska käns - lor ger.

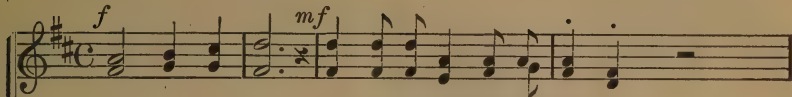
ff 1. Mer äl-skad än vår bygd, Än vå - ra fä - ders jord.

4. O land! du tusen helgons land,
 Hvar fred och trohet byggt!
 Där himlens Gud, med nådig hand
 Oss gaf ett land, vår framtids land;
 Var för din ringhet aldrig skyggt!
 Var, Zion, gladt, var tryggt!

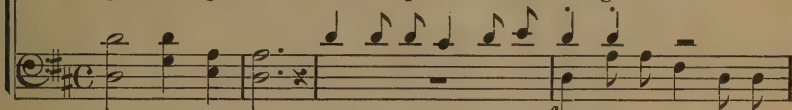
5. Din blomning, sluten än i knopp,
 Snart mognar ur sitt tvång;
 Se, ur vår kärlek skall gå opp
 Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
 Och högre klinga skall en gång
 Guds helgons jubelsång.

Andante con moto maestoso.

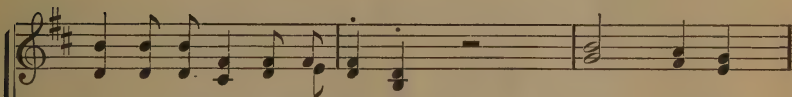
I. E. NORDBLOM.

1. Här - li - ga land! Lan-det, som Mo-se be-skrif-vit,
 2. Zi - on - ska land! Bud-ska-pet vidt omkring lju-der,
 3. Ljuf - li - ga land! Hör hvad pro-fe-ter-na sä - ga:

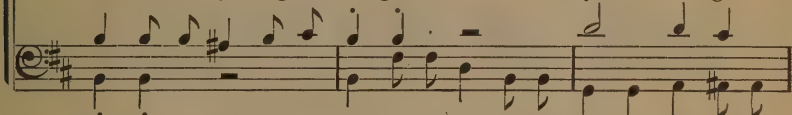

mf
 1. Lan-det, som Mo-se be-

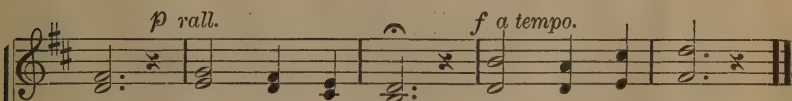
Ja - kob till Jo - sef det gif-vit.
 Her-ren sitt folk nu hem-bju-der.
 "Lan-dets skall ym-nig-het e - ga."

Här - li - ga
 Zi - on - ska
 Ljuf - li - ga

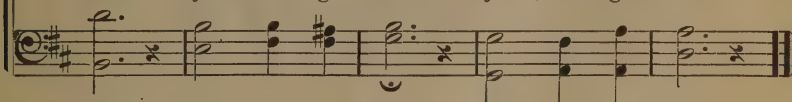

skrif-vit,

Ja - kob til Jo - sef det gif - vit. Här - li - ga

land! Här - li - ga land! Här - li - ga land!
 land! Zi - on - ska land! Zi - on - ska land!
 land! Ljuf - li - ga land! Ljuf - li - ga land!

land!

4. Fridsälla land!
 Hemland se'n Babel jag lämnar,
 Dit enhvar helig sig ämnar.
 :: Fridsälla land! ::

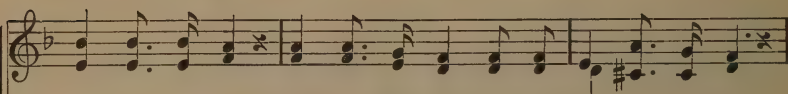
5. Kärlekens land!
 Land framför länder på jorden!
 Dit flytta många från norden.
 :: Kärlekens land! ::

6. Egendomsfolk!
 Bröder och systrar af Abel!
 Sägen ert afsked till Babel!
 :: Egendomsfolk! ::

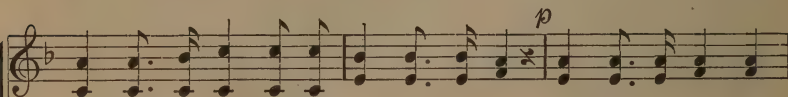
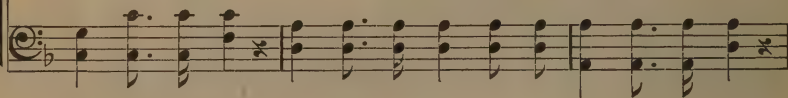
7. Fädernesland!
 Där väntar gästabudsbordet,
 Ljude med väldighet ordet!
 :: Fädernesland! ::

Andante. mf

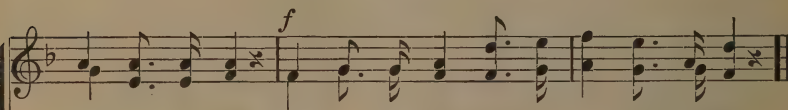
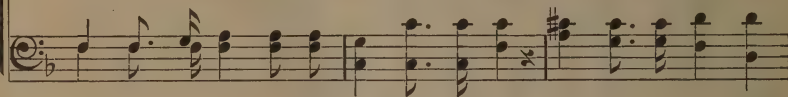
1. Hö - sten är kom-men, hör stor-mar-nes gny, Sva-nen tar af-sked och
2. So - len är slock-nad, så mörkt blir på hed, Regn-bäc-kar grå-ta längs
3. Ack, förr'n dess sär-la glans sjun-kit i haf, Står kan-ske bäd-dad min

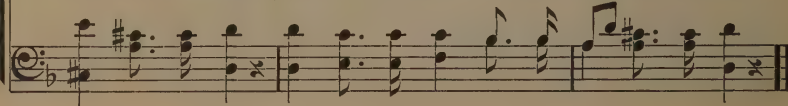
sva - lor - na fly. Blom-man har bäd-dat i mos-san sin graf,
 fjäl - lar - ne ned; Käl - lan på knä står in - vid de - ras fot
 snö - hölj - da graf. O, så far - väl då du som-mar i höjd!

Vå - gor - na bru - sa på vil - lan - de haf. Nec-ken mot klip-pan
 Och i sin ur - na tar tå - rar - na mot. Som-mar'n här-ne - re
 Tack va - re dig för hvart nö - je, hvar fröjd, Då jag med blom-mor

guld-har - pan slår, Skogs-bru-den fäl - ler sitt grön-skan-de hår.
 slu - tat sitt lopp; Där ut - i stjär-nor - na tin - drar hon opp.
 på di - na fält Lek - te som bro - der så sorg-fritt och sällt.

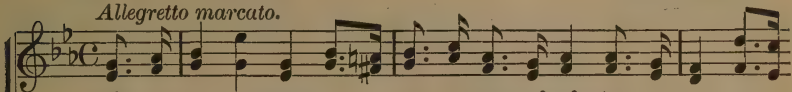

Nr. 206. Låt oss alla käckt gå på.

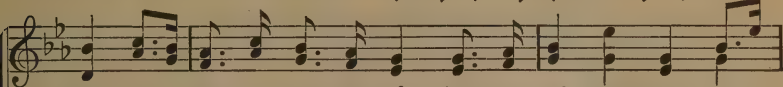
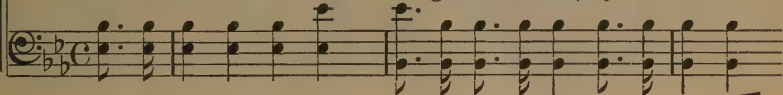
Öfvers. af C. A. KRANTZ.

E. STEPHENS.

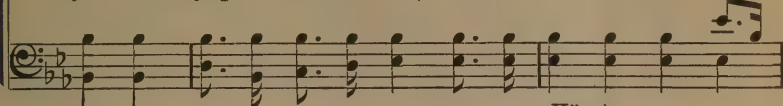
Allegretto marcato.

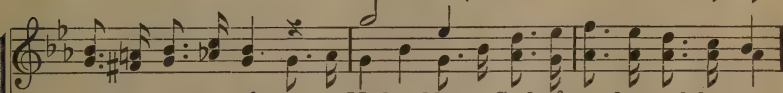
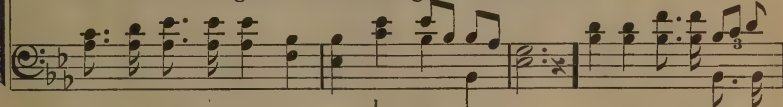
1. Låt oss al - la käckt i Herrens verk gå på, Att vid stri - dens
2. När mot sa - tans här vår ska - ra stäl - les upp, Fast vårt tal är
3. Om vi hand - la rätt oss in - gen fa - ra när, Ty vår Her - re

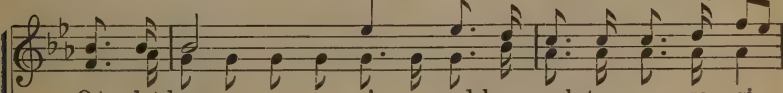
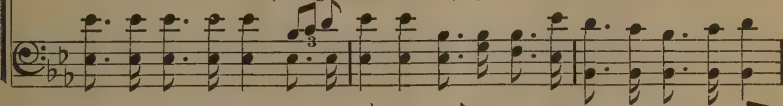
slut vi se - ger - kro - nan få, Och i lif - vets kamp be -
lägt, vi vå - ga dock en kupp, Ty en o - sedd makt för
själf sin hjälp oss städs be - står, Han i fa - rans stund huld

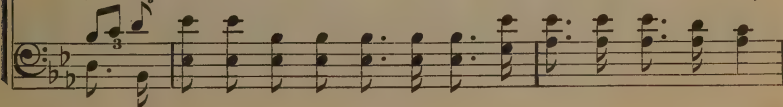
ständigt re - do stå Till san - nin - gens för - svar. Räds ej fa - stän
an en stör - re trupp Till san - nin - gens för - svar. Räds ej! Mod blott, fastän
vid vår si - da går Till san - nin - gens för - svar.

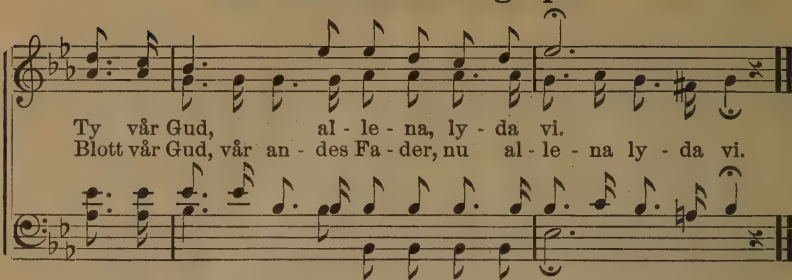
o - vän drif - ver hån, Mod blott, Gud står med oss och hans son.
o - vän drif - ver hån, Se - gra må - ste vi, ty Gud står med oss och hans son.

Oss det bryr ej, onskans mak - ters ra - se - ri,
Vi ej fruk - ta för de on - da el - ler de - ras ra - se - ri,

Låt oss alla käckt gå på.

Ty vår Gud, al - le - na, ly - da vi.
Blott vår Gud, vår an - des Fa - der, nu al - le - na ly - da vi.

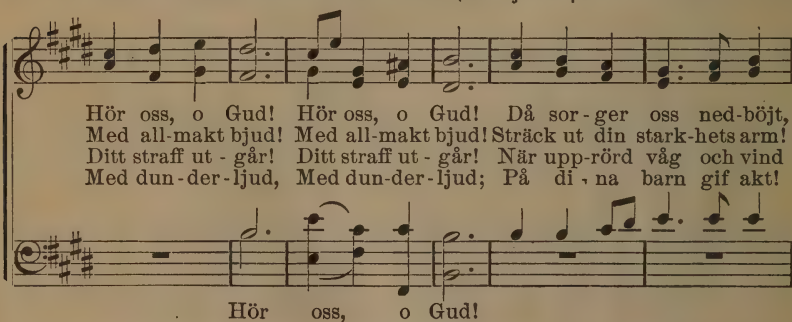
Nr. 207. Välsigna Gud, ditt folk!

(S. B. 98.)

E. STEPHENS.

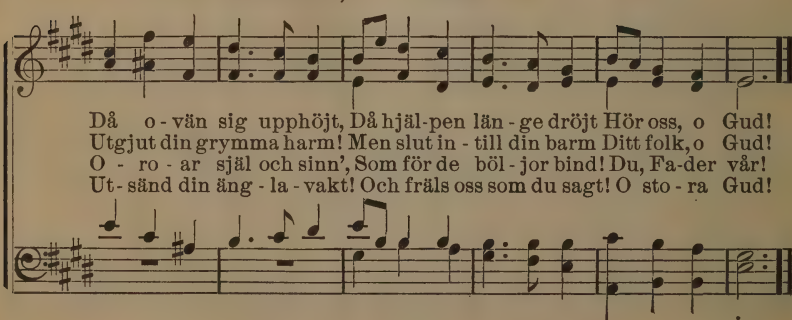

1. Väl - sig - na Gud, ditt folk! Och sänd oss An - dens tolk!
2. När fi - en - der - nas här Ditt Zi - on kom - mer när,
3. Oss skyd - da med din hand, När öf - ver haf och land
4. När ri - ken ru - sta sig, Och äm - na fö - ra krig

Hör oss, o Gud! Hör oss, o Gud! Då sor - ger oss ned - böjt,
Med all - makt bjud! Med all - makt bjud! Sträck ut din stark - hets arm!
Ditt straff ut - går! Ditt straff ut - går! När upp - rörd våg och vind
Med dun - der - ljud, Med dun - der - ljud; På di - na barn gif akt!

Hör oss, o Gud!

Då o - vän sig upphöjt, Då hjäl - pen län - ge dröjt Hör oss, o Gud!
Utgjut din grymma harm! Men slut in - till din barm Ditt folk, o Gud!
O - ro - ar själ och sinn', Som för de böl - jor bind! Du, Fa - der vår!
Ut - sänd din äng - la - vakt! Och fräls oss som du sagt! O sto - ra Gud!

S. F. SMITH, D. D.

H. CAREY.

1. My coun - try, 'tis of thee, Sweet land of lib - er - ty,
 2. My na - tive coun - try, thee, Land of the no - ble, free,
 3. Let mu - sic swell the breeze, And ring from all the trees
 4. Our fa - thers' God, to Thee, Au - thor of lib - er - ty,

Of thee I sing: Land where my fa - thers died, Land of the
 Thy name I love: I love thy rocks and rills, Thy woods and
 Sweet free-dom's song: Let mor - tal tongues a - wake; Let all that
 To Thee we sing: Long may our land be bright With free-dom's

cres.
 pil - grims' pride, From ev - 'ry moun-tain side Let free-dom ring.
 tem - pled hills; My heart with rap - ture thrills Like that a - bove.
 breathe par-take; Let rocks their si - lence break, The sound pro-long.
 ho - ly light; Pro - tect us by Thy might, Great God, our King.

Nr. 209.

Vår profet.

(Mel.: "America."—Öfvers. af C. A. KRANTZ.)

1. Vi prisa dig, vår Gud!
 Tack för ditt sändebud,
 Din sannings tolk.
 Frigjordt från mörkrets band
 Ledsagadt af din hand,
 Sjunger i vesterland,
 Ditt fria folk.

2. Gud, signe vår profet;
 Fyll du med helighet
 Hans lefnadsvy.
 Fyll med din kraft hans röst,
 Skänk åt oss alla tröst;
 Frestarens, guldets röst,
 Må alla fly.

3. Snart är ditt rike bragt,
 Som dina vittnen sagt,
 Från haf till haf.
 Snart är förenad, hel,
 Sanningen allas del;
 Ingen se'n tyder fel
 Det ord du gaf.

4. O, må ditt folk bli ett,
 Som gudomen vi sett,
 I enighet.
 Som en i hjärta, själ,
 Alla för nästans väl,
 Frie, ej någons träl,
 I evighet.

REGISTER.

A	Nr.
Ack, lifvet blir en börda.....	98
Allmakts Gud	78
<i>America</i>	208
Att bedja Gud, han själf oss bjöd	134
Att Zion beredes.....	93

B	Nr.
Banéret synes svinga.....	7
Blomstra, som en rosegård....	102
Brist ut, o själ	81
Brutna äro mörkrets länker....	51

D	Nr.
Den himmelska elden	6
Det är helt visst på tiden snart..	76
Din vandring går ej alltid lätt..	161
Djupt sjunker skuggan.	188
Du, himlarnes Herre	202
Dyra barn, er Gud är nära	171
Då dagen flyr ifrån vår stad....	198
Då din lefnadsdag syns dyster..	82
Då Kristi kyrka	32
<i>Den okända grafven</i>	173

E	Nr.
En dag — o sälla ögonblick....	64
En grundval är lagd.....	114
En sorgebetyngd och fattig man	79
En ängel ofvanfrån	178
Evige Fader	36
Evigt förbund	43

F	Nr.
Fader, uti Jesu namn	181
Fader vår, i himlen ofvan	50
Fader vår, på årans troner.....	83
Farväl, all jordisk ära	117
Framåt, Herrens stridsmän.....	193
Frid, frid, nu är striden slut..	199
Frimodig var för sannings sak..	183
Fröjden eder, Zions söner.....	8
Fädernas Gud	140
För dig, o Fader, nu vi böja ...	143
Förfäras ej du lilla hop.....	180
Förlossar'n för Israel	39

G	Nr.
Gif oss rum	189
Glada vi se	128
Gläd dig, o jord	28
Gläd dig, Zion.....	26
Glädje utan Gud ej finnes.....	196
Gode Gud, vår Fader.....	156

Nr.	Nr.
God morgon! mina vänner små..	119
<i>Grafvens frid</i>	199
Guds kyrka är vår klippeborg...	169
Gud, som bor i himlen härligt..	54
Guds väg så ofta gömmer sig..	45
Guds ängel nedsteg	31
Gå stolt på hafvets bölja.....	58
Gör hvad är rätt.....	88

H	Nr.
Haf tröst, du Zion, Jesu brud...	10
Han lefver, min Förlossare....	163
Helige Ande	145
Herre, hör stormarna rasa.....	174
Herrens folk sig skall förena...	63
<i>Herrens stridsmän</i>	193
Herren vill sitt frälsningsverk fullborda	38
Herrens Zion, helga stad.....	92
Himlens Gud, vår Fader.....	35
Hosianna	176
Hur ljuf, o Gud, hur säll den lott	100
Hur mörk den själ, som bunden är	185
Hvad beslutades i himlen	158
Hvad ljus öfver griften	164
Hvilken fröjd, o Gud, att äga..	115
Hälser nu Zion	34
Härliga land	204
Härligt det är	9
Här mig trycker Babels tvång..	96
Hör, hur juleklockan ringer....	184
Hör män'skorna, så svärja de...	89
<i>Hösten</i>	205
Hösten är kommen	205

I	Nr.
I dag, medan sol'n ler	168
I en enslig lund.....	173
I erinran om din smärta	142
I, jordens släkten	90
I Kirtland, Zions tempel stod....	122
I lifvets alla händelser.....	129
I morgonljusets gyllne glans....	135
I skördemän, att skörda gån....	127
I, som i fast förening	94
I vårt sköna Deseret	152

J	Nr.
Jag är främling	23
Jag har suckat och sörjt.....	177
Jag tjänar Gud men's jag är ung	112

REGISTER.

	Nr.
Jag har allt jag göra kan.....	124
Jag vet på hvem jag bvgger....	113
Jehova, himlens, jordens Gud...	131
<i>Jesu födelse</i>	197
Jesus, min Frälsare	95
Jord med tusen blommor små...	170

K

Kom aldrig sent	153
Kom, alle I Guds män.....	16
Kom, I som älsken Gud.....	167
Kom, Israels äldste.....	42
Kom, kom Guds folk.....	139
Kom, lyssna till Profetens röst.	162
Kom, låt oss igen.....	150
Kommen alla, stora, små.....	85
Kom, o du kungars Kung.....	71
Kom, Zions frälsta skara.....	2
Kärleken är ljusets källa	86

L

Led oss fram	13
Lofsjungen vår Frälsar'.....	66
Lofva, o Zion, din Herre.....	103
Lofven Gud med jubelsång....	15
Långt, långt härifrån	87
Låt den Helge Andes stämma..	160
Låt ej ditt hjärta sörja.....	172
Låt hvarje hjärta fröjdas.....	126
Låt oss alla käckt gå på.....	206
Låt Zion i sin prakt stå fram..	5

M

Med hvad är Lammets brud väl lik	111
Messie Evangelio	84
Min Gud är mitt ljus	27
<i>Min klippa af tillflykt</i>	195
Morgen mellan fjällen.....	194
Morgonen upprinner så härlig..	72
Morgonrodnans strålar träda..	1
Mottag, o Gud, den tack vi ge..	105
My country, 'tis of thee	208
Männ' några i dalen mig sakna..	155
Mötas vi en gång därhemma....	200
Möter sorger dig på vägen.....	146

N

Nu Efraims budskap kalla.....	4
Nu farväl vi eder bjuda.....	53
Nu församlas vi	41
Nu höres åter Jesu bud	29
Nu kom det bud	74
Nu vi oss församla här	69
Nu Zions fana höjes.....	20
Nu Zions sol belyst vår jord...	14

	Nr.
När från nattligt hviloläger....	46
När få vi möta dig	154
När få vi väl ses igen (Fones..	48
När få vi väl ses igen? (Griggs)	99
Närmare, Gud, till dig.....	49
Närmare, Herre, till dig.....	109
När skall vår längtan ändas....	67
När skall vårt öga	73
När skyarna tjockna	132
När till hemmet svalan far.....	192
När vi denna gången ämna....	165

O

O, bröder, låtom oss nu smila..	97
O bönestund, hur skön till mig..	190
O du salighetens klippa.....	149
O du Zion så ny.....	52
O, Fader i himlen.....	159
O Fader, låt mitt hjärta få....	65
O Gud! Du själf förenat har....	30
O Gud, gif akt på Zions sång..	179
O Gud! Jag sof så tryggelig...	33
O Gud, som ofvan bor.....	123
O Hel'ge And', du himlaröst....	101
O Herre! låt mig komma fram..	57
O, hur härlig var ej stunden....	110
O hören, I slakten.....	62
O min Fader, du som tronar (McGranahan)	55
O min Fader, du som tronar (Holbrook)	77
O min Jesus! jag vill bära.....	175
O sköna ljus.....	91
O säg, hvad är sanning.....	61
O, Zions land	133

P

Pris Gud, från hvem hvart goda kom	75
Pris åt den man.....	106

S

Sabbatsdagens helga stunder....	80
Salems konungs prästadöme....	18
Saliga hopp	68
Se en gång hur tiden går.....	147
Se, jorden skall som Eden le...	21
Se, morgonstjärnan strålar klar.	118
Sin vagn Gud gör af skyar blå..	108
Skola Zions söner vackla	191
Skynda till skolan nu.....	138
Skön är skogen dunkla gömma..	136
Sköna Zion, käckt du stanna....	116
Skönt och härligt lifvet är.....	130

REGISTER.

	Nr.		V	Nr.
Skördarne på fälten falla.....	166	Vak upp, hör rösten ljuder	3	
Snart ligger bojan krossad....	144	Var hälsad sköna morgonstund.	197	
Som barn vi för Zion upphöja		Var välkommen, söndags morgon	148	
vår röst	141	Vid dagens slut.....	187	
Stora dag	56	Vi glädjas och fröjdas	17	
Stor Herren är, och till hans pris	37	Vi här nu församlade äre.....	125	
Stäm upp med jubelfröjd.....	25	Vi prisa dig, Vår Gud	209	
Så innerligt jag glädes	47	Vi sjunga Zions sånger.....	60	
Så kommen nu vänner.....	24	Vår Gud! vi dig åkalla.....	40	
Så lyft du nu ditt hufvud upp..	104	Vår Herre Zebaoth.....	59	
Så snabbt går min dag	195	<i>Vår profet</i>	209	
Säg mig ej i sorgfull timma....	157	Vårt land, vårt land.....	203	
		Välkommen, sköna dag.....	201	
		Välsigna, Gud, ditt folk	207	
		Vänner, kom	137	
			Z	
		Zion! när på dig jag tänker....	44	
		Zions härolder	11	
		Zions kämpar, rusten eder.....	22	
		<i>Zion tillväxer</i>	141	
			Å	
		Åter kraftigt saltas jorden.....	12	
			Ä	
		Är Gud för oss, hvem dristar...	70	

T

Tack Fader, tack, du sände Sonen	182
Tack för sabbaten	186
Tack Gud, att profeter du sänder	151
Till nordens pol betäckt med snö	107
Till polens kalla gränser.....	19
Tänk ej, när till Zion I dragen..	120

U

Upp, vak upp, min bard, ur dva-	
lan	121

